

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Битка, която ще промени
Спиралния ръкав завинаги!

ФАНТАСТИКА

143

КЕВИН ДЖ. АНДЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Пета книга от •САГА ЗА СЕДЕМТЕ СЛЪНЦА•

ВРЕМЕ НА ОГЪН И МРАК

КЕВИН АНДЕРСЪН

ВРЕМЕ НА ОГЪН И МРАК

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Човешката раса е изправена пред най-голямото си предизвикателство. Войната на титаничните раси — която заличава планети, взривява звезди и унищожава цели раси — достига връхната си точка. Съюзниците стават предатели, непознатите се сприятеляват, а предстоящият сблъсък ще разтърси галактиката.

*На Деб Рей,
Която беше скъп приятел много преди да стане
отдаден фен*

БЛАГОДАРНОСТИ

С разрастването на Сагата се увеличава и списъкът с хора, на които трябва да благодаря. За помощта, съветите и тежката работа благодаря на Луис Моеста, Даян Джоунс Катрин Сидор и Джефри Джирард. Официалният издателски екип Джейми Ливайн, Деви Пилай, Бен Бол и Мелиса Уедърхил също свърши чудесна работа, както винаги. Стивън Юл и Крие Муур създадоха прекрасни корици за двете издания. Агентите ми Джон Силбърсек, Робърт Готлиб и Ким Уолън се погрижиха интересът към серията да не спада. И както винаги, жена ми Ребека Моеста, която помага на писането и личността ми повече, отколкото осъзнава.

ИСТОРИЯТА ДОТУК

Продължаващата титанична война между хидрогите и фероите поглъща слънца и унищожават планети. За да не бъдат смазани от конфликта, различните човешки фракции изобретяват нови оръжия и сключват нови съюзи.

Ханзата, водена от председателя Базил Венцеслас, нарежда на Земните въоръжени сили да употребят още кликиски факли, супероръжията, с които са започнали войната преди осем години. ЗВС построяват и „разбивачи“, бронирани кораби за самоубийствени атаки с екипаж от компита и човешки командири, един от които е скитничката Тасия Тамблин.

Непрекъснатите провали карат председателя Базил Венцеслас да взема спорни и отчаяни решения. Крал Питър и кралица Естара често са против тези решения, което засилва напрежението между тях и председателя. Базил нарежда на кралицата да абортира, защото бебето не се вписва в плановете му. Но с помощта на заместника Елдред Каин вестта за бременността ѝ е пусната на медиите. Поради общественото внимание Базил се отказва от аборта, но наказва Естара, като убива делфините ѝ.

Разглезеният принц Даниъл — евентуален следващ крал — избягва от Двореца на шепота. След сериозен скандал е заловен и принуден да се извини. За да го държи далеч от неприятностите, Базил го поставя в изкуствена кома, но това го оставя без резервен вариант за трона.

Войната срещу хидрогите не върви и председателят обръща ЗВС срещу скитниците. Седалището на скитническото правителство на Рандеву е разрушено, а пленниците са отведени на бившия кликиски свят Ларо.

Говорителката Ческа Перони бяга на Йон 12, където миньорите откриват и активират замръзнали кликиски роботи, погребани под леда. Роботите унищожават базата, но Ческа успява да ги спре.

Въпреки това корабът на Нико Чан Тайлар, с който двамата се опитват да напуснат планетата, е повреден и се разбива.

Междувременно Джес, любимият на Ческа, чието тяло е променено от водните същества, наречени вентали, използва своите доброволци, за да разсели съществата на различни планети. Венталите и верданите са древни врагове на хидрогите и почти са били унищожени в древна война. Джес създава силен съюз и се бие срещу хидрогите.

Завръща се на родната си планета Плумас, където преди години майка му е замръзнала в една пукнатина в леда. Като използва венталските си сили, Джес намира и изважда тялото, за да направи истинско погребение, но случайно стопява леда около него. Точно тогава получава спешно съобщение, че Ческа е в беда на Йон 12. Успява да открие кораба на Нико и се опитва да спаси Ческа, която е на път да умре от раните си.

Скитническите кланове търсят варианти за оцеляване. Бащата на Ческа, Ден Перони, помага за създаването на нов търговски център на Ирека, колония, останала отрязана от Ханзата. Ден отива и до Илдира и се среща с мага-император, за да възроди търговията с империята.

В пръстените на газовия гигант Оскивъл се намират корабостроителниците на Дел Келъм и красивата му дъщеря Зет. След битката между ЗВС и хидрогите Зет открива малък хидрогски кораб и баща ѝ повиква брилянтния скитнически учен Кото Окая да го изследва. Кото научава достатъчно, за да изобрети нови оръжия, които нарича „звънци“. Натоварен с тях, той заминава за Терок, където се готви хидрогска атака.

Скитниците успяват да спасят и известен брой оцелели от ЗВС, както и няколко бойни компита, и ги пращат на работа в корабостроителницата. Зет обръща особено внимание на един от тях, Патрик Фицпатрик III. Патрик и другарите му търсят начини за бягство. Доктор Ямейн, специалист по компита, открива начин, по който да подлуди бойните компита. Като част от плана, Фицпатрик кани Зет на среща, подлъгва я и открадва товарен кораб. Междувременно разбеснелите се компита се оказват по-разрушителни от предполагащото и започват да унищожават корабостроителницата.

Бабата на Фицпатрик Морийн е бивш председател на Ханзата. Тя тръгва към Оскивъл заедно с други роднини, за да направят мемориал

за загиналите. С изненада се натъкват на корабостроителниците, които в този момент са под атака от компитата. Патрик се появява и успява да склучи сделка, при която ЗВС получават хидрогския кораб и военнопленниците, а скитниците се евакуират. Фицпатрик се съмнява, че пак ще види Зет.

Командващият на ЗВС генерал Ланиан е принуден да попълва екипажите си с бойни компита, които ползват кликиски програми. Изненадва се, когато дезертърът Брансън Робъртс се връща на Земята с двама оцелели от една опустошена Ханзейска колония. Оцелелите Орли Ковиц и Хъд Стайнман разказват, че колонията е унищожена от бойни компита и кликиски роботи. Генералът изпраща екип, който да разследва случая, но е по-заинтересован да осъди БиБоб за дезертърство.

Търговката Рлинда Кет се опитва да помогне на БиБоб по всякакъв начин. Процесът е маскарад и присъдата е известна предварително. За нейна изненада шпионинът Дейвлин Лотце помага и на двамата да избягат, като увлича ЗВС в преследване и инсценира смъртта си. Рлинда и БиБоп се измъкват с кораба „Ненаситно любопитство“, но са пленени от група скитници на Плумас.

Преди да отиде да спасява Ческа, Джес случайно разпространява покварен вентал в тялото на майка си. Карла възкръсва и убива един от чичовците му пред ужасените погледи на Рлинда и БиБоб.

На Терок световната гора създава от зеления жрец Бенето голем, който да подготви световните дървета за нова хидрогска атака. Сестрата на Бенето Сарейн се връща по нареждане на председателя: надява се да стане управник на Терок. Не успява, но убеждава зелените жреци да се пръснат по Ханзейските колонии, за да създадат комуникационна мрежа.

Кото Окая пристига със „звънците“ си и спасява Терок от новата хидрогска атака. На помощ им се притича и една венталска комета, която се разбива в бойните кълба. Въпреки че са отблъснати, хидрогите вече знаят, че старите им врагове са се завърнали. Бенето получава страховита армада от вердански бойни кораби — огромни дървета, които летят в космоса.

Междувременно коварните кликиски роботи работят над плана си. Адмирал Строммо отива на Корибус и потвърждава думите на оцелелите, че атаката е извършена от роботи!

Тасия Тамблин повежда шестдесет разбивача като отговор на хидрогското нападение над облачната мина на Кронха 3. Управителят на мината Съливан Голд спасява работниците от илдирийското съоръжение по време на атаката и е откаран на Илдира от Слънчевия флот. Когато Тасия пристига на Кронха 3, бойните компита се разбунтуват и предават корабите, заедно с нея и личното ѝ компи ЕА, на кликиските роботи.

Ученият Антон Коликос и паметителят Вао'сх се озовават от нощната страна на планетата Марата. Стигат до далечния град Секда, но виждат, че е пълен с кликиски роботи. Измъкват се на косъм с едно малко корабче. Но за илдирийците самотата води до лудост. Антон се опитва да поддържа другаря си, но старият паметител изпада в кома. Когато успяват да се доберат до Илдира, Антон помага на приятеля си да се възстанови.

Илдирийската империя е разцепена от гражданска война, подбудена от губернатора на Хирилка Руса'х и сина на мага-император Тор'х. Руса'х е откъснат от тизма, телепатичната мрежа, която свързва илдирийците, заради удар по главата. Той създава собствен тизм и започва кървав бунт, като принуждава останалите губернатори да се присъединят към него. Адар Зан'нх повежда група бойни лайнери да съкруши бунта, но попада в капан и е пленен.

Руса'х се опитва да вербува коварния си брат Удру'х, губернатор на Добро. Удру'х оставя бъдещия си заместник Даро'х и скроява капан, който води до провала на бунта. Хирилка е превзета, а Тор'х пленен. Лудият губернатор полита с кораби към слънцето на Хирилка, но в последния момент корабът му е обграден от фероуите, които го отвеждат в звездата.

Войната между хидрогите и фероуите води до унищожаването на едно от седемте слънца на Илдира. Магът-император е принуден да заложи на специалното оръжие — собствената му дъщеря Осира'х, мелез с телепатични способности. Осира'х е научила истината за размножителната програма на Добро от майка си, зелената жрица Нира, и изпитва известни колебания. Въпреки това изпълнява дълга си и се спуска с капсула в недрата на Кронха 3, за да установи контакт с хидрогите.

Магът-император е смаян от новината, че любимата му Нира е жива, и заповядва да му я върнат. Но когато Удру'х отива на острова,

на който я е заточил, открива, че тя е изчезнала! Но преди Джора'х да научи това, Осира'х пристига над Призматичния палат с цяла хидрогска армада. Магът-император знае, че ако провали преговорите, хидрогите ще унищожат цялата му империя.

1.

КРАЛ ПИТЪР

Тежкият транспортен кораб, носещ знаците на Земните въоръжени сили, се спусна на площада пред Двореца на шепота. Оваците почти заглушиха шума от двигателите. Почетната стража проправи коридор през ентузиазираната тълпа и опъна пурпурен килим за крал Питър и кралица Естара.

Кралят, който вървеше в перфектен синхрон със съпругата си, процеди с крайчеца на устата си:

— Толкова рядко ми се случва да обявя добри новини, които да не са стопроцентова лъжа.

Кралицата знаеше, че председателят Базил Венцеслас ги наблюдава, готов да реагира при най-малката им грешка, и отвърна също толкова предпазливо:

— Твърде често ни се налагаше да почитаме загиналите. Посрещането на завръщащите се герои е за предпочитане.

Никой не бе очаквал, че след битката при Оскивъл ще бъдат открити оцелели. Смяташе се, че изчезналите войници са убити от хидрогите. Но сега тридесетимата оцелели се спускаха по рампата, сякаш нямаха търпение да вдишат земния въздух. Всички носеха нови униформи, предоставени им от спасителния екип. Според докладите незабавно бяха изхвърлили дрехите, с които ги бяха облекли скитниците.

Охраната, която с мъка удържаше въодушевената тълпа, пропусна близките и важните личности напред. По време на обратното пътуване бившата председателка Морийн Фицпатрик беше съобщила имената на оцелелите. Роднините обикаляха от един войник на друг и всичко свършваше с прегръдки и ридания, щом попаднеше на правилния.

Питър знаеше, че въпреки тържественото посрещане ханзейското правителство е в неудобно положение заради намирането на оцелели. Битката при Оскивъл беше истински разгром за ЗВС. Много войници

бяха оставени да умрат в повредените кораби и непотърсените спасителни капсули. Но ето че скитническите кланове ги бяха спасили. Морийн Фицпатрик и семействата на неоткритите бяха тръгнали към Оскивъл за възпоменателна церемония и по чиста случайност се бяха натъкнали на скитническите корабостроителници.

Несъмнено много повече войници можеха да бъдат спасени, ако ЗВС не ги бяха изоставили. Щом приключеха тържествата, хората щяха да започнат да задават въпроси. Този път Базил щеше да е поставен натясно, но Питър знаеше, че точно в такива моменти председателят става най-опасен.

Пред очите му изплува споменът за избитите делфини в кралския басейн. Базил не беше реагирал добре на изтичането на информация за неразрешената бременност на кралицата. Питър все още усещаше миризмата на кръв и солена вода.

— Придържайте се към графика — прозвуча гласът на Базил от малкия микрофон в ухото му. — Много се бавите.

Кралят стисна ръката на Естара и се обърна към кораба за главната атракция. Тълпата усети задаващия се спектакъл и притихна. Вратите на товарния сектор се отвориха със силно стържене. Появиха се членове на екипажа и войници с товароподемна техника и с общи усилия извадиха останките на хидрогския кораб.

Скитниците бяха открили мъртвия кораб в пръстените на Оскивъл, след битката. Това беше само разузнавателен съд с диаметър около десет метра, но тълпата зяпна от удивление и страх.

Докато спускаха кораба на земята, Морийн Фицпатрик и внукът ѝ, един от тридесетимата оцелели, се приближиха до Питър и Естара. Бившата председателка стисна ръката на краля, все едно бяха бизнес партньори. Тя много добре знаеше с колко малко власт разполага в действителност Питър и каква е ролята му.

— Ваше величество, наложи се да оставим скитниците да избягат, в замяна на хидрогския кораб. Надявам се, че смятате сделката, за правилна.

— Сигурен съм, че скитниците няма да ни навредят. — Според него настоящите враждебни действия бяха неправилни и изразходваха ценни военни ресурси. Още един от грешните ходове на Базил. — Постъпили сте правилно. Сега имаме непокътнат вражески кораб. Ще се погрижа и двамата да получите признание за действията си.

Морийн беше доволна от завръщането си в светлините на прожекторите. Приличаше на котка, преяла с канарчета.

Естара се обърна към мълчаливия млад внук на бившата председателка.

— Изглеждате разсеян, господин Фицпатрик. Добре ли сте?

— Извинете... сетих се за едно лице.

— Тези разговори за скитниците го потискат. — Морийн докосна ръката на младия мъж. — И той, и останалите имат нужда от дълга почивка. Ако успее да убеди генерал Ланиан.

Междувременно учените на Ханзата се бяха приближили към извънземния кораб. Ларс Рурик Свендсен изглеждаше като дете, което отваря най-големия подарък на рождения си ден.

— Погледнете го! Перфектен е. Ако системите му са в изправност, може да възпроизведем технологиите им. Това може да е най-голямото ни откритие след производството на бойни компита или дори... след намирането на кликиските портали. Представяте ли си? — Високият швед беше готов да затанцува.

— Освен това ви носим и записките от проучванията на един скитнически учен — намеси се Морийн. — Информацията може да ви е от полза.

Официалните лица позираха за снимки на фона на хидрогския кораб. След толкова тъжни вести напоследък репортерите щяха да се вкопчат в тази история със същия ентузиазъм, с който бяха отразили бременността на кралицата.

Въпреки това корабът напомняше, че хидрогите могат да ударят Земята във всеки момент. Питър си помисли за Базил, който го дебнеше в сенките на двореца. От друга страна, по-добре е да се биеш със съперник, който не се притеснява да се изправи срещу теб.

2. АДМИРАЛ ЛЕВ СТРОМО

Мантата бързаше да прибере оцелелите командири от разбиваческия флот. Шестдесетте кораба камикадзе вече трябваше да са размазали хидрогите при Кронха 3.

Илдирийските двигатели на мантата работеха на пълна мощност, техниците и бойните компита наблюдаваха внимателно системите за претоварване. Адмирал Стромом изоставаше от графика със седемнадесет часа. Беше настоял да направят пълна инспекция на кораба преди излитане, все едно отиваха на учение, а не на бойна мисия, в която времето е едва ли не най-важното нещо. Все пак спасителните капсули разполагаха с въздух и припаси за поне още ден, може би два. Стромом имаше достатъчно време.

Генерал Ланиан нямаше търпение да изпробва новите разбивачи и бе видял своя шанс, когато хидрогите нападнаха облачния комбайн на Кронха 3. Новите съдове имаха подсилен корпус и екипаж почти изцяло от компита и бяха разработени, за да се разбиват във вражеските бойни кълба. Според плановете човешките командири трябваше да катапултират преди сблъсъка и да бъдат прибрани от мантата. На хартия операцията изглеждаше почти перфектно.

Адмиралът спеше в кабината си: бе оставил командването на дежурния офицер. Когато чу алармата за събуждане, измърмори сърдито, че на командирите на сектори трябва да им се полага повече сън. Смъкна се от койката, потърка очи и се приготви за дежурство. Трябваше да дава пример на подчинените си, въпреки че предпочиташе да си остане вкъщи. Силните страни на Стромом бяха в бюрокрацията и бумацината. Имаше много други офицери от ЗВС, които жадуваха за слава и повишения. Някой от тях със сигурност щеше да е по-подходящ за тази операция.

Но все пак той беше тук. Имаше заповеди. Искаше да ги изпълни възможно най-бързо и да се върне.

Наплиска лицето си с вода над малката мивка. Опипа бузите си и усети, че леко дращят, но реши, че може да изчака още един ден, преди да изпие хормоните, които спираха растежа на брадата. Хапчетата разстройваха стомаха му, а бръсненето беше досадно.

Облече изгладена униформа, наведе се към огледалото и увеличи изображението. Виждаха се следи от двойна брадичка. Лицето му също беше подпухнало, при това не от спането. Може би трябваше да почне да прави някаква гимнастика.

Не искаше отново да влиза в битка и да се налага да се прави на железен командир. Но от началото на войната с хидрогите малко неща в живота се развиваха според желанията му. Знаеше, че му се присмиват и подигравателно го наричат „Стой си вкъщи, Стромо“, защото предпочиташе работата на бюро вместо бойните операции. Определено желанието за комфорт и предсказуемост бяха потиснали гордостта и амбицията му.

Мигащите светлини на стената му напомниха, че има няколко минути да стигне до мостика, ако иска да е там, преди да навлязат в Кронха 3. Трябваше да седи на командния стол през по-голяма част от досадната операция. Приглади късата си сива коса, пое дъх и си намести медалите. Повечето бяха дадени заради дългата служба и късмета да е на точното място в точното време. Готов за изпълнение на дълга.

Тръгна със стремителна крачка по коридора. Изпънат гръб, издадена брадичка, все едно на парад. Подмина няколко бойни компита и им кимна по навик. Не се изненада, когато те не отвърнаха на поздрава. За разлика от приятелските модели, при военните тези неща не присъстваха в програмата.

Бойните компита бяха високи почти колкото човек и имаха бронирано тяло и дебели крайници. Подсилената мускулатура и синтетичното покритие ги правеха по-здрави и издръжливи от човешките войници. Беше успокояващо да имаш толкова много от тези полезни машини на борда.

Той излезе на мостика и огледа екипажа. Странната млада зелена жрица Клидия стоеше на мястото си, докосваше фиданката си и изглеждаше отнесена, както винаги. Беше само по шорти и широка риза, без никакви знаци за ранг, с многобройни татуировки по тялото. Въпреки че смяташе жреците за диваци, адмиралът беше доволен, че

разполага със средство за комуникация, за разлика от повечето кораби на ЗВС.

На мостика бяха още: високият оръжен офицер Ануар Зизу, който изглеждаше като издялан от дърво; един комуникационен офицер, непознат на Стромом; двама оператори на скенери и две бойни компюта. Никой не забеляза появата му и Стромом прочисти шумно гърлото си. Младият навигационен офицер — Терен Мае, ако си спомняше правилно името ѝ — се обърна и викна:

— Адмиралът!

Командир Ели Рамирес се завъртя на стола си.

— Приближаваме Кронха, сър.

— Това е рутинна операция. — Той се настани на командирския пост, освободен от Рамирес. — Прибираме спасителните капсули и се връщаме максимално бързо на Земята. Командването очаква с нетърпение доклада на „куфарите“.

— Ще е добре отново да летим с командир Тамблин, сър. Не ми беше много приятно да ѝ отнема мантата.

— Тя изпълнява заповеди, командир Рамирес. Все пак е скитник и няма как да участва в настоящите ни операции. — Взря се в екраните, за да прекъсне разговора. В единия ъгъл се виждаше светлината от двойната звезда. — Това ли е Кронха 3?

Единият от операторите коригира филтрирането на светлината.

— Да, сър. Ще пристигнем след около час.

— Някакви спешни съобщения? Има ли сигнали от спасителните капсули?

— Още сме твърде далече, сър — каза Рамирес. — Предавателите им не са много мощни.

— Продължавайте. — Стромом се облегна назад. За известно време корабът продължи да лети спокойно и той усети, че задрямва. Потърка очите си и се насили да остане буден. Надяваше се, че не е успял да захърка.

— Все още няма сигнал — каза комуникационният офицер.

— В момента сканираме за останки и следи от двигатели — добави сензорният оператор.

Стромом сви вежди.

— Ако шестдесет разбивача са се сблъскали с няколко бойни кълба, би трябвало да има достатъчно следи. Не засичате ли остатъчна

енергия или радиоактивност?

— Не, сър. Има съвсем лека реакция откъм облаците, но това са останките на разрушения комбайн. Разбиваните ги няма. Нито илдирийските кораби.

— Все трябва да има нещо. — Стромом се намръщи. — Ние сме само на ден зад тях.

Приближиха се до газовия гигант, но не откриха нито сигнали от спасителни капсули, нито следи и останки от експлозии.

— Продължаваме търсенето, докато не намерим някакви отговори. Шестдесет разбивача не могат да изчезнат просто така.

3.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Бойните кълба на хидрогите изпълваха небето на Илдира и изглеждаха готови да унищожат Призматичния палат. Въпреки светлината от шестте оцелели слънца магът-император усещаше огромната сянка, надвиснала над покоите му.

Беше се завърнал в двореца и очакваше пратеника на хидрогите. Предстоеше му може би най-важният разговор в историята на Илдирийската империя. Никой маг-император досега не се бе изправял пред такава криза. Сега вековните планове и схеми му се струваха недостатъчни. Горчивото знание, че империята му е на път да се промени, го потрисаше дълбоко.

Дъщеря му Осира'х беше довела хидрогите, точно както бе поискал. А сега какво?

Трябваше да се изправи срещу противник, който с лекота унищожаваше слънца и почти бе изтребил няколко раси в Спиралния ръкав преди десетина хиляди години. Какво можеше да предложи на подобни същества?

„Сами си го навлякохме“.

Илдирийците и хидрогите бяха сключили нещо като пакт за ненападение с помощта на кликиските роботи. Но наскоро той беше нарушен по причини, които Джора'х не разбираше. Коварните роботи се бяха обърнали срещу Илдира — следваха някакви свои цели.

Но с Осира'х той нямаше нужда от други посредници. Тя беше мостът. Джора'х не беше напълно сигурен как дъщеря му бе успяла да принуди извънземните да дойдат. Тя беше излязла невредима от недрата на газовия гигант и бе предала кратко, но ужасяващо съобщение. „Искат да им помогнеш да унищожат хората. Ако не се согласиш, няма да пощадят никого“. Все едно беше прерязала с кристален нож всичките му надежди.

В ярко осветената стая влетя куриер.

— Господарю, адар Зан'нх настоява да говори с вас! Неговата манипула очаква заповеди. Да открие ли огън срещу хидрогите?

Джора'х взе комуникатора от ръката му. Появи се изображението на най-големия му син, угрижения командир на Слънчевия флот. Зан'нх изглеждаше разтревожен, но лицето му излъчваше решителност.

— Господарю, готов съм да защита Илдира. Само дайте нареждане.

„Няма да се предадем и да очакваме търпеливо смъртта си“. Оръжията на Слънчевия флот не можеха да се мерят с бойните кълба, но щяха да нанесат много щети. „Сигурно хидрогите го разбират“.

— Адаре, така само ще предизвикаме клане. Аз ще се оправя. Отдалечи малко бойните си лайнери, но стой нащрек. Всеки момент очаквам да дойде техният пратеник. Бойните кълба са тук по моя молба.

Думите му звучаха невероятно. Ако Джора'х се провалеше, империята щеше да загине. Костите му нямаше да почиват при тези на предците му в костницата под Призматичния палат, а духът му нямаше да намери пътя към Извора на светлината.

Зан'нх отстъпи, макар видимо да се колебаеше. Куриерът прибра комуникатора, поклони се и излезе от залата. Личеше му, че е изплашен.

Малката Осира'х стоеше на стъпалата в основата на подиума и зяпаше тавана. Цветните светлилки се движеха по кристалната повърхност и сякаш се подчиняваха на телепатичната ѝ дарба.

— Пратеникът пристига.

— Ти ли ги накара? — Джора'х така и не бе успял да я разпита. — Можеш ли да ги контролираш?

Момичето му отвърна с една от загадъчните си усмивки.

— Хидрогите предпочетоха да повярват, че идват по собствена воля. Но мисля, че грешат. Сега ги разбирам по-добре и те също ме разбират. Могат да четат мислите ми, но не им е лесно.

Изглеждаше изтощена, но в очите ѝ играеха странни пламъчета. Лицето ѝ изглеждаше детско и невинно, докато не я погледнеш поотблизо. Срещата и контактът с хидрогите спокойно можеше да са нанесли непоправими щети на душата ѝ.

Джора'х искаше да е също толкова силен.

— Готов съм да го приема. Можеш ли да ми помогнеш?

Тя отпрати поглед в далечината.

— Пратеникът ще говори с теб и ти с него. Аз ще възприемам мислите му и ще произнасям думите. — На устните ѝ се появи странна усмивка. — Няма да му оставя избор. Като станах мост между нашите раси, аз се превърнах в проводник. Проникнах в умовете им и разтворих моя за тях. Накарах ги да дойдат. Наполовина със сила и наполовина с... убеждение. Но не мога да ги принудя да се съгласят.

— Това е моята задача.

Дългата върволица императори, които бяха работили за това събитие, не го бяха подготвили достатъчно добре. Нямаше разменна монета за преговорите. Джора'х се притесняваше какво ли ще трябва да обещае, за да склучи мир.

Внезапно момичето потръпна, сякаш по тялото му премина вълна от болка.

— Трябваше да покажа на пратеника път през двореца. Иначе възнамеряваше да разбие кристалния купол. Хидрогите са доста нетърпеливи по отношение на препятствията.

Джора'х усети обезпокоителното присъствие и се покатери на какавидения трон. Не искаше да изглежда слаб.

През голямата арка се появи капсула, която поддържаше високо налягане. Течният метал вътре започна да придобива хуманоидна форма. Хидрогът все едно беше облечен в някакъв скафандър с джобове и закопчалки. Имаше дълга коса и човешко лице, но цветът му беше сребрист. Явно беше приел образа на някоя от предишните им жертви.

Гласът на пратеника беше боботещ, сякаш съществото използваше въздушните молекули, за да излъчва звукови вълни.

— Пристигнахме. Желаете ли да ви унищожим? — Ако се съдеше по тона, това бе нормален въпрос, а не заплаха.

Императорът запази спокойствие, но усещаше, че събитията го притискат, и трескаво търсеше изход.

— Повиках ви тук, за да обсъдим мира между нас.

— Нямаме полза от мир с илдирийците. — Джора'х с притеснение наблюдаваше как устните на Осира'х мърдат в синхрон със съществото, сякаш двамата бяха неразривно свързани. — Нашата война беше срещу верданите. Сега се бием срещу предателите фероуи.

Научихме и че венталите са се завърнали. Вие сте просто дребна пречка.

„Хидрогите трупат врагове толкова лесно, колкото престолонаследникът си намира любовници“.

— Знаем, че фероите са ви нанесли сериозни поражения.

— Техните щети са още по-големи. А илдирийците ще бъдат унищожени, ако продължат да ни се пречат. — Тонът на пратеника беше абсолютно категоричен.

— Напомням ви, че имаме договор, отпреди хилядолетия. Договор, за който явно сте забравили. — Джора'х си помисли за безжалостните атаки над илдирийските отломъчни колонии. Действията на хидрогите бяха необясними.

— Съгласихме се на тази среща само заради стария ни съюз. Но кликиските роботи вече не говорят от ваше име.

— Сега от наше име говори Осира'х. Искам да обсъдим условията. — Момичето вдигна очи, сякаш очакваше от магавимператор незабавно решение. Де да можеше да е толкова просто!

— Няма какво да ни предложите — избумтя гласът.

Джора'х се чудеше по какъв начин да промени мнението му. Нямахше представа какво са направили кликиските роботи преди векове, за да прекратят войната. Какъв ли ключ бяха използвали? За пореден път прокле предшествениците си, че бяха цензурирали записите в Сагата за седемте слънца. Без това знание беше като осакатен.

Спомни си за успеха на адар Кори'нх, който беше разбил множество кълба при Кронха 3. Може би, ако припомнеше този факт, щеше да промени хода на преговорите. Той повиши глас, събра цялото си самочувствие.

— Вие нападناхте голям брой отломъчни колонии, но Слънчевият флот успя да унищожи доста от вашите бойни кълба. Този сблъсък носи само вреда и на двете раси.

— Видовете, които живеят на твърди планети, се размножават и се тикат навсякъде. Нищо не разбирате. Вашите конфликти само ни отклоняват от нашите истински врагове.

— Хората продължават да използват кликиски факли срещу вашите планети. Колко светове, колко от вас вече загинаха? Аз мога да ги накарам да престанат.

— Ние ще ги спрем. Ще ги унищожим. — Пратеникът се приближи към ръба на сферата си. — Преди много време помогнахме на кликиските роботи да унищожат създателите си. Това е правилният подход за всички конфликти. И след като така и така сме дошли на Илдира, ще е най-ефикасно да изтребим и вас.

4.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Водно-перленият кораб на Джес Тамблин напусна Йон 12, където враждебните кликиски роботи бяха унищожили цяла скитническа база, и се понесе с пълна скорост през системата като течен снаряд. В себе си носеше повредения кораб и двамата му ранени пътници. Състоянието на Ческа беше особено тежко.

Джес се плъзна през водата и опита да погледне през илюминатора на „Водолей“. Вътре младият Нико Чан Тайлар се суетеше над Ческа, но не можеше да ѝ окаже голяма помощ. Тя лежеше в безсъзнание на палубата. Беше получила множество наранявания, когато роботите свалиха „Водолей“. Дватамата с Нико бяха оцелели по чудо.

През последните няколко часа младият пилот сякаш беше остарял с десет години. Въпреки изкълчената китка, пукнатите ребра и множеството драскотини той не се отделяше от Ческа. Самият Джес наблюдаваше отстрани и отчаяно жадуваше да я целуне и да я хване за ръката.

Беше му се наложило да се откаже от някои човешки стремежи, когато се съедини с венталите. Това беше единственият начин да оцелее. Не можеше да изгуби и Ческа! Венталите бяха част от него от доста време, но все още не можеше да проумее напълно тези могъщи същества. Джес им бе казал да открият най-близката скитническа база или в краен случай колония на Ханзата с медицински център. Уви, наоколо нямаше нищо подходящо.

Защо венталите не искаха да я спасят? Знаеше, че имат силата да го направят.

Преди години те бяха променили тялото му, бяха го превърнали в динамо, чието докосване бе способно да убие друг човек. Можеше да прави невероятни неща с новопридобитите си способности, дори да е сериозно оръжие във войната с хидрогите.

Но пък някои от най-простите действия му бяха отказани. Каква полза имаше от способностите си, след като не можеше да направи това, което желаше най-силно? Копнееше да прегърне Ческа и да я избави от болката. А дори не можеше да избърше потта от челото ѝ.

Промъкна се през люка на „Водолей“ и стъпи, целият мокър, на палубата. Около тялото му се появи бяло леко замъглено облекло, косата му се вееше като водорасли в морско течение. Нико го погледна; очите му бяха пълни с надежда. Джес наистина можеше да прави чудеса, но не и такава.

— Опитах се да я прегледам, Джес, но състоянието ѝ е твърде тежко за медицинските ми познания. — Беше превързал наранената ръка към гърдите си. — В името на Пътеводната звезда, едвам успях да се оправя с изкълчената си ръка, а тя има сериозни вътрешни травми. Кръвоизлив, а вероятно и пробит дроб. И кой знае какво още?

Нико се опита да даде на Ческа стимуланти, за да премахне най-лошите ефекти на шока. Тя се закашля, от устата ѝ избиха кървави мехурчета. Въпреки че корабът се носеше с невероятна скорост, Джес знаеше, че Ческа няма да оцелее, ако венталите не се намесят.

— Трябва да оживее, Нико. — Джес стоеше отстрани със свити юмруци, чувстваше се ужасно изолиран. Дори не можеше да я докосне! — Тя е... Говорителката на скитниците. — И двамата знаеха, че този аргумент е твърде незначителен на фона на любовта, която изпитваше към нея.

Венталите се обадиха в съзнанието му.

„Жената ще умре скоро“.

Джес се ядоса от спокойствието, с което го заявяваха.

— Спасете я.

„Някои неща не могат да бъдат променени“.

— А някои могат. — Гласът му избумтя в стените на „Водолей“ и Нико подскочи. — Ще ѝ дам да пие венталска вода! Тогава ще навлезете в тъканите ѝ и ще ѝ помогнете.

„Простият контакт с венталска вода няма да я измени, както променихме теб. Това трябва да е съзнателен акт от наша страна“.

— Направете го. Нямам представа колко значи тя за мен.

„Знаем какво значи тя за теб. И разбираме“.

— Тогава защо отказвате да ми помогнете? Спасихте мен, защо не спасите и нея? — Той дължеше всичко на венталите, но точно в този

момент беше готов да ги намрази.

„Твоето спасяване беше необходимо. Без теб нямаше да се завърнем. Но тази жена не е от значение за нас“.

— Значи венталите са пълни егоисти? Тя е от значение за мен. Щом отказвате, да спасите Ческа, как мога да ви се доверя? Може би сте също толкова зли, колкото хидрогите, но сте по-хитри. — Досега въобще не му бе хрумвала подобна мисъл.

„Знаеш, че това не е вярно, Джес Тамблин“.

— Знам, че Ческа ще умре, а съюзниците ми отказват да я спасят — извика той отчаяно.

Нико продължаваше да се суети над говорителката в напразни опити да ѝ помогне.

— Нима е по-различно от свързването на зелените жреци и световните дървета? Те нямат проблеми да го правят, когато си искат. Нима венталите не са подобни?

„Ние не се свързваме по същия начин като верданите и жреците. Световните дървета са пасивни и тяхната връзка е симбиотична. Венталите са течни, неконтролируеми и лесно се покваряват. Егоистичните действия водят до лоши последици. Когато те променихме, се променихме и ние. Понякога това може да доведе до изкривяване. Нямах представа каква разрушителна мощ притежава един покварен вентал. Рискът е твърде голям“.

— Какъв риск? — настоя Джес Пред очите му беше единствено Ческа.

„Виж как се промени ти самият. Знаеш колко много изгуби“.

— Това няма да има значение, ако изгубя нея. — Внезапно му хрумна нещо. — Ако я спасите, както спасихте и мен, вече няма да съм самотен. Ще сме двама.

Последва продължителна пауза.

„Не можем да я трансформираме просто така. Трябва сама да го пожелае, както и ние“.

Джес видя в съзнанието си образа на океанската планета, на която първоначално бе доставил венталите.

„Това е най-близкият ни свят. Отиди в главния океан. Там ще решим съдбата ѝ“.

5. РЛИНДА КЕТ

Възкресената Карла Тамблин помръдна в огромните пещери на Плумас. Нечовешките ѝ очи искряха с някаква странна енергия. Косата ѝ се развяваше и пращеше, освободена от леда, който я бе сковал.

— Е, такова нещо не се вижда всеки ден — заяви Рлинда Кет с малко попресилен хумор. Не беше сигурна дали да се смее, или да пици, но определено искаше да побегне. Скитниците също не знаеха какво да направят.

При пробуждането си жената беше причинила смъртта на Ендрю Тамблин. Карла направи още една крачка и остави горещ отпечатък в леда. Тялото ѝ беше заредено с невероятно мощна енергия и сякаш всеки момент щеше да избухне.

Рлинда бутна БиБоб, който продължаваше да зяпа случващото се с детско удивление.

— Предлагам да се махнем от пътя ѝ.

— Май не беше добра идея да идваме тук.

— Нима предпочиташ военния съд и смъртната присъда на Земята?

— Тук алтернативата не е много по-добра. Откакто избягахме, всичко върви накриво. Дейвлин е мъртъв, унищожиха „Сляпа вяра“ и бяхме отвлечени от тези откачени скитници. И все едно това не е достатъчно — той стисна главата си с ръце, — сега това чудовище ще ни избие всичките.

— Принципно бих ти сритала задника, задето си такова мрънкало, но точно сега няма да споря с теб.

Карла тръгна бавно напред, без да обръща внимание на мъртвия. Ендрю се бе опитал да я освети, а тя го беше убила.

— Карла, какво направи? — извика Уин, взрян в тялото на брат си.

— Спри! Не заставай на пътя ѝ! — предупреди го близникът му Торин.

Карла продължи към сивите води на океана, без да им обръща внимание. Кейлъб и Уин се възползваха от възможността и издърпаха тялото на Ендрю настрани. Торин, най-емоционалният от братята, продължаваше да крещи:

— Карла, защо го направи? Не ни ли позна?

Карла Тамблин бавно обърна искрящия си поглед към жилищните и административни сгради. Изгледа неразбиращо вододобивните машини и помпите, които зареждаха с вода цистерните на повърхността. След това продължи напред, без да отговаря. Сякаш леденото море я зовеше. Погледът ѝ се промени, щом зърна подземния океан.

БиБоб се обърна към Рлинда:

— Дали скитниците ще ни оставят да си идем?

— Съмнявам се, че в момента им се занимава с нас.

Джес Тамблин, друг член на клана (Рлинда така и не бе успяла да разучи цялото семейно дърво), беше използвал странните си способности, за да извади тялото на майка си от леда. Но след като замина заради някаква спешна работа, Карла се разтопи и възкръсна, сякаш беше обсебена от някакъв демон.

Тя стигна до мястото, където ледът опираше във водата. От ръцете ѝ изригна някаква сила, която сякаш усили гравитацията и раздвижи мощни водни течения.

Ледът зад краката ѝ започна да се пропуква, но тя не му обърна внимание. Скоро парчето се откъсна и Карла мълчаливо започна да потъва. След секунди изчезна във вълните, без да издаде и звук. Около мястото се завъртя вихър от мехурчета и бяла пяна, после всичко утихна.

Рлинда се огледа за някой, който да обясни ставащото, и попита:

— А бе, тук често ли се случват такива работи?

6. КОТО ОКАЯ

След второто поражение на хидрогите на Терок доволният Кото Окая напусна гористата планета.

Беше изоставил минните си операции на Йон 12, за да помогне на терокците да възстановят селищата си. След това бе заминал на Оскивъл, за да проучи намерения хидрогски кораб, благодарение на който беше успял да изобрети новото оръжие.

Междувременно зевесетата бяха унищожили Рандеву и майка му беше изчезнала заедно с разпръснатите кланове. Кото знаеше, че тя може да се грижи за себе си, но му се щеше да знае къде е. Вероятно беше на някое безопасно място с Ческа Перони. Кото обичаше начина, по който говорителката Перони му се усмихваше, когато приложеше „скитническа гениалност“ при решаването на някой проблем. Определено щеше да е горда с последното му изобретение.

При последното нападение срещу Терок корабите му бяха разпръснали множество резонаторни мембрани, които нарушаваха вакуума в хидрогските бойни кълба. Вражеските кораби бяха унищожени. Кото собственооръчно бе успял да спаси цялата планета.

„Е, може би не собственооръчно“.

— Отблъснахме бойните кълба още преди появата на венталската комета — обърна се Кото към двете аналитични компита, КР и ГУ. Всъщност той непрекъснато си говореше сам, най-вече наум, но понякога изричаше и по нещо на глас. Двете компита, които жадуваха за знания, се стараеха да отговарят, доколкото могат.

— Кото Окая, ако венталската комета не беше дошла, имаше голяма вероятност да бъдем унищожени — отбеляза КР.

— Вече бяхме изстреляли последните си звънци — добави ГУ. По полимерното му тяло все още личаха следи от инцидента, при който компито бе нарушило налягането в изоставения хидрогски кораб. — Нямахме повече защитни средства.

— Не се оплаквам, че подкрепленията се появиха навреме. Просто ние свършихме основната работа, нали? Единствената ни грешка беше, че не взехме повече звънци. Но това е поправимо. Имаме нужда от огромни количества.

Преди да тръгне за Терок, Кото копира плановете и изпрати кораби към всяка скитническа фабрика, която можеше да произвежда звънци. Щом пристигнеше на Оскивъл, щеше да накара корабостроителницата на Дел Келъм да почне да ги бълва с хиляди. Скоро всички щяха да разполагат със защита срещу нападенията на хидрогите.

За разлика от майка си, Кото не беше политик, но възнамеряваше да изпрати чертежите и на Ханзейските колонии.

— Може би ако помогнем на Голямата гъска да отблъсне хидрогите, тя ще спре да се дърли с нас.

— Моля те, дефинирай „дърли“, Кото Окая — каза ГУ. Компитата обожаваха да учат, така че се наложи да им разясни.

— Значи смяташ, че ако помогнем на Теранския ханзейски съюз, той ще преустанови нападенията си срещу скитническите съоръжения? — попита КР.

— Според мен има логика. Няма защо да враждуваме. Но пък това не е от моята компетентност. Ще го оставя на професионалистите.

— Поредната главоблъсканица — каза ГУ.

— Да, главоблъсканица. — Кото нямаше търпение да се върне на Оскивъл и да продължи изследванията на хидрогския кораб. Вече бе измислил двадесетина нови теста и по-специално бе заинтригуван от порталната система. Затова остави двете компита да управляват и започна да си нахвърля записки и схеми...

Но когато наближиха пръстените на газовия гигант, не намериха и следа от корабостроителниците. Цялата планета изглеждала изоставена.

— Ей? Къде сте? Нося добри новини. — Надяваше се, че съобщението му ще получи някакъв отговор. — Ехо?

Цялото съоръжение, леярни, докове, складове, жилищни райони, беше празно.

КР и ГУ продължиха да излъчват на обичайните честоти, които използваша скитниците.

— Може би хидрогите са ги унищожили — предположи ГУ.

— Не бъди песимист — отвърна Кото, но усети как в стомаха му натезава буца.

Не успя да открие и изоставения кораб, който се бе намирал доста далеч от станцията.

— Изчезнал е! Някой го е взел!

Объркан, уплашен и дори малко ядосан, Кото се насочи към главния комплекс. Имаше множество останки, съвсем малко непокътнати сгради — и никаква следа от живот. Сякаш корабостроителниците бяха разграбени и изоставени. Не бе останало нищо полезно.

— Забелязвам следи от схватка или някакъв инцидент — каза КР.
— Но щетите не са толкова сериозни, че да погубят целия персонал.

— Сякаш е имало евакуация — добави ГУ.

Кото обиколи пръстените още два пъти.

— Корабостроителниците са изчезнали. Не са унищожени, просто... ги няма. Сякаш Дел и хората му са прибрали всичко и са заминали.

Но какво би прогонило мъж като Дел Келъм? Дали не беше работа на ЗВС, като атаката на Рандеву? Сигурно те бяха взели хидрогския кораб! Как щеше да открие Дел Келъм, говорителката Перони, майка си, който и да е?

— А тъкмо си мислех, че главоблъсканиците са свършили.

7. ДЕН ПЕРОНИ

След като векове наред бяха оцелявали на ръба, скитниците бяха свикнали нещата да не се развиват по план. Неочакваните събития следваха с тревожна регулярност.

Ден Перони беше напуснал водните мини на Плумас с тежък махмурлук. Чудеше се как е успял да се напие така, че да се забърка в пиратската авантюра на братята Тамблин, при която бяха пленили ханзейския кораб и двамата му пилоти. Като проклинаше колективната им глупост, той реши да излети и да зареже пленниците. Рано или късно Кейлъб и братята му щяха да осъзнаят, че не знаят какво да правят с Рлинда Кет и Брансън Робъртс. Междувременно можеше да се наслаждава на това да е сам на кораба, без непрекъснатото мрънкане на Кейлъб Тамблин.

Обикаляше с „Настойчиво постоянство“ от един скитнически пост на друг, но повечето новини, които научаваше, вече не бяха актуални. Гневните скитници бяха готови да дъвчат желязо и да плюят пирони и обсъждаха предимно слухове и откровени измислици.

Все пак успя да научи, че дъщеря му Ческа се намира на малката луна Йон 12 в другия край на Спиралния ръкав. В качеството си на говорителка тя бе призовала клановете да се съсредоточат върху възстановяване на щетите, причинени им от Ханзата. Ден се притесняваше за дъщеря си, но знаеше, че вероятно тя се оправя по-добре от него.

Имаше и добри новини. Нико Чан Тайлар беше донесъл вестта, че хидрогите са отблъснати от Голген — значи отново можеха да се заемат с небесно миньорство! Ден реши да разпространи новината още преди Ческа да направи официално съобщение.

Грешката на Фори беше най-големият метален астероид около оранжевата звезда К2. При образуването си слънцето не бе имало

достатъчно маса, за да се създадат големи планети, но астероидът беше апетитен плод. Металите просто чакаха някой да дойде да ги прибере.

Около него, привлечени от масата му, обикаляха множество малки каменни сателити: кръжаха като мушици, привлечени от ярка лампа. Компютрите можеха да предвиждат траекториите им, но те непрекъснато се променяха заради постоянните сблъсъци и рикошети.

Карлтън Фори бил първият скитник, решил да разработи астероида и довел клана си преди стотина години. Но преди да успее да разположи екипировката, сгрешил орбитите на отломките, което довело до няколко сблъсъка. По-голяма част от семейството и цялата екипировка били унищожени. Една сгрешена точка на десетичната дроб с ужасяващи последици. Така астероидът бе заслужил името си.

Когато пристигна с „Настойчиво постоянство“, Ден започна да изчислява и препроверява безопасните за момента пътища. Щом навлезе във видимия обхват, забеляза голяма група скитнически кораби: чакаха извън пояса от каменни сателити. Имаше евакуационни кораби, миньорски станции и дори части от космически докове. Приличаше на мащабна операция. Но пък Грешката на Фори си беше обикновен обект за събиране на ресурси.

След това забеляза клановите знаци на корабите. „Келъм“.

— Тук е Ден Перони, нося ви новини и търговски стоки. Не съм виждал Оскар от години. Кой ви е дошъл на гости? Дел Келъм там ли е?

— Да — потвърди диспечерът на станцията. — Доведе всички бежанци, след като са се евакуирали от Оскивъл.

— Евакуирали са се от Оскивъл ли?! — Нямахте търпение да чуе подробностите. — Натоварен съм с пресни хранителни продукти от Ирека, ако сте заинтересувани.

— Това е най-добрата новина за деня, „Настойчиво постоянство“.

— Значи вчера сте чули нещо по-добро, така ли? Тогава ще взема да оставя царевицата за друг клиент.

На Грешката на Фори имаше твърде много гърла за изхранване и Ден извлече съвсем символична печалба от целия товар плодове и зеленчуци. Коравите астероидни миньори от клана Ковалски и

стотиците избягали от Оскивъл решиха да си направят празненство. Скитниците живееха ден за ден, защото бедствията се случваха твърде често и нямаше смисъл да гледат твърде напред в бъдещето.

Келъм беше доволен, че вижда Ден. Едрият мъж стоеше начело на масата и говореше шумно, все едно той управляваше Грешката на Фори. Ден подозираше, че вероятно се опитва да склучи сделка с Ковалски за комбиниране на добив на ресурси и корабостроене.

— След като проклетите зевесета се магнаха, знаехме, че разполагаме само с няколко дни, преди да променят мнението си. — Дел Келъм потупа ръката на дъщеря си. Очевидно беше разказвал историята много пъти.

— Зет се научи по трудния начин, че не бива да им вярва.

Младата жена отметна тъмната си коса.

— Просто им кажи какво се случи, татко.

— В корабостроителницата имахме само леки кораби, без илдирийски двигатели. Знаехме, че с тях няма да се доберем до някой друг клан. Но не искахме да зарежем цялата екипировка. Знаете, че зевесетата разграбват всичко.

Около масата се надигна ропот. Келъм взе една варена царевица и я заръфа, за да се наслади на паузата. Няколко зрънца се закачиха в посивялата му брада.

— Така че решихме да приберем всичко и да го закараме до станциите за кометни разкопки в Куиперовия пояс. Глупавите зевесета въобще не се сетиха да погледнат там. Ама той наистина е огромен, нали така.

Няколко души измърмориха в знак на съгласие.

— Там имахме доста широкообхватни кораби, както и няколко илдирийски двигателя за новопроизведените съдове. Така че направихме няколко модификации и ето ни тук, на гости на клана Ковалски. — Той се обърна към един висок слаб мъж с леденосини очи, гъсти вежди и побеляла коса около плешивото теме. — Нашите приятели ни предложиха убежище, но не бива да прекаляваме с гостоприемството им. Нали, Оскар?

— Не сте... все още — отвърна Оскар Ковалски. — Но нито едно скитническо поселище няма достатъчно ресурси да се справи с толкова много бежанци.

— Ако не се договорим да установим тук нова корабостроителница, ще си тръгнем след седмица. Винаги на път. Все пак сме скитници. Ден, а къде е говорителката? Имаме нужда от нея.

— Доколкото чух, дъщеря ми е на Йон 12 и се опитва да събере клановете. Мисля, че и Ихи Окая е там. Сигурен съм, че ще измислят нещо.

— Надявам се, в името на Пътеводната звезда! — каза Оскар. — И ние сме затънали в работа.

Ден гледаше как миньорите се гощават с прясната храна. После попита:

— След като ометохте по-голяма част от товара ми, някой да разполага с нещо за търгуване? Имам достатъчно място в трюма, поне до следващата спирка.

Оскар Ковалски направи някакви изчисления наум и се обади:

— Кажете ми от какви метали имаш нужда и ще те натоварим догоре.

Келъм се усмихна на издъвкания кочан в чинията си.

— По дяволите, имаме дори товар екти от кометните добиви. Ден, искаш ли да го закараш на илдирийците? Нали си възстановил търговията с тях?

— Да. С Кейлъб Тамблин уредихме нещата лично с маг-император. Ако ми дадеш екти, ще ги закарам направо на Илдира. По-добре, отколкото да ги продаваме на Голямата гъска. — Презрителният прякор на Ханзата беше твърде мек, за да опише истинските чувства на Ден.

— Гледай да вземеш добра цена. Кланът ми ще има нужда от капитал за новите операции, където и да са те. Хич не ми се иска да правя отново корабостроителница от нищото. Първия път беше дяволски трудно.

Ден внезапно се сети за нещо.

— По време на пътуванията си чух нещо интересно. Какво ще кажеш да се завърнеш към небесното миньорство? — И им обясни, че облаците на Голген отново са безопасни за събиране на екти.

Келъм удари с ръка по масата.

— По дяволите, чудесна идея! Все още пазим екипировката в кометните облаци на Оскивъл. Два облачни комбайна, които не сме ползвали след ултиматума на хидрогите. Знаех си, че все някога ще се върнем по старите пътища. Ах, небесното миньорство! Чуваш ли, Зет?

Кланът Келъм се връща в бизнеса с екти! — Той се ухили на дъщеря си. — Още утре тръгваме към Голген, скъпа. — И се потупа по корема. — Само храната да се смели.

8. ОСИРА'Х

Срещата между мага-император и пратеника на хидрогите беше плод на дълговековно планиране. Осира'х не очакваше, че владетелят на Илдирийската империя ще е толкова безпомощен и отчаян. „Преговорите“ всъщност бяха едностранни. Какво беше пропуснала? Нима той нямаше план? Не можеше да няма!

През кристалния купол на тавана се виждаше армадата бойни кълба, която я беше докарала от дълбините на Кронха 3. Осира'х беше накарала хидрогите да погледнат в съзнанието ѝ и ги беше убедила да дойдат тук. Те бяха извлекли цялата информация от мозъка ѝ> но не бяха заинтересовани да я разберат.

Осира'х също бе проникнала в съзнанията им и знаеше, че тези преговори няма да протекат според очакванията на баща ѝ. Съществата виждаха чрез нея какво се опитва да постигне императорът и не бяха впечатлени. Тя усещаше, че заплахите на пратеника не са напразни. Въпреки сериозните загуби от фероите хидрогите бяха готови да смажат илдирийците само за да си спестят бъдещи главоболия.

Тя слушаше внимателно и мълчаливо — и гледаше баща си. Бе го срещнала съвсем наскоро и още не можеше да прецени що за човек е. В главата ѝ имаше множество различни образи: баща, маг-император, любим на майка ѝ, брат на коварния губернатор на Добро Удру'х.

Осира'х разполагаше с ясните спомени на майка си. Те бяха изпълнени с любов и нежност. Но момичето бе изпитвало подобни чувства към Удру'х, а той я беше измамил. Дали Джора'х беше постъпил по същия начин с Нира?

Точно сега искаше — трябваше — да го види не като баща или любим, а като водач на милиардите илдирийци. Искаше той да демонстрира силата си, силата на империята.

Но хидрогите бяха много по-могъщи.

Пратеникът продължаваше с бумтящия си глас:

— Едно време илдирийците са били тясно свързани с фeroуите, нашите смъртни врагове. Вече изгасихме едно от слънцата ви, при последната битка. Това е само началото.

— Ние не сме в съюз с фeroуите — настоя Джора'х. — Те ви нападат, хората пък използват кликиски факли, но ние не сме част от тази война. Нямаме интерес към вашите планети. Ние сме неутрални.

— Вие не разбирате нашата война.

— Така е! Разбирам само, че сме част от нея, не по наше желание.

Пратеникът направи пауза, сякаш искаше да си спомни някакво име.

— Вашият... Адар Кори'нх унищожи много бойни кълба.

Осира'х се сепна. Хидрогите бяха взели името от нейната памет, което означаваше, че разбират илдирийците много по-добре, отколкото признават.

Магът-император се изненада колко много информация е извлечена от дъщеря му.

— Адар Кори'нх просто защитаваше илдирийците от непровокирани атаки. — Джора'х се приближи към капсулата и заговори по-твърдо: — Знаете на какво сме способни, ако се наложи да съберем цялата си военна мощ. Слънчевият флот разполага с хиляди кораби. Не ни подценявайте. Можем да ви нанесем сериозни щети.

Възмущението на пратеника се разби в съзнанието на Осира'х като във вълнолом.

— Ние можем да унищожим расата ви.

— Можете. Но ако решите да го направите, ще ви отслабим значително, може би достатъчно, че фeroуите да ви победят. Ще поемете ли този риск? Каква полза ще имате? — Пратеникът мълчеше и магът-император продължи със заканите: — През десетте хиляди години от последния ни конфликт учените ни са разработили множество защиты. Няма да се справите лесно с нас.

Осира'х се помъчи да запази мълчание. Знаеше, че илдирийците почти не са се променили през вековете и че данните за предишната война са изтрети от Сагата. Народът ѝ въобще не беше готов за борба със съществата от газовите гиганти. На практика единствената нова защита беше самата тя. Въпреки че се опита, тя не успя да скрие

разочарованието от баща си и неговия народ. Толкова хора бяха жертвувани на Добро. „Всичко... заради това?“

Хидрогите усетиха реакцията и извлякоха истината от ума ѝ. Пратеникът заговори, без да я поглежда:

— Твоят опит за измама е твърде жалък. Не ти вярваме. Нямаме никакви защиты срещу нас.

Осира'х изскимтя от гняв и безсилие. Джора'х я изгледа, сякаш току-що го е предала.

Но и тя му беше ядосана. Магът-император трябваше да планира нещата, преди да я прати при хидрогите. А сега можеше поне да извика адар Зан'нх и бойните лайнери. Една мащабна атака щеше да унищожи кълбата, макар че щеше да коства сериозни загуби на Слънчевия флот и разрушаването на голяма част от Миджистра.

Пратеникът беше загубил търпение. Явно бе разочарован от това, което хидрогите бяха заварили тук.

— Няма да си губим времето в обмяна на заплахи. Венталите не са изчезнали, както смятахме, и хората продължават да ни нападат. Имаме да водим война.

Джора'х слезе по подиума и застана директно срещу капсулата. Гласът му беше твърд, но Осира'х усещаше страха му.

— Преди много време сме постигнали споразумение. Сега трябва да го направим отново. Това може да ви спаси от фeroуите.

— Не можете да направите нищо за нас. Нямаме нужда от илдирийците. Достатъчно силни сме, за да се справим с фeroуите, без значение дали ще воюваме и с вас.

Осира'х усещаше схватката в главата си и се опитваше да постигне баланс между раздразнението на пратеника и мислите на мага-император. Съсредоточи се и заби подобно на кинжал в съзнанието на съществуването настояването, че трябва да даде шанс на илдирийците и да предложи някакво решение.

Пратеникът направи пауза, изненадан от менталната атака.

— Всички обитатели на скалите нарушават песента на вселената. Ненужните ноти трябва да се премахнат. Но първо трябва да се махнат фалшивите. — Отново замълча, сякаш обмисляше нещо. — Илдирийците не могат да ни помогнат срещу фeroуите. Но могат да ни подкрепят срещу по-незначителен противник.

Джора'х изгледа спокойно сребрилата фигура, очакваше обяснение.

— Сред обитателите на скалите хората са най-големите ни врагове. — Около лицето на пратеника се появи гъста мъгла. — Помогнете ни да ги унищожим и може би ще пощадим вашите планети.

Осира'х не беше ходила на Земята или Терок. Беше виждала хора единствено в лагерите на Добро. Но това беше расата на майка ѝ! Тя удари пратеника с оглушително ментално „Не!“, но съществото не ѝ обърна внимание.

Джора'х се олюля.

— Хората никога не са ни причинявали вреда! Те са наши съюзници.

— Те са врагове на хидрогите. Не може да сте съюзници и с двете раси. Избирайте.

Осира'х се обърна към баща си, но очевидно вниманието му беше насочено към ужасния избор между честта и оцеляването. Виждаше през купола, че бойните кълба се приближават. Хидрогите можеха да изпепелят Миджистра, преди адар Зан'нх да се притече на помощ.

Но да се унищожат всички хора! Осира'х искаше да помоли баща си да не се съгласява. От друга страна, знаеше твърде малко за истинския му характер. От спомените на Нира и досегашния ѝ опит с Удру'х знаеше, че илдирийците пазят много тайни и често лъжат. Очевидно предателството не им беше чуждо.

Дали баща ѝ щеше да капитулира и да се съгласи да унищожи друга раса, за да спаси своята? Бе дошъл моментът да покаже дали държи на принципите си, или може да бъде пречупен с проста заплаха. Опита се да повлияе на мислите му, като изпрати своите. „Колко са силни убежденията ти, татко? Добър човек ли си, или честта ти е за продан като на губернатора Удру'х?“

Истинският владетел на илдирийците трябваше да открие друг начин. Тя бе надзърнала в умовете на хидрогите. Разбираше изкривеното им мислене и осъзнаваше военната им мощ. Въпреки това вярваше, че магът-император трябва да се опълчи на враговете. Нима Джора'х щеше да предаде Нира?

В получените спомени момичето виждаше как майка му беше слушала обещанията на този мъж и бе отвързала на любовта му. Нима това беше лъжа? Мъжът, когото Нира бе обикнала, никога нямаше да се поддаде на подобна заплаха. Нямаше да помисли и за миг да го направи. Видя Терок от спомените на майка си, зелените жреци и тайните на световната гора. След това си представи изпепелените, пушещи руини. Само заради слабостта на Джора'х.

Застанал пред пратеника на хидрогите под стотиците надвиснали бойни кълба, магът-император се бореше с невъзможния избор. Очевидно не виждаше изход. Сведе очи и отвърна шепнешком:

— Ще направя каквото трябва.

9.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО УДРУ'Х

Губернаторът на Добро се мръщеше на „госта“ си, който лежеше в безсъзнание в резиденцията до разплодителните лагери. Поддържаха опозорения Тор'х в кома с помощта на зверски дози шайинг.

Пак беше по-добре от това, което младият мъж заслужаваше за участието си в ужасния бунт на Хирилка. „Всички трябва да живеем с предишните си поражения. Но ти намери лесен изход“.

Идеалистичното му протеже Даро'х се чувстваше неспокойно в ярко осветената стая.

— Тор'х беше престолонаследник. Илдирийската империя щеше да е негова. — Даро'х погледна наставника си, когото трябваше да замени като губернатор. — Защо брат ми постъпи така? Защо се откъсна от тизма на баща ми и опита да унищожи империята?

— Той не искаше да я унищожи, а просто да я промени. Някои хора са заблудени фанатици, придържат се към неправилни идеи и вярвания. Други са егоистични и жадни за власт. А някои са просто глупави. Престолонаследникът беше и трите.

Младият мъж лежеше като труп на тясното легло. Удру'х се надяваше, че го измъчват кошмари и вина за стореното, но лицето на Тор'х не изразяваше нищо.

— За разлика от брат ми Руса'х, Тор'х няма оправдание за действията си.

— Нима оправдавате лудия губернатор? Нали вие самият го предадохте и съкрушихте бунта му! Ами избитите по негова вина?

— Губернаторът на Хирилка се промени след травмата на главата. Имаше халюцинации. Вярваше, че вижда нов път към Източника на светлината, и беше готов да го напои с кръвта на всеки, който не се присъедини към неговия тизм. Беше полудял. Защо иначе би отлетял право в слънцето на Хирилка? — Удру'х погледна Тор'х с отвращение. — Но престолонаследникът знаеше много добре какво прави. Точно за това го презирам. Щеше да е по-добре, ако бе загинал.

Удру'х знаеше, че бунтът на Хирилка ще бъде отразен много внимателно в Сагата за седемте слънца. Паметителите щяха да предадат събитията точно, но същевременно щяха да замажат леко злодеите и героите, за да запазят величието на империята. Истината е гъвкаво нещо, независимо от вярванията на низшите касти.

— За щастие никой не знае, че го държим тук — каза Даро'х.

— Ще го държим толкова упоен, че да не може да се свърже с тизма. Вече не заслужава да е част от него. — Дори след това долно предателство Джора'х беше проявил слабост, като отказа да екзекутира сина си. Вместо това бе наредил на Удру'х да го скрие на Добро и да се погрижи никога да не получи достъп до тизма. Планетата и без това криеше достатъчно мрачни тайни.

Кандидат-губернаторът Даро'х не беше проявил наивност, когато му бяха обяснили за експериментите, провеждани с пленниците от „Бъртън“. Просто беше приел причините за цялата операция и дискретността. Даро'х не се опитваше да съди мага-император и предшествениците му. Беше умен млад мъж, въпреки че бе израсъл в изолация в Призматичния палат. Удру'х се гордееше с него.

Откъм главната част на сградата долетя глъчка. Даро'х се обърна с надежда натам.

— Може би са открили зелената жрица.

— Съмнявам се, въпреки че това би решило много от проблемите ми.

Удру'х беше признал на мага-император, че любимата му е жива: надяваше се, че с това историята ще приключи. Беше обещал да я освободи, но все едно го зашлеви за последно, тя беше изчезнала, без да остави следи. Трябваше да я открие, преди брат му да заподозре, че нещо не е наред. След толкова лъжи не можеше да се върне в Призматичния палат и да каже, че пак е изчезнала. Трябваше да я открие, а не разполагаше с много време.

Удру'х и Даро'х излязоха от стаята на упоения бивш престолонаследник. Очакваше ги задъхан куриер, около него се бяха струпали съветници и стражи.

— Губернатор Удру'х! Изпраща ме адар Зан'нх. Небето на Миджистра е пълно със стотици бойни кълба на хидрогите!

— Нападناха ли ни? — изпъшка Даро'х.

— Не. Момичето, Осира'х, е с тях. Изпратиха ме с най-бързия кораб да ви го съобщя. Осира'х успя. Добро успя!

Удру'х усети как му олеква. Джора'х трябваше да сключи пакт с хидрогите, независимо от цената, но поне вековната работа на Добро беше дала резултат. Наставленията и уроците му бяха помогнали на момичето да изпълни предопределението си! Осира'х му липсваше, но той бе направил необходимото. Ако тя се беше провалила, щеше да изпрати брат й Род'х, а после и всички останали деца, докато не изчерпеше и последната възможност.

Докато стражите извеждаха куриера, Удру'х осъзна, че му се предоставя неочакван втори шанс. Магът-император щеше да е напълно зает с армадата на хидрогите над Призматичния палат. Значи разполагаше с повече време да намери зелената жрица!

— Даро'х, трябва да се възползваме от възможността. Трябва да открием жрицата, докато магът-император е зает с други неща. Ако побързаме, може въобще да не се наложи да му казваме, че е изчезнала. Намери я!

— Но нали вече претърсихме острова...

— Ако трябва, направете мащабно претърсване на целия южен континент. Направете всичко необходимо и не се предавайте. Разочаровах мага-император твърде много пъти. — Удру'х понижи глас. — Той не пожела да убие Тор'х... но ако му кажа, че Нира е изчезнала отново, със сигурност ще заповяда да ме екзекутират.

10. КРАЛИЦА ЕСТАРА

След като новината за бременността на кралицата се разпространи, хората желяеха да я виждат възможно по-често. В крайна сметка, за да задоволи тълпата, председателят ѝ позволи да се разхожда на места, където може да я гледат. Самият той гледаше на нея просто като на средство, с което би могъл да притиска краля. Естара се надяваше, че ще продължат да я подценяват по този начин.

Откри Натон в един от павилионите с пеперуди на покрива. Придворният зелен жрец стоеше сам и се наслаждаваше на слънцето и калейдоскопа, създаден от крилата на пеперудите. Като го видя, си спомни как с Бенето бяха наблюдавали червеите на Терок и как Росия ѝ бе разказал за ужасния си сблъсък с уайверна.

Натон беше единственият източник на новини от дома. Често я информираше за родителите ѝ и малката ѝ сестра Сели. Беше ѝ казал и как гората бе възкресила копие на брат ѝ Бенето. Сарейн наскоро се бе върнала от Терок, но Естара така и не бе успяла да я види. Сестра ѝ обаче едва ли щеше да каже нещо, което Натон вече да не е описал.

Придворният зелен жрец беше висок и спокоен, с продълговато лице. По тялото му имаше татуирани символи, които показваха през какви тренировки е преминал, преди да бъде пратен на Земята.

— Кралица Естара! За мен винаги е удоволствие да видя дете на Терок.

— И за двама ни ще е още по-голямо удоволствие да видим самия Терок. Толкова време мина.

Красивите оранжеви и жълти пеперуди кръжаха край нея, примамени от благоуханията, сякаш беше някакво много привлекателно цвете.

Естара тъгуваше за световната гора и дома си в гъбения риф. Сега, с предстоящото бебе и всички останали грижи, много ѝ се искаше да е близо до майка си. Как можеше да обясни за убитите делфини и многобройните заплахи? За това, че председателят искаше

да убие детето ѝ просто защото не се вписваше в плановете му? Отец Идрис и майка Алекса не можеха да ѝ помогнат от Терок. Сарейн беше на земята, но кралицата изпитваше колебания относно лоялността на сестра си.

Нямаше към кого да се обърне, така че сподели опасенията си с Натон. Той изглеждаше разтревожен, но не и изненадан.

— Аз съм зелен жрец, син на Терок. Лоялността ми е към световната гора и след това — към вас с краля. Председателят... не е заслужел доверието ми. — Усмихна се широко. — Не се притеснявайте. Благодарение на брат ви Бенето на Терок се случи нещо забележително. Те са пътували хиляди години, гигантски дърве...

Внезапно на покрива се появи Пелидор. Лицето му беше зачервено, очите — присвити от нетърпение.

— Кралице Естара, опасно е да се разхождате сама.

— С Натон съм в пълна безопасност. — Загриженият му тон беше също толкова фалшив, колкото нейната усмивка. Дали бе подслушвал?

— Не се тревожим за зеления жрец. Ще ви придружа до покоите ви. Веднага.

— Благодаря, че се грижите за моята безопасност. — Очите ѝ излъчваха откровен скептицизъм относно мотивите на Пелидор. Естара изсумтя и мина покрай него. Знаеше, че тъкмо той е убил делфините по заповед на председателя.

Преди да тръгнат, погледна към зеления жрец. Очите им се срещнаха, но тя не посмя да го попита какво съобщение ще изпрати на родителите ѝ. Беше му казала достатъчно. Пелидор и председателят не можеха да спрат Натон, освен ако не унищожаха всички фиданки в Двореца на шепота. Така и не бе успяла да разбере каква е добрата изненада, свързана с Бенето и световната гора.

Пелидор я хвана за ръката. Естара потръпна, но не направи опит да я отдръпне.

11. СЕЛИ

Хората на Терок наблюдаваха с изумление как величествените кораби на верданите се спускат от небето. Сели хвана ръката на своя приятел Солимар и я стисна толкова силно, че щеше да му счупи пръстите. Назъбените сенки на гигантските дървета бяха смълчали целия горски живот.

Първият кораб запълни почти цялото небе. Докато се спускаше, дългите клони в долната му част се извиха като тънки крачета, а останалите се обърнаха нагоре, към космоса. Извитите клони нямаха листа, а завършваха с внушителни остри тръни. Корените на дънера — приличаха на антени — се насочиха към почвата на Терок и внимателно се вкопаха в отдавна забравения си дом.

Наблизо се спусна втори, после трети кораб. А след това още, и още, почти двеста.

Сели гледаше с възхита огромните клони на органичните конструкции — те бяха по-внушителни дори от самите световни дървета. Очите я заболяха и усети, че е спряла да мига.

Бенето явно знаеше какво става и не изглеждаше притеснен. Дървеният ѝ брат стоеше неподвижно в разчистеното пространство край гъбения риф, сякаш беше пуснал корени. На лицето му беше изписано задоволство.

— Те ще стоят на стража на Терок.

Тя си помисли за сестра си Естара, която беше на Земята.

— Ами ако хидрогите нападнат някъде другаде? Ами Земята?

Бенето се обърна към нея. В изкуственото му тяло течеше алхимична смес от кръв и мъзга.

— Тази война се простира отвъд Терок и Земята, отвъд хората и илдирийците. И може да бъде спечелена само от силен съюз. За щастие хидрогите си създадоха могъщи врагове. — Той посочи към гората, която кипеше от живот след дъжда от изпарената комета. — Венталите се присъединиха към нас и вече сме по-силни.

Това беше очевидно. Терокците месеци наред бяха премахвали щетите от предното нападение, а сега гората се беше раззеленила след венталския дъжд.

— В първата война венталите и верданите се сблъскали с могъщите хидроги — каза Солимар, който стоеше до Сели. — И били почти унищожени. Но фeroуите също се обърнали срещу врага.

— Лоялността на фeroуите е като пламък на свещ, който се клати от вятъра — добави Бенето. — Понякога те се бият с нашите противници, но това не означава, че са наши съюзници. Надявахме се, че врагът е изчезнал отдавна, отблъснат в ядрата на газовите гиганти. Но след хилядолетия хидрогите са се възстановили от раните си.

Дървеното му лице изглеждаше тъжно.

— Не е разумно да оставиш неразрешен проблем, макар понякога да е по-лесно. Световната гора и нейните съюзници не бива да повтарят тази грешка.

Под сенките на верданските кораби световните дървета трепереха и обменяха мисли в свързаното си съзнание. Сели усети хилядолетния им гняв и страх.

Изражението на голема се промени.

— Хидрогите вече се бият с фeroуите. Няма да устоят на комбинирана атака от вердани и вентали. След като бойните ни кораби пристигнаха, е време да преминем в атака.

12.

АДМИРАЛ ЛЕВ СТРОМО

Вече втори ден мантата продължаваше да търси флотилията разбивачи, следи от спасителните капсули или поне някакви останки. Екипажът очакваше Стромо да знае какво да прави, но той не беше получавал инструкции за подобна ситуация. Заповедите, които беше получил, бяха съвсем прости. „Приберете оцелелите спасителни капсули и се върнете. Докладвайте колко щети са нанесли разбивачите“. Нещата не трябваше да са толкова сложни.

Клидия изпрати съобщения до Двореца на шепота и Натон го предаде по съответния ред. Председателят Венцеслас беше зает с посрещането на оцелелите от Оскивъл и намерения хидрогски кораб и отговори съвсем кратко: „Продължавайте търсенето. Очаквайте нови инструкции“.

Стромо се притесняваше да обикаля газовия гигант, където съвсем наскоро хидрогите бяха унищожили облачния комбайн на Ханзата и може би всичките шестдесет разбивача. Мантата нямаше никакъв шанс срещу бойните кълба.

Той завъртя командния стол към зелената жрица.

— Някакви новини от председателя? Още колко ще трябва да стоим тук?

Зелената жрица погледна крехката фиданка и я погали, сякаш беше домашен любимец. След като прекъсна телевръзката, направи пауза от няколко секунди, за да се осъзнае.

— Председателят предлага да настроим един приемник на съответните честоти и да увеличим обхвата. — Тя издиктува цифрите. Въпреки че стоеше на комуникационна станция, не можеше да работи с толкова сложна апаратура.

— С каква цел? — попита Стромо.

Ели Рамирес се зае с настройките, без да му отговаря. Клидия продължаваше с инструкциите.

— Ако уловим сигнал, трябва да го пуснем през декодиращо устройство. Председателят смята, че ще получим съобщение.

Стромо беше още по-объркан.

— Наблизо няма обитаеми светове, а не открихме никакви кораби. Откъде ще уловим сигнал?

— Явно на разбивачите е имало слушателско компи, чиято цел е била да наблюдава командир Тамблин и да събира данни за скитниците. — При думите на зелената жрица Рамирес се опули. — Можем да се свържем към разузнавателния софтуер. Ако компито е в обхват, ще успеем да проследим къде са отишли разбивачите.

Адмиралът се огледа нервно.

— Някакви следи от хидрогите? Ами ако усетят, че подслушваме?

— Сър, това е нискочестотно излъчване за шпионски цели. Слива се със статичния шум и може да бъде извлечено само със специална апаратура. Разработено е, с цел да е неоткриваемо.

— Разработено е, за да не могат да го засичат скитниците. Кой знае с каква техника разполагат дрогите? Стойте нащрек. Бъдете готови за изтегляне при най-малката опасност.

Рамирес привърши с настройките и екранът на мостика се изпълни със статично напрежение, сякаш навън имаше електронна буря. Постепенно сигналът се усили и започна да се декодира. Картината се проясни.

Стромо се сепна, сякаш някой го беше фраснал по главата. Силно.

На екрана се виждаха хора, натикани в нещо като клетка от желатин. Най-близо до камерата бе насинената разрошена Тамблин. До нея стоеше млад тъмнокож мъж, изглеждаше му странно познат. „Бриндъл“. Да, това беше името му — доброволецът, който се беше опитал да установи контакт с хидрогите преди битката при Оскивъл. Роб Бриндъл! Как, по дяволите, човек, който бе изчезнал в другия край на Спиралния ръкав, се бе озовал тук, на границите на Илдирийската империя?

На заден план се виждаше малка група заслабнали измъчени хора. Дали се намираха на някой разбивач? Приличаха на пленници, но кой ги държеше? Всичко беше наистина много объркващо.

— Откъде идва този сигнал, по дяволите? Намерете ми разбивачите!

— Адмирале, изглежда, че сигналят идва от газовия гигант. От вътрешността.

— Невъзможно! Никой не би оцелял там долу.

Двамата оператори на мостика също провериха системите си.

— Потвърждавам, адмирале. Те са в Кронха 3.

На екрана се появи кликиски робот и заплашително размаха остриите си крайници. Пленниците отстъпиха.

Стромо отдавна хранеше подозрения към черните роботи. Дори се бяха засилили след онова, което бе видял на разрушената колония на Корибус, и разказа на оцелялото момиче Орли Ковиц.

— Какво прави тази машина?

Двете бойни компита, които се намираха на мостика, внезапно замръзнаха, сякаш получаваха сигнал. Стромо ги погледна с отвращение.

— На тези пък какво им стана?

— Лейтенант Мае, проверете им системите — нареди Рамирес.

Мае остави навигационната конзола и пусна бърза диагностика на по-близкото компи.

— Няма нищо...

Двата робота се задвижиха с впечатляваща скорост. Единият завъртя гъвкавото си тяло и сграбчи Мае за врата с металната си ръка. Другата ръка хвана главата ѝ и завъртя, сякаш отваряше бутилка. Вратът на Мае се прекърши като съчка.

Другото компи се втурна към втория оператор (Стромо така и не бе успял да запомни името му). Бойният робот нанесе мощен удар в гръдния кош на човека и пръсна сърцето му. Мъжът падна на палубата, от смазаните му гърди потече кръв.

Бяха изминали около две секунди. Адмиралът не можеше да повярва на очите си. Екипажът на мостика изпадна в паника. Зелената жрица насмалко да събори фиданката си.

Двете компита оставиха жертвите си и се обърнаха към Стромо и Рамирес, сякаш искаха да нападнат според ранга. Рамирес изблъска адмирала и се спусна към страничното отделение на командния стол.

Първото компи се понесе като астероид, готов за сблъсък. Сержант Зизу се хвърли към второто. Въпреки че роботът беше по-

тежък, ударът го извади от равновесие.

Рамирес успя да се справи с ключалката, която се задействаше от отпечатъци, и измъкна зашеметител, малко оръжие, което изстрелваше парализиращ импулс. Нагласи го на пълна мощност и стреля в лицето на първото компи. Импулсът не беше предназначен за електроника, но все пак обърка машината.

През това време падналото компи успя да се изправи, събори сержант Зизу с един удар и се обърна към адмирала. Стромо заотстъпва панически.

Рамирес не се поколеба и започна да стреля във второто компи. Продължи да изпраща импулс след импулс, докато не стопи вградените му схеми. Машината спря на метър от тях и се срина в купчина неподвижна стомана и полимер.

Междувременно системите на първото компи се бяха рестартирали. То се огледа за жертвите си и тръгна напред. Сержант Зизу грабна един метален стол и с яростен вик го стовари с всичка сила във врата на компито. Роботът се приведе, някои от кабелите на врата му се откъснаха. Зизу продължи да го налага, докато компито не рухна неподвижно на палубата.

Стромо продължаваше да отстъпва. Блъсна се в една от станциите и поклати смаяно глава.

— Това е невъзможно! Невъзможно!

Всички гледаха двамата си мъртви другари. Рамирес се осъзна първа и провери второто компи, за да се увери, че е обезвредено. Лицето ѝ беше зачервено и намръщено.

— Адмирале, помните ли как крал Питър ни предупреждаваше за бойните компита и кликиските програми? Дори се опита да затвори фабриката.

Стромо потърка челото си.

— Но тогава всичко работеше чудесно. Нямахме никакви проблеми.

— Адмирале, сега определено имаме „проблем“.

— Може би тези двете са били дефектни — каза тихо Стромо. Сам не си вярваше. Рамирес го изгледа ядосано, на ръба на неподчинението.

— Току-що видяхме на екрана кликиски робот. Може той да е изпратил някакъв сигнал? — предположи Зизу.

Стромо се опита да говори твърдо и уверено. Знаеше, че Рамирес сама ще направи предложение, и реши да я изпревари.

— Командире, искам извънредни мерки. Да се изключат всички бойни компита, докато не открием какъв е проблемът. Няма смисъл да рискуваме.

— Слушам, адмирале.

Стромо посегна да активира интеркома, но Рамирес го спря.

— Наистина ли искате компитата да разберат какво правим? Може да превключат на защитен режим. По-добре да изпратим специални екипи, които да ги изолират и изключат.

Стромо — би трябвало сам да се сети за това — кимна.

— Надявам се, че ще имаме достатъчно време.

13.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Тасия изпитваше невъобразима радост, че е намерила Роб Бриндъл жив. Само ѝ се искаше да се бе случило на друго място, а не в някакъв затвор в облаците на газов гигант, сред смъртни врагове. „Преддверието на Ада“ май беше най-подходящото описание.

Но поне Роб беше жив!

По мръсното ѝ лице потекоха сълзи. Радостта за момент избути гнева, страха и объркването. Всичко по реда си. Тя прегърна младия мъж, който ѝ беше колега, приятел и любовник. Поседяха сгущени известно време, без да продумат и дума. Накрая Тасия сбърчи нос и изсумтя:

— Шиз, миришеш.

Роб се усмихна странно, сякаш отдавна не го бе правил.

— Знаеш ли откога не съм се къпал? Това не са ти курортите на Релекер. Не че съм ходил там, но съм виждал снимки... — Гласът му заглъхна. Тасия не можеше да си представи как е успял да запази разсъдък си след цялото време тук, без никаква надежда за бягство. Във всеки случай се бе справил много по-добре, отколкото би се справила тя.

Роб посочи помещението и шестимата им парцаливи съкилийници.

— От колко време сме тук? Кликиските роботи не ни казват нищо.

Тасия потръпна, като осъзна колко отдавна не го е виждала.

— Почти две години.

Двама-трима от пленниците изстенаха. Роб преглътна с мъка, но все пак вирна брадичка и каза с пресилен оптимизъм:

— Стори ми се цяла вечност. Нищо чудно, че изглеждаме ужасно.

Тасия прокара пръсти по подстриганата си коса.

— Изглежда, и на мен ще ми се наложи да свикна.

Бе решила, че ще умре, когато я взеха от разбивача заедно със слушателското ѝ компи ЕА и я спуснаха със специална капсула в недрата на газовия гигант. След като зърна огромния град-сфера, започна да осъзнава мащабите на извънземната цивилизация. Колко ли подобни градове имаше в Спиралния ръкав? Колко ли от тях бяха унищожени от кликиски факли? Нищо чудно, че хидрогите бяха разярени.

Кликиските роботи я бяха превели през странно пропускливите стени на хидрогския град.

— Къде ли ни водят, ЕА?

— Не знам, Тасия Тамблин. Но ако това е част от вкарването на нови спомени в мен, никога няма да ги забравя.

— Това опит за хумор ли беше? Прозвуча почти като старата ЕА.

След това ги доведоха в това подобно на зоологическа клетка помещение, в което имаше седем затворници. Явно хидрогите — или кликиските роботи — си провеждаха някакви експерименти.

Тасия веднага бе познала Роб въпреки парцаливите дрехи и дългата коса. Спомни си деня, в който бе изчезнал, и последното му съобщение: „Красиво е, красиво...“ Явно бе говорил за града на хидрогите.

— Защо ни плениха, Бриндъл? — попита тя. — Какво ще правят с нас?

— Ще ни избият — отвърна един от най-окаяните затворници, Смит Кефа. — Проклети кликиски роботи! Проклети дроги!

Хората бяха измършавели и изтощени. Живееха в тежки условия и без никаква надежда. Всеки имаше своя изправяща косите история. По време на дългото пленничество единственото им развлечение бяха разказите и пристигането на Тасия беше посрещнато с интерес, защото нарушаваше монотонното ежедневие. За нейно съжаление, никой от останалите „куфари“ не бе пощаден. Доколкото знаеше, тя бе единствената оцеляла. Може би бяха пощадили живота ѝ заради ЕА...

— Преди бяхме повече — каза Роб. — Един загина при опит да избяга. Другите ги избиха в ужасните експерименти.

— Дрогите и кликиските роботи ни караха да гледаме. — Кефа показва стряскащи белези от вече зараснали рани, но не обясни какво ги е причинило. Някои от затворниците изръмжаха, други зяпаха в празното пространство, сякаш вече бяха мъртви.

Роб се приближи до Тасия и я прегърна с една ръка. Красивото му лице беше тъжно, момчешкият чар бе погубен от дългото пленничество.

— Много ми е тъжно, че и ти се озова тук, Тамблин.

Тя го сръга с лакът, радостна, че го вижда, независимо от обстоятелствата.

— И ти ми липсваше, Бриндъл.

Той бръкна в джоба си и извади някакво съсухрено кафяво клонче.

— Все още пазя това клонче от световно дърво, дето ми го даде зеленият жрец, преди да се спусна на Оскивъл. — Повъртя го в пръстите си, но растението изглеждаше сухо и мъртво. — Не че ми помогна. Понякога си го държах и пращах мисловни послания до теб и родителите ми, все едно съм жрец...

Тасия видя намачканите листа и си спомни как Росия му беше дал клончето, все едно е някакъв талисман.

— Мисля, че дрогите не обичат много световните дървета.

— Така е. Но по някакъв странен начин то ми помогна да запазя разсъдъка си. Мислех за теб през цялото време. Добрите спомени са единственото хубаво нещо, което ни остана тук. — Роб поклати глава. — Но не бих искал да споделям тези кошмари нито с теб, нито с най-лошия си враг.

— Дори и с Патрик Фицпатрик Трети ли?

Бриндъл се засмя горчиво.

— Какво става с него? Все такъв гадняр ли е?

— Загина. — Тя описа как бе протекла битката при Оскивъл. — Беше убит, заедно с още много добри войници.

Имаше да разказва за толкова неща, които се бяха случили след изчезването му. За нещастие, щеше да има предостатъчно време да го направи. Първо обясни за създаването на новите разбивачи, изпращането им на Кронха 3 и как бяха пленени от предателските работи.

— Тази програма е вложена в бойните компита от самото начало — намеси се ЕА. — Кликиските работи просто я активираха.

Един от черните работи се приближи до прозрачната стена и премина през нея. Смит Кефа отстъпи назад.

— Не мисля, че е дошъл да си играе с нас.

Роботът заговори, сякаш единствената му цел беше да ги подразни.

— Една манта кръжи около Кронха 3. Инструктирахме компитата на борда да я превземат. Време е за цялостна активация.

— Как така цялостна? — попита Роб.

— Всички бойни компита в Спиралния ръкав.

Тасия се разгневи.

— Хората не са направили нищо лошо на кликиските работи. Каква е вашата цел?

— Да ви изтребим.

Тасия сложи ръце на кръста си, без да ѝ пука колко нелепо изглежда пред надвесената над нея черна машина.

— ЗВС обяви война на скитниците. Сега пък кликиските работи искат да изтребят човечеството. Шиз! Никой ли не вижда истинските врагове в тази война?

— Ние знаем кои са враговете ни.

Доволен от злоещото си съобщение, кликиският робот се обърна и напусна клетката.

14.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Патрик Фицпатрик седеше сам на верандата на бабиното си имение в Колорадо и гледаше планините. Беше изключил защитните екрани, за да може да усеща свежия студен въздух. Студът въобще не го притесняваше. Назъбените върхове бяха заснежени, а небето яркосиньо, съвсем различно от клаустрофобичната атмосфера, в която живееше като пленник на скитниците.

Ако в този момент бяха на Оскивъл, Патрик и другарите му от ЗВС щяха да сглобяват кораби или да работят в леярните. Зачуди се къде ли е Зет Келъм и какво ли прави. Може би и тя мислеше за него...

Бяха изминали три дни от завръщането му. Сега беше „военен герой“ и трябваше да ходи по обществени събития, на които само се усмихваше и махаше. Някои от останалите пленници се бяха превърнали в медийни любимци — особено устатата Шейла Андез, която изразяваше ярко негативната си позиция към скитниците. Понеже това се вписваше идеално в политиката на Ханзата, Шейла се радваше на огромно внимание и добри хонорари.

Обществото беше недоволно, че кланът Келъм не е върнал храбрите войници веднага след като са били спасени. Разбира се, хората не знаеха какво приказват и Ханзата се стараяше това да остане непроменено. Преди година сигурно и самият той щеше да повярва на абсурдната пропаганда.

Баба му се появи на верандата. Той беше с гръб, но я усети, че се приближава и се мръщи неодобрително. Бившата председателка го бе надзиравала цял живот, докато родителите му обикаляха по разни безсмислени дипломатически мисии, които имаха за цел да ги държат настрана от всичко важно. Фицпатрик не ѝ обърна внимание.

— Пак ли стоиш на студа? Поредният пропилян ден, а? — Морийн не обичаше да си губи времето в празни приказки и винаги скачаше от една задача на друга.

— Дразниш се, че имам за какво да си мисля ли, бабо? Сигурно предпочиташ да се присъединя към някоя политически коректна организация? — Той нарочно издиша по-силно. Парата му напомняше за декомпресията, която бяха причинили препрограмираните от Киро Ямейн бойни компита. Тази диверсия му бе дала шанс да избяга.

— Сякаш не се радваш на отпуска си, Патрик. Задействах доста връзки, за да ти осигуря почивка и достатъчно медийно внимание. Твоите другари явно се наслаждават на свободата. Ходят по партита и интервюта. Защо не посетиш някой от приятелите си?

— Те не са ми приятели, бабо. Просто бяхме съкилийници.

— Позволих си да ги поканя за утрешното тържество в твоя чест, така че се приготви за социални контакти. По цял ден само седиш тук и зяпаш снега.

— Може би от това имам нужда. — Той все така не се обръщаше. — Не съм искал тържество.

Морийн сложи ръка на рамото му, но това просто беше имитация на успокояване, както бе виждала да правят другите.

— Стига, стига. Това е най-доброто след всичко, което преживя. — Тя го бе отгледала, с цел да го превърне в перфектния наследник на фамилията.

Но несъзнателно го бе научила и да разпознава манипулациите ѝ. Патрик или трябваше да се направи на сговорчив, или да намери начин да прекъсне намеренията ѝ.

Той се засмя горчиво.

— Много хора преживяват различни неща. — Най-накрая се извърна към нея и се сети за прякора ѝ. Сериозното лице, острият нос и тясната брадичка наистина напомняха за брадва.

Морийн видя, че няма да го убеди с чар, и скръсти ръце, но не си позволи да потръпне от студ.

— Исках да ти кажа последните новини. ЗВС са изпратили кораби към Оскивъл още преди да се приберем. За да направят инспекция на скитническите операции и да приберат всичко полезно.

— Само че не са намерили нищо, нали?

— Мястото е било напълно изоставено. Открили са съвсем малко останки от корабостроителниците. Останалото е било унищожено от компитата или от самите скитници. Типично. Щом някоя от малките им дейности бъде застрашена, се разбягват като хлебарки. — Тънките

й устни се обезцветиха напълно, когато се усмихна. Патрик не го бе забелязвал досега.

— А ти какво очакваше? Те размениха хидрогския кораб за свободата си, но знаеха, че не са в безопасност. Защо Ханзата просто не ги остави на мира?

Тя цъкна с език.

— Патрик, наистина си обсебен от скитниците! Да ти напомня ли, че те не дадоха кораба доброволно? Всъщност пазеха откриването му в тайна, въпреки че нашите учени биха свършили много повече работа от техните примитивни инженери.

Патрик се облегна в стола и впери поглед в планините. Скитниците бяха добри в криенето. Когато първата експедиция на ЗВС бе пристигнала на Оскивъл, Дел Келъм бе успял да прикрие цялата си корабостроителница. Зачуди се как ли ще открие скитниците и Зет сега, ако наистина бяха решили да се скрият.

Времето, което бе прекарал с тъмнокосата красавица, го бе променило. Вече въобще не се вписваше в аристократичното си семейство.

— Бабо, искам да направя нещо за мен. Измисли каквото и да е оправдание — не ми пука. Искам да напусна ЗВС.

Тя го погледна сепнато, но по-скоро с изненада, отколкото с раздразнение.

— Разбира се. Никога не сме възнамерявали да имаш дълга военна кариера. Можем да те прехвърлим на корпоративна длъжност или ако предпочиташ, да си посланик.

— Не. Твърде много хора стават пропагандни марионетки за кауза, която и двамата знаем, че е фалшива. Затова мисля да надигна глас и някои от другите оцелели ще ме подкрепят. Ханзата постъпва със скитниците абсолютно нечестно.

— Не говориш сериозно! Знаеш какво направиха клановете, знаеш какви са.

Патрик сгуши брадичка в яката си. И той страдаше от същите предразсъдъци, когато постъпи в ЗВС. Беше тормозил безжалостно Тасия Тамблин, защото беше скитничка, въпреки че бе по-добра от него по много показатели.

— Знам повече от това, бабо. Всичките им обвинения са верни, независимо в какво вярваш. Клановете имаха основателни причини да

ни отрежат. Заслужихме си го.

Морийн беше истински шокирана. Мозъкът ѝ работеше трескаво, търсеше начини и пътища да озапти това бедствие.

— Приказваш глупости, Патрик. Влез вътре и ще ти направя чай.

— Бабо, ти никога не си правила чай. Спри да се държиш покровителствено с мен.

— Няма нужда от прибързани заключения. Едва ли разбираш всичките причини зад...

— Естествено, че разбирам. — Той най-сетне стана. — Аз бях там. Аз го предизвиках. Бях с генерал Ланиан, когато срещнахме скитническия кораб с екти. Пленихме го, откраднахме товара и след това взривихме кораба. Въобще не дадохме шанс на капитана. Аз лично натиснах копчето. Аз стрелях с язерите и унищожих скитническия кораб. — Беше доволен да види вкамененото ѝ лице. — По-късно, когато откриха останките, скитниците разбраха, че ние сме виновни. Затова прекратиха търговията с нас. Това е причината за цялата бъркотия.

15. ИНЖЕНЕРНИЯТ СПЕЦИАЛИСТ СВЕНДСЕН

Хидрогският кораб надминаваше и най-смелите очаквания на Свендсен.

— Не помня кога съм се вълнувал толкова за последно. Не съм спал от дни.

— Трябва да поспите, доктор Свендсен — каза водещият специалист по материалите. — Уморените изследователи допускат грешки.

— Не се тревожи, Норман. Имаме кафе. Предостатъчно. — Той продължи да обикаля хората от екипа и да следи напредъка им. Стените на кораба бяха под странни ъгли и никой не можеше да каже къде, според хидрогите, е горе и къде долу.

Провря се през един люк и попадна на двама от екипа: стояха пред странни кристални образувания. Уреди за управление или украса? Въобще не изглеждаха свързани към някаква мрежа.

— Само не натискайте големи червени копчета. Не знаем как е на хидрогски „саморазрушаване“.

— Доктор Свендсен, системите са здрави — каза единият мъж и се почеса по веждата. — Доколкото може да преценим, енергийният източник на кораба функционира.

Другият техник, побеляващ мъж с бледа кожа, се хилеше като хлапе.

— Точно така! Сякаш няма причина да не можем да работим с кораба. Просто още не сме открили как.

— Ще разгадаем мистерията, бъдете сигурни. Все още проучвам бележките, оставени от скитническият инженер. Много добър материал. — Искаше му се да се срещне с този Кото Окая. Може би по-късно, когато се разрешеше конфликтът със скитниците. — Интересен човек. Брилянтен, но малко неорганизиран. Записвал е произволни

наблюдения, но така и не е седнал да ги събере и анализира. Въпреки това е постигнал впечатляващо много като за сам човек.

Каза на техниците още няколко окуражителни думи и продължи към центъра. Дали хидрогите вървяха, или пък летяха, може би се носеха? Спря пред една млада жена, която беше вързала дългата си коса, за да не ѝ пречи. Розамария Ногалес. Доктор Ногалес.

— Някакъв доклад от биолозите? Ще потвърдят ли, че останките, които намерихме, са от мъртъв хидрог?

Въпросната метална паста беше мека и гъвкава, приличаше на желатин. В бележките си Кото Окая беше предположил, че това са останки от хидрог. Свендсен имаше същите подозрения.

Кафявите очи на Розамария бяха кръвясали. Явно и други хора не си доспиваха.

— Биолозите проучиха основните елементи и определиха, че материалът е неорганичен. Структурата — не бих я нарекла тъкан — е съставена от метални форми на леките газове, които не би трябвало да съществуват в такова състояние при нормални атмосферни условия.

— Искате да кажете, че това е сгъстен въздух в кристална, но гъвкава форма, която някак запазва молекулярната си структура?

Тя поклати глава.

— Не аз. Биохимиците го казват.

— Е, кои сме ние, че да им противоречим?

Свендсен продължи като доктор на визитация. Разбирането как функционира корабът на хидрогите можеше да доведе до невероятни подобрения в съдовете на ЗВС — нови оръжия и защитни системи. Имаше толкова много възможности и той искаше да пробва всичките. Но имаше твърде много задачи. Все още беше начело на фабриката за производство на бойни компита, която се намираще близо до двореца. За щастие, там всичко бе автоматизирано и имаше нужда от съвсем малко персонал, така че Свендсен можеше да прекарва по-голяма част от времето си тук.

Стигна до най-интересната част на кораба. Трапецовидна стена, подобна на кликиските портали. Явно хидрогите и изчезналите кликиси използваха идентични транспортни системи.

Искаше му се тук да е главният научен съветник Палаву. Двамата със Свендсен бяха разглобили първия кликиски робот, което бе довело до производството на усъвършенстваните бойни компита. Като награда

за отличната работа председателят Венцеслас беше изпратил Палаву да изследва кликиските транспортали. За съжаление, съветникът беше изчезнал в един от тях, също като Маргарет Коликос. Оттогава никой не го беше виждал.

Сега главен транспортален инженер беше една пъргава жена, София Аладия, бе дошла от Рейндик Ко. В момента тя се взираше в кристалната стена и изучаваше символите.

— Прегледах записките на доктор Палаву. Той разбираше от транспортали повече от всички ни.

— Щеше ли да разбере и този?

Тя сви рамене.

— Според мен щеше да стигне до заключението, че хидрогите използват тази технология, за да пътуват от един газов гигант до друг. Разбирането е само въпрос на разшифроване на координати.

— Това би обяснило защо доскоро не бяхме виждали дрогски кораби. — Ако Ханзата знаеше, че в газовите гиганти живее извънземна раса, нямаше да изпробва кликиския факел.

Свендсен беше сигурен, че ако направят едно-две открития, всичко ще си дойде на мястото.

16. РОСИЯ

Бойната група на Квадрант пет — един дреднаут и единадесет манти — извършваше рутинен патрул. Намирацията се на мостика на „Елдорадо“ Росия докосна фиданката си и се намести на неудобния стол. Зеленият жрец трябваше да дежури още няколко часа, в случай че адмирал Костас Еолус се нуждае от телевръзка. Липсваха му големите гори на Терок, въпреки че изобилстваха от опасни хищници.

Росия беше един от малцината доброволци, които се бяха присъединили към армията. Куцаше заради наранения си крак, говореше си сам и очите му се издуваха, ако задържеше дъха си твърде дълго. Но зелените жреци бяха голяма рядкост и ЗВС толерираше ексцентричното им поведение.

Росия беше преместен от предишната си позиция при адмирал Уилис в Квадрант седем и сега служеше при грубоватия Еолус. Адмиралът имаше черна къдрава коса, дебели вежди, волева брадичка и дълбоки бръчки около устата. И така и не се бе научил да говори тихо. Росия знаеше, че адмиралът дебне като уайверн, търсещ плячка, и се зае със задачите си.

Включи се в телевръзката и улови тревожни съобщения. Нещо ставаше. Усещаше притесненията на останалите зелени жреци, които бяха на служба в ЗВС Най-тревожните вести идваха от Клидия: тя беше на мантията на адмирал Стромо, който в момента издирваше разбивачите на Кронха 3. Росия можеше да чуе мислите ѝ и да види през очите ѝ. Неудобството от стола изчезна в мига, в който научи шокиращите новини...

Клидия бе видяла как бойни компита убиват двама от екипажа на мостика на Стромо. Сега галеше фиданката си, за да успокои растението и да получи напътствия от разума на световната гора. Никой не знаеше доколко сериозна е ситуацията. Клидия се измъкна от мостика и тръгна към каютата си. Възнамеряваше да намали

светлината и да възвърне спокойствието си, като комуникира със световната гора. Внезапно из мантата започнаха да звучат аларми.

Докато вървеше по коридора, по корабния интерком се носеха накъсани доклади и тревожни гласове.

— Адмирале, нещо не е наред с компитата. Не се подчиняват на стандартни...

— Заповядах да ги изключите!

Тя чу странен звук — може би приглушен писък? — след това удари и изстрел, след което интеркомът се изключи. Клидия усещаше миризмата на ужас и смърт. Трима униформени притичаха покрай нея, очевидно уплашени. Тя се притисна до стената.

От страничните коридори и отворените люкове се чуваха викове и дрънчене на метал, дори експлозия. При звука на стрелящите зашеметители Клидия потръпна, но не успя да определи посоката, от която идваха. Тръгна по-бързо. Фиданката бе тежка, но тя я притисна по-силно. Това бе единственият ѝ достъп до телевръзката и световната гора. Всички трябваше да научат какво става...

На борда на „Елдорадо“ Росия скочи на крака, зашеметен и объркан.

Адмирал Еолус го погледна странно.

— Какво става, жрецо? Да не би в дървото ти да са се завъдили дървояди?

Росия погледна невярващо фиданката.

— Случва се нещо ужасно. Мисля, че бойните компита нападат екипажа на една манта.

— Глупости — засмя се Еолус.

— Не... Въобще не са глупости. Оставете ме... — Той насочи мислите си към телевръзката и отново видя през очите на Клидия, която тичаше боса по коридора.

По интеркома се чуваше гласът на адмирал Стром:

— Проклетите компита се усетиха. Всеки член на екипажа да се въоръжи. Охраната да раздаде зашеметители и да извади по-сериозни оръжия, ако разполагаме с такива.

Отвърна му прегракнал глас, сякаш жената бе крещяла твърде много през последния час:

— Адмирале, проклетите компита превзеха оръжейния склад. Убиха шестима от хората ми!

Стромо беше абсолютно объркан.

— Компитата не би трябвало да се въоръжават! — Сякаш в отговор от интеркома долетяха изстрели и връзката премина в статично пращане.

Клидия чуваше още изстрели. Пет зевесета отстъпваха с викове заднешком по коридора. Униформите им бяха разкъсани, сякаш току-що бяха изгубили бой с комбайн. Стреляха със зашеметителите си, но импулсите бяха слаби, сякаш пълнителите на оръжията бяха на свършване.

— Назад!

Клидия чу приближаващи се ритмични стъпки: бойните компита нападаха екипажа. Тя сви в един страничен коридор и видя затворените врати на асансьор. Трябваше да се добере до друга палуба! Зад нея долетяха писъци. Трябваше да се заключи в каютата си и да изчака адмиралът и хората му да овладеят ситуацията. Със сигурност беше само въпрос на време.

Фиданката ѝ тежеше. Ръцете я боляха. Преди да успее да натисне копчето на асансьора, вратата се отвори и от нея излязоха две бойни компита. Клидия спря. Светещите им сензори се насочиха към нея. Компитата тръгнаха напред.

Тя се обърна да побегне назад, но там бяха блокираните зевесета. От главния коридор се появи трета група работи. Ръцете им бяха омазани в кръв.

Клидия се долепи до стената, стискаше фиданката. Компитата се приближаваха от три страни. Пръстите ѝ докосваха златистото дръвче и тя продължаваше да предава всичко по телевръзката. Всеки зелен жрец в Спиралния ръкав щеше да научи какво се случва на кораба.

Но никой от тях не можеше да ѝ помогне.

Росия чуваше и виждаше всичко.

Най-близкото компи сграбчи фиданката. Клидия се опита да го отблъсне и саксията падна на пода и се счупи. Връзката прекъсна.

Росия се дръпна от собствената си фиданка, сякаш го бе изгорила. Образите го връхлетяха за секунда, после изчезнаха.

Всички се бяха втренчили в него. Той осъзна, че адмиралът очаква отговори.

— Бедствие, истинско бедствие!

— Какво бедствие? Обясни!

— Бойните компита на борда на мантата на адмирал Стромолу полудяха. Видях ги лично през телевръзката. Нападнаха... — Той преглътна сухо, образите още се въртяха пред очите му. Долавяше нови съобщения от други жреци. — Компитата унищожиха фиданката на Клидия. Почувствах болката. Мисля, че и тя е мъртва.

Хората на мостика на „Елдорадо“ се заоглеждаха объркано. Еолус го погледна сърдито, все едно беше направил някаква неуместна шега, и изсумтя.

— За бога, това са компита! Те не могат да мислят самостоятелно.

Росия не му обърна внимание и отново се съсредоточи върху телевръзката. Когато вдигна глава, изглеждаше още по-объркан.

— Получих съобщения от четири други кораба. Компитата са полудели. Навсякъде! Това е координиран бунт!

Еолус сви юмруци.

— Сега ще разнищим тази глупост. — Обърна се към комуникационния офицер и гласът му прогърмя: — Включете интеркома. Докладвайте незабавно. Някой забелязал ли е...

Преди да довърши, из кораба зазвучаха оглушителни аларми. По каналите на интеркома заваляха доклади за странно поведение на компитата: задействали се като по сигнал. Росия изстена. Разбираше какво става.

Еолус скочи.

— Жрецо! Сигурен ли си за това?

Росия кимна и отдръпна пръсти. Ужасяващите образи на телевръзката изчезнаха.

— Абсолютно. Избиват екипажите във всички квадранти. Мисля, че повечето зелени жреци вече са мъртви. Никога не съм виждал толкова кръв. Компитата не спират да атакуват.

Адмиралът се извъртя към комуникационния офицер.

— Нецо от нашите кораби?

— Всяка манта докладва едно и също... Изгубихме контакт!

— Свържете се незабавно, за бога! Нямаме време за губене.

Росия не познаваше новия си командир добре, но беше сигурен, че този суров мъж няма да отстъпи от боя. Еолус отново включи интеркома.

— Извънредна ситуация! Спрете компитата. Не се мъчете да ги изключвате — направо ги взривявайте. На много малки парченца.

Ръчните оръжия нямаха приложение срещу хидрогите и на борда на „Елдорадо“ имаше съвсем малко зашеметители, колкото да се предотвратяват конфликти сред екипажа или дребен бунт.

Дори да имаше достатъчно, Росия не бе обучен как да си служи с тях.

На мостика на дреднаута имаше само едно компи. Когато се размърда, Еолус изкрещя:

— Сержант Бригс, използвайте зашеметителя си.

Началникът на охраната вече бе успял да реагира. Той извади оръжието си и стреля на пълна мощност. Компито потръпна и падна с протегнати ръце, все едно искаше да строши нечии кокали.

Росия прегърна фиданката си, сякаш искаше да я защити. Членовете на екипажа бяха шокирани.

Комуникационният офицер беше пребледнял.

— Адмирале, две от мантите не отговарят! Имаше писъци и схватка, но сега долавям само статичен шум.

Лицето на Еолус почервения.

— Отвличат корабите ни! — В доказателство на думите му двете манти смениха курса си и започнаха да се отдалечават от бойната група.

Адмиралът се обърна и започна да натиска копчета по пулта си. На лицето му се изписа гняв.

— Проклетие! Току-що излязохме от ремонт и не са ми предоставили новите кодове! Гадните нововъведения никога не работят, както трябва. — Закрачи по мостика. — Смятайте всяко компи за враг. Отървете се от тях, преди те да се справят с нас. Заслужете си повишенията. — Обърна се към началника на охраната, който отваряше малко запечатано хранилище. — Сержант Бригс, защитата на мостика е ваша отговорност. Каквото и да се случи, не трябва да позволявате на компитата да поемат контрол над кораба.

Бригс даде единия зашеметител на адмирала, а другите два на хората, които според него щяха да се справят най-добре. За себе си запази по-тежко оръжие.

— Зашеметителите не са много ефективни срещу компита, сър. Корпусите им са подсилени.

— Лошо. Някакви идеи?

— Не и в момента, сър.

— Адмирале, получаваме множество съобщения — обади се комуникационният офицер. — Компитата нападат палуба след палуба. Помитат екипажа! Всяка машина се справя с по петима-шестима души, преди да я повалят. Не разполагаме с достатъчно хора и оръжия, за да овладеем бунта.

— Колко са жертвите?

— Официално не се знае... но очевидно са много.

Росия побърза да изпрати съобщение по телевръзката, за да може всички да научат какво се случва на „Елдорадо“.

— Натон отива да предупреди крал Питър в Двореца на шепота. Може би ще успеят да ни пратят подкрепления.

— Могат само да се молят за нас — изръмжа Еолус. — Не се надявайте на помощ отвън.

Три компита се втурнаха към мостика на „Елдорадо“, скачаха като метални хиени. Сержант Бригс застана до вратата и започна да стреля в коридора. Металните куршуми пробиха телата на роботите и ги отхвърлиха назад. Росия потръпна.

— Сержант Бригс, готов ли сте да запечатате вратите? — попита Еолус.

— Само да застрелям още две, адмирале.

Появиха се още шест компита и Бригс откри огън. Викаше за подкрепления.

— Адмирале, вижте! — Навигаторът сочеше други две манти, които се присъединяваха към отвлечените.

Еолус стисна зъби така, че мускулите на челюстта му се издуха като възгата. Погледна към коридора, където Бригс и другарите му продължаваха да стрелят, и извика:

— Проклетите работи няма да откънат кораба ми!

17.

КРАЛ ПИТЪР

Поредната безсмислена социална церемония. Крал Питър беше облечен в неудобното официално облекло и присъстваше на официален банкет, на който трябваше да раздаде медали на няколко местни бизнесмени. В другия край на масата седеше Базил Венцеслас, облечен в безупречно изгладен костюм. Сивите му очи излъчваха спокойствие, освен когато засечеше погледа на краля. Нима председателят нямаше по-важни задачи? „Или може би се тревожи за мен?“

Това беше далеч от обединяването на човечеството срещу хидрогитите, но поне председателят не го караше да оповестява лъжи за скитниците. Не и днес. Базил смяташе, че ако е твърд и неотстъпчив, всички ще следват заповедите му. Но хардлайнерската му политика беше дала обратен резултат и дори най-верните му привърженици разбираха, че унищожаването на Рандеву е безсмислено. Скитниците бяха избягали, а Ханзата нямаше доставчик на екти.

Питър също не одобряваше подобни ходове. Когато той, марионетният владетел, бе нарушил правилата, Базил бе отвърнал с опит за покушение срещу него и Естара, а по-късно и с избиването на кралските делфини.

Питър трябваше да се преструва, че сътрудничи, за да опази живота на съпругата си и на нероденото си дете. Не сваляше и за миг очи от председателя, който си стоеше съвсем спокойно. Наистина го мразеше. А трябваше винаги да е на крачка пред него, да е по-умен и внимателен, което не беше лесно, защото Базил Венцеслас разполагаше с всички ресурси на Ханзата.

Напоследък пресата бе започнала да прави коментари за „благословената“ бременност на Естара и Базил се стараяше да държи кралската двойка далеч от публичното внимание. Но репортерите бяха станали твърде настойчиви и председателят неохотно реши да възложи няколко задачи на краля — без присъствието на кралицата. Като тази

безобидна церемония, която не вълнуваше почти никого, освен участниците в нея. Явно Базил беше уверен, че тук Питър не може с нищо да навреди на политиката му.

До стените стояха седем кралски стражи, привидно да охраняват Питър, но по-скоро да го държат под око. Началникът им, капитан Маккамон, стоеше като статуя, незаинтересован от церемонията, също като самия крал.

Заместникът Елдред Каин, който тайно бе помогнал на Питър и Естара, отсъстваше. Той се отнасяше към публичните церемонии с повече неохота дори от Базил Венцеслас. Не че изпускаше нещо.

Кралят пусна една изкуствена усмивка и показа панделката и медала на присъстващите.

— Присъждам Ханзейския медал за изключителни заслуги на доктор Анселм Фриск за неуморната му служба към човечеството и многобройните благотворителни акции.

Последваха аплодисменти, а известният хирург пристъпи напред, каза си благодарствената реч и се върна на мястото си. Кралят се готвеше да обяви четвъртия и последен награден, но изведнъж чу шум отвън и видя, че стражите се напрегнаха. Представителите на медиите обърнаха камерите към входа с надеждата, че ще се случи нещо интересно.

Един полуоблечен зеленокож мъж се мъчеше да си пробие път през вратата.

— Кой се опитва да спре зелен жрец, носещ спешни известия за крал Питър? — извика Натон. Жрецът често носеше новини от Терок за кралицата, но рядко имаше нещо спешно. Беше тих и спокоен човек и Питър никога не го бе виждал толкова развълнуван.

След годините, които бе прекарал в Двореца на шепота, Натон знаеше, че кралят е марионетка и че Базил дърпа конците. Но председателят не уважаваше зелените жреци и многократно бе отказвал да прати помощ на Терок. Натон добре осъзнаваше кои са истинските му съюзници.

Питър се обърна към началника на стражата: все пак тези мъже поне формално служеха на него.

— Капитан Маккамон, това е придворният зелен жрец. Позволете му да се приближи, щом има съобщение за мен. — Изгледа

го втречено. — Да не би да се опитвате да ме предпазите от зелен жрец?

Присъстващите се разсмяха. Капитанът намести баретата върху посивялата си коса и погледна към председателя. Базил му кимна едва забележимо.

Натон пристъпи напред и заговори — и даде на медиите сензационно заглавие.

— Крал Питър, това е клане! Получих множество съобщения от зелени жреци, намиращи се на кораби на ЗВС. Бойните компита във всички квадранти и сектори са се разбунтували, нападнали са екипажите и отвличат корабите. Вече са убили хиляди войници. — Погледна краля, сякаш го молеше да направи нещо. — Поне петима жреци са мъртви. Това е мащабен бунт, който, обхваща кораб след кораб.

Базил скочи на крака, но всички погледи бяха насочени към жреца и краля.

— Компитата избиват войници? Как успяват да се координират? Разстоянията са твърде огромни за комуникация...

— Бунтът явно е бил заложен предварително в програмата им, ваше величество. Клането е добре планирано.

Питър внезапно започна да разбира.

— Адмирал Стромо не успя да открие шестдесетте разбивача... а техните екипажи са изцяло от компита.

— Вчера съобщих за злополука на борда на мантата на адмирал Стромо — каза Натон. — Бойни компита са убили двама от членовете на екипажа на мостика. Предадох съобщението директно на председателя Венцеслас. Не са ли ви уведомили, ваше величество?

Питър се извъртя към другия край на помещението, където стоеше Базил.

— Не знаех нищо за това! Кой е решил да скрие тази информация? — Знаеше, че това е работа на председателя, но сега вече знаеха и всички останали.

— Новините са предвидени за следващия брифинг — отвърна Базил с хладен глас.

— Ако това е истински бунт — и ако вие, господин председател, бяхте по-усърден — може би щяхме да успеем да изпратим

предупреждение! Първият инцидент се е случил преди цял ден! С телевръзката щяхме да изпратим предупреждение за секунди.

— Вече нямаме контакт с мантата на адмирал Стром. Техният зелен жрец е мъртъв — отбеляза Натон. — Както и по-голямата част от екипажа, предполагам. В момента всички екипажи на ЗВС са нападнати.

— А можеше да ги подготвим — каза Питър.

Усети своя шанс и увеличи микрофона, за да заглуши председателя. Не можеше да остави Базил да използва събитието за политически облаги или да прикрие нещата, както бе успял да отблъсне предишните тревоги за надеждността на компитата.

— Отдавна изпуснахме шанса си! Всички си спомняте, че имах опасения относно употребата на кликиски програми за бойните ни компита. Опитах дори да затворя производствените предприятия, но те бяха отворени, против желанието ми. — Обърна се директно към председателя. — Това беше лошо решение, основано на напълно погрешна преценка.

Базил се мъчеше да стигне до подиума, на лицето му бе изписан цял ураган от чувства. Питър знаеше, че Базил мрази да признава грешките си и че би направил всичко, за да покрие бедствието. Нямаше да има нищо против още жертви, стига Ханзата да се измъкнеше с чиста репутация.

Питър обаче вече бе привлякъл вниманието на медиите и всички го слушаха внимателно. Кралят трябваше да направи необходимото и никой нямаше да му се противопостави при такава спешна ситуация.

При мисълта за всички компита убийци, които се активираха в този момент, лицето му се зачерви и той реагира импулсивно.

— Ако тази програма е заложена предварително, значи всяко компи е самоходна бомба, а нашата фабрика продължава да ги произвежда дори в момента. — Обърна се със заповеднически тон към стражите. — Незабавно спрете фабриката. Предупредете гарнизона, в случай че компитата окажат съпротива. Повикайте и сребърните барети. Не бива да поемаме никакви рискове.

Стражите се поколебаха. Базил вече почти бе стигнал до подиума. Питър реши да не чака.

— Капитан Маккамон! Получихте заповеди.

Представителите на медиите са обърнаха към колебаещите се войници.

Доктор Анселм Фриск размаха медала си, сякаш му даваше някакъв военен ранг, и закрещя:

— Чухте го! Направете, каквото ви нареди кралят! В противен случай ще извършите измяна.

— Какво чакате? — провикна се някой друг.

Присъстващите настояваха за действие.

— Капитане, изпълнете заповедите или ще ви разжалвам и ще ви уволня — заяви твърдо Питър.

Думите му имаха ефект. Капитан Маккамон даде заповед и мъжете му излязоха от залата, за да организират операцията срещу фабриката за компита.

Питър знаеше, че е превишил правомощията си, но трябваше да демонстрира сила. Хората щяха да му се възхитят, макар че потръпна, като си помисли какъв ли ще е ответният ход на Базил, когато овладееха кризата. Ако въобще я овладееха.

18.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Водно-перленият кораб на Джес разцепи като куршум изпълнените с венталска есенция буреносни облаци. Морето беше с цвета на разтопено олово. Тук бе започнал неговият опит да възкреси елементалните създания. Доброволците му бяха кръстили планетата Харибда, на митологичния водовъртеж, през който бе преминал Одисей.

Тук венталите щяха да изплатят дълга си, ако Джес успееше да ги успокои.

Повтаряше и повтаряше въпроса, който задаваше на Нико непрекъснато през последните дни:

— Как е Ческа?

— Студена е. Кожата ѝ е бледа и има вътрешни кръвоизливи. И е в безсъзнание. Не мисля, че ѝ остава много време, Джес.

— Венталите все още могат да ѝ помогнат. — Опитва се да прикрие гнева в гласа си.

Корабът се спусна на едно от малките скалисти островчета и внимателно освободи „Водолей“ — като насекомо, снасящо яйца на нежно листо. Част от корпуса на малкия скитнически кораб се намираще в живата вода. Докато летяха през космоса, дребните водни създания бяха извършили сериозен ремонт и с помощта на корали и метали бяха успели да закърпят и подсилят кораба. Сега „Водолей“ представляваше смес от скитническа технология и венталско въображение. Много по-големият венталски кораб кацна наблизо.

Нико се показа от люка. На челото му бе избила пот. Джес също излезе през мембранния корпус на кораба си. Почувства се освежен от озона във въздуха и усети енергията, която очакваше да бъде освободена срещу хидрогите. Основната му цел беше да впрегне част от тази енергия в спасяването на Ческа.

Обърна се към океана и усети венталите, които се носеха във влажния въздух. Водните създания заговориха с боботеци гласове.

„Има голям риск да създадем покварен вентал. Ти не разбираш последиците. Нито за теб, нито за нас“.

— Ами ако съм готов да поема риска? Заради нея? — Джес се бореше с думите им. — Как би могъл да се поквари един вентал? Аз дестилирах един от вас и ви помогнах. Мислех, че сте едно и също колективно съзнание.

„Ние сме единно съзнание с множество части. И като в гигантско тяло, някои от частите може да се инфектират. Виж“.

И без повече думи го заляха с порой от спомени и гледки, както гигантските тръби на Плумас изпомпваха водата. Джес осъзна с душата и сърцето си каква е опасността от покварения вентал.

Спомените бяха от преди хилядолетия, преди венталите да бъдат почти унищожени. Видя някакъв илдирийски командир — може би септар? — който случайно бе попаднал във вентална мъгла на една планета. Венталът беше тежко ранен в директен сблъсък с огнено кълбо на фероуите. Множество илдирийски светове бяха унищожени в битката на елементалните създания. Изчезваха слънца, планети се взривяваха на чакъл. Септарът знаеше, че магът-император не може да защити илдирийците и че те ще бъдат унищожени.

Отчаяният командир беше попаднал във венталната мъгла в останките на един разрушен град. Желанието му да спаси империята и слабостта на ранения вентал бяха довели до сливане, подобно на това, което се бе случило с Джес.

Септарът бе използвал новопридобитата сила и се бе отделил от останалите вентали. Тялото му едва удържаше енергията, но той не можеше да я изпусне. Някак си бе успял да се върне на кораба си, но с един-единствен енергиен импулс бе избил целия екипаж. Съединени в едно, венталът и илдириецът бяха поели на битка. Енергията беше толкова мощна, че корабът се бе разцепил, но силата на вентала бе задържала отломките в едно смъртоносно парче.

„Поквареният вентал съществува само за да руши реда. Разрушава всички стабилни системи, увеличава ентропията и прави вселената по-течна. Това е един малък генератор на хаос“.

Септарът-вентал нападал фероуите, но също така взривявал илдирийски кораби, разрушавал градове и астероиди, без да прави разлика между врагове и приятели. Накрая шест огнени кълба успели

да го изтеглят в едно слънце, където съществото се разпаднало на молекули. Останалите водни създания въобще не били натъжени.

„Поквареният вентал е мутация, заключена във физическа форма. Заради изкривената си природа, той не може да отделя енергията си нормално и го прави в стихийни изригвания. Отделя се от венталското съзнание и заради това ни мрази не по-малко от враговете“.

— Колко често се е случвало? Само защото сте имали един инцидент...

Отново беше зялът с порой от образи. Тези спомени бяха дори още по-стари. Съществото приличаше на гигантски бръмбар със сиво-зелена кожа: царицата на кликиски кошер, който воюваше с други кошери. Враговете се бяха появили на съседен континент и вече бяха унищожили множество работници и войници. Царицата трябваше да ги изстреби и да погълне химическите им спомени или кошерът ѝ щеше да загине.

По това време венталите тъкмо бяха започнали войната с хидрогите и фероуите. Кликиската раса била нова за елементалните създания и те решили да я използват във войната. Венталите изпълнили молбата на царицата, без да осъзнават последствията. Съществото разкъсало всичките си десет наследнички, без да изслуша песните им. След това обвивката му се разцепила и изникнали нови крайници, без да се създаде нов рояк. Подхранвана от покварения вентал, царицата унищожила вражеските кошери и сринала кулите им на прах. Постепенно разкъсала самия континент.

Венталите я нападнали. Не можели да повярват какво чудовище са създали. Освободената енергия разцепила цялата планета. Поквареният вентал бил победен, но гравитацията на света се разместила и целият живот бил унищожен.

„Това е покварен вентал, Джес Тамблин. Това може да се случи тук“.

Той все още не разбираше.

— Защо? Само защото го желая толкова силно? Ческа е добър човек, лидер на клановете. Как би могла да създаде такъв ужас?

„Само ние осъзнаваме опасността“.

Джес вече бе взел решение.

— Достатъчно! Занимавате ме с езотерична философия, докато тя умира. Приемам риска. Нико, донеси я тук.

— Ще я заболи, Джес...

Вече ѝ бе причинил толкова болка...

— И без това умира.

Нико преметна ръката на Ческа през раменете си и я изнесе от „Водолей“. Тя някак успя да зърне Джес, слънцето и водата и сграбчи тънката нишка на живота. Нико внимателно я сложи на черните скали.

„Трябва да дойде при водата сама. Ти не можеш да ѝ помогнеш“.

Джес коленичи до нея и усети болката в сърцето си. Как щеше да живее без Ческа? Стоеше между скалите и вълните и проклинаше глупавите правила и забрани на венталите.

— Ще я убиете!

„Решението трябва да е нейно“.

— Ческа, ако ме обичаш, трябва да направиш нещо за мен. Пий от водата и живей. Позволи на венталите да се слоят с теб и ще станеш като мен. — Океанът внезапно се укроти. Венталите раздвижиха малки вълнички, които се протягаха към Ческа като нежни пръсти. — Иначе ще умреш.

— Но ако... ще стана... като теб?

Вятърът сякаш оживя и се изпълни с шепнещи гласове.

— Тялото ти ще се изпълни с вентална енергия, като моето. — Не искаше да я лъже. — Това означава, че няма да можеш да докоснеш друг човек, без да го нараниш. Ще бъдеш изолирана като мен. Това е ужасно, но няма друг начин да те спася.

Тя успя да промълви:

— Да докосна... теб?

Не искаше да я измъчва с подобни тежки мисли.

— Двамата ще сме уникални. Отделени от нашата раса.

— Но заедно. — Колебанието ѝ беше изчезнало. Джес се дръпна и я остави да пропълзи до ръба на скалите. — Пътеводната звезда...

Той се опита да я окуражи. Само още няколко секунди. Още един-два метра. Усецаше страха на венталите. Стисна очи. Толкова много я обичаше, толкова дълго бяха пазили връзката си в тайна, толкова дълго. Нима бе възможно тя да се превърне в заплаха? Спомените за покварените вентали му изглеждаха някак нереални. „Това няма да се случи с нея“.

Ческа гребна с шепи от блестящата вода. Между пръстите ѝ потекоха сребристи капчици. Тя вдигна треперещите си ръце към лицето си и отпи глътка. Въздъхна и се разтрепери.

Залитна напред и падна във водата. Беше нещо средно между кръщаване и удавяне. След това изчезна под повърхността.

19.

РЛИНДА КЕТ

Рлинда и БиБоб присъстваха на погребението на Ендрю Тамблин под ледения свод на Плумас. Тримата оцелели братя и скърбящите им другари подготвиха церемонията. Рлинда бе сигурна, че ги чакат още беди, въпреки че съживената жена бе изчезнала под водата.

Може би Карла Тамблин си играеше със съществата, които живееха на дъното. Рлинда бе чувала миньорите да говорят за светещи медузи и пеещи нематоди. През изминалите няколко дни работниците чакаха със затаен дъх да се случи нещо.

Заради засилената бдителност на скитниците тя не бе успяла да намери начин за измъкване, а бягството по време на погребение не беше добър вариант. Въпреки това вече ѝ бе писнало да седи тук, където беше винаги студено. Всъщност как иначе, след като живееха върху ледник, близо до ледено море, под замръзнал таван, дебел над километър? В „Ненаситно любопитство“ имаше одеяла и дрехи, но любимият ѝ кораб бе на повърхността, а те бяха затворени тук, долу...

Кейлъб, Уин и Торин Тамблин поставиха тялото на брат си върху плаващ ковчег от целулоза и изсушени водорасли. Кейлъб се наведе и изля отгоре някаква гъста прозрачна течност. Острата миризма на гориво подразни ноздрите на Рлинда.

Близнаците Уин и Торин едва сдържаха сълзите си. Спогледаха се, сякаш се окуражаваха кой да заговори пръв. Накрая Кейлъб каза прегракнало:

— За втори път погребвам свой брат. Ендрю, а преди него Брам.

— А преди това оплакахме Рос — добави Уин.

— Проклети хидроги — измърмори Торин.

„Ето нещо, с което всички сме съгласни“. Скитниците имаха пълното право да се сърдят на Ханзата — тя не оспорваше това, — но нямаха никаква причина да си го изкарват на нея и БиБоб.

Всеки от тримата братя произнесе кратко слово, след което запалиха ковчегата и го избутаха във водата. Теченията го поеха,

понесоха го навътре. Пламъците се отразяваха в замръзналия таван.

Рлинда и БиБоб се държаха за ръце, парата от дъха им се виеше пред лицата им. Всъщност БиБоб плачеше. И на нея сигурно щеше да ѝ е по-мъчно, ако не я държаха като заложник. И двамата се чувстваха като натрапници, присъстващи на много личен момент.

Салът се отдалечи, пламъците се разгоряха и ковчегът започна да се разпада. Кейлъб се обърна. Изглеждаше повече сърдит, отколкото тъжен. Торин едва сдържаше сълзите си. Рлинда искаше да го прегърне, да го успокои, но се въздържа. Съчувствието беше едно, а реалността — съвсем друго.

Скитниците сведоха очи, изчакваха пламъците да затихнат. Настана тягостна тишина.

Но морето не прие новия дар. Водата около останките закипя като в казан. Започна да се издига топла пара, сякаш се оформяше торнадо. Кипенето се усили и погълна горящия ковчег.

От океана започна да се издига нещо дълго и бяло, приличаше на слонски бивен. Над водата се оформи леден пиедестал. Капките се стичаха по него и застиваха като втвърден восък.

На пиедестала се появи Карла Тамблин. Приличаше на разгневена богиня, която излиза от ледения океан. Около нея плуваха стотици червени същества: приличаха на пиявици, пълни с кръв.

Карла вдигна ръце. Тъмната ѝ коса пращеше от статично електричество. Тя отвори уста и заговори с кънтящ глас:

— Водата тече, накъдето си пожелае. — Стисна юмруци. — Течността няма форма.

Десетки дълбоководни нематоди заплуваха напред, сякаш бяха нейната армия. Кръглите им усти бяха пълни със здрави като диамант зъби, които можеха да гризат дебелия лед... или хората.

— Не мога да отделя енергията. В капан... — Карла вдигна бледото си лице към тавана, където светеше изкуственото слънце. Гласът ѝ избумтя: — Водата тече, накъдето си пожелае.

Тя изстреля вълна от невидими светкавици, които се забиха в ниския таван. Назъбеният купол се пропука и отгоре потече ледена вода.

— Хаосът е естествено състояние. Редът е отвратителен.

Злобата в гласа ѝ ги накара да потръпнат. Около Карла се завихри буря. Големи парчета лед се откъртиха от тавана и цопнаха във

водата. Вълните я обгръщаха, сякаш беше оживял тайфун.

— Водата тече, накъдето си пожелае.

Леденият пиедестал се люшна и започна да се приближава към брега, към ужасените хора. Карла бе готова да сее унищожение.

20.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Магът-император трябваше да защитава поданиците си, но с всяка следваща лъжа Джора'х намразваше задълженията си все повече. Как можеше да се противопостави на същества, които без проблем унищожават звезди? Чувстваше се, все едно пропада в безкраен кладенец. Как можеше да се противопостави, без да доведе до унищожението на цивилизацията? Какъв избор имаше? За пореден път прокле баща си и предишните магове-императори.

Бойните кълба си бяха тръгнали преди три дена, но заплахите им все още висяха, като тонове на заглъхваща мелодия. Не можеше да не забележи наранения разочарован поглед, който му беше хвърлила Осира'х, след като бе капитулирал пред пратеника. Но той бе разбрал, че хидрогите могат да извлекат всякаква информация от мозъка ѝ, и трябваше да я накара да повярва, че се е провалил. Защото не искаше врагът да разбере какви планове крои.

Магът-император знаеше, че му остава един последен шанс, и трябваше поне да опита. Стига собствените му хора да не го предадяха. Пратеникът беше заявил, че хидрогите ще се върнат скоро и ще го принудят да предаде човечеството. Дотогава трябваше да е открил друг вариант.

Но първо трябваше да отпрати Осира'х, така че хидрогите да не разберат чрез нея какво е намислил.

Повика дъщеря си в личните си покои. Тя се изправи спокойно пред него: излъчваше същата неописуема сила, която бе накарала хидрогите да ѝ се подчинят.

— Повикали сте ме. Готова съм да помогна, ако имате нужда от мен. — Явно се надяваше, че е подценила баща си.

Очите ѝ се стрелнаха към фиданката, подаръка от кралица Естара. Джора'х се зачуди дали дъщеря му долавя същия зов от нея като майка си.

— И как ще ми помогнеш?

— Като следвам плановете ви, господарю. — Тя самата бе направила невъзможното и сега очакваше същото от него. — Поискайте да доведе хидрогите на Миджистра. Предполагам, че имате план. Вие сте магът-император.

— Направих каквото трябваше, Осира'х. Ако не се бяхме споразумели, хидрогите щяха да унищожат града, а след него и останалите илдирийски светове.

Бе се престорил на съгласен, за да спечели време и да задвижи отчаяния си план. Но не можеше да й каже, защото хидрогите щяха да извлекат информацията.

„Но след дълговековното планиране и експериментите дали ще имаме достатъчно време?“

Странното й изражение и още по-странните й очи му показваха, че изобщо не е доволна от отговора му.

— Осира'х, ще те изпратя обратно на Добро. — Той хвана ръцете й, тъгата на лицето му не беше подправена. — Майка ти е жива. Губернаторът Удру'х я е криел на Добро. Изпращам те при нея. Искам да сте заедно.

Лицето на момичето светна. Искаше му се да може да й каже всичко. Тя изглеждаше изпълнена с въпроси, но ги потисна и се отдаде на радостта. Сякаш за момент беше забравила страхливото му поведение. Радостта й малко го учуди, тъй като тя никога не бе виждала майка си.

Джора'х обърна поглед към фиданката. Мислеше за любимата си зелена жрица. Нира му липсваше страшно много и той се чудеше защо Удру'х още се бави и не я праща. Сега обаче щеше да й се наложи да остане на Добро. Какво ли щеше да си помисли, щом дъщеря й и разкажеше как се е съгласил да предаде човешката раса? Протегна ръка и погали крехкото клонче.

Осира'х се поклонил с усмивка.

— Щом такова е желанието ви, господарю.

Искаше му се да го нарече „татко“, но знаеше, че поне засега не може да се надява на такова нещо.

21.

КАНДИДАТ-ГУБЕРНАТОРЪТ ДАРО'Х

Кандидат-губернаторът Даро'х взе четиридесет и девет илдирийци да му помогнат в търсенето на изчезналата зелена жрица. Удру'х го бе накарал да побърза. Не бяха получили повече новини за преговорите с хидрогите, но знаеха, че времето изтича. Даро'х никога не бе виждал чичо си толкова нетърпелив и притеснен.

— Открий я — каза му Удру'х. — Открий я, преди да стане още по-голяма беля.

Разузнавателните кораби се носеха към екватора, широкото вътрешно море и острова, от който бе изчезнала зелената жрица. Сателитната карта беше разделена на сектори и всеки кораб щеше да проведе търсене по собствен маршрут.

Даро'х така и не бе открил задоволително обяснение защо чичо му е заточил Нира на толкова далечен остров и защо въобще бе излъгал мага-император за смъртта ѝ. Самият той бе видял гроба ѝ и как баща му я оплакваше. А сега излизаше, че всичко това е лъжа!

Удру'х пазеше стриктно тайните си и Даро'х се боеше, че ще трябва да прави същото, когато поеме управлението на планетата.

Синовете на мага-император бяха предопределени за губернатори според реда на раждането си. Това бе традиция, установена от хиляди години. Първородният благороднически син ставаше престолонаследник; вторият ставаше губернатор на Добро; третият на Хирилка, и така нататък. Даро'х често си бе задавал въпроса защо за втория син е отредена такава незначителна планета като Добро. После бе научил за размножителните експерименти и тяхната важност за империята. Толкова много тайни!

Погледна през издраскания прозорец на кораба. Кафявата пустош долу внезапно премина в крайбрежието на синьото вътрешно море. Даро'х възнамеряваше да накара корабите да тръгнат в различни посоки от острова в търсене на следи. Губернаторът беше изказал странното предположение, че зелената жрица няма да иска да я

намерят. Даро'х не можеше да разбере как някой нормален човек би пожелал да остане сам!

Ако Нира бе пробвала да се измъкне с плуване, със сигурност се беше удавила. Никой не можеше да плува толкова дълго. В такъв случай търсенето им щеше да е обречено от самото начало.

Спомни си колко увлечен беше баща му по зелената жрица, която бе дошла в Миджистра, за да прочете Сагата за седемте слънца на своите фиданки. Беше ги виждал да се разхождат из Призматичния палат. Но след това тя бе изчезнала, бе загинала при пожар.

Сега Даро'х знаеше, че това е било част от много по-мащабен заговор. Нира бе отвлечена, бременна с детето на тогавашния престолонаследник. Дали това бе извършено без знанието на Джора'х? Можеше ли Удру'х да прикрие нещо такова от мага-император?

Губернаторът му бе обяснил целта на размножителната програма и че Теранският ханзейски съюз не бива да разбира какво е станало с „Бъртън“. Но защо това трябваше да се пази в тайна и от мага-император? Даро'х не можеше да разбере и това го притесняваше сериозно.

Четиринадесетте кораба се пръснаха по маршрутите си. Даро'х се обърна към пилота:

— Зелената жрица може да е напуснала острова преди месеци. Може да е изминала голямо разстояние.

— Значи и ние ще трябва да го изминем — отвърна пилотът.

След няколко часа получиха съобщение от един кораб.

— Кандидат-губернаторе, открихме интересни останки на брега. Може да са от значение.

Пилотът спусна кораба и кацнаха до другия разузнавач. Четирима илдирийци стояха около купчина дънери. Даро'х веднага видя изсъхналите лози, които ги свързваха. „Сал!“

— Може да е доплувала с това. — Даро'х погледна към водата. Салът бе издърпан доста навътре на брега. — Как го е изтеглила сама?

— И защо? — попита един от мъжете. — Нейният остров е толкова приятен, а това е... пустош.

Даро'х огледа еднообразния пейзаж.

— Кой може да разбере зелените жреци? Поне знаем, че е стигнала дотук. Продължете издирването.

22.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Ханзата воюваше, множество КОЛОНИИ В Спиралния ръкав бяха изоставени и беззащитни, а бившата председателка Морийн Фицпатрик не виждаше нищо нередно в това да организира парти. Празненството беше по случай спасяването на внука ѝ от плен и тя бе поканила всички, които смяташе за важни. Също така бе сгълчала Патрик да се стегне и да се преструва, че е щастлив.

Налагаше му се непрекъснато да си припомня, че е изтърпял много по-тежки ситуации.

Когато призна за участието си в унищожаването на скитническия кораб, Морийн го изгледа с недоумение — не заради това, което е направил, а заради това, че изпитва вина.

— Не виждам защо се тревожиш, Патрик. Просто си изпълнявал заповеди. Напоследък Ханзата има много по-големи грижи.

— По-големи ли? Заради този случай скитниците спряха доставките на екти. Точно това ни постави в тази безумна ситуация и допълнително затруднява воденето на истинската война.

— Патрик — отвърна тя снизходително. — Остави политическите машинации и търговските споразумения на експертите. И аз бях на председателския пост. Знам, че нещата съвсем не са толкова черни, както изглеждат в очите на млад идеалист като теб.

— Бях идеалист. Мислех, че знам всички отговори. Но вече помъдрях.

Експертите на Морийн можеха да организират парти и със затворени очи, но тя предпочиташе да доизпипва детайлите лично. Денят беше ясен и слънчев, гостите вече бяха започнали да пристигат. По настояване на баба си Патрик носеше черна униформа с червени копчета и златни еполети, въпреки че вече бе попълнил документи за уволнение.

— Не е нужно да се занимаваме с това сега, Патрик. Генерал Ланиан ще присъства лично, а знаеш, че си му слабост.

Патрик обикаляше с чиния, пълна с недокоснати вкусни хапки, усмихваше се на непознати и приемаше фалшивите им благопожелания. Някакъв дебел бизнесмен с рус мустак и тъмна коса започна да хули „мръсните кланове“, но Патрик хладно го прекъсна.

— Тези хора ни спасиха. ЗВС въобще не провериха дали има оцелели, но скитниците ни прибраха и се погрижиха за нас.

— Но са ви държали като затворник — изсумтя мъжът.

— По-добре, отколкото да ме оставят да умра. Вечно ще съм им благодарен.

Видя Киро Ямейн и предизвикателно облечената Шейла Андез и отиде при тях.

— Храната е страхотна — каза Шейла. — Като малък все такива неща ли ядеше?

Той сведе поглед към ордъоврите.

— Не. Понякога имаше и истинска храна.

— И си се отказал от всичко това за войнишките дажби? — Тя изсумтя. — Винаги съм мислела, че нещо ти хлопа, Фицпатрик.

— Напоследък си станала доста популярна. Всеки път се просълзявам, като чуя за „невероятните ти страдания“ при скитниците. Да не би да са те измъчвали, без останалите да разберем? Не видя ли какво направи ЗВС с базите им? С Рандеву? Според мен те се държаха доста добре с нас, с оглед на обстоятелствата.

— Говориш като хленчещ кретен — сопна се тя. — Просто си падаш по оная готина чернокоса скитничка.

Патрик пренебрегна коментара и се обърна към компютърния специалист.

— Киро, докладва ли какво се случи, когато настрои компитата в корабостроителницата да се разбунтуват?

— Да. Малката ми диверсия се оказа много по-впечатляваща, отколкото планирах. Ако баба ти и ЗВС не бяха пристигнали, цялата база щеше да бъде унищожена.

— Тя беше унищожена, Киро. Ние се измъкнахме, но не знаем колко скитници са загинали. Не се ли притесняваш, че предизвика толкова много разрушения?

— Трябваше да се измъкнем, Фицпатрик — прекъсна го намръщената Шейла. — Не ни оставиха друг избор. Спомни си как убиха Бил Стана.

— Бил беше глупак. И не го убиха скитниците. Загина, защото не можа да измисли свестен план. — Продължи, без да обръща внимание на сумтенето й. — Някой трябва да балансира сензационните ти истории, Шейла. Реших да започна да изнасям публични речи за истината около пленничеството ни. Голяма част от конфликта се дължи на погрешно интерпретирани факти. — Обърна се към Ямейн. — Киро, ако искаш да ме подкрепиш, с удоволствие ще те взема с мен.

Ямейн завъртя глава.

— Съжалявам, Патрик. Помолиха ме да опиша какво съм научил за бойните компита, за да могат да ги подобрят. Това е с приоритет.

Шейла се засмя.

— Сигурно си откачил, ако си мислиш, че ще почна да сипя похвали за скитническото ти гадже!

Патрик се ядоса. От друга страна, знаеше от самото начало, че няма да е лесно.

— Ще го направя сам тогава. Родителите ми са посланици, а баба ми е бивш председател...

Морийн изникна до него.

— Не очаквай подкрепа, ако ще говориш положително за враговете на Ханзата. Ела сега с мен. — Мадам Брадвата го откъсна от събеседниците му и изсъска в ухото му: — Имаш нужда от наставления. Преценките ти са погрешни и си се настроил опозиционно.

— Просто мисля самостоятелно, бабо. Толкова ли е лошо?

— Да — щом не мислиш правилно. Чувал ли си за Стокхолмския синдром? Проявяваш класическите признаци. Скитниците са те пленили, а ти изпитваш съчувствие към тях! Това е неприемливо. Явно ще трябва да те покрием, докато се възстановиш. — Тя го потупа по рамото. — Няма да желя средства, за да те направя пак стария Патрик.

Избута го към генерал Ланиан. Той беше понапълнял, но все още излъчваше власт и достолепие.

— Генерал Ланиан, внукът ми гореше от нетърпение да ви види!

Патрик не я прекъсна. Не си струваше. Някога бе служил с гордост като адютант на командира на Земните въоръжени сили и въобще не бе помислял да поставя под съмнение заповедите му.

Ланиан се здрависа енергично.

— Командир Фицпатрик, липсва ми времето, когато бяхте мой адютант. Не трябва да го казвам, но съжалявам, че ви поверих командването на манта. Ако не бяхте изчезнали при Оскивъл, все още щяхте да сте на старата длъжност. Всъщност, млади човекче, веднага щом се възстановите, ще ви взема отново при мен, да ми помагате с цялата бюрократична бъркотия.

— Съжалявам, генерале, но вече подадох документи за уволнение от ЗВС. Ще се посветя на други дела.

Ланиан го погледна изненадано.

— Прибрахте се едва преди четири дни. Все още не сте си починали, така че е рано за толкова важни решения. Възстановете се и ще поговорим пак, щом сте готов.

Патрик знаеше, че може да няма друг шанс, и заговори бързо:

— Сър, спомняте ли си как заловихме един товарен скитнически кораб по време на патрул?

Лицето на генерала не трепна.

— Опасявам се, че не помня подобно нещо.

— Наистина ли? Заловихме кораба и конфискувахме товара екти. Името на капитана беше Рейвън Камаров, от известен скитнически клан. — Той присви очи. — Вие заповядахте да унищожим кораба.

Лицето на Ланиан се вледени.

— Не, господин Фицпатрик. Нямам спомени за такова нещо. Нито пък вие.

Патрик кипна. И тъкмо да повиши глас и да разобличи генерала пред всички, се приближи някакъв офицер.

— Генерал Ланиан, възникнала е спешна ситуация.

Ланиан примигна и изведнъж сякаш се притесни.

— Какво има?

Офицерът снижи глас, но не достатъчно.

— Бойните компита, сър. Изглежда, има някаква неприятност с тях. — Огледа стаята и явно позна Ямейн. — Докторе! Вашето експертно мнение ще ни е от полза. Транспортът е готов. Ще ни придружите ли?

Морийн се усмихна и размаха ръце, за да прекъсне надигащото се объркване.

— Дългът зове! Не е лесно да си главнокомандващ на Земните въоръжени сили. Няма от какво да се притеснявате обаче, повярвайте

ми.

Генералът хвърли кос поглед на Патрик и тръгна след офицера.
Ямейн се повлече след тях.

23. ИНЖЕНЕРНИЯТ СПЕЦИАЛИСТ СВЕНДСЕН

Напълно екипираният отряд командоси се изсипа от военния транспорт и заобиколи останките на хидрогския кораб.

Високият швед излезе от кораба и примигна на слънчевата светлина.

— Да? — Протегна ръка на командира, сякаш се срещаше с приятел на парти. — Какво има?

Командирът беше с квадратна челюст, гладко избръснат. Кожата му лъщеше от лосион — или може би пот. На униформата му пишеше „К. Елман“.

— Сър, заповядано ми е да ви придружа до фабриката за компита. Имате задача.

Свендсен се намръщи.

— Съжалявам, но имам проучвания тук.

— Доктор Свендсен, разполагате с кодове за достъп и жизненоважна информация за нашата мисия. Случаят е спешен, сър.

От месеци не бе имало проблем във фабриката, дори най-дребни повреди.

— Какво става?

Сребърните барети го поведоха към транспорта.

— Бойните компита са полудели. Крал Питър нареди да затворим фабриката, преди и там да възникнат неприятности. — Потеглиха, преди да успее да осмисли следващия си въпрос.

Фабриката беше най-голямото предприятие от рода си и преди войната произвеждаше нормални модели: приятелски и аналитични. След сблъсъка с хидрогите повечето линии бяха променени, за да произвеждат по-усъвършенстваните бойни модели. Свендсен не беше ходил там от доста време, понеже бе зает с кораба, но се гордееше, че всичко работи безпроблемно.

— Вероятно се е получила някаква грешка в базовото програмиране. Ще разглобя няколко бройки и ще видя какво не е наред. — Усмихна се на смръщените барети, но не получи отговор. — Ако се наложи, ще преназнача няколко души от корабните проучвания.

Тази сутрин бяха отбелязали напредък в разгадаването на устройството на хидрогските двигатели. За съжаление, трябваше да се оправи със спешната ситуация, преди да се върне към по-интересните проучвания. Крал Питър отдавна изпитваше параноични подозрения към бойните компита.

Бързият транспорт се приземи и четирите люка се отвориха едновременно. Командосите се измъкнаха светкавично, последвани от не толкова пъргавия Свендсен. Още три транспорта бяха кацнали на площадката пред фабриката. В единия край бе издигната голяма палатка — там се помещаваше командният пост.

Свендсен и ескортът му тръгнаха към нея. Командващият — сержант Пакстън — се взираше в екран с плановете на фабриката. Вдигна поглед и се обърна към инженерния специалист.

— Вие трябва да сте цивилният, който отговаря за това съоръжение. Нуждаем се от помощта ви.

— Разбира се, господине... искам да кажа, сержант. Нали за това съм тук.

Пакстън посочи диаграмата. Половината помещения бяха отбелязани с кръстчета.

— Нямаме данни за тези зони. Не можем да се свържем с работниците вътре. — Смъкна пръст, търсеше точните цифри. — Според документите вътре трябва да има сто двадесет и осем души.

— Така е. Държим да има кой да наблюдава производството и да докладва. Все още има някои предразсъдъци относно пълната автоматизация. — Свендсен се усмихна и сви рамене.

— Кралят заповяда да неутрализираме бойните компита. Разбрахте ли какво се случва на борда на корабите от ЗВС?

Инженерът се засмя насила.

— Да чух. Сигурно има някаква грешка. Убеден съм, че докладите са преувеличени.

— Доктор Свендсен, според нашите данни бунтът е обхванал и десетте квадранта. Компитата са превзели множество кораби. Цели екипажи са избити, десетки хиляди добри войници. — Пакстън се

втренчи в инженера. — Възнамерявам да вляза с екипа си и да предотвратя подобно нещо да се случи и тук.

— Разбира се, разбира се. Това е наистина тревожно. Имате моето позволение...

Пакстън го изгледа смразяващо.

— Крал Питър вече ни нареди. Нямам нужда от вашето разрешение, а от помощ.

— Ами да... добре.

Сержантът посочи плановете.

— В тези крила са складовете за части. Вътрешните камери показват рафтове с части. Никаква активност.

— Точно така. За някои неща ползваме подизпълнители. Частите се произвеждат в други фабрики и идват тук за сглобяване.

Сержантът прокара пръст по диаграмата.

— Тази част изглежда най-защитена.

— Това са стерилните помещения за вграждане на модулите.

— Обявихме евакуация и всички работници от тази зона се измъкнаха успешно. — Пакстън поклати глава. — Но не сме чули нищо от хората в центъра. Или са заложници, или вече са мъртви.

— Бойните компита не убиват хора — каза Свендсен.

— А Земята е плоска — обади се редник Елман зад гърба му.

Пакстън отново насочи вниманието им към диаграмата.

— В този край е програмният комплекс и зоната за довършване.

— Кликиските модули са вече имплантирани, но в програмния център се занимаваме с допълнителното програмиране. — Свендсен се засмя малко нервно. — Както казваме, там те получават заповедите си.

Откъм сградата прозвучаха аларми. Пакстън се обърна към един процеп на палатката. Още четири транспорта и допълнителна бронирана техника се спускаха на опразнения товарен док.

— Доктор Свендсен, срещу колко компита сме изправени?

— Автоматичните производствени линии са много ефикасни. — Свендсен се почеса по горната устна. — Могат да изкарват по четиристотин компита на ден, комплектувани и готови да бъдат пратени на някой кораб.

Пакстън се намръщи.

— Точно от това се боях. Колко готови компита е имало на склад според последните данни?

— Всъщност аз не отговарям за инвентара. Неактивираните компита си стоят и чакат да бъдат разпределени. Вероятно са доста...

— Колко?

— Няколко хиляди, предполагам. Зависи кога е заминала последната пратка. Напоследък бях зает с хидрогския кораб.

Пакстън се обърна към екипа си.

— Да влизаме, преди Троянският кон да се задейства, както става на корабите на ЗВС.

— Може да се окаже, че сме закъснели — изсумтя Елман.

Сребърните барети бързо излязоха от палатката. Помъкнаха и Свендсен. Пакстън продължаваше да говори, без следа от задъхване:

— Да си изясним нещо, доктор Свендсен — нали като влезем, ще може да ползвате пълномощията си и да изключите системите?

— Естествено. Ще е трудно, ако трябва да дезактивираме функциониращите компита индивидуално, но изключените няма да са проблем. Няма от какво да се притесняваме.

— Точно така. Няма от какво. Да влизаме.

Тридесетимата командоси носеха електронни пулсатори и едрокалибрани оръжия, чиито остри куршуми можеха да проникнат в бронираните екзоскелети на бойните компита.

— Всичко това необходимо ли е? — попита Свендсен. — Това са просто компита. Сигурно е дребно недоразумение.

— Смъртоносно недоразумение — измърмори един командос, без да забавя ход.

Пакстън се намръщи.

— Да, сър. Абсолютно необходимо е.

Високите метални врати бяха затворени. Свендсен посегна към ключалките, дръпна ръка и каза объркано:

— Достъпът не би трябвало да е блокиран. Странно. Някой ги е барикадирал отвътре.

— Сигурно тенекиите си правят частно парти — обади се Елман.

Залостените врати не бяха пречка за командосите. Сапърският екип се приближи, постави експлозивни и взриви целия портал. Сребърните барети нахлуха с готови оръжия още преди металните крила да паднат на пода и затичаха навътре. Неколцина останаха да охраняват Свендсен.

При последното му посещение тази зона беше ярко осветена, но сега повечето лампи не работеха и огромното хале тънеше в мрак. Още по-странно бе, че складът, в който трябваше да се намират новопроизведените компита, беше празен.

— Но... тук би трябвало да има хиляди неактивирани компита.

— Явно вече не са неактивирани — обади се редник Елман.

— До всички: защитна формация! — изкрещя сержантът. — Може да ни дебнат в засада.

Командосите тръгнаха през празния склад към производствените линии. В далечината се чуваше симфония от дрънчене, чукане и скърцане — производственият процес продължаваше.

— Май все още сглобяват компита — каза Пакстън. — Господин Свендсен, ваш ред е.

— Всъщност доктор Свен...

— Не ми пука каква ви е титлата — действайте!

Над поточните линии, окачени на вериги, висяха три човешки тела.

— Ето ги вашите работници — каза Пакстън равнодушно. — Все още ли мислите, че става дума за дребно недоразумение?

Свендсен гледаше невярващо капещата кръв.

— Аз... аз просто не мога да...

От всички страни започнаха да изникват бойни компита.

— Супер! Открихме липсващите тенекии — изръмжа Елман. — Сержант, нали няма да им натискаме копчетата за изключване едно по едно?

— В никакъв случай. Огън!

Компитата се втурнаха напред и сребърните барети откриха огън. Тежките куршуми пробиваха бронираните тела на машините и ги събаряха. Няколко робота, ударени от електронни пулсатори, паднаха върху производствената линия.

— Свендсен! Къде трябва да отидеш? — изкрещя Елман. — Оръжията ми са на твое разположение.

Разтрепераният инженер посочи с пръст.

— На онази контролна кула. Мисля, че оттам ще успея да дезактивирам устройствата.

От производствената линия започнаха да падат полусглобени машини, само торсове и ръце, още непокрити с полимер.

Недовършените работи се протягаха, опитваха се да сграбчат стрелящите командоси. Няколко механични ръце докопаха четирима за гърлата. Останалите барети продължиха стрелбата срещу ужасните машини. Все повече компита падаха от производствената линия, пълзяха по пода като някакви странни раци.

Пет компита изскочиха изпод едно мостче и сграбчиха една от баретите — жена. Тя продължи да стреля, но машините я полазиха като насекоми и я повалиха.

Свендсен се движеше като в мъгла; и едва смогваше да не изостава от Елман. Започваше да се разколебава. Дори да успееше да изключи машините, не можеше да направи нищо на вече активираните компита.

Пакстън крещеше в микрофона си — търсеше връзка навън.

— Имаме нужда от подкрепления! Блокирайте вратите с тежка бронирана техника, за да не се измъкнат!

— А ние как ще излезем? — попита Свендсен.

— Ние още не сме успели да влезем — извика Елман и простреля две атакуващи компита.

Отвсякъде прииждаха стотици военни работи. Подредиха се в непробиваем кордон около контролната кула и спряха, сякаш предизвикваха хората да се приближат.

— Също като в онези стари филми със зомбита! — изкрещя Елман. — Само че с работи.

Свендсен огледа морето от гневни машини и спря.

— Няма да успеем да минем. Само тридесет сме.

— Всъщност вече сме двадесет. Но кой ти брой?

Компитата започнаха да ги обграждат, а баретите стреляха ли, стреляха. Един от мъжете изпразни енергийния си пулсатор, захвърли го и измъкна по-малко оръжие с куршуми.

— Сержант, мунициите са на привършване!

— И моите!

Пакстън направи мигновена преценка.

— Няма да успеем. По-добре да се изтеглим и да опитаме с повече хора и по-тежки оръжия.

Сребърните барети отстъпиха, без да спират стрелбата.

Един командос беше ранен в бедрото. Двама от другарите му го носеха — тичаха напред, докато останалите ги прикриваха. Щом

доближиха изхода, Пакстън извади граната и я хвърли към края на производствената линия. Експлозията разби машината. Свендсен обаче знаеше, че това ще предизвика само временно забавяне. Компитата можеха да я оправят съвсем бързо.

— Нямах да повярвам, ако не го бях видял с очите си — каза той, но на командосите изобщо не им беше до приказки. Първите барети вече се измъкваха през изхода заедно с ранения. Свендсен тичаше след тях. Преди да стигне до относителната безопасност, си позволи да хвърли поглед назад.

Въпреки експлозията и стрелбата производствената линия продължаваше да работи, при това с ефикасност, за каквато Свендсен дори не бе мечтал. Фабриката продължаваше да бълва бойни компита и той не виждаше начин да спре това.

24.

КРАЛ ПИТЪР

Скоро след като Натон съобщи новините на краля, започнаха да пристигат още доклади. ЗВС се бяха задействали, за да предотвратят тоталното бедствие, но вече бе твърде късно. Кралската стража съпроводи Питър от прекъснатата церемония до Двореца на шепота, за да е в „безопасност“. Базил го изгледа хладно с ясното послание „с теб ще се оправям после“.

По заповед на председателя стражите бяха наобиколили Питър толкова плътно, че той почти не можеше да помръдне. Бе превишил пълномощията си и със сигурност щеше да има последици. Защо Базил не одобряваше решението му? Малко след като Питър бе изпратил командосите във фабриката за компита, бяха започнали неприятности, което показваше, че е постъпил правилно. Но председателят нямаше да го поздравя за бързата реакция. Правилните постъпки не бяха достатъчно добра причина да тръгнеш срещу Базил Венцеслас.

Ако председателят беше обърнал внимание на тревогите и доказателствата срещу бойните компита, вместо да ги отхвърля само защото идваха от Питър, армията щеше да е подготвена за подобен случай.

Обграден от стражите, кралят вървеше с високо вдигната глава. Знаеше, че е постъпил правилно. Останалите също го осъзнаваха. Дали това щеше да е достатъчно да защити него, Естара и нероденото им дете? Надяваше се бързата му реакция да е спасила поне още няколко души.

Охраната го съпроводи до кралските покои. Естара бе там със сестра си Сарейн и учителското компи ОХ, бяха се навели над някакви растения и очевидно не подозираха за събитията навън. Питър им завидя за спокойствието, но не можеше да вини стражите, че не са ги информирали.

Лицето на Естара се озари, щом го видя, и за момент всичките му грижи изчезнаха. Тя се усмихна и посочи някакво розово растение с широки цветове.

— Виж новите цветя, които Сарейн донесе от Терок. Като малка обикалях из световната гора и им се наслаждавах.

Сарейн също се усмихна. С фините си черти и заострената си брадичка приличаше на фея, но Питър знаеше, че е любовница на Базил, и й нямаше доверие.

— Терок беше на ръба на разрухата и моят народ ме помоли да донеса образци от най-ценните растения на Земята. Освен това използваме корабите на Ханзата, за да пренесем зелени жреци и фиданки до отдалечените колонии.

Наскоро Натон бе съобщил за второто нападение над Терок и как то било отблъснато с помощта на „жива комета“ и някакви нови високоефективни оръжия на скитниците. Разбира се, председателят Венцеслас не бе обърнал внимание на новините.

Едно от новите растения имаше яркозелени листа и малки оранжеви плодове. Питър посегна към тях, но Естара бутна ръката му.

— Плодовете на фаулдура са отровни. Първите заселници на Терок бързо се научили да не ги докосват.

— Защо тогава сте ги донесли? — Той погледна подозрително Сарейн. Сякаш другите опасности в двореца му бяха малко!

— Фаулдурът има много приложения — отвърна Сарейн хладно. — От листата се произвежда единственото лекарство за дегенеративната болест на кръвта, а корените се смятат за голям деликатес. Прецених, че е важно да запазим подобно растение.

— Значи е едновременно полезно и смъртоносно. — Питър се обърна към ОХ и потръпна при мисълта какво се случва в момента с другите работи. — Точно като компитата.

Мълчаливите стражи наблюдаваха внимателно учителското компи.

Кралят прегърна съпругата си. Притисна я малко по-силно и тя усети, че нещо не е наред.

— Какво има?

Той обясни набързо. Сарейн изгледа разтревожено стражите, сякаш се чудеше защо председателят не я е повикал незабавно.

Началникът на охраната се приближи вдървено и застана между краля и дребното компи.

— Ваше величество, отговорни сме за вашата безопасност. Ситуацията е опасна и несигурна. Трябва да ви опазим от потенциална заплаха.

— От ОХ ли? — възкликна Естара. — Та той служи на хората от времето на първите заселнически кораби!

— Все пак малко предпазливост няма да е излишна. Дори кралят го каза.

Питър се обърна към компито, което смяташе за един от малцината си съюзници в двореца. Дали и в него не бе заложена убийствена програма? От векове? Невъзможно.

Сложи ръка на солидното рамо на учителското компи и каза:

— Капитане, ОХ бе от първите, които повдигнаха подозрения към кликиските модули.

Машината се обърна към Питър и заговори със спокоен, равен глас, като търпелив учител.

— Старите модели като мен са се доказали през вековете. Преди триста тридесет и шест години служех на борда на „Пири“. Обучил съм много поколения. Искате ли да ви разкажа как се завърнах на Земята с адар Бали'нх и илдирийците? Също така присъствах в тронната зала, когато крал Бен прие зелените жреци и даде независимост на Терок. Почти целият ми капацитет е запълнен от спомени. Неспособен съм да изпитвам враждебност към човечеството.

За съжаление на Питър охраната изглеждаше скептично настроена.

— Капитане, доколкото знам, заразени са само бойните компита. Според мен това се дължи на новите кликиски модули. Както добре знаете, отдавна изразявах опасения по този въпрос. — Той присви очи. — Сега ще ми позволите ли да се видя с жена ми и сестра й насаме? За момента сме в безопасност, освен ако не се притеснявате от терокските растения.

Навъсените стражи отстъпиха, но запазиха визуален контакт. Колената на Питър се разтрепериха от облекчение и закъснелите последици от стреса.

— Крал Питър, искам да ви уверя отново в моята лоялност — каза ОХ. — Вие сте Великият крал на Теранския ханзейски съюз.

Програмиран съм да бъда ваш верен слуга. Не трябва да се боите от мен. Ще направя всичко възможно, за да ви предупредя за всяка опасност, която усетя.

Сърцето на Питър се стопли от простичкото, но искрено изявление на компито. ОХ приличаше на млад рицар, който се кълне във вярност на краля си.

— Вярвам ти, ОХ. Добре е да имам една солидна опора в Двореца на шепота. — След това се обърна нетърпеливо към стражите. — Имаме ли нова информация от фабриката за компита? Сребърните барети успели ли са?

— Нямаме данни. В момента капитан Маккамон е на среща с председателя — отвърна стражът и добави с искрено уважение: — Мисля, че се усетихме навреме, ваше величество. Вашата решителна реакция може би спаси всички ни.

25.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

За разлика от Стой си вкъщи Стромом, генерал Ланиан беше човек на действието. Истински войник, а не някое чучело с пагони или още по-лошо, политик. По време на криза предпочиташе да е в центъра на събитията, а не да гледа от страни.

На партито на Морийн Фицпатрик той видя своя шанс. Време беше да направи нещо, а не само да прелиства документи и да се пъчи с парадната униформа.

Добра се до най-близкото поделение на ЗВС и поиска поверителен доклад. Крачеше в пастелно боядисания офис на поделението и слушаше съобщение след съобщение от зелените жреци. Кървавият бунт бе обхванал всичките десет квадранта.

Бяха загубили контакт с мантата на Стромом и още четири флагмана. Адмиралите Еолус, Ву-Лин и Уилис водеха тежки сражения. Бойните компита във фабриката до Двореца на шепота също се бунтуваха, но засега сребърните барети ги удържаха. Имаше и множество сведения за индивидуални работи, които се бяха развилнели.

Ланиан провери отново рапортите, но обобщенията не се измениха.

— Всичко отива по дяволите. При това сами се прецакахме.

Нямаше време за глупости. Замисли се дали да не мобилизира веднага Патрик Фицпатрик въпреки преживяванията му при скитниците. Имаше нужда от кадърни хора на отговорните постове, но прецени, че точно в момента няма време.

— Намерете ми най-бързия системен кораб. Трябва да се добера до базата на Марс, а след това вероятно ще се наложи да продължа нанякъде.

— Генерале, най-близката площадка за кацане е на петдесет километра източно.

— Глупости! За какво ми е площадка? Нали имате покрив?

Ядрото на бойната група на квадрант 0 беше в доковете за ремонт и поддръжка в астероидния пояс, между Марс и Юпитер. Корабите просто си стояха там, като плодове, чакащи някой да ги откъсне. Манти, буреносници и дреднаутът „Голиат“. Поради ограничения персонал бяха пълни с бойни компита. „Проклети бомби с часовников механизъм!“

Ланиан се притесняваше, че дори свръхсветлинните съобщения няма да стигнат навреме. Изпрати заповед на командирите на доковете да изолират компитата и да чакат допълнителни инструкции.

Твърде късно.

Докато сигналът успее да заобиколи астероидните зони, той почти бе стигнал в базата на Марс.

— Генерале, компитата вече повредиха един кораб и убиха осем работници на дока! След това започнаха да превземат корабите. Всичко е толкова... проклето координирано!

Ако беше от щабните плъхове, Ланиан щеше да обмисли ситуацията и да изчака допълнителната информация. (Стромо със сигурност би постъпил така.) Но в такива времена колебанието беше равнозначно на самоубийство.

— Опитайте се да ги удържите. Пристигам.

Намираше се в тренировъчна база, без свестни бойни кораби, и трябваше да използва наличните ресурси. С други думи, зелените, неопитни кадети. Но нямаше друг избор.

Когато им наредиха да се явят при наличните кораби с пълно бойно снаряжение, новобранците решиха, че става дума за поредното учение. Ланиан се измъкна от бързия си транспорт и започна да раздава заповеди още преди да е свикнал с новата гравитация.

Непрекъснато гледаше хронометъра си и отчиташе колко време е изминало, откакто бе вдигната тревогата. Знаеше с каква скорост действат военните работи.

— По дяволите, това е реално! Много хора са заварени със смъкнати гащи. Трябва да установим контрол.

Качи се във водещия транспорт, като наемете последните новобранци по рампата, за неудоволствие на младия пилот. Корабите

се издигнаха в зеленикавото небе и поеха към междупланетното пространство.

Генералът се почеса по наболата брада и се обърна към намусения пилот.

— Искам да се обърна към войниците, Карера.

Ограничените честоти на комуникационните канали бяха пълни с въпроси, ругатни и суетене. Ланиан включи микрофона и спря всички разговори.

— Млъкнете! Сега не е време за глупости. — Изчака да настане тишина. — Не ми пука колко неопитни сте, очаквам от вас да се държите като истински войници от ЗВС. Това е заповед.

Набързо събраният флот изстискваше двигателите си с пълна мощност, но му трябваша три часа да стигне доковете. „Три часа“. Ланиан си представяше колко щети могат да причинят орда побеснели компита за цели три часа.

В далечината се виждаха светлините от слънчевите колектори и леярните, както и корпусите на недовършените кораби. Но нямаше следа от бойната група на квадрант 0. Над сто кораба, включително един дреднаут. Всички бяха изчезнали.

Ланиан превключи на честотите на корабостроителницата.

— Някой ще ми обясни ли какво става? И къде, по дяволите, е бойната ми група?

Пилотът направи сканиране и събра кураж да каже:

— Корабите са тръгнали бързо, сър! Вижте бляскащите останки.

Ланиан получи множество панически съобщения и се съсредоточи върху човека, който изглеждаше най-спокоен. Оказа се, че мъжът е обикновен началник на док, но имаше ясна представа какво се е случило.

— Първите тревожни признаци бяха, когато получихме съобщения за схватки на борда на „Голиат“, мантите и буреносниците. След това всички бойни компита полудяха едновременно и започнаха да избиват екипажите.

Намеси се пресипнал женски глас:

— Работните компита изглеждат наред, но ги изолирах като предпазна мярка.

— Добра работа. А къде са корабите ми?

— Преди около час настъпи радиомълчание. След това „Голиат“ се обърна и почна да стреля по леярните. Унищожиха две и повредиха един док. После се отделиха от станцията и заминаха в космоса.

— Накъде заминаха, по дяволите? — изръмжа Ланиан.

— Поеха по вертикален вектор от еклиптиката. Генерале... не мисля, че някой е оцелял.

— Искате да кажете, че бойните компита са превзели всичките ми кораби?

— Така изглежда, сър.

Беше по-зле, отколкото си представяше, но за да разреши проблема, трябваше да гледа напред, а не назад. Помисли за неопитните мъже и жени и направи груба сметка с колко кораба разполага. За краткото време бе успял да мобилизира седемдесет съда и пет хиляди войници. Не беше зле. Имаше доверие в техните способности (основно теория и симулации) и реалния им опит (практически нулев). На Марс ги бяха обучавали в наземен бой, бяха формирали екипи и те знаеха как да действат заедно. Трябваше им само малко практически опит.

— Имаме жизнена нужда от тези кораби. Затова потегляме след тях. Те нямат голяма преднина. Нашите кораби са по-леки, имат достатъчно гориво и са по-бързи от флагмана. — Той потри ръце. — Ще успеем да ги настигнем.

Повечето кадети се въодушевиха от думите му и горяха от нетърпение да се сблъскат с предателските компита. Други преценяваха шансовете по-реалистично. Ланиан долови настроенията и изнесе реч, докато се носеха по следите на отвлечените кораби.

— Губим квадрант след квадрант и сектор след сектор. Целият ни флот е под контрола на компитата. Не можем да позволим това дори да се наложи да жертваме живота си! Ако трябва, ще се бием с голи ръце. По дяволите, това са моите кораби!

Видя как израженията им се промениха от паника към решимост. Всички съзнаваха, че бойната група превъзхожда сериозно тяхната. Младите кадети не вярваха, че имат шанс, но нямаха друг избор.

Ланиан обаче знаеше за съдовете на ЗВС тайни, които не бяха достъпни за курсанти.

— Никога не бива да подценявате Земните въоръжени сили. Повярвайте ми.

26.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Секундите се точеха като часове. Джес се взираше в морето на Харибда. Ческа бе изчезнала в живите дълбини на водата.

„Спасете я — молеше се безмълвно Джес. — Спасете я“.

Внезапно тя изплува с плясък и разпръсна капки вода. В очите ѝ гореше пламък. Раните бяха изчезнали. Мократа ѝ кафява коса сякаш беше жива.

— Жива си — успя да прошепне Джес.

Тя се приближи към брега, лицето ѝ бе лъчезарно.

— Не просто жива. — Гласът ѝ беше ясен и силен. — Чувствам се по-добре от всякога.

Джес се приближи и я огледа, опитваше се да открие признаци на покварен вентал, каквито имаше в споделените спомени. Но видя само Ческа, усмихната и освободена от болката. Беше напълно излекувана.

Той вдигна ръце, обърна се към океана и изкрещя:

— Благодаря ви. — Засмя се радостно. — Благодаря ви!

Венталите отвърнаха в — главите и на двамата:

„Винаги трябва да сме предпазливи“.

— Да. Но тя е жива. Вие поехте риска заради мен. Благодаря ви, че спасихте и двама ни.

Нико беше отстъпил към поправения „Водолей“ и ги наблюдаваше със смесица от възхищение и колебливост. От Джес и Ческа струеше толкова много енергия, че младият пилот сякаш се боеше, че двамата ще достигнат някаква критична маса, като са заедно.

Джес нетърпеливо прегърна Ческа, докосваше я за първи път от цяла вечност. Не можеше да опише колко отчаяно бе очаквал този момент.

— Виждаш ли? — Той погали косата ѝ. — Няма нищо страшно.

„Енергията в нея е чиста. Действията ни не създадоха покварен вентал. Сега тя е част от нас, но е променена завинаги“.

Джес я погледна в очите. Отдавна, когато бяха обикновени хора, връзката им бе изключително силна. Сега любовта им бе трансформирана и неизмеримо по-голяма.

Нищо не можеше да помрачи радостта му. Все пак той ѝ припомни онова, което тя вече знаеше.

— Оттук нататък докосването ти ще убива. Двамата сме изолирани.

Тя го погали по бузата.

— Не сме изолирани, Джес. Заедно сме. А в момента това е повече от всичко, за което съм мечтала.

— Вече сме в една и съща война, независимо дали сме го желали. И имаме еднакъв дълг.

— Аз все още съм говорителка на скитниците. Все още трябва да обединя клановете. Но също така съм с теб и венталите, срещу хидрогите.

Нико се приближи към трансформираната двойка.

— И аз също. Заедно с останалите разнасяхме венталите, за да може те тайно да се разпространят и да укрепнат, преди да се сблъскат с хидрогите. Но сега благодарение на кометата на Терок тайната е разкрита. Дрогите знаят, че венталите са се върнали и са готови за битка. — Той потръпна. — Вече няма смисъл да се крием, нали? Да продължаваме ли?

Океанът изрева и на повърхността се появиха гущероподобни глави. Джес чуваше в главата си нетърпението на водните същества и знаеше какво трябва да се направи.

„Време е за битка“.

Прегърна Ческа през кръста.

— Трябва да съберем венталите от целия Спирален ръкав и да ги хвърлим срещу хидрогите. Верданите също са готови да ни помогнат. Скоро трябва да посетим Терок.

„Нашите раси са много различни. Верданите са пасивни и са обвързани със световните си дървета. Те не се бият, докато не им остане избор. Венталите са течни и се разпространяват лесно, капка по капка, но трудно формираме сериозна съпротива. Фероите са разрушителни, но са твърде капризни. Едно време се биеха на страната на хидрогите, а сега са срещу тях.“

Хидрогите пък са индивидуалисти и живеят на газовите си планети, без да забравят поражението в предишната война. Прекарали са хиляди години в подготовка и няма да бъдат победени лесно“.

— Тогава как ще го направим? — попита Ческа.

Двамата видяха в съзнанията си как венталите възнамеряват да пренесат боя на всяка газова планета, в скритата империя на хидрогите.

„Ще използваме нашите сили, ще изковем нови съюзи и ще се бием. Закарайте ни на хидрогските светове и ние ще се справим с тях“.

— Ние ли трябва да откараме венталите? — попита Нико и погледна скептично малките размери на „Водолей“, щом му обясниха плана. — Все едно да гасим пожар с кофи!

— Точно както направих аз на Голген и сега планетата е безопасна за небесно миньорство. Само че в много по-голям мащаб.

— Ще ни трябват колкото се може повече танкери, за да пренесем енергийната вода до газовите гиганти — добави Ческа.

Нико отново се обърна към „Водолей“.

— Джес, имам карти на планетите, на които разпръснахме вентали. Всички доброволци обменяхме информация. Може да използваме тези светове като резервоари, за всеки, който се присъедини.

Ческа се обърна към Джес, очите ѝ светеха.

— Няма значение колко съм променена. Мога да се срещна с клановете като тяхна говорителка. Ще накарам скитниците да използват всички налични кораби за разпространяването на венталите.

— Заедно ще създадем буря, на която хидрогите няма да устоят. — Косата на Джес щръкна от статичното електричество, по кожата му изби влага. — Първо трябва да отидем на Плумас. Кланът Тамблин има най-големите водни резервоари. Точно каквито ни трябват.

Нико отлетя с пълна скорост. Джес хвана ръката на Ческа и я поведе към блестящата мембрана. Не можеше да си спомни кога за последно бяха оставали насаме.

— С мен си, нали?

— Завинаги.

Влязоха във водно-перления кораб прегърнати.

27.

РЛИНДА КЕТ

Възкресената жена се приближаваше към брега във вихър от пара, вода и летящи парчета лед. Протягаше бледите си юмруци, изстрелваше енергийни импулси в тавана и къртеше големи парчета.

— Ще пробие дупка и ще ни издуха в космоса! — изкрещя Кейлъб. — Ще ни засмуче навън.

— Трябва бързо да се измъкнем отгук — каза Рлинда на БиБоб и двамата заотстъпваха и затърсиха укритие.

Енергията в Карла явно ѝ причиняваше болка, ако не я освобождаваше. Оловното море замръзваше под краката ѝ, докато тя напредваше към брега, следвана от пулсиращите нематоди.

Изкрещя нещо средно между радостно възклицание и писък от болка и удари едно от изкуствените слънца. Конструкцията не издържа, сферата се залюля и падна. Блестящото изкуствено слънце цопна във водата сред гейзер от изпарения и потъна.

— Искане ми се да не бяхме бягали от луната — изстена БиБоб.

Рлинда пък искаше да го цапне.

— Ако сега си изхабиш цялото хленчене, какво ще правиш, когато стане по-лошо?

— Ще чакам с нетърпение да разбере.

Рлинда пък не искаше да разбира какво възнамерява да прави с тях ледената жена. Съмняваше се, че кланът Тамблин разполага с оръжия, които да са ефективни срещу това демонично създание.

— Ех, да имахме огнехвъргачка или модифициран язер...

— Имаме лопата — отвърна БиБоб и ѝ подаде някакво желязо с дълга дръжка. — Е, може да е и стъргало за лед.

Рлинда се намръщи.

— Какво, да отида да я фрасна по главата ли?

— Не. — БиБоб също взе една лопата. — Мисля обаче, че ще са ни от полза за червеите.

Стотици пурпурни нематоди, дълги колкото човешки крак, пълзяха по леда. Водните миньори побягнаха. Рлинда и БиБоб се скриха зад голяма купчина лед и сняг.

Тримата братя Тамблин се опитаха да вразумят жената за последно.

— Карла, това сме ние! — изкрещя Торин. — Не ме ли познаваш? Това е домът ти!

— Доооом — повтори тя, сякаш виеше студен вятър. — Стени. Затвор. Разруши всичко.

Вдигна ръце към двама миньори, които тичаха към близката постройка. Само за секунда мъжете се покриха с дебел слой лед.

— Карла, не! — изпищя Уин. — Моля те...

Жената изстреля леден залп и към него, но той успя да се прикрие зад няколко дебели газови тръби. Тримата братя се пръснаха в различни посоки.

— Върнете се към течното състояние. — Карла съсредоточи стрелбата си върху бягащите миньори, сякаш намираше това за забавно от пробиването на тавана. След това унищожил едно жилищно помещение, купол и генератор. — Хаосът е перфектното състояние.

Свързаните с нея червеи пълзяха напред и изглеждаха много гладни. Заради слабата гравитация можеха да пълзят дори по вертикални повърхности; оставяха слузести следи. На Рлинда ѝ приличаха на червеи, плъзнали по стените на кофа за боклук.

Гъвкавите им тела се подуваха и свиваха, докато напредваха към жилищните комплекси.

Рлинда чуваше викове и писъци. Един мъж се появи от някакъв склад и простреля три червея с лазер за топене на лед. Съществата се пръснаха и засипаха всичко с пурпурни парчета. Окуражен от успеха си, миньорът насочи оръжието към Карла, но не можа да постигне никакъв ефект. С небрежен жест тя покри и него, и оръжието му с лед.

Рлинда и БиБоб запълзяха на четири крака, търсеха по-добро укритие. За момента поне скитниците въобще не им обръщаха внимание.

— Трябва да измислим нещо.

— Трябва да се измъкнем. Мислиш ли, че това е нашият шанс?

— Разбира се. Стига да оцелеем още десетина минути.

В подземията отекна нова експлозия и БиБоб подскочи.

— За момента е най-добре да се скрием. — Погледна как поредното парче се откъртва от тавана. — Всеки да се спасява сам.

Рлинда също вдигна очи към потрошения таван.

— „Любопитство“ ни чака там. Стига скитниците да не са го разрушили.

— Опитвах се всъщност да го поправят! Видях, че качвах части на повърхността.

— Да, но ако братя Тамблин не знаят какво правят, разрушаването и ремонтът може да се окажат едно и също. Все пак предпочитам да съм горе и да опитам. Щом целият свят ще рухва, предпочитам да умра на кораба си, ако разбираш какво имам предвид.

— Умирането не е първият ми избор, Рлинда... но в крайна сметка поне ще съм с теб.

— Ти или си непоправим романтик, или идиот. — Погледите им се срещнаха и решението беше съвсем ясно. Тя сграбчи ръката му и го дръпна. — В момента обаче те приемам всякакъв.

28.

КОТО ОКАЯ

След като не намериха на изоставения Оскивъл никакви отговори, Кото и аналитичните компита решиха да потърсят другаде.

— Истинска мистерия.

— Енигма — каза ГУ.

— Главоблъсканица — добави КР.

Кото никога не бе обръщал внимание на плановете в случай на бедствие, защото предполагаше, че все ще има някой, който да го насочи. Сега обаче трябваше да се грижи сам за себе си.

Реши да зададе в навигационната система курс към Йон 12, където се намираше базата му за събиране на замразен водород.

— Нямаме достатъчно гориво, за да търсим наслуки. Ще се върна в старото си убежище, за да видя как са останалите. — Много отдавна не бе получавал новини.

Остави компитата да въведат координатите и докато се отдалечаваха от Оскивъл, почеса къдравата си коса и помириса мишниците си: напоследък не бе имал време да се поизмие. Сблъсъкът с хидрогите на Терок определено го бе изпотил.

Измъкна се от костюма си и го пусна в почистващата машина. След това тръгна гол през хладния кораб да намери кърпи и телове, с които да се изтърка. Свърши, преди дрехите му да са готови, и реши да почисти и компитата.

Подсвиркваше си и мислеше за разтопяването на водорода и преобразуването му в екти. След като вече не можеше да изследва кораба, трябваше да се върне към истинската си работа. Поговори си с КР и ГУ за механични системи и химични реакции.

— Обзалагам се, че Пърсъл Уон ще се радва на завръщането ми. Нямам търпение да му видя физиономията. Въобще не очаквах, че ще се забавя толкова, когато тръгнах на помощ на терокците.

— Но постигна толкова много неща, Кото Окая — каза ГУ. — Възстанови дървесните градове на Терок, проучи кораба на хидрогите

и изработи новите оръжия срещу бойните кълба.

— Нямам нужда от хвалебствия — каза той, но се усмихна широко.

Изкара схемите на Йон 12 и с помощта на компитата започна да прави чертежи и симулации с помощта на компитата, за да подобри производството. Докато корабът му стигне до системата, вече бе измислил схеми, които щяха да подобрят продукцията със 150 процента. Нямахше търпение да пристигне и да внедри нововъведенията.

По някое време осъзна, че още е гол, и се намъкна в костюма си.

Но когато корабът наближи замръзналия планетоид, никой не отвърна на сигналите му. Орбиталните реактори бяха пусти и студени. Това започваше да изглежда неприятно познато.

Щом влезе в обсег, Кото сканира повърхността и откри на мястото на базата огромен кратер. Ами работниците? Експлозията беше толкова мощна, че бе унищожила всички следи от обитателите. Всичко беше изчезнало.

Кото не можеше да повярва. Първо бе открил изоставения Оскивъл, сега това. Какво бе причинило подобно бедствие? Надяваше се, че хората са успели да се евакуират. Повечето от работниците на Йон 12 бяха от стария му екип, от предишната луда авантюра на Исперос, и го бяха последвали на ледения планетоид. Тези хора му вярваха!

Той погледна грамадния грозен белег на мястото на базата и възкликна:

— В името на Пътеводната звезда, какво става?

КР и ГУ го погледнаха, сякаш се чудеха дали очаква да му отговорят, но в крайна сметка запазиха мълчание.

29.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

След като отпрати Осира'х, Джора'х се качи по извитото стълбище високо в кристалния купол. Търсеше спокойствие. По фасетъчната повърхност играеха цветни светлини, въздухът беше влажен. Слугите бяха полирали пътеките, а кащата на градинарите се грижеше за флората и фауната. Огромният дендрариум беше пълен с висящи лози и уханни цветя, във въздуха летяха насекоми и пернати същества във всички цветове на дъгата.

Магът-император се наслаждаваше на тишината, но не можеше да откъсне мислите си от предстоящата война. Усещаше навсякъде около себе си присъствието на хората си. Призматичният палат беше като фокусираща леща, която концентрираше вярата и доверието към него. Джора'х едва устояваше на тази тежест.

Спомни си една част от Сагата за седемте слънца, която винаги го бе тревожила: „Ще настъпи време на огън и мрак. Ще изникват врагове и ще рухнат империи, дори звездите ще започнат да умират“.

„Това време настъпи. И аз спомогнах за това“.

Поданиците му не разбираха потенциалната цена на пакта с хидрогите, но нямаше да задават въпроси, защото беше техен маг-император. Щяха да последват сляпо своя водач и това някак правеше ситуацията още по-тежка. Как можеше да обясни и оправдае действията си?

Стигна до парчетата световно дърво, които бе купил от скитническия търговец преди три месеца. Беше ги оставил в градината, за да му напомнят за Нира.

„Поне Осира'х скоро ще е с майка си...“

От отсрещната страна на купола се появи запъхтяната Язра'х. Дългата ѝ червеникава коса се развяваше; тя тичаше, вперила поглед в баща си. Още преди да спре, докосна с юмрук гърдите си в официален поздрав.

— Господарю, току-що кацна скитническият търговец Ден Перони. — Усмихна се хищно. — Казва, че е дошъл да ни продаде цял товар екти.

Джора'х се изненада. Покрай бунта на Хирилка, умиращото слънце Дурис-Б и ултиматума на хидрогите беше забравил за желанието на скитниците да възстановят търговските маршрути.

— Определено имаме нужда. Но бъдете внимателни. Гледайте да не научи нищо за преговорите ни с хидрогите. — Той се намръщи. Ако Ден Перони заподозреше за тайния съюз, щеше да се наложи да го задържат, също като останалите човеци. — Пазете Съливан Голд и неговите небесни миньори, както и твоя приятел Антон Коликос. Не искам скитникът да ги зърне. Присъствието им ще повдигне твърде много въпроси.

Джора'х мразеше, че трябва да държи затворници. Съливан Голд и хората му бяха герои, защото бяха спасили илдирийците от хидрогската атака, а ученият Антон Коликос бе оцелял след нападението на кликиските работи и бе спасил паметителя Вао'сх. Честта изискваше тези хора да бъдат наградени. Вместо това Джора'х беше принуден да ги затвори, защото бяха видели бойните кълба.

Презираше се, че е попаднал в такъв капан!

— Да, господарю. Ще се погрижа. Търговецът ще пристигне след малко. — Тя се поклони и затича обратно, цветните светлини заиграха по гладката ѝ кожа. Джора'х също заслиза. Трябваше да се върне към задълженията си.

Скитникът падна на едно коляно пред кристалния трон в опит да засвидетелства уважение и се усмихна заразително. Дългата му кафява коса беше вързана на плитка. Носеше красиви дрехи, украсени със символите на клана му. Изглеждаше доста самодоволен.

— Това екти е добито от кометните ни станции, от които извличаме водород и го преработваме. Процесът е труден и скъп. — Той сви рамене. — Хидрогите не ни оставиха много алтернативи.

Вече осем години, откакто бе започнала войната с хидрогите, производството на екти бе затруднено и запасите на империята вече бяха на изчерпване.

— Ще платим цената ви — каза Джора'х. Хората непрекъснато говореха за разходите, опитваха се да спазарят по-изгодни цени от партньорите си. Илдирийците, от своя страна, оперираха като парчета от широка здраво свързана мрежа.

Перони се усмихна още по-широко.

— Имам и добри новини. Скитниците отново се занимават с небесно миньорство! Открихме поне един газов гигант, освободен от хидрогите. Скоро ще има още много екти. Сигурен съм, че това ще е основа на едно дълго и печелившо партньорство между хора и илдирийци.

— Благодарни сме за доверието ви. — Сърцето на Джора'х се сви на ледена топка. Хидрогите възнамеряваха да унищожат цялото човечество... и илдирийците май щяха да бъдат принудени да им помогнат.

30.

СЪЛИВАН ГОЛД

На ханзейските миньори не им харесваше, че са пленници в Призматичния палат. Табита Хък зяпаше намръщено охраняваната врата на иначе доста обширните им покои.

— Странен начин да ни се отблагодарят. — Погледна мускулестата жена и свирепите ѝ пантери, които пазеха коридора. — Така става, като правиш добрини.

Съливан приседна до нея. Когато хидрогите нападнаха Кронха 3, хората имаха план за евакуация, за разлика от неподготвените илдирийци. Съливан бе взел тежкото решение да спаси илдирийците и за да го направи, бе рискувал живота на екипа си.

— Не можеше да ги оставим да умрат, Табита.

— Може би трябваше! Загубихме един от модулите при евакуацията, а сега сме затворени тук. Ако се бяхме измъкнали, докато дрогите унищожаваша илдирийското съоръжение, вече щяхме да сме си вкъщи.

Съливан я потупа бащински по рамото.

— Но щеше ли да можеш да спиш спокойно?

Табита го погледна косо.

— Щях да вземам приспивателни.

Язра'х влезе и каза:

— Стойте тук и не мърдайте никъде. Няма да напускате покоите през следващите два часа.

— Защо? Какво се е променило? — Съливан тръгна към вратата. — Какво лошо сме ви сторили?

— Не съм упълномощена да давам обяснения.

— Близките ни трябва да разберат, че сме добре. Не може ли поне да осигурите фиданка на зеления ми жрец, за да прати съобщение? Да кажем на семействата си, че още сме живи. Моля ви, това значи много за него. За всички нас.

Колкер беше най-засегнатият член на екипа. Преди отнесеният зелен жрец непрекъснато комуникираше с другарите си в Спиралния ръкав, но бе загубил фиданката си при нападението и сега бе откъснат от телевръзката. Бе повече от тъжен, повече от самотен. Приличаше на наркоман, оставен без доза. И всичко това бе напълно ненужно! Защо магът-император бе постъпил така с тях?

— Имам други задачи. — Язра'х се обърна рязко и затвори вратата.

Табита се начумери и изсумтя:

— Илдирийците нямаше да се държат така, ако не криеха нещо. — Поклати глава и се намръщи още повече на множеството въпроси без отговор. — Усещам нещо гнило. Какви бяха тези бойни кълба над Призматичния палат? Затвориха ни, защото ги видяхме.

Съливан се приближи до зеления жрец и го потупа със съчувствие. Потиснатият Колкер седеше мълчаливо в един ъгъл. Кожата му беше яркозелена заради обилната слънчева светлина, но той се нуждаеше и от контакт със световните дървета.

Внезапно Колкер вдигна глава, сякаш беше усетил нещо неочаквано. На лицето му се изписа изненада и може би лека надежда — и това нямаше нищо общо с думите на Табита и Съливан.

— Мислех си, че напразно се надявам, но не е само въображението ми! Вече съм сигурен. — Жрецьт се обърна към Съливан. — В Призматичния палат има фиданка и аз ще я открия.

31.

АНТОН КОЛИКОС

— Ела с мен до залата на паметителите — каза Вао'сх. — Досега не си виждал храма на моята каста, където започват и свършват всички истории.

А и аз не съм ходил там, откакто се пробудих от кошмарите.

Лицето на Антон светна.

— С удоволствие! И не само защото най-сетне ще се махна от Призматичния палат.

След появата на бойните къмба илдирийците бяха станали потайни и подозрителни. Той предполагаше, че имат основания... но защо му бяха ограничили свободата на придвижване? Имаше впечатлението, че е видял нещо, което не е трябвало, и сега всички го наблюдават внимателно. С какво обаче можеше да навреди един кльощав завеян учен на Илдирийската империя? Най-накрая се осмели да зададе въпроса.

— Защо никой не ми казва причината, поради която не мога да се прибера вкъщи? Наистина бих искал да зная.

Паметителят се намръщи.

— Още не си приключил задачата си тук, паметителю Антон. Нима толкова бързаш да си тръгнеш?

— Не бързам, но се безпокоя. Баща ми загина преди години по време на разкопки, а майка ми изчезна. Ами ако има някакви новини? Просто не ми харесва да ме държат на тъмно.

Вао'сх го изгледа смаяно.

— На тъмно?! Никога не бихме ти причинили това.

Антон го потупа успокоително по ръката.

— Говорех образно. Не се тревожи. — Разбра, че няма да получи отговор.

Паметителят го поведе по един дълъг коридор към страничните входи на Призматичния палат. Пътят им се спускаше надолу по елипсовидния хълм към ширналия се град. Гледката спираше дъха и

Антон почти не обръщаше внимание на двамата мускулести стражи, които ги следваха.

— Язра'х ще дойде ли с нас?

— Мисля, че магът-император ѝ е възложил друга задача.

Антон почувства смесица от разочарование и облекчение. Заплашителната жена беше негов неотлъчен страж, откакто бе пристигнал от Марата. Знаеше, че тя харесва историите му, въпреки че не го показваше. Имаше странното чувство, че Язра'х желае нещо повече от него.

Сградата, в която се помещаваше кастата, отговорна за записването, запомнянето и запазването на Сагата, беше една от най-впечатляващите в Миджистра. Очевидно развълнуваният Вао'сх го поведе по полираните стълби. Охраната остана да ги чака отвън. Антон дори не ги погледна. Нима очакваха, че би могъл да избяга? Къде?

Влезе и си помисли за всички университетски аудитории и зали, които бе посещавал, преди да го поканят да изучава Сагата за седемте слънца. Това бе много по-различно от всичко, което бе виждал.

Помещението представляваше лабиринт от последователни стени с гравирани по тях букви: гигантски диамантени филми с одобрените строфи от Сагата. Близо до входа имаше група деца-паметители, изучаваха сегмент от стената. Гледаха строфите и ги повтаряха непрекъснато, докато не прогоряха всяка дума в мозъка си.

— Изучават Сагата от началото до края — обясни Вао'сх. — През половината си живот паметителят изучава пасажите, докато не започне да рецитира без грешка. Историята трябва да се разказва без никакви промени.

Антон се усмихна кисело.

— Мразя автори, които продължават да редактират историята дори след като е свършила. — Продължиха навътре. Навсякъде около тях имаше паметители, които запомняха и рецитираха. — С всеки следващ сегмент стават по-възрастни.

— Най-младите започват обучението си от входа. Като запомнят първата част, продължават навътре и така година след година, докато не наизустят всичко.

Антон се засмя.

— А аз мислех, че образованието на Земята е скучно.

В центъра на залата по-възрастните паметители обсъждаха работата си. Преглеждаха различни източници, сравняваха ги лист по лист, добавяха нови пасажки в несекващата Сага.

Таванът преминаваше във висок комин над огнище с ярки пламъци. В него се хвърляха листовете с неодобрените пасажки. Всяка строфа трябваше да бъде дискутирана и одобрена и чак тогава щяха да я запишат на диамантен филм и да я поставят на някоя стена.

— Точното записване на събитията е толкова важно, колкото и самите събития. Общество, което не помни, не си заслужава да бъде запомнено. Това е един от основните илдирийски принципи.

Човешките истории бяха предимно митове, служещи на определена цел, но илдирийците вярваха напълно на всяка записана дума. Само кастата на Вао'сх и евентуално магът-император знаеха, че легендите за шана рей са измислици, добавени за повече драматичност в Сагата. Но щом шана рей бяха измислени, дали това не поставяше под подозрение и други части от Сагата за седемте слънца?

Докато гледаше работата на паметителите, Антон осъзна, че „историята“ буквално се прави пред него. Един от чираците хвърли в огъня нов лист и пламъците погълнаха неодобрените пасажки.

Вао'сх обикаляше от маса на маса.

— В момента колегите ми описват историята на адар Кори'нх, от евакуацията на Крена до последната му битка в облаците на Кронха.

— Вашият адар със сигурност си заслужи място в Сагата.

Вао'сх се усмихна.

— След няколко месеца паметителите ще дискутират нашето прекосяване на Марата и сблъсъка с кликиските роботи.

— Дойдох тук да изучавам вашата история, не да заемам място в нея. Искаш да кажеш, че...

— Вече не си обикновен свидетел на събитията, паметителю Антон. Вече си част от тях.

32.

АДМИРАЛ ЛЕВ СТРОМО

Сражаваха се от два дена, бореха се за всеки сантиметър. Но въпреки това губеха.

След като разбунтуваните бойни компита повалиха сержант Зизу във вихър от счупени кости и спорадични изстрели, Стромом видя, че единствените живи на мостика са той и командир Рамирес. Беше чул достатъчно паникьосани съобщения по интеркома и знаеше, че компитата са избили всички на борда. Уплашеният екипаж на мостика бе опитал да се евакуира, но коридорът бе задръстен от тела на мъртви войници. А роботите продължаваха да прииждат.

Под тях Кронха 3 изглеждаше съвсем миролюбива, без следи от разбивачи и бойни кълба. Мантата беше сама и уязвима.

— Адмирале! — Рамирес му подхвърли батерия за зашеметителя. — Тази е последната.

Ръцете на Стромом трепереха, но той успя да презареди. Беше изпразнил оръжието си срещу враговете, но зашеметените роботи рестартираха системите си и продължаваха.

Той кимна към малката капитанска стаичка от едната страна на мостика.

— Ако влезем вътре, може да барикадираме вратата.

— Сър, тя няма да издържи дълго.

— Няма да е нужно! Вътре има стълба за евакуация. — Навремето му се струваше странно, че в плановете на мантата е вмъкнат вариант за бягство на капитана. От друга страна, бе присъствал на достатъчно заседания на командването на ЗВС и знаеше, че са взимани и по-странни решения.

Рамирес го гледаше все така намръщено.

— Така ще слезем на долната палуба. А след това какво?

— Да караме стъпка по стъпка. — Като за начало, искаше да се измъкне оттук. След това щеше да се тревожи за следващия ход.

— Добре, сър. Да вървим.

Стромо забърза към страничната врата. Компитата вече пробиваха последната барикада и след секунди щяха да нахлуят на мостика. Едно време решението да използват роботи поради липсата на военен персонал изглеждаше перфектно. Сега по пода имаше толкова кръв, че той едва вървеше, без да се хлъзга.

Рамирес спря при командния пулт и започна да натиска разни клавиши. Стромо я чакаше до командирската стаичка.

— Хайде, Рамирес!

— Момент, сър. — Работеше бързо, без да обръща внимание на потта, която се стичаше от челото ѝ, и на напирещите компита. — Само секунда...

Стромо преглътна тежко. Вратата нямаше да издържи дълго. Какво правеше Рамирес? Е, ако искаше да умре на поста си, това не беше негова отговорност. Изборът си беше неин. Трябваше да вземе командно решение. Обърна се към механизма на вратата.

Рамирес най-накрая свърши и натисна активиращото копче. Докато тичаше към него, по уредите на мостика започнаха да изскачат искри. Рамирес се усмихна, шмугна се покрай Стромо и той затвори вратата и я заключи.

— По дяволите! Загубихме ценно време.

— Изключих централната система, сър. Така компитата няма да докопат кораба, без значение какво ще стане.

Трябваше и сам да се сети за това. Беше ясно, че роботите искат да завладеят мантата по някаква причина.

След няколко секунди компитата започнаха да блъскат по залостената врата. Тя не беше бронирана и нямаше да издържи дълго. Стаята всъщност служеше като място, където командирът може да се посъветва с помощниците си или да смъмри някой провинил се член на екипажа насаме.

— Бързо! — Стромо посочи пода на килерчето, където се намираше люкът. — Тръгвай първа.

Не знаеше какво може да дебне отдолу.

Рамирес отвори люка и грациозно се спусна по стълбата. Стромо я последва доста по-тромаво.

— В дъното на коридора има товарен асансьор — каза той задъхано. — Може би оттам ще стигнем до хангарите и ще успеем да откраднем някоя ремора. И ще се измъкнем оттук.

— Сигурен ли сте, че няма други живи на борда, адмирале?

— Дори да има, не можем да им помогнем. Хайде по-бързо.

И хукна по коридора. Рамирес го последва. Бе достатъчно умна и знаеше какви са шансовете им. Всеки се спасява, сам за себе си.

— Внимавайте, сър! — Две компита изскочиха от един страничен коридор. Рамирес изстреля мощен импулс и ги повали.

Коридорът се простираше сякаш безкрайно, с множество стаи и проходи, където можеха да се крият още врагове. Сърцето на Стромом тупкаше бясно, но той знаеше, че трябва да продължат.

Появиха се още роботи. Стромом стреляше непрекъснато, но те изглеждаха неизброими. За малко щеше да се спъне, когато едно повалено компи протегна ръка да го сграбчи, но успя да отскочи встрани.

Рамирес също не преставаше да стреля.

— С това темпо ще изпразним оръжията, преди да стигнем асансьора.

Стромом се спусна към контролното табло. Едва се държеше на крака, но успя да натисне копчето за повикване. Червена светлинка започна да показва движението на кабината. Още само няколко секунди!

— Бързо, Рамирес! Асансьорът идва. — Усещаше как стената вибрира от машината.

Тя тръгна към него, но от страничните врати, които водеха към помещенията за отдых на екипажа, се отвори и оттам се показаха четири компита, покрити с кръв.

Рамирес стреля, колкото да ги обърка, но пътят ѝ бе преграден от още роботи. Няколко се насочиха към Стромом.

Рамирес спря стрелбата: мунициите ѝ бяха свършили.

Стромом искаше да ѝ помогне, но видя, че зашеметителят му има енергия само за още два изстрела. Нямаше да му стигнат дори да се измъкне.

— Адмирале! — Компитата сграбчиха Рамирес и тя започна да удря оптичните им сензори с оръжието си. Изкрещя нещо, което звучеше като „Бягай!“. Стромом почти тръгна напред да ѝ помогне... поне да падне в бой.

Но в този момент вратата на асансьора се отвори. Кабината беше празна. Истинско чудо!

Стромо се вмъкна вътре и натисна копчето за хангара, без да гледа към Рамирес, която рухваше, смазана от компитата. Опитва да си спомни как се пилотират корабите на ЗВС. Бе изкарал курсовете преди много време и не можеше да си спомни кога за последно е сядал в пилотско кресло. Зачуди се дори дали ще успее да отвори вратите на хангара?

Стисна зъби. С язерите на ремората можеше да пробие дупка в корпуса, ако се наложеше. Пригответи се, докато вратите на асансьора се отваряха.

Хангарът бе пълен със стотици компита — чакаха го. Тръгнаха към отворените врати на асансьора.

Двата му оставащи изстрела не постигнаха много. Стромо се присви към задната стена. Компитата връхлетяха върху него.

33.

ИНЖЕНЕРНИЯТ СПЕЦИАЛИСТ СВЕНДСЕН

Единствено постоянният баражен огън на сребърните барети удържаше роботите във фабриката. Сержант Пакстън беше зарязал предишния команден пост и се бе пренесъл в голям бронетранспортър, за да се подготви за втората фаза на атаката. Вече никой не подценяваше беснеещите компита.

Свендсен стоеше в клаустрофобичното превозно средство и трескаво търсеше изход от ситуацията. Какво ли бе предизвикало реакцията на роботите?

— Можем да унищожим цялата инсталация с бомбардировка — изръмжа Пакстън. — Просто ги изпързваме и решаваме проблема.

— Това ще спре компитата тук, но няма да реши кризата. Не можем да взривим всички кораби на ЗВС, на които компитата са полудели. Всичките ми бележки и проучвания за роботите са във фабриката. Ако това е някаква програмна грешка, трябва да открием начин да ги изключим. Трябва да разбере какво се е объркало, а няма да получа тази информация, ако стопите всичко. — Специалистът се върна на компютъра си. Не знаеше каква е причината за повредата и му беше адски трудно да я отстрани. — Дори не знаем дали това е саботаж, или просто случайност.

— Случайност ли? — Пакстън го погледна, все едно е невменяем. — Случваща се едновременно в целите ЗВС? Доста странно съвпадение.

Свендсен сви рамене, опитваше се да отрече очевидното.

— И по-странни неща са се случвали.

— Не и в моята кариера.

— Добре де... и в моята също. — Не искаше сержантът да разбере, че главният специалист на Ханзата изобщо няма представа какво да прави.

Междувременно пристигаха подкрепления. Около фабриката вече бяха разположени сто двадесет и осем бронирани машини и взривяваха всяко компи, което излизаше навън. Командосите бяха завардили всички изходи, но съоръжението беше огромно. Ако компитата направеха масиран опит...

Свендсен прецени колко готови работи имаше доскоро и колко може да се произведени междувременно. Сребърните барети отстъпваха сериозно по численост. Нямаше да успеят да удържат компитата.

Някой почука по корпуса на машината и след миг при тях влезе командос. Водеше някакъв дребен азиатец със сериозно лице.

— Сержант Пакстън, този човек твърди, че е специалист по компита. Кибернетичен експерт с опит в програмирането на бойните модели.

Свендсен скочи.

— Доктор Ямейн!

— Доктор Свендсен. — Ямейн пристъпи към него. Ръкуваха се ентузиазирано. — Разбрах, че имате някакви неприятности.

— Малки. — Настроението на Свендсен се повиши, докато Ямейн му обясняваше за опита си на Оскивъл.

— Ето интересната част. Заедно с нас скитниците спасиха стотина бойни компита, изтриха им паметта и ги пратиха да работят. Имахме подобна ситуация на ставащото тук. Компитата полудяха... и го причиних аз. Съзнателно.

Пакстън опря лакти на масата и го изгледа строго.

— Как и защо го направихте?

— Трябваше ни диверсия, за да помогнем на командир Фицпатрик да избяга. Тъй като бях работил с военни модели, знаех как да прекъсна поведенческите им протоколи. С един самокопиращ се вирус, който — поради липса на по-добър термин — буквално ги кара да полудеят. — Ямейн се усмихна широко.

— И това проработи, така ли? — Свендсен се ококори.

— Определено диверсията сполучи, но щом откачиха, нямаше как да ги спрем. Почти унищожиха корабостроителниците.

— Значи някой е пуснал подобен вирус, за да предизвика този ужас тук?

Ямейн поклати глава.

— Пуснал... едва ли. Инцидентът не е изолиран. Бойните компита в целия Спирален ръкав се бунтуват, което значи, че е заложен в програмите им. Може би с някакъв таймер, който да ги задейства. Това предполага дългосрочен план, което е много по-зловещо от проста програмна грешка.

Ямейн погледна сините очи на колегата си.

— Струва ми се, че можем да ползваме нещо подобно, за да постигнем обратния ефект. Имам предвид вирус.

— Страхотна идея!

— Стига сте дрънкали, ами почвайте работа — обади се Пакстън.

34.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

След като Осира'х замина, магът-император призова адар Зан'нх и водещите фигури от кастата на учените и инженерите, дори паметителя Вао'сх. С помощта им се надяваше да намери начин да се противопостави на хидрогите.

Чакаше ги пред огромните порти на Призматичния палат. Тук се събираше водата от седемте потока, течащи нагоре по хълма, на който бе построен палатът. От тази висока точка се виждаше как протичат през цялата Миджистра, където строителите най-сетне им бяха позволили да се върнат в коритата си. Нарочно бе решил да свика срещата на това място.

— Погледнете седемте потока — каза магът-император — и помислете какво са постигнали илдирийците тук.

Клий'ф, най-старият и уважаван член на кастата на учените, и Шир'оф, млад, но много талантлив инженер, се възряха в течащата нагоре вода, сякаш господарят им им отправяше някакво предизвикателство. Вао'сх кимна, знаеше историята много добре.

Строителите на Призматичния палат бяха насочили потоците към трона на мага-император. Това бе постигнато чрез сложни антигравитационни машини, които издигаха водата, докато тя не достигнеше връхна точка. Тук, при портата, седемте потока се събираха и се изливаха в огромен кладенец, от който се оттичаха под и около палата.

Джора'х изчака, но никой не му отговори. Накрая се ядоса и изкрещя:

— Направили сме невъзможното! И трябва да го направим пак. Преди хилядолетия илдирийците са използвали гениалността си, за да отхвърлят законите на вселената. Постигнали са немислимото, защото техният император го е пожелал. Сега изисквам от вас същото.

Повечето привикани изглеждаха уплашени. Адар Зан'нх кимна стоически. Вао'сх беше заинтригуван.

— Отговорете ми на този въпрос и ще спасите империята. Как да се изправим срещу хидрогите?

Клий'ф и Шир'оф се спогледаха, след това заедно с останалите се обърнаха към командира на Слънчевия флот.

— Оръжията ни не са ефективни — каза Зан'нх. — Адар Кори'нх унищожил много бойни кълба, но с неговата тактика не можем да постигнем пълна победа.

Джора'х пристъпи към ръба на водопада, който се спускаше в дълбокия кладенец.

— Точно затова ви извиках. Хидрогите ми поставиха неприемлив ултиматум. Спечелих време, като се престорих на съгласен. Сега трябва да ми предложите решение на това невъзможно предизвикателство. Вие сте най-добрите. Работете с целите си касти. Надскочете границите. Ако успеете, ви гарантирам място в Сагата за седемте слънца. За какво повече могат да мечтаят илдирийците?

— Господарю, искаш да се опълчим срещу непобедимите — каза Клиий'ф.

— Да. Дайте ми нови стратегии, нови оръжия, нови защиты!

Зан'нх се поклони на баща си.

— Вие сте магът-император, господарю. Ако не успеем да разрешим тези проблеми, ще ви провалим.

— Ако не успеете, две раси ще загинат — каза Джора'х със странно спокоен глас.

— Господарю, аз съм прост разказвач на истории. Какво очаквате от мен? — попита паметителят.

Джора'х знаеше по-голяма част от историческата истина, отколкото му се искаше, и често проклинаше предците си, че са укрили жизненоважна информация. Трябваше да наруши традиционната цензура.

— И преди сме се сражавали с хидрогите, но записите от онези времена са укрити. Искам да ги издириш и проучиш. Научи какво е било забравено и ми докладвай за всичко, което откриеш за нашите врагове.

— Задачата е огромна, господарю. Ще погледна архивите тук, но повечето данни са на други планети, основно на Хирилка.

Джора'х знаеше, че първите кликиски роботи са изровени от една от замръзналите луни на Хирилка. Дали в системата нямаше

скрито и нещо друго? Някой документ, който да обясни промяната на съюзите в онези дни? Може би данни за това как илдирийците са били свързани с фероите, за което бе намекнал хидрогският пратеник? Имаше толкова много преплетени връзки...

— Скоро ще изпратя новия губернатор на Хирилка заедно с възстановителен екип, който да оправи щетите от бунта. Придружи ги, паметителю Вао'сх. Научи каквото можеш.

Джора'х изгледа внимателно събралите се. Учените и инженерите щяха да създадат нови оръжия срещу врага. Адарът щеше да обмисли нови тактически методи. Паметителят трябваше да изрови скритите документи. За момент го изпълни увереност и той плесна с ръце.

— Намерете ми отговори. Направете всичко необходимо. Цялата ми вяра е във вас.

Джора'х отново съжали за лошия избор на предшествениците си. Вместо да залагат на размножителната програма и отглеждането на телепатичен парламентъор, те би трябвало да посветят изминалите десет хиляди години на производството на по-ефикасни оръжия.

А сега илдирийците трябваше да се справят за няколко дена.

35. ОСИРА'Х

След като мисията ѝ бе приключила, Осира'х явно вече не бе желана на Илдира. Баща ѝ я бе отпратил на Добро, за да не му пречи да крои планове с хидрогите.

Отломъчната колония си беше все същата: илдирийското поселище, тревистите хълмове, ограденият разплодителен лагер. Но тя се бе променила. Беше се срещнала с хидрогите и бе видяла как баща ѝ кляка пред ужасяващите им условия. Усещаше, че и цялата вселена се е променила. Случвало се бе толкова много пъти... и щеше да се случи отново.

Работниците разтоварваха кораба, а нехайните стражи въобще не ѝ обръщаха внимание. Момичето се огледа и видя губернатора Удру'х: приближаваше се.

— Осира'х, приветствам завръщането ти на Добро.

Тялото и умът ѝ сякаш се разцепиха на две. Част от нея си спомняше доброто, почти бащинско отношение на губернатора. Човекът, който се бе грижил за нея и ѝ бе помогнал да изпълни задачата си. Едно време най-голямото ѝ желание бе да го зарадва. Но сега разполагаше и с ясните спомени на майка си. Знаеше колко болка е нанесена на тялото и душата на Нира.

Губернаторът се приближи и Осира'х се зачуди дали ще я прегърне. И дали тя ще се дръпне? Но той спря на две крачки от нея.

— Получихме вест, че си успяла. — На лицето му беше изписано задоволство, че е изпълнил дълга си. — Разкажи ми.

Осира'х го погледна и почувства как в нея се надигат отвращение и омраза. Искаше ѝ се да изкреци: „Направих това, за което ме тренирахте. Постигнах всичко, за което съм родена. Използвах способностите си, за да общувам с хидрогите. Отворих съзнанието си и създадох мост, и сега съм вечно свързана с тях. Не мога да ги изкарам от главата си!

Заведох ги на Миджистра, за да може магът-император да говори с тях. Това беше моята задача, но баща ми — владетелят на империята, не можа да се договори. Нямаше нищо, с което да ги заинтересува. Те го заплашиха и той клекна. Сключи ужасна сделка, която ще доведе до унищожаването на расата на майка ми и до позор за Илдира!“

Но не можеше да каже нищо от това на губернатора.

— Успях. Какво има да се разказва? — Знаеше, че винаги ще си остане пешка, но не беше длъжна да играе играта.

Той усети металните нотки в гласа ѝ и се намръщи, като облак, закриващ за момент слънцето.

— Какво стана? Джора'х говори ли с хидрогите?

Осира'х му предаде накратко и без подробности разговора между мага-император и пратеника и за какво се бяха договорили. Удру'х не изглеждаше обезпокоен от условията. Даже сякаш изпитваше облекчение, че илдирийците имат шанс да оцелеят.

Накрая се пресегна и я потупа по рамото.

— Преминала си през ужасни изпитания. Сблъсъкът ти с хидрогите сигурно е бил тежък, но разбираш, че беше необходим.

Осира'х нямаше как да не се съгласи.

— Вие ми обяснихте добре моя дълг, губернаторе.

Удру'х се усмихна колебливо.

— Предполагам, че покоите ти в Миджистра са били много полуксозни от нашите скромни сгради, но все пак...

— Магът-император ме отпрати. — Тя погледна встрани. — Каза, че иска да съм в безопасност извън Призматичния палат и заедно с майка ми. Кога ще се срещна с нея?

— Майка ти... не е тук. — Удру'х се намръщи, изненадан от неочакваните ѝ думи. — Не знаем къде е.

Осира'х насмалко да изпищи. Нова лъжа! Или баща ѝ, или губернаторът лъжеха! Огледа се ядосано, но не видя младия Даро'х. Досега поне мислеше, че брат ѝ е честен и незасегнат от кроежите и схемите на Удру'х.

— Къде е кандидат-губернаторът? Още ли не е встъпил в длъжност? Може би той ще направи необходимите промени в тази колония.

— Даро'х има друга задача. — Удру'х не каза нищо повече, хлъзгав и уклончив както винаги.

Осира'х спря на вратата на малката сграда, която преди делеше с останалите деца на Нира. Губернаторът не беше дошъл с нея — имал други задачи. По-малките ѝ братя и сестри се бяха събрали и я зяпаха захласнато. Какво ли мислеше за тях Удру'х, след като предназначението им вече бе изпълнено?

— Какви са хидрогите? — попита Род'х. Той беше най-близкият ѝ брат, само с година по-малък, син на Удру'х. Щом го погледнеше, Осира'х виждаше спомените на майка си за многобройните изнасилвания, които бе изтърпяла, докато забременее от губернатора. След раждането детето ѝ бе отнето и отгледано другаде. Момчето никога не бе изпитвало и искрица майчина любов. Въобще не познаваше Нира. Но вината за това трябваше да бъде хвърлена върху Удру'х.

— Хидрогите са точно толкова странни, колкото очаквахме. — Осира'х седна на малката маса и започнаха да се хранят заедно. Като се стареше да запази спокойствие, тя им разказа как защитната ѝ капсула се бе спуснала в недрата на Кронха 3 и как бе използвала всичките си способности, за да достигне съзнанията на извънземните.

— Беше ли те страх? — попита Гейл'нх, по-малкият ѝ брат.

— Разбира се. Хидрогите бяха унищожили всички, опитвали да комуникират с тях.

Гейл'нх кимна тъжно и Осира'х съзря в него чертите на легендарния му баща адар Кори'нх. Знаеше, че бившият командир на Слънчевия флот е получил заповед да направи дете на Нира. Адарът бе изпълнил дълга си — както винаги, — но изпитваше срам от това, което бе принуден да направи.

Тамо'л, втората дъщеря на Нира, слушаше внимателно. Тя и сестра ѝ Мюри'н бяха твърде малки, за да разберат напълно какво е постигнала Осира'х. Мюри'н, чийто баща беше от кастата на стражите, имаше яка фигура за възрастта си и предпочиташе игрите и физическите упражнения пред ученето. Осира'х се зачуди какво ли са целили чрез създаването на подобен мелез. Може би просто Удру'х бе пожелал да накаже Нира...

Майка ѝ дори не беше тук, както бе обещал магът-император.

Осира'х погледна братята и сестрите си и си спомни колко неудобно се чувстваше на Илдира. А вече не се чувстваше и част от Добро. Вече нямаше смисъл от размножителната програма. Какво ли щеше да стане с лагера и човешките затворници? Нямаше нужда дори от децата, които носеха гените на Нира. Дали Джора'х щеше да признае за опитите на Ханзата, или губернаторът Удру'х щеше да унищожи всичко и да прикрие доказателствата? Това въобще нямаше да я учуди.

Храната ѝ се стори съвсем безвкусна. Все пак се насили да дъвче и да гълта, докато братята и сестрите ѝ бърбореха и се смееха.

36.

НИРА

ЮЖНИЯТ континент на Добро изглеждаше безкраен. Нира вървеше и вървеше, макар да нямаше представа къде отива. Тялото ѝ бе закалено от живота в горите на Терок, където бе свикнала да се катери по световните дървета и да им чете различни истории. Но това бе преди много години. Вече нямаше представа колко време е минало.

Въпреки страданията и мъките, които бе преживяла, отказваше да се предаде. Бе избягала от острова и бе преплувала вътрешното море със сал. Надяваше се да намери някакво селище или кораб. Това бе единственият шанс да види дъщеря си отново.

Осира'х беше малка, но майка ѝ и бе прехвърлила ужасните си спомени, отчаян опит да разбули истината. Не можеше да си представи какво е причинила бруталната информация на крехката детска психика. Подозираше, че Осира'х никога няма да е същата след онази вечер. Дали бе постъпила правилно?

Пътуването ѝ изглеждаше безкрайно. Бе изгубила броя на дните. Просто вървеше, пиеше вода от потоци и локви и абсорбираше слънчевата светлина със зелената си кожа; разнообразяваше диетата с корени и плодове.

Острите храсталаци дращега голата ѝ плът. Тя тръгна към един горист хребет, за да види какво я очаква. Искаше да види хоризонта, където може би — може би — лежеше някаква надежда.

Вече бе почти на билото, когато някакъв звук в небето я сепна. Ръмженето се засили и тя забеляза няколко кораба — оставяха следи в атмосферата. От другата страна на възвишението приближаваше друг разузнавателен кораб. Летеше толкова ниско, че почти забърсваше тревата.

Ужасената Нира затича обратно по стръмния склон. Краката ѝ се закачиха в някакви корени и тя падна по лице в храстите. Разузнавателни кораби! Губернаторът на Добро я бе открил! Но нима

можеше да ѝ направи нещо по-страшно от предишните мъчения? Закле се, че никога няма да се върне в разплодителните лагери.

Корабите кръжаха над нея, двигателите им боботеха. Тя не спираше да тича, прилякаше във високата трева, но отгоре можеха да я забележат съвсем лесно. Един от разузнавачите кацна на билото и от него изскочиха няколко илдирийци. Започнаха да крещят.

Нира затича към малка падина. Още два кораба се спуснаха и кацнаха от двете ѝ страни. Илдирийците я заобиколиха!

— Оставете ме! — Гласът ѝ беше сух и прегракнал, почти шепот. Не можеше да си спомни кога за последно е говорила.

Те се приближиха. Водеше ги някакъв намръщен млад мъж, приличаше на Джора'х.

— Зелена жрице, защо се криеш?

Нира си припомни многобройните изнасилвания и побои в разплодителния лагер. Спомените отекваха като изстрели в главата ѝ. Някои от мъчителите ѝ приличаха на зверове, а други — като Удру'х — бяха зверове отвътре.

Хванаха я. Не можеше да се измъкне, дори нямаше сили да се съпротивлява. Отпусна се в ръцете им и те я понесоха към един от корабите.

37.

КОЛКЕР

Хората отново получиха относителна свобода да се придвижват из Призматичния палат, без да им бъде казана причината за предишното задържане. Въпреки това Колкер остана да седи до широкия осветен от слънцето прозорец. Знаеше, че където и да отиде, все ще е самотен и откъснат от световната гора. Тишината в съзнанието му беше опустошаваща.

Освен ако не успееше да открие фиданката, която шепнеше в едно тъгълче на съзнанието му.

В телевръзката, хилядолетното творение на верданите, той непрекъснато чуваше множество гласове, плетеница от мисли и чувства. Можеше да обменя новини с другарите си и не се чувстваше самотен дори на изолирания облачен комбайн. Никога не си бе представял, че може да загуби всичко това. Досегът до световните дървета бе безкрайно далеч. Но ако успееше да открие фиданката, щеше да възстанови контакта и животът му отново щеше да има смисъл!

Съливан Голд загрижено каза:

— Ако беше по силите ми, щях да ни измъкна оттук. Знаеш, че опитвам. — Под сивата му брада разцъфна усмивка.

Колкер кимна тъжно. Да обясни на Съливан загубата на връзката с верданите бе все едно да обясни на слепец по рождение какво е да не се различават цветовете.

— Дори няма нищо за четене! — изръмжа Голд. — Има преведени части от Сага за седемте слънца, но не ми харесват героични приказки за раса, която ни забива нож в гърба.

Той грабна една илдирийска писалка и тънък диамантен филм и седна да пише писмо на жена си. Лидия беше неговата световна гора. Трябваше да споделя преживяванията си, та дори посланията никога да не стигнеха до нея.

На вратата се появи посетител — стар илдириец със сивкава кожа. Тънките му крайници приличаха на тръстикови стъбла, главата му се клатеше като метроном. Крехкото му тяло беше облечено с красива тъкана роба. Над ушите му се спускаха провиснали кичури сива коса. Челото му бе смръщено, сякаш непрекъснато се мъчеше да се съсредоточи.

— Аз съм Тери'л. — Той вдигна богато украсен медальон с преплетени кръгове и слънчеви символи. — От кастата на свещениците-философи. Може ли да говоря с вашия зелен жрец? Мисля, че може би имаме нещо общо.

— Общо ли? И ти ли си пленник? — Колкер се направи на неразбрал. — И ти ли си отрязан от нещото, което придава смисъл на живота ти?

Надяваше се, че старият свещеник ще се разкара, но Тери'л само леко поклати глава.

— Нашата каста се грижи за тизма. Мисля, че нашата връзка е подобна на тази между зелените жреци и световните дървета. Искам да ти разкажа за Източника на светлина и духовните ни нишки. Може би те са част от онова, което свързва живота и вселената.

Колкер скочи и викна обидено:

— Няма нищо общо!

Съливан също се ядоса.

— Значи магът-император ни праща мисионери? Да не би да се опитвате да ни накарате да приемем вашата вяра?

Старият мъж го погледна озадачено.

— Не, това е невъзможно. Само илдирийците принадлежат към тизмовата мрежа.

— Чакай да се изясним. Идваш тук и ни проповядваш, а после казваш, че не принадлежим към вашата вяра?

— Просто изпитвах любопитство към зеления жрец, — Тери'л докосна медальона си. — Надявах се на интересна дискусия.

Колкер го избута и излезе през вратата, без да го погледне. Нямаше никакво желание да сравнява телевръзката и тизма.

Тръгна напосоки, щураше се между фонтани, водопади и кристални скулптури. Без наставленията на световните дървета можеше да се скита с дни в огромния Призматичен палат. В главата му беше тихо, нямаше и следа от телевръзката. Освен...

В най-далечното ъгълче на съзнанието си усещаше шепота на фиданката. Вече бе убеден, че тя е някъде наблизко. Не можеше да сбърка познатото усещане. Движеше се през палата като следотърсач, надушил следи от дим във въздуха. Нямахше представа обаче как да намери малкото дръвче.

Вървеше по коридори и през широки зали, подминаваше придворни и слуги. Понякога се натъкваше на пазачи, но те сякаш изобщо не му обръщаха внимание. Небрежността на охраната му направи впечатление, но пък може би, щом илдирийците споделяха общи нишки мисли, си имаха доверие. Вероятно расата им бе свикнала да живее по този начин. Но тогава защо имаше толкова много пазачи?

Отхвърли всички тези въпроси и реши да се съсредоточи върху целта си. Щом откриеше фиданката, щеше да му е нужен само момент, за да възстанови контакта с телевръзката и да засити глада в съзнанието си.

Приблужи се към залата за аудиенции. Дали пък магът-император не държеше фиданката близо до кристалния трон?

В момента Джора'х приемаше малка група поклонници. Язра'х забеляза зеления жрец и направи две крачки към него. Колкер отстъпи назад, преди погледите им да се срещнат. Леките сигнали го поведоха в друга посока.

Бързо се вмъкна в друга част на лабиринтоподобния палат, съсредоточен върху гъделичкането в съзнанието си. След дълго обикаляне и изкачване и спускане по разни стълби се озова в друг купол, в който се помещаваха личните покои на мага-император. Усещаше, че вече е близо. Фиданката беше тук! Чувстваше се като умиращ от жажда, надушил, че наблизко има вода.

От стълбището зад него се появи Язра'х с трите си котки. Значи все пак го бе проследила! Затича към него. Котките я последваха с грациозни подскоци.

Колкер се втурна в помещението. Само секунда, само една секунда! Огледа се трескаво — и видя фиданката в една ниша в стената. Беше на няколко години, тънка и издължена, но здрава. Крехките ѝ листа сякаш трепереха. Дългоочакваната гледка бе толкова ценна, че той за момент застина.

Язра'х влетя в стаята и изкрещя като ръмжащ хищник.

— Спри!

Колкер се хвърли с протегнати напред ръце в отчаян опит да докосне дръвчето. Дори с минимален контакт щеше да успее да изпрати сигнал на всеки зелен жрец в Спиралния ръкав. Пръстите му почти докоснаха нежната златиста кора. Почти...

Една от исикските котки скочи на гърба му и го събори на земята. Докато падаше, той успя да докосне украсената саксия и тя се разклати.

Жрецът се строполи на студения под, сигурен, че котката ще го разкъса. Животното ръмжеше, остриите нокти се впиваха в зелената кожа на гърба му.

Толкова близко! Фиданката бе толкова близко! Колкер събра сили и опита да се освободи, но между него и дръвчето застана втора котка и изръмжа предупредително. Колкер изпищя безпомощно.

Язра'х се приближи, каза нещо на животните и те отстъпиха. Тя сграбчи зеления жрец. Хватката ѝ бе по-здрава от метални окови.

Колкер погледна фиданката, която бе само на няколко сантиметра, но напълно недостижима... и се заплака.

38.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Джора'х се появи забързано, заобиколен от група стражи. Язра'х все още задържаше зеления жрец далече от фиданката, а котките й дебнеха внимателно. Дъщеря му изглеждаше спокойна, но той знаеше, че няма търпение да ги насъска.

— Стой — каза Джора'х.

Погледна Колкер, който се бе свил на пода и ридаеше. И явно не можеше да откъсне поглед от фиданката. Обърна се умолително към Джора'х.

— Господарю, зеленият жрец знае, че разполагате с фиданка — каза Язра'х. — Ако желаете да запазите това в тайна от хората, не бива да го оставяте жив.

— Няма да ти позволя да го убиеш.

Колкер бе съкрушен след евакуацията на Кронха 3. Джора'х помнеше колко привързана бе Нира към своята фиданка и донякъде разбираше какво преживява зеленият жрец. Все едно бе като илдириец, останал съвсем сам, без успокояващата връзка с тизма. Нима можеше да не изпита съчувствие?

Колкер се изправи и потърка подутите си очи.

— Моля ви. Трябва да се свържа със съзнанието на гората. Без телевръзката съм сляп и все едно умирам от глад. — Погледна Язра'х. — Тя мисли, че се опитвам да ви предам. Просто имам нужда от контакт със световните дървета. Това е всичко.

Магът-император го погледна внимателно. Дали лъжеше, или просто бе наивен?

— Така ще изпратиш сигнал до всичките си другари. Всеки зелен жрец ще научи това, което знаеш.

— Не. Не става по този начин. Освен това не знам нищо!

— Знаеш, че си жив и — че си заедно с останалите ханзейски миньори, за които се предполага, че са загинали. Знаеш, че не ви пускаме да се приберете. Освен това видя, че хидрогите дойдоха тук.

Не мога да позволя на хората да разберат това. Илдирийската империя не може да си го позволи. — Усети как в гърдите му се стяга възел, в главата му отекува ехото от коварните планове на баща му. — Съжалявам, че съм принуден да го направя, но просто нямам избор. Иначе никога не бих ви задържал.

— Тогава ни пуснете! Ние не сме заплаха за вас.

Зеленият жрец наистина не разбираше.

Джора'х махна с ръка и нареди:

— Дръжте го.

Двама стражи хванаха Колкер. Той въобще не направи опит за съпротива. Язра'х отметна дългата си червеникава коса и се обърна към баща си.

— Ще засиля охраната. Не можем да си позволим подобно нещо да се случи отново.

— Няма да е необходимо. — Джора'х затвори очи. Едва удържаше пулсиращите мисли в главата си. — Имам по-добро решение.

Взе саксията с фиданката. Погледна деликатните листа и нежното стъбло и се замисли как толкова малко растение може да предизвика ужасни последици. В него имаше мощ, която никой илдириец не осъзнаваше. Спомни си посещението на кралица Естара, крал Питър и председателя Венцеслас. За Джора'х бе огромна чест да получи подобен подарък. Сега вече разбираше колко опасна всъщност е фиданката.

Изнесе саксията на балкона с натезало сърце. Спря за момент, наслаждаваше се на ярката светлина и вятъра, който развяваше дългата му коса.

Зад него Колкер се задърпа и завика с нарастващ ужас:

— Какво сте намислили?

От балкона се разкриваше прекрасна гледка към високите кристални сгради и кули. Навремето с Нира често стояха тук. Зелената жрица се радваше на прозрачния леко извит под, защото изглеждаше, че все едно двамата се носят във въздуха. Колко му липсваше. Надяваше се, че в момента двете с Осира'х са заедно и някой ден ще му простят.

Погледът му обхвана града и в съзнанието му на преден план се появи ултиматумът на хидрогите. Докато не намереше начин да ги

победи, трябваше да се подчинява, дори да се проклинаше за това. Хората не биваше да узнават нищо.

Вдигна саксията и я протегна напред.

— Не! Моля ви! Недейте! — изпищя Колкер.

Джора'х не можеше да си позволи мекушавост.

Пребори се с моментното си колебание и пусна саксията. Тя се превъртя няколко пъти и се разби в павираната настилка.

На Илдира вече нямаше фиданки. Заплахата бе изчезнала. Зад него Колкер продължаваше да ридае, но той не се обърна.

— Върнете го при хората му. Вече няма от какво да се тревожим.

Щом остана сам, очите му се напълниха със сълзи. Гледаше към града, но не виждаше нищо. Ужасно му се искаше Нира да е до него. Дали щеше да го намрази за това, което бе направил? Колко ли щеше да му коства?

„С всеки ден все повече заприличвам на баща ми“.

39. РЛИНДА КЕТ

Ледените късове се сипеха като натрошено стъкло. БиБоб подскочи и изпищя, когато едно парче колкото юмрук го удари по рамото.

— Небето се срутва!

Из въздуха се носеше смразяваща мъгла. Рлинда не можеше да прецени за колко време възкресената жена ще успее да разтроши тавана. Ако пробиеше дупка, цялата подземна атмосфера щеше да изригне навън като вулкан. Карла Тамблин явно бе решила да сравни всичко със земята и отново да превърне Плумас в замръзнала купчина камъни и лед.

Карла махна с ръка към инсталацията за преработка на вода и дебелите тръби се спукаха и от тях заизтича газ. За щастие нищо не избухна. Засега.

Рлинда и БиБоб се промъкваха приведени покрай купчини лед и останки от постройки. Откъм жилищните сгради се носеше миризма на разлято гориво. Парата от изпарения лед и вода им осигуряваше сравнително добро прикритие. Рлинда не можеше да види какво става, но шумотевеицата беше достатъчна, за да я накара да настръхне.

Стотици алени нематоди, подтиквани от волята на Карла, пълзяха по леда като разгневени кобри. Просто устроените им мозъци не бяха пригодени за лов, но съществата долавяха топлината и движението. Телата им се хлъзгаха със съскане по леда, от кръглите им усти излизаше зловещо писукане. Според Рлинда те бяха просто оръжия в ръцете на възкресената жена.

Мъглата се поразсея и тя видя трима миньори: бранеха се от нематодите, които приличаха на подути банки с кръв. Двама ги мушкаха с дръжките на някакви метли, а третият ги удряше с някаква бухалка.

Най-близкият нематод се загърчи конвулсивно, не можа да устои на ударите и кожата му се спука и обагри леда с червена течност.

Миньорите обаче нямаха време да се зарадват — към тях се приближаваха още десетки червеи.

Без да се замисля, Рлинда стисна лопатата и извика на БиБоб:

— Хайде! — И като прескачаше по няколко метра с всяка крачка — обожаваше ниската гравитация! — се озова сред нападащите нематоди. Успя да отблъсне няколко с дръжката. След това замахна с железото и размаза един на леда. БиБоб тъкмо разсичаше поредния червей на две. Намръщи се, когато гъстата кръв го опръска, но нямаше време да недоволства и само подвикна:

— Добре де, с какво толкова я ядосахме тая?

Тримата миньори крещяха и удряха, размазваха все повече и повече червеи, но те не намаляваха. Из цялата база кипяха подобни схватки.

Карла продължаваше да сее разрушение. Вървеше към центъра на базата. От другия край на селището се чу вик и последва оглушителна експлозия. Близнаците Уин и Торин бяха застанали до крана на една широка тръба, която изпомпваше вода на повърхността, и се мъчеха да насочат силната струя към възкресената жена. Ледената вода се изливаше върху Карла, но тя бе непоклатима като статуя. Около нея, подобно на щит, започна да се издига стена от бързо замръзващ лед.

— В капан е! — викнаха близнаците в един глас.

Карла сякаш ги чу, разтроши леда и с лекота отклони водната струя. Следващият ѝ жест изпрати енергийна вълна, която помете крана и дебелията като дънер тръба. Уин и Торин побягнаха.

Един от миньорите близо до Рлинда и БиБоб се подхлъзна и падна на леда. Мигновено го затрупаха десетина нематоди и започнаха да го гризат с диамантените си зъбки. Другарите му се мъчеха да му помогнат, но червеите бяха твърде много.

Рлинда дори нямаше време да се ужаси, защото и нея я нападнаха четири нематода. Тя размаха лопатата като викингска брадва. БиБоб едва удържаше фронта, понеже дръжката на неговата лопата се беше счупила. Беше време за план Б.

— БиБоб, можеш ли да тичаш по-бързо от червеите? — Рлинда разчисти пътя с няколко удара и се втурна през развалините на базата. Пътьом успя да изрита поредния червей с тежкия си ботуш. Съскащото

същество се преобърна и тя се смръщи отвратено. — Все едно да стъпиш на торба с редки лайна.

— Има още много! — БиБоб посочи нова група писукащи червеи, които пълзяха към тях. — Хиляди са!

Рлинда взе светкавично решение.

— Трябва да се доберем до асансьорната шахта и да стигнем до повърхността. Освен ако не искаш да ги изтрепеш всичките.

— Не. Капнах вече.

Хукнаха. Рлинда не поглеждаше назад, но беше сигурна, че съществата са по петите им.

Точно както очакваше, до асансьора имаше шкаф с екипировка.

— Повреден е — каза БиБоб и посочи полуотворената врата на асансьора.

— По-добре така, отколкото да е затворена. Да не предпочиташ да обиколим базата в търсене на изправен асансьор?

БиБоб погледна вълната от алени нематоди зад тях. Писукащите червеи показваха забележително единомислие.

— А, не, благодаря. Да пробваме с този.

Рлинда отвори шкафа и погледна костюмите за работа в тежки условия. Извади един стандартен за БиБоб и затърси по-голям за себе си.

— Проклетите скитници са толкова дребни и слаби... — Продължи да преравя костюмите, макар да знаеше, че нямат никакво време. Не можеше да избие от ума си гледката на падналия скитник и червеите, които го разкъсваха.

Грабна най-големия костюм и се провря през повредената врата на асансьора, която зееше като устата на човек, умрял поради разхерметизиран скафандър.

— Дано това чудо да се разтяга. Стига си се мотал! Ще се обличаме в асансьора.

БиБоб нямаше нужда от допълнително подканяне.

Рлинда се опита да затвори вратите, но те бяха заяли. Нематодите идваха и тя реши, че няма време за губене. Започна да натиска копчетата и след кратък неприятен звук вратите се затвориха и асансьорът запъпли нагоре.

— Ще се измъкнем — заяви тя високо, опитваше се да убеди и БиБоб, и себе си. Сега, когато осъзнаваше, че са се разминали на косъм

със смъртта, ѝ се струваше, че времето върви съвсем бавно. — Нематодите няма да ни последват: нали вече не могат да ни видят.

БиБоб се мъчеше с костюма си.

— Обаче оная ужасната ги командва. Мене ако питаш, няма да прости на никой.

— Как ще се изкатерят по шахтата? Нали са тъпи червеи.

— Но имат много остри зъби. — Той затегна колана си и намести въздушния регулатор. — Не видя ли колко лесно се справиха със стените на базата?

— Видях, разбира се! — Рлинда се мъчеше с тесния костюм: засега бе успяла да вкара само краката си. — Помогни ми де!

— Момент — отвърна той и продължи да се навира в непознатата екипировка. Успя да намести ръкавите и една от ръкавиците. — Не е като ханзейските, но се навлича бързо.

— Трябва да сме готови, когато стигнем повърхността. — Щом се измъкнеха през въздушния шлюз, им оставаше само да прекосят разстоянието до „Любопитство“. Тя вече почти усещаше вкуса на свободата. — Надявам се, че ще успеем да излетим, преди таванът на пещерата да рухне.

И отново започна да се мъчи да се напъха в еластичния костюм. БиБоб — бе почти готов, с изключение на едната ръкавица — ѝ се притече на помощ.

— Никога не съм си падала по прилепналите тоалети — изръмжа Рлинда.

Внезапно под тях се чу смразяващ звук и БиБоб възкликна:

— Катерят се по шахтата!

— По-вероятно е да са пропъззели по подпорите на кабината.

— Искаш да кажеш, че са точно под краката ни? — БиБоб погледна тревожно надолу, но Рлинда върна вниманието му към костюма. — Може да са само един-два.

Първият удар бе толкова силен, че подът на кабината се изду. Асансьорът се заклати и започна да забавя скорост, сякаш бе натезал.

— Рлинда...

— Остави ме да помисля за момент, БиБоб.

Последва нов удар.

А после нематодите започнаха да гризат металния под с диамантените си зъби.

40.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

С всяка секунда отвлечената бойна група се отдалечаваше.

Генерал Ланиан стоеше приведен на неудобната седалка в транспортния кораб.

— Сигурен ли сте, че се движим с максимална скорост, Карера? Имаме тежка задача.

Въпреки че кадетите бяха преминали сериозни тренировки, той се боеше, че не са готови за реална кървава битка. Каквато щяха да водят днес.

— Старая се, сър. — По челото на пилота бе избила пот. — Ако се откъснем от останалите, корабът ни ще е лесна мишена. Бойните компита може да решат да се поупражняват с язерите си върху нас.

— Така е — изръмжа Ланиан. — Дръжте се заедно, но поддържайте максимална скорост. — Преследването бе започнало преди час, но му се струваше, че е минала цяла вечност.

Остави Карера да се занимава с пилотирането и включи късообхватния предавател, за да се обърне към кадетите.

— Искам пълен доклад за състоянието ни. Кораби, хора, оръжия. — Усещаше неспокойствието на новобранците. — Хайде, тренирали сте го достатъчно! Искам язерите да са заредени до дупка. Пригответе фраковете, зарядите и зашеметителите.

— Това дали ще е достатъчно, генерале? — попита един кадет с рижа коса и лунички по бузите.

— Разбира се.

Вече бяха поискали подкрепления от базите на Луната и Марс, но генералът не мислеше да седи и да чака, та да остави предимството на компитата.

— Засичам целите, сър — обади се Карера. — Ще сме в обсег след пет минути.

В далечината се различаваха светещи точки. Дреднаутът, мантите и буреносниците се готвеха да напуснат Слънчевата система в

неизвестна посока. Групата на Ланиан се приближи и корабите започнаха да придобиват очертания.

— По дяволите, да не би да се опитват да завият?

— Намаляват и маневрират, генерале. Мисля, че ни забелязаха. — Карера отново погледна уредите. — Подготвят оръжията си за стрелба! Язерите са насочени към нас.

— Покажете им, че не сме лесна мишена. — Бойните компита бяха прецизни стрелци и щяха да предизвикат проблеми, без значение колко добре маневрираха кадетите. Ланиан усети напрежението им и се провикна: — Не забравяйте обучението си! Точно за това сте подготвени.

— Сър, разполагаме само с малки кораби. Няма да удържим на директно попадение.

— Имайте малко вяра, Карера. Просто ни приближете. Аз ще се погрижа за останалото.

Разстоянието между двете флотилии намаляваше. Войниците на Ланиан бяха готови за схватка.

— Да открием ли огън, сър? Вече сме в обхват.

— Не още. Аз ще открия представлението. — Той превключи на елитната комуникационна честота, с която разполагаше всеки съд на ЗВС, и започна да излъчва.

— Потвърди гласова идентификация: генерал Кърт Ланиан. Идентификация 88RI Алфа.

Разстоянието между двете флотилии продължаваше да намалява. Отвлечените кораби вече бяха съвсем близо и оръжейните им отсеци бяха готови за стрелба. Дреднаутът „Голиат“ изглеждаше огромен. Ланиан се облегна назад с усмивка.

Вдигна пръст от копчето за излъчване, изчака да получи автоматично потвърждение и каза:

— Активирай гилотиниращ протокол.

— Това... какво означава? — едва успя да продума пилотът.

Внезапно всички светлини на отвлечените кораби угаснаха. Бойната група на квадрант 0 замръзна в пространството. Всички двигатели спряха едновременно.

— Току-що дръпнахме шалтера на малката им операцийка. — Генералът се наслаждаваше на изумените изражения на екипажа. — Направо ги утрепахме.

Сензорните оператори се бяха втренчили в показанията на уредите. Една бледа жена се обърна към генерала.

— Потвърдено. Енергийните им показатели са минимални, сър. Оръжейните системи са дезактивирани.

Ланиан сплете пръсти на тила.

— Компитата може да са избии екипажите и да са отвлекли корабите, но контролните компютри все още са в мои ръце. Гилотинирацията е замислен като средство за потушаване на бунтове, в случай че някой се опита да отвлече кораб.

Вече се приближаваха до дреднаута, най-важната им цел.

— Време е да си го върнем. Искан си корабите!

— Генералът изпука кокалчетата на пръстите си.

— Но бъдете готови, може да стане доста напечено.

Искан всеки да е тежковъоръжен. Не очаквайте тенекиите да се предадат без бой.

Нареди бойците да облекат специални бронирани скафандри. Подобни екипи се приготвиха на всички кораби. Пилотите и неколцина кадети щяха да останат в резерв, но на повечето новобранци им предстоеше изпълнен с тежки битки ден.

Генералът отиде в задната част на транспорта и започна да облича специалния си скафандър. Когато се нагласи, се изправи пред кадетите. Речта му се излъчваше по всички кораби.

— Компитата завзеха нашите съдове и избиха невъоръжените екипажи. Време е да наричаме роботските им задници!

Щеше да е по-лесно да унищожат обездвижените кораби. Но Ланиан не искаше да губи бойната си група. Имаше чувството, че Земята скоро ще има нужда от тези съдове.

Сапърските отряди тръгнаха първи, за да поставят заряди на вратите на товарния хангар.

— Започвайте — нареди Ланиан. — И без притеснения: всички на борда са мъртви.

Сапърите задействаха взривовете и те отвориха огромна дупка в товарния отсек. Атмосферата се изсмука навън и десетки бойни компита излетяха в студения вакуум. Ланиан погледна как се отдалечават. Знаеше, че няма да е лесно да се отърват от останалите.

Екипът му нагласи реактивните раници, провери оръжията и запасите кислород и се приготви да преодолее разстоянието между

корабите.

— Да започваме — нареди Ланиан. — Днес ни чака много работа.

41. РОСИЯ

Росия продължаваше да изпраща съобщения през телевръзката, но виждаше, че са загубили битката, дреднаута и въобще цялата бойна група на квадрант 5. Компитата продължаваха да прииждат. От доста време не бе получавал известие от останалите жреци в ЗВС.

Стените на коридора към мостика бяха покрити с кръв. Бойните компита можеха лесно да вземат оръжията на повалените жертви, но предпочитаха да използват металните си ръце. Явно не бързаха за никъде.

Мантите бяха превзети и се бяха отдръпнали да изчакат неизбежния край. Роботите нямаха контрол единствено над мостика на „Елдорадо“. Росия виждаше, че това няма да продължи дълго, но не излизаше от телевръзката. Златистото стъбло на фиданката му изглеждаше повехнало от постоянните докосвания.

Едно време, когато уайвернът го бе сграбчил от едно дърво на Терок, Росия бе решил, че със сигурност ще загине. Сега изпитваше същото чувство.

Но адмирал Еолус нямаше намерение да се предава. Кръстосваше барикадирания мостик и крещеше на компитата:

— Хайде де! Да не ви е страх, че ще сте одраскате?

Защитниците се сражаваха доблестно, но положението им беше безнадеждно. Войниците доброволно се хвърляха срещу многобройните роботи, за да защитят адмирала поне още няколко минути.

Росия затвори очи. Повече не можеше да понася тази касапница.

— Получих известие от Натон. Дори фабриката за компита в Дворцовия квартал е превърната в бойно поле. Аз съм единственият жив жрец в бойните групи, освен ако някой от останалите не си е загубил фиданката. — Примигна и се огледа за подкрепа. — Всъщност може би е така. Може да има и други оцелели.

В момента, освен него и адмирала единствените живи на мостика бяха началникът на охраната и дежурният офицер. Компитата разкъсаха и последния униформен труп и Еолус реши, че му е достатъчно.

— Да вървят по дяволите! Запечатайте мостика! Сержант Бригс, намерете ремонтния комплект. Би трябвало да имаме достатъчно смолна спойка, за да затворим вратите. — Той се намуси. — А си мечтаех, като се пенсионирам, да си пия биричка на плажа. Явно ще мина без нощен риболов.

Началникът на охраната вече ровеше в малкото складово помещение.

— Смолата няма да издържи дълго, адмирале.

— Няма да е нужно, сержант. Трябва ми съвсем малко време, за да накарам тези тенекии да си платят. — Адмиралът се обърна към един екран и погледна единадесетте манти, които дебнеха наблизко като хиени. — Тия консервени кутии не само ни победиха, а ни откъгнаха и корабите. Ето за това ме е яд!

Бригс застана на колене пред вратите и започна да изстиска смола в цепнатините. Компитата заудряха по метала и успяха да пробият дупка, един робот провря ръката си през нея.

Сержантът мигновено я напръска със смола и тя запълни отвора.

Междувременно навъсеният Еолус застана до навигационната система и бавно подкара „Елдорадо“ към отвлечените манти.

— Засега се държи, адмирале. — Бригс бе изпръскал целия бързо съхнещ материал около вратите. Всички знаеха, че няма да се измъкнат и че мостикът ще се превърне в тяхна гробница.

Един от металните листове на стената хлътна. Компитата бяха разбрали, че няма да преодолеят вратите, и бяха решили да си пробият път директно през стените.

— Мамка му! — изкрещя Бригс.

— Нещата се прецакаха тотално — измърмори дежурният офицер и поклати глава. — Тотално.

— Адмирале, колко време ви трябва?

Еолус бавно ускоряваше дреднаута.

— Леко... леко... да не ги уплашим. Не се притеснявайте, малки роботчета. — Компитата на мантиите сигурно щяха да предположат, че „Елдорадо“ най-сетне е превзет.

Побеснелите работи продължаваха да блъскат с металните си ръце по стената, пробиваха все повече дупки.

— Няма да издържим. — Бригс погледна празните туби смола.

Росия предаде думите му чрез фиданката. Чувстваше се някак отделен от ставащото. Това обаче бе единственият начин да продължи да изпълнява задълженията си.

— Няма да издържим.

— А сега най-лошата част от кариерата на всеки командир. — Еолус се обърна към тримата оцелели. — Не сте глупави. Знаете какво трябва да направим. Не можем да оставим компитата да завладеят цялата бойна група, а и не вярвам в напълно безнадеждните ситуации.

Както очакваше, никой не оспори думите му. Без да обръща внимание на блъскането на компитата, адмиралът продължи:

— Господин Росия, уведомете ЗВС какво планираме да направим. Нека узнаят какво е станало.

Зеленият жрец изпрати съобщението и изгледа адмирала предизвикателно.

— Знаете ли, че съм единственият човек в историята на Терок, оцелял след атака на уайверн? Всички смятаха, че съм невероятен късметлия. Но този път май няма да оцелея.

— Никой от нас няма да оцелее.

„Елдорадо“ се приближи към мантите и Еолус въведе кода, който всеки командир знаеше, но се надяваше никога да не използва. Компютрите на дреднаута приеха командата и започнаха да загряват масивните двигатели, което скоро щеше да доведе до претоварване.

— По дяволите, това е твърде мелодраматично. — Намръщеният адмирал изключи звука на отброяването, седна в командирския стол и скръсти ръце.

С едно последно координирано усилие компитата пробиха едновременно през пантите на вратата и металните листове на стената и нахлуха на мостика. Из кораба прозвучаха аларми, предупреждаваха за надвисналата опасност, сякаш имаше някой, който да не разбира, че цял самосвал с лайна е ударил гигантския вентилатор.

Бригс се хвърли на пътя на компитата, но те го прегазиха за секунди като приливна вълна. Корпусите им бяха опръскани с кръв.

Адмирал Еолус се завъртя на стола си. Отброяването почти бе приключило.

— Приготвил съм ви една изненадка, копелета. Да го духате!
Саморазрушителната процедура превърна „Елдорадо“ в малка супернова. Взривната вълна погълна единадесетте манти.

42. НИРА

Полетът до селището на Добро бе истинско мъчение. Губернаторът Удру'х нямаше да хвърли толкова усилия, ако не кроеше някакъв коварен план.

Нира изобщо не се заблуждаваше от опитите на младия благородник да прояви загриженост. Но още веднъж забеляза, че прилича на Джора'х.

— Аз съм кандидат-губернаторът Даро'х — каза той. — Скоро ще сменя настоящия губернатор като управник на Добро.

Нира примигна. Удру'х щеше да напусне поста си!?

— Не разбирам обаче защо си избягала. Ще те върнем в отломъчната колония. В твоя дом.

— Не ми е дом! Никога не ми е била дом. Нито на нещастните човеци, които държите за разплод.

Даро'х се намръщи и замълча. През остатъка от полета не размениха нито дума.

Щом стражите я издърпаха през люка, Нира изпита непонятна радост и спокойствие. Някаква симфония от любов, копнеж и облекчение. Пред очите ѝ започнаха да прелитат откъслечни спомени.

А после видя малкото момиче, вече пораснало, по-познато от всеки друг: част от нея и част от Джора'х. Дъщеря ѝ, нейната принцеса! Осира'х се затича и я прегърна.

Нира очакваше нова размяна на спомени и мисли. Спомни си за внезапния изблик при последната им и единствена среща. Тогава беше толкова отчаяна...

Сега обаче се притесняваше да не натисне твърде силно. Този път обаче контактът беше различен. В главата ѝ отекна само тишина.

Осира'х явно също се съдържаше.

— Все още не бива да научаваш всичко, майко. Просто не можеш да разбереш всичко.

Нира я прегърна по-силно.

— Няма нужда да разбирам всичко. Достатъчно ми е, че сме заедно.

Внезапно усети студена тръпка и вдигна поглед. Приближаваше се губернаторът Удру'х с двама стражи: приличаха на онези, които я бяха пребили почти до смърт.

— Магът-император нареди да те открия — заговори спокойно той. — С опита си за бягство ти затрудни всички, включително себе си. — Нира си спомни отново колко болка ѝ бе причинил този мъж и омразата, която изпитваше към него. Прегърна дъщеря си още по-силно. Осира'х се притисна към нея, предлагаше на майка си сила и увереност.

Удру'х не им обърна внимание, а каза на кандидат-губернатора:

— Добра работа, Даро'х. Съвсем скоро ще съм готов да ти отстъпя поста си.

43.

АНТОН КОЛИКОС

АНТОН вдигна поглед от прашните диамантени филми, складирани в подземията на Призматичния палат.

— Тези истории са твърде съмнителни! Не мисля, че трябва да вярваме на подобни легенди.

Вао'сх обаче не можеше да бъде разубеден лесно.

— Магът-император ми възложи да издиря всичко за древната война с хидрогите и по-специално доказателства за съюз между илдирийците и фeroуите. Засега разполагаме само с тези материали. Повечето древни архиви се пазят на Хирилка. Надявам се, че не са пострадали по време на бунта. Искаше ми се да можеш да дойдеш с мен.

— И на мен, но няма да ми позволят да напусна Миджистра. — Все още нямаше задоволително обяснение защо.

Язра'х се приближи към двамата учени, следвана, както винаги, от исииските си котки. Напоследък тя се забавляваше със земните истории на Антон, макар че често задаваше странни въпроси. „Защо Червената шапчица не си е взела оръжие, когато е отишла в гората?“ Или: „Защо Златокоска е решила да спи в леглото на трите мечки, след като е знаела, че къщата е тяхна? Поне да беше поставила стражи да я пазят!“ Оплакваше се от твърде слабите женски персонажи и се наложи Антон да ѝ разкаже няколко истории за царицата на амазонките, както и за легендарна комикс героиня Уондър Уоман.

Трите исииски котки се приближиха и Антон почеса небрежно най-близката по главата. Останалите също поискаха да им обърне внимание. Язра'х винаги се чудеше на реакцията на свирепите животни, когато се намираха край него.

— Котката е най-добрият приятел на учения — обясни ѝ той. — Нямаш представа колко преводи съм направил с котка в скута. Помага на концентрацията.

Язра'х се намръщи на животните, сякаш бе разочарована от тях. Те я изгледаха, но не се отдръпнаха от ръцете на Антон.

— Явно те одобряват. Трябва да прекарваме повече време заедно.

Антон внезапно се почувства неудобно от нейната красота, сила и увереност.

— Обикновено общувам само с колеги.

— Ти ми разказа историите си и сега те каня да тренираш с мен.

— Тя присви вежди. — Това е моят начин да ти се отблагодаря.

— Предпочитам да се наслаждавам на битките на хартия — засмя се той. — Вече извърших геройството си на Марата. Това е предостатъчно за един обикновен историк.

— Както желаяш. Но поне можеш да дойдеш да ме гледаш.

Шумът на тренировъчните площадки беше оглушителен. Антон се придържаше близко до мургавата жена, която въобще не трепваше от обстановката. Котките ѝ тичаха насам-натам, душеха бойците, после се връщаха.

— Обожавам да гледам двубои — каза тя някак замечтано. — Всички тук са минали през еднакви тренировки, но все пак уменията им се различават. Така че всеки двубой е непредсказуем.

Двама тежко бронирани стражи се дуелираха с кристални катани. Движеха се в перфектна хореография. И двамата бяха покрити с множество дребни порязвания, но не им обръщаха внимание.

— И ти... прекарваш свободното си време в тренировки тук? — Антон примигна.

— Да. И съм побеждавала много от тези мъже, макар че по потекло съм само наполовина от войнската каста.

— Надявам се, че никога няма да пожелаеш да се биеш с мен! Нямам какво да ти противопоставя. Със сигурност печелиш.

Тя се усмихна със задоволство.

— Това би бил крайно нечестен двубой, паметителю Антон. Ако някога се озовем в опасност, ще използвам силата си да те защитя. А след това ти ще използваш таланта си, за да опишеш моите подвизи. Това ме устройва.

— Е, значи се разбрахме.

На тренировъчната площадка илдирийците продължаваха да се сражават устремно. Надаваха бойни викове и си разменяха удари с тежки тояги и тънки остриета.

Антон се зачуди защо илдирийската армия тренира толкова много ръкопашен бой. Нима очакваха, че ще им се наложи да водят подобни сражения? Срещу кого? Дори тежко бронираните войници не можеха да се опълчат на хидрогите. С кой друг можеше да се сблъскат? Кликиски роботи? Надяваше се, че ще отмъстят за това, което машините бяха сторили на другарите му на Марата.

На една странична арена бронирани ездачи на някакви гущероподобни зверове стреляха с лазерни копия в отразяващите щитове на противниците си.

— Някой ден трябва да те заведе на турнир — каза Язра'х. — Това е най-хубавият спорт. Ще ти хареса.

Антон погледна плетеницата от ездачи, зверове, огледала и лазери.

— Никога не съм си падал по спорта.

— Няма значение. Сигурна съм, че ще ти допадне.

— Сякаш не ми даваш право на избор.

— Така е.

Замисли се дали Язра'х се върти около него, защото ѝ допада компанията му, или има заповед да го наблюдава отблизо. Илдирийците все още се преструваха, че е скъп гост в палата, но атмосферата се бе променила. Той вече имаше сериозни подозрения, че става нещо лошо, което се опитват да скрият от него.

Погледна красивото лице на Язра'х, докато се отдалечаваха от турнирната арена.

— Искаш ли да чуеш една история?

— Има ли смели герои, които повалят неизброими пълчища врагове?

— Не. Става дума за амбиция и последствия. Това е поучителната история на един човек на име Фауст. — Описа ѝ, доколкото си спомняше, класическата творба на Гьоте. Как Фауст продал душата си в търсене на перфектното щастие и след като го получил, открил, че желанията му са се променили. И че сделката с дявола почти го е унищожила.

Язра'х го изгледа разтревожена.

— Не ми харесва тази история. Този човек е направил лош избор, а след това е взел да се оплаква от условията. Няма чест.

— Понякога самата сделка няма чест — изтъкна Антон. — Фауст е загазил в момента, в който му е бил предложен избор. В тази ситуация обаче просто не е имал друга възможност.

— Значи въобще не е трябвало да иска избор. — За Язра'х всичко беше ясно, черно и бяло. Тя насочи вниманието си към двубоя на двама особено едри войници. Те се налагаха здраво, без въобще да парират, опитваха се да надделеят с чиста сила и упорство.

— Язра'х — попита я най-после Антон. — Тези хидрогски бойни кълба, които дойдоха на Илдира... Заминаха си без нито един изстрел. Какво става? — Тя се бе съсредоточила върху бойците, нямаше и следа от предишното желание за флирт. — Какво, само ще мълчиш ли? След като съм задържан тук, не заслужавам ли поне да знам?

— Магът-император решава какво да знаем.

После се опита да насочи разговора към двубоя и различните бойни похвати, сякаш можеше да го разсее толкова лесно. Така и не отговори на въпроса му, което всъщност си беше достатъчен отговор.

44.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Язра'х го завари на високия покрив на Призматичния палат и Джора'х си помисли, че ще го сгълчи, задето е излязъл на открито без охрана. Знаеше, че хидрогите няма да се върнат и да го унищожат — не още. Те имаха много по-злокобни планове.

Махна й и продължи да наблюдава очертанятията на гигантския град.

— Исках да се усамотя и да помисля за проблемите си.

Надвеси се през ръба и погледна към мястото, където бе паднала фиданката. Слугите бяха изтъркали паветата, за да не си личи, но Джора'х все едно виждаше петното. Самата мисъл за онова, което бе направил, го измъчваше. Знаеше какво щеше да каже Нира, ако успееше някога да я върне в палата. „Нещата, които направих... и тези, които може да се наложи да извърша“.

Язра'х застана до него. По изражението й разбираше, че тя има други грижи.

— Татко... — Господарю. Трябва да говоря с вас. Имам една молба. — Не можеше да се сети някога да е искала нещо от него. — Не поставям под въпрос нуждата да се скрият някои информации от човешкото правителство, но не мога да забравя, че небесните миньори спасиха множество илидирийци. Бях там и съм горда с тях.

Джора'х кимна.

— Съливан Голд и спътниците му не заслужават това, което им сторихме. Трябваше да сме съюзници. Да им се доверим. — Той се намръщи. — Но не можем. Видяха неща, за които останалото човечество не бива да научи. — Замисли се за разплодителната програма на Добро и затворените хора от „Бъртън“. — А има и други тайни, които биха накарали хората да обърнат военната си мощ срещу нас.

Тя веднага застана нащрек и възкликна пламенно:

— Но въпреки това можем да ги победим, господарю.

— Аз въобще не искам да се сражавам с тях!

— Тогава какво да правим с хората тук? Да продължим да ги държим затворени? Да ги убием?

— Не!

В очите ѝ проблеснаха пламъчета, на лицето ѝ се изписа увереност.

— Или да им кажем истината?

Той понижи глас, въпреки че наоколо нямаше никого.

— Ако експертите не открият как да победим хидрогите, може да се наложи да предам човечеството. Ще ме разберат ли, ако им обясня това?

— Татко, ако оставиш хората да ти помогнат, можем да имаме по-добри шансове за победа.

Въобще не бе помислял за това. Тя продължи устремно:

— Например човешкият паметител, Антон Коликос, дойде тук да учи. Интересува го само Сагата за седемте слънца. Не съм виждала друг, на когото да му пука по-малко за политика. Но вече дори той подозира, че се случва нещо нередно. Започна да ми задава неприятни въпроси.

Лицето на Джора'х се поотпусна. Беше забелязал, че дъщеря му изпитва влечение към човешкия учен.

— И какво предлагаш, дъще?

— Насочи вниманието му в друга посока. Паметителят Вао'сх е натоварен с непосилната задача да прерови архивите. Защо да не оставим човека да му помогне на Хирилка? Изпрати го надалеч, където няма да вижда това, което не желаем.

— Много добра идея. — Джора'х въздъхна с облекчение. С това решение нямаше да загуби чест. — Направих някои обещания, след като напуснах Хирилка, и е време да ги спазя. Тал О'нх ще поведе възстановителната мисия, а младият губернатор Райдек'х трябва да встъпи в длъжност.

— Райдек'х е още момче, но по-добре млад губернатор от никакъв. Хората на Хирилка са наранени и изпитват вина. Имат нужда от него.

Джора'х знаеше, че следващият му избор не е логичен, но искаше да го направи.

— А Райдек'х има нужда от теб. Ти си жена и никога няма да бъдеш губернатор, но разполагаш с необходимите знания и сила. Отиди с момчето като съветничка, наставничка и защитничка. Освен това ще наблюдаваш човешкия паметител, за да не се забърка в някаква неприятност.

— Но моето място е до мага-император. Трябва да ви защитавам!

— Не можеш да ме защитиш от опасностите, пред които съм изправен.

Тя явно беше притеснена.

— Не може ли тал О'нх да бъде наставник на Райдек'х?

Джора'х поклати глава.

— Талът е военен командир, а губернаторът ще има нужда от нещо повече. Момчето е син на Пери'х и има достатъчно потенциал.

Язра'х си тръгна угрижена, но не можа да скрие усмивката си. Магът-император остана на покрива, мислеше за хидрогите, които скоро щяха да се върнат и да подновят исканията си. Можеше само да се надява, че дотогава адар Зан'нх и най-добрите умове на Илдира ще са намерили разрешение на проблема.

45. АДАР ЗАН'НХ

Техническите екипи не изпитваха липса на хора и ресурси. Всички лаборатории бяха на тяхно разположение. Провеждаха се експерименти, правеха се изчисления, всичко, с цел да се подобрят традиционните оръжия. За съжаление след хилядолетната стагнация частите на инженерите и учените не можеха да предложат нищо ново.

— Адаре, повишихме унищожителната сила с пет процента. — Клий'ф и Шир'оф явно бяха доволни от резултатите.

Зан'нх се намръщи.

— Пет процента? Магът-император иска пробиви, а не още от същото. Имаме нужда от нови идеи, а не от подобрени версии на старите.

Клий'ф вдигна безпомощно ръце.

— Не разбираме, адаре.

— Ясно е, че не разбирате. Пет процента срещу унищожителната мощ на бойно кълбо? Хидрогите въобще няма да усетят разликата.

Като млад тал, Зан'нх беше повишен от адар Кори'нх заради начина, по който подхождаше към проблемите. Печелеше симулативните битки с неочаквани маневри и неконвенционални тактики, без много-много да се съобразява с опита на по-старите офицери.

Зан'нх въздъхна разочаровано. Слънчевият флот имаше нужда от нещо напълно ново, а учените не можеха да го предложат.

Накрая отхвърли колебанията си. Магът-император бе заповядал да опитат всичко, така че реши да потърси идеи от напълно неочакван източник.

Оплешивяващият администратор на ханзейския комбайн посрещна думите му с негодувание.

— Сигурно се шегувах! След всичко, което направихте с нас, очаквах да ви помогнем? — Обърна се към главния си инженер. — Нали така, Табита?

— Поне ще имаме работа — каза тя. — И без това ми е ужасно скучно.

Зан'нх бе срещнал Съливан Голд за първи път, когато бяха засекли незаконния комбайн на Кронха 3. В типичния си стил управителят бе изненадан, че илдирийците недоволстват само защото Ханзата е разположила индустриално съоръжение на тяхна планета.

— Илдирийската империя е заплашена от унищожение от хидрогите също като Теранския ханзейски съюз. Магът-император поиска да изобретим нови оръжия за Слънчевия флот. Времето изтича, а почти нямаме прогрес. Затова искам вашата помощ. Хората ми не могат да се справят сами.

— Думите „илдириец“ и „нововъведения“ не вървят в едно изречение. — Гласът на Табита преливаше от сарказъм.

Зан'нх си позволи лека усмивка.

— Точно така. Нашата цивилизация е достигнала пика си преди векове. Хората ни вече не могат да излязат с радикално нови идеи. Обикновено се мръщят на подобни неща.

Табита очевидно не хранеше респект към илдирийските си колеги.

— И сега, когато ви трябва нова идея, никой не може да предложи, дори за да спаси живота си.

— Да спаси живота на всички — отбеляза адарът. — Подчинените ми никога не са били обучавани да мислят креативно. За разлика от хората, които са добре известни с това.

— Прав си, по дяволите.

Гласът на Съливан бе твърд като желязо.

— Преди да се съгласим, искам да ни кажеш какво става. Каква беше мистериозната ви мисия на Кронха 3, с момичето и защитната капсула? Каква е истината за бойните кълба, които се появиха над Илдира?

Адарът обмисли последните инструкции, които бе получил. Без повече тайни! Така че им обясни за ултиматума на хидрогите и защо се е наложило да бъдат задържани.

— Мамка му! — възкликна Табита. Съливан изглеждаше още по-объркан.

— Ако не ни помогнете да открием как да победим хидрогите, ще се наложи да приемем исканията им. Не желаем хората да бъдат унищожени. Така че е във ваш интерес да ни помогнете. Искам... — Той спря. — Съливан Голд, ще съм безкрайно благодарен, ако твоите специалисти ми помогнат.

Терзанията на Голд бяха очевидни.

— Защо не ни казахте още отначало?

— Тогава... имахме неправилни приоритети. — Зан'нх сведе глава.

— Нима току-що призна, че сте сгрешили? — Табита се опули и тръсна кафявата си коса. — Нямам нищо против да причиня малко неприятности на хидрогите. Писна ми по цял ден да зяпам през прозореца. Преди да отида на облачния комбайн, разработвах оръжия за ЗВС. Участвах в създаването на първите фракове и въглеродни разрушители. Все още разполагам с някои схеми, само че и нашите оръжия не бяха много ефективни срещу бойните кълба. — Тя закрочи из стаята. — Трябва да пробваме с нещо, което не е опитвано досега.

— Точно така — каза Зан'нх. — Имаме нужда от нововъведения.

Съливан сплете пръсти и се обърна към адара.

— Ако се съгласим да ви помогнем, трябва да си вярваме. А след това да ни пуснете да се приберем у дома.

— Съливан Голд, ако не успеем да победим хидрогите, никой от нас няма да има дом.

46.

ИНЖЕНЕРНИЯТ СПЕЦИАЛИСТ СВЕНДСЕН

Сержант Пакстън завъртя в пръстите си устройството с вируса, изобретен от двамата учени.

— Това ли е голямото ви оръжие?

— Ако проработи, всички компита във фабриката ще се изключат веднага. — Ямейн излъчваше много повече спокойствие от Свендсен.

— Тогава ще може да приложим тази идея и за останалите бойни групи — добави инженерният специалист. — Стига да успеем да им изпратим вируса навреме.

Сребърните барети се готвеха за нов щурм и този път не си играеха. Екипът бе пет пъти по-голям от предишния и разполагаше със звукови тарани. Бяха решили да проникнат през едно откритата, в което имаше по-малка вероятност да се натъкнат на компита.

Без да се бавят, командосите атакуваха вратата. Тараните удариха с толкова оглушителен трясък, че Свендсен го чу въпреки тапите на ушите си. Вратата не издържа и се разпадна.

— Влизайте, преди тенекиите да са довтасали! — изкрещя сержант Пакстън. — Давай! Давай!

Свендсен и Ямейн вярваха в ефикасността на своя вирус, но имаха съмнения дали ще оцелеят достатъчно дълго, за да го заредят. Всеки от сребърните барети носеше малко устройство с вируса, за да се увеличи шансът поне няколко копия да достигнат програмната зала.

Баретите напредваха с готови оръжия. Всеки разполагаше с екран, на който бе отбелязан пътят им, както и алтернативни маршрути. Ботушите им отекваха като гръмотевици по пода, а ефектът се засилваше от дрънченето на броните и оръжията. Свендсен и Ямейн вече се задъхваха, но се стараеха да не изостават, защото иначе щяха да загинат. Бойните компита щяха да се появят всеки момент.

Групата се придвижваше през тесни коридори, покрай стелажи с готови за сглобяване компоненти. Както и очаквах, крилото беше празно и не се натъкнаха на съпротива.

— Стойте заедно. Поддържайте темпото! — продължаваше да крещи Пакстън.

Свендсен виждаше, че дори най-слабите мъже и жени са в много по-добра форма от него и Ямейн. Сребърните барети тичаха по десет километра всеки ден. Според популярните митове те се хранеха с гвоздеи, замеряха се с камъни и висяха от скални стени само за удоволствие.

Преминаха през боядисаните в бяло помещения, където се вграждаха кликиските модули. „Това явно се оказа голяма грешка“, помисли си Свендсен. Но вече бе твърде късно.

Водещите командоси приклекнаха и откриха огън по две компита, които изнасяха резервни модули от едно хранилище. Изненаданите работи бяха направени на парчета, преди да реагират.

— Сигурно приближаваме — каза Пакстън.

— Централната програмна станция е точно отпред — отвърна Свендсен.

— Значи отиваме там. — Редник Елман се засили и отвори вратата с крак.

Отпред долитаха шумове от движещ се конвейер, съскане на окисжени и удряне на метал в метал. Хиляда компита бяха заети с производството на още бойни работи. Първите двама командоси откриха огън с муниции с обеднен уран и отблъснаха за миг роботите, но те бързо се прегрупираха.

— Не можем да застреляме всички — изкрещя Пакстън. — Пробийте път напред. Груба сила, без финес. Трябва да минем през тези консервени кутии.

Свендсен посочи пътя. Командосите се събраха и тръгнаха напред като нападащ отбор по ръгби. Отблъсваха компитата с експлозивни патрони и електростатични полета. Но роботите успяха да изтръгнат оръжията на няколко мъже и жени и бързо ги убиха.

— Напред! — изръмжа сержант Пакстън. — Почти стигнахме.

Все повече барети загиваха, но групата все пак си пробиваше път през морето от компита. Когато се добраха до контролния център, Свендсен с изумление установи, че освен него и Ямейн са оцелели

само Пакстън и още трима командоси. Повече от петдесет войници се бяха жертвали, за да могат двамата специалисти да заредят вируса.

Въпреки неспирните атаки на компитата баретите успяха да се барикадират в залата.

— За колко време ще успеете да заредите вируса? — попита Пакстън.

— Никой друг не би могъл да го направи по-бързо — каза Свендсен и потръпна от стрелбата отвън.

— Две минути — отвърна Ямейн. Искаше да добави нещо, но една експлозия го сепна. — Две минути.

— Добре, имате две минути. — Командосите наблюдаваха барикадирания вход. — Само не се мотайте.

Компитата използваша плячкосано оръжие, за да стрелят по вратата. Множество куршуми успяха да преминат и оставиха дупки в отсрещната стена.

Свендсен се бе навел над контролния пулт. Внезапно цялото помещение се разлюля от силна експлозия навън.

— Това е деликатна работа! Не мога да се съсредоточа.

— Ако искаш, ще изляза навън и ще кажа на тенекиите да не вдигат шум — изсумтя Пакстън.

Ямейн изрази други опасения.

— Ако някой рикошет разруши апаратурата, няма да направим нищо.

— Значи работете по-бързо от свръхзвуковите куршуми.

Двамата учени успяха да копират вируса и го заредиха в излъчващото устройство. Според идеята всяко компи, което получи вируса, щеше да го копира и да го изпрати на другите, и така до безкрайност. Щом това започнеше, всички побеснели компита щяха да се изключат.

Или поне така се надяваше Свендсен.

Компитата пробиха импровизираната барикада и Пакстън и другарите му откриха огън.

— Времето ни изтича, господа!

— Край — каза Ямейн. — Готови сме.

Свендсен натисна копчето за излъчване. Малкият, но опасен вирус плъзна из фабриката.

Щом получиша сигнала, който изменяше програмите им, предните редици спряха. Вирусът се предаваше автоматично от една машина на друга. Компитата замръзнаха и започнаха да се изключват на вълни. След секунди цялата фабрика бе обездвижена.

Свендсен и Ямейн изчакаха, страхуваха се да проговорят. Оцелелите сребърни барети се спогледаха и отново насочиха вниманието си към вкаменените бойни компита. Механичните ръце бяха протегнати напред, готови да разкъсват. Роботите приличаха на авангардни статуи в градина.

Един от командосите са засили и събори с рамо едно компи на пода. След това изръмжа и изрита друго. Сержант Пакстън и останалите също се включиха и почнаха да разчистват път от порутената контролна зала.

Свендсен и Ямейн се поздравиха с ръкостискане.

— Никога няма да се измъкнат от тази примка.

— Но все още ни чака доста работа — каза Ямейн.

— Може да ни трябват месеци, за да разберем какво точно се случи.

— Ще мислим за това, когато всичко приключи — обади се Пакстън. — Трябва да уведомим ЗВС, че вирусът ви е проработил. Ако го разпространят бързо, може да успеят да спасят някои от бойните групи. — Той включи микрофона си и изпрати доклад.

— Ще съм по-спокоен, ако се махнем оттук. — Свендсен обърса с ръка потта от челото си.

— Съгласен.

Тръгнаха през фабриката, смаяни от огромния брой неподвижни роботи. Бойните компита бяха преработили поточните линии и бяха увеличили броя си десетократно.

— Най-близкият изход е насам — каза Пакстън и поведе. Отпред се виждаха вратите на хангара.

— Все едно се разхождаме нощем из гробища, — обади се един от командосите.

— Вече няма от какво да се боим — отговори Свендсен. — Всичко сработи, както трябва.

Сержант Пакстън отново включи предавателя си.

— Излизаме през врата 1701/7. Посрещнете ни.

— Разбрано, сержант.

Едно от бойните компита помръдна.

— Видяхте ли? — извика Свендсен.

Ямейн се намръщи, сякаш се сблъскваше с неочакван технически проблем.

— Не би трябвало да се оправят толкова бързо. Хм, дали пък не са си инсталирали адаптивна антивирусна система?

Оптичните сензори почнаха да примигват. Две механични ръце се вдигнаха. Все повече глави започнаха да мърдат.

— Мамка му! — изкрещя Пакстън. — Бягайте!

Свендсен и Ямейн затичаха към вратата, но компитата се съживяваха твърде бързо. Инженерният специалист се спъна в един робот, който тъкмо се задвижваше. Наложих му се да се подпре на друга машина, която го сграбчи за ръката. Ужасеният Свендсен се изтръгна рязко.

Сребърните барети крещяха и стреляха бясно. Стотици компита блокираха пътя към изхода. Скоро ги заобиколиха от всички страни.

Свендсен виждаше вратите, но те бяха далече, твърде далече...

47.

РЛИНДА КЕТ

Нематодите гризяха пода на асансьора бавно и упорито. По скоростта на кабината и постоянното клатушкане Рлинда предполагаше, че поне петдесет червея са се наврели в подпорите, тласкани от волята на Карла Тамблин.

Продължаваше да се бори с костюма си, БиБоб ѝ помагаше. Един нематод успя да пробие дупка и през нея се показаха бляскави диамантени зъби. Рлинда изрита с все сила и съществуващото изчезна в мрака. Това въобще не притесни останалите червеи, които подновиха усилията си. Асансьорът намали и започна да се влачи едва-едва.

— Толкова ли ще я заболи, ако остави двама незначителни човеци да се измъкнат! — изръмжа БиБоб. — Ние дори не сме тукашни.

Рлинда се потеше в полунагласения костюм. Беше видяла какво направиха нематодите с падналия скитник и знаеше, че дебелият материя няма да ѝ е от голяма полза. При мисълта за острите зъби я побиваха тръпки, но нямаше да позволи нито тя, нито любимият ѝ бивш съпруг да станат храна на червеите.

Завъртя БиБоб, прегледа диагностиката на костюма и въздушния запас и заяви, че е готов.

— Сега ти ме провери.

Асансьорът изскърца жално и спря. Все още имаха доста път до върха.

— Това не е хубаво — каза БиБоб.

— Ти си цар на оптимизма. — Опита да успокои дишането си, но противните звуци на червеите ставаха все по-силни и я караха да се поти. Беше на път да изпадне в паника. — По-бързо!

Нематодите пробиха още една дупка и Рлинда трябваше да дръпне крака си, за да избегне устите им. БиБоб провери диагностиките и прокара ръка по костюма ѝ.

— Стига си се туткал! Трябва да изчезваме.

— Искаш да пропусна нещо ли? Ами ако костюмът ти се разхерметизира във вакуума?

— Ако се помотаем още малко, червеите така или иначе ще му пробият дупки.

Той донагласи нещо и изсумтя доволно.

— Ето, остава само да си сложим шлемовете.

Тя нагласи шлема на главата му и го завъртя по часовниковата стрелка, за да се затвори.

— Шахтата би трябвало да е херметизирана. Предполагам, че на върха има въздушен шлюз, през който да се измъкнем.

БиБоб каза нещо, но шлемът заглуши думите му. Той натисна едно копче на гръдния панел и включи говорителя.

— Карла Тамблин взривява безразборно. Ако шахтата рухне, сме прецакани.

Линда погледна аварийния изход на тавана на кабината.

— В момента сме пред голям избор от прецаквания. Качвай се на тавана. Писна ми тези червеи да се опитват да ми сдъвчат пръстите. Сега ще те повдигна. Ако трябва, ми стъпи на коляното, но го отвори тоя проклет люк!

— Не би ли трябвало аз да те вдигам? Първо дамките.

— Знам, че си джентълмен, БиБоб, но аз съм два пъти по-тежка. Гравитацията на Плумас е слаба, но не се надценявай.

Червеите успяха да пробият нова дупка, вече по-широка, и един провря половината си пулсиращо червено тяло през нея.

Рлинда скочи върху главата му с цялата си тежест и го размаза, но веднага други два се опитаха да преминат едновременно през отвора.

БиБоб погледна напиралците същества и бързо стъпи на коляното й. Рлинда сплете пръсти и го вдигна към люка.

— Поне е с аналогов механизъм. Няма електроника.

Все повече нематоди си пробиваха път, кристалните им челюсти се стрелкаха към нея. Тя държеше БиБоб и нямаше как да ги отблъсква с крака. Вече почти бяха влезли в кабината.

— БиБоб, може ли по-бързичко?

Той приключи и трескаво избута люка.

— Готов съм. — Рлинда го тласна силно и при слабата гравитация той успя да премине почти напълно. След това се набра с

лакти и се измъкна.

Рлинда изрита най-близкия нематод. Той отхвърча настрани, но отново запълзя към нея. Вторият ритник въобще не му направи впечатление. Явно тъмната енергия на Карла Тамблин бе направила червеите нечувствителни към болка.

— Все по-трудно ми е да ги отблъсквам.

БиБоб легна по корем на покрива и й подаде ръка.

— Хайде, ще те издърпам.

Рлинда не виждаше друг изход.

— Едно, две, три. — Тя подскочи и БиБоб я изтегли до половина. Едва успя да мине през люка. Наложил се бившият й съпруг да я дръпне за раменете.

Червеите, които вече нямаха пречки, разкъсаха още няколко плоскости от пода и нахлуха в кабината като кълбо разгневени змии. Рлинда едва смогна да издърпа краката си, преди диамантените зъби да я достигнат. Покатери се на покрива и затръшна люка.

— На косъм!

Изви глава и се опита да види през визьора на шлема върха на шахтата.

— Надявах се, че асансьорът ще ни качи по-високо.

— Виж, ръкохватки! — Наистина, по ледената стена на шахтата имаше железни ръкохватки, като крака на гигантска стоножка.

— Шегуваш се. — Тя си представи как скитниците се катерят нагоре за поддържане на форма. — Да ти приличам на спортистка?

— Не, но си красива, както винаги.

Рлинда завъртя очи.

— Не си представях, че си от онези палавници, дето се възбуждат от опасностите.

— Просто исках да съм романтичен.

— Изчакай да стигнем „Любопитство“. Гарантирам ти, че настроението ми ще се оправи, щом се измъкнем оттук. Хайде, движение!

Под тях нематодите се катереха един върху друг, използваха слузта си, за да пълзят по стените. Все още не бяха открили как да стигнат тавана, но бе въпрос само на време.

БиБоб махна към скобите.

— Дамите с предимство.

— Искаш да ми зяпаш задника, докато се катеря, а?

Той завъртя глава, сякаш се срамуваше.

— Просто мисля, че ще се справиш по-добре с отварянето на люка горе.

— Хм, хем романтичен, хем практичен. Я ми напомни защо изобщо се разведохме?

— Защото по него време не се понасяхме.

Рлинда имаше няколко развода, но Брансън Робъртс бе единственият, към когото все още изпитваше нещо.

— Вярно. Нищо, така ни е по-добре. Защо да разваляме хубавите работи?

Тя започна да се катери. БиБоб залости внимателно люка, макар че на червеите щеше да им отнеме съвсем малко време да го прегризат. Самата мисъл за това даваше крила на Рлинда. Но въпреки слабата гравитация след пет минути тя вече дишаше тежко. Охладителната система на костюма работеше на пълна мощност.

Вибрациите по стените на шахтата ѝ подсказваха, че Карла продължава да сее разрушения в базата. Братята Тамблин им бяха причинили доста главоболия, но въпреки това Рлинда би им помогнала, ако имаше възможност. От друга страна, скитниците сами си бяха навлекли тази бея и тя и БиБоб нямаха нищо общо.

Високо горе се виждаха светлинки. Тя пухтеше и сграбчваше скоба след скоба. Ръцете я боляха, дробовете ѝ сякаш горяха. Не помнеше кога за последен път се е подлагала на подобно изпитание. Зад нея БиБоб напредваше стабилно.

Отдолу се чуха леки потропвания и тя осъзна, че нематодите са пробили тавана на кабината. След миг запълзяха по гладките стени на шахтата.

Рлинда спря, погледна надолу и видя, че ги настигат.

— Не се обръщай — каза БиБоб. — Ако чуеш обаче писъци и жвакащ звук, да знаеш, че са ни настигнали и ти си следващата.

Тя се закатери с удвоени усилия, все по-близо до повърхността и свободата. Скитническият скафандър разполагаше с комплект инструменти, но все пак щеше да има нужда от време, за да отвори шлюза. За миг се поколеба. Ами ако шлюзът имаше предпазна система, в случай че вратите долу не са херметизирани или кабината не е запечатана? Реши да не мисли за такива неща и да се съсредоточи

върху изкачването. Все трябваше да има някаква система за аварийно отваряне!

Внезапно стигна до върха и се изненада, че няма повече скоби. Тъкмо както се боеше, вътрешният люк бе затворен, а контролният панел бе непознат. Тя откачи инструментите от колана си и заработи. Успя да отвори таблото и намери ръкописни бележки и схеми на жиците.

— Нищо не разбирам!

— Няма значение. Действай — каза БиБоб, който беше на десетина скоби под нея, и в следващия миг изпищя.

Най-близкият нематод бе почти до крака му и той го изрита. Служта на съществото не беше достатъчно лепкава и то изчезна в шахтата. Но поне още седем се приближаваха с пълна скорост.

Рлинда не виждаше как ще се справи за толкова малко време, но беше наясно със стандартната процедура за прочистване и взе бързо решение.

— БиБоб, обвий ръце около някоя скоба и се дръж здраво! — викна тя, натика отвертката в схемата, за да даде на късо, и отвори ръчно външната и вътрешната врата.

Декомпресията засмука въздуха навън, като питие през сламка. Рлинда заклеци крака и ръце в скобите и се притисна към стената.

На дъното на асансьора се задейства аварийна врата, която запечата пещерата. На няколко нива в шахтата също имаше подобни люкове и те също се затвориха. Поне едно нещо работеше както трябва.

Излизацият въздух засмука червеите. Нематодите излитаха във вакуума като червени хрочки. Щом се озовяха в ледената пустош, кожата им не издържаше на налягането и те се пръскаха.

Това продължи няколко секунди, докато шахтата не се обезвъздуши. Рлинда подаде ръка на БиБоб и двамата се провряха през шлюза. На повърхността видяха няколко постройките, помпени съоръжения, цистерни... и „Ненаситно любопитство“.

Рлинда се засмя доволно и огледа червените петна от нематоди по леда.

— Стига сме се зазяпвали — каза БиБоб. — Оная лудата може да пробие тавана на пещерата всеки момент.

Нямаше нужда от повече подканяния. Само след няколко секунди бяха на борда и Рлинда подгръваше двигателите.

— Корабът е поочукан. Явно скитниците така и не са го ремонтирали. Но все още може да лети.

— Ами тогава излитай!

Скоро леденият Плумас бе далече под тях.

48.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Щом сапърите взривиха дупка в хангара, първата група бронирани войници се вмъкна в „Голиат“ с помощта на реактивните раници. Беше време за работа.

— Приемете това като изстребване на вредители. Ще прочистим тази зараза. — Отговорите им звучаха несигурно, но професионално. Клибовете се бяха записали на военна служба по време на война. Докато тренираха в базата си, мечтаеха да влязат в битка. Е, сега мечтата им щеше да се сбъдне.

Войниците мигновено откриха прикриващ огън и щом магнитните им ботуши затракаха по палубата, довършиха прочистването.

Малкото останали в хангара компита нямаха шанс. Из пространството заплуваха метални и полимерни парчета.

— Чисто е — прозвуча глас в шлема на Ланиан.

Докато бойците заемаха позиции около всички изходи на хангара, Ланиан задейства втората фаза на операцията си. Стотици бронирани кадети излязоха от корабите и се насочиха към дреднаута.

Ланиан трябваше да подготви неопитните новобранци за трудната задача, но внимателно, за да не ги разколебае.

— Запомнете, че макар да спряхме двигателите, все още не сме победили. Този кораб е натъпкан с бойни компита и може да сте сигурни, че те няма да се дадат без бой. Според нашите данни на борда има двеста четиридесет и две тенекии. Екипажът вероятно е успял да унищожи известна част, но със сигурност ще има много и за нас.

И тръгна през хангара, без да спира да говори:

— Освен че изключих двигателите, подадох на компютъра команда да спре всички асансьори. Това означава, че компитата са заклещени на палубите, на които са били.

— Генерале, възможно ли е да ни подслушват?

Ланиан се намръщи.

— Не, войнико. Освен ако не си толкова тъп, че да говориш по отворена честота.

— Не, сър. Това е противоустановно.

— Ще разчистим това ниво и ще го използваме като база. Ще покажем на проклетите машини какво значи методичност. Щом свършим тук, ще ударим директно мостика. Ако оставим компитата да бърникат в системите, можем отново да изгубим кораба. Овлaдеем ли мостика, вече е въпрос на счетоводство. Ще можем да прочистим останалата част спокойно.

После напомни на бойците да проверят оръжията си и да нагласят резервни пълнители, за да може да ги сменят за половин секунда. Хор от викове оповести, че прочистващите екипи са готови. Ланиан ги предупреди да се закрепят здраво за палубата.

— Когато отворим вратите, въздухът ще излезе навън. Внимавайте да не ви понесе.

Екипите отвориха едновременно коридорите, които водеха към вътрешността на кораба. Изви се невидима буря: въздухът от цялата палуба изтичаше в космоса. Кислородът беше лесно заменим, за разлика от хората.

По десетина компита се бяха приготвили за съпротива до всеки люк, но внезапната декомпресия ги изненада. Много машини изпопадаха, няколко бяха засмукани през вратите на хангара. Останалите бяха пометени от куршумите на кадетите.

— Може да ги извадите от дефанзивната страна на уравнението — каза спокойно Ланиан. — Точно както ви учат в базата.

От затворените каюти излизаше пара, кървавите петна замръзваха по стените на коридорите.

Екипите се разпръснаха според плана на акцията. Преди атаката всички бяха разучили плановете на „Голиат“. Ако някой забравеше нещо или беше твърде паникьосан, винаги можеше да извади схемите на визъра на шлема си.

Нахъсаните клибове се спуснаха напред с викове. Насреща им изскочиха бойни компита, незасегнати от вакуума. Докато стреляше, Ланиан усещаше успокояващия откат на оръжието си. Мунициите с обеднен уран отхвърлиха най-близката тенекия с достатъчна сила, за да събори още две. Принципно никой нормален войник нямаше да стреля с подобно оръжие във вътрешността на кораб. Супербързите

куршуми спокойно пробиваха дупки в стените. Но точно в момента на Ланиан не му пукаше за козметичните повреди по дреднаута. Те бяха поправими.

Новобранците продължаваха да стрелят и да повалят компитата, но все повече заемаха местата на падналите.

— Генерале, продължават да прииждат!

— Не спирайте стрелбата. Компитата превзеха нашите кораби с изненада, но сега нямаме никакво оправдание.

Ланиан крещеше да поддържат формацията. Напредваха врата след врата и унищожаваха компитата. Това му напомняше за неговата младост, когато бе тренирал бой в градски условия, ако трябва да се потушава някоя разбунтувана колония. Само дето бунтовниците бяха много по-лесни от компитата...

Често се натъкваша на човешки тела, лежащи на пода или натъпкани в някой склад. Ланиан знаеше, че зелените новобранци са готови да повърнат в шлемовете си и че трябва да превърне тази емоция в отмъстителност.

— Проклети касапи! Ще им позволим ли да се измъкнат?

— Не, по дяволите, сър! — изкрещя един мъж до него и простреля две приближаващи компита.

Екипът стигна до края на коридора, като прочисти всеки сектор. Отне им два часа, но поне долната палуба на „Голиат“ бе осигурена. В атаката бяха загинали седем кадети. Приемлива загуба.

Генералът спря пред затворените асансьори и се обърна към задъханите командоси.

— Тук ще е тежко. Единственият достъп до мостика е през тези два асансьора. Това ни поставя в неизгодно положение, защото можем да изпратим само малък екип. Нямаме представа колко компита има в момента на мостика.

Завъртя очи в ограниченото пространство на визьора.

— Аз ще водя едната група. Младши лейтенант Чайлдрес е начело на другата. Чайлдрес, избери петнадесет от най-стабилните си бойци и влизайте в кабината. Аз ще направя същото и ще тръгнем едновременно, за да пристигнем заедно.

— Слушам, адмирале! — Гласът на Чайлдрес беше пресипнал и нетърпелив. — Сър, може ли да предложи да се ограничим до енергийни оръжия? Мунициите с обеднен уран ще направят уредите на

мостика на кайма, а предполагам, че до края на деня все пак ще искате да подкарате „Голиат“?

— Браво, лейтенант. Вземете само енергийни оръжия. — Ланиан размени автомата си за един зашеметител. След това — съдеше по наблюденията си от битката — избра онези войници, които смяташе за най-подготвени. Групите се строиха до вратите на асансьорите. Вече действаха като истински екип. Щяха да се справят със задачата.

Ланиан въведе кодовете на асансьорите и вратите им се отвориха. От едната изскочи бойно компи, блъсна се в генерала и го събори, но двама новобранци бързо го обезвредиха.

— Махнете тази тенекия от мен!

Войниците избутаха компито и изправиха Ланиан. Две от сервосистемите на бронирания му костюм бяха излезли от строя и се наложи да отложат нападението за малко, та да може да се възстановят.

— Тръгваме — каза Ланиан, щом всички светлини на визьора му светнаха в зелено.

И влезе в първата кабина заедно с групата си. Това му напомни за стария виц — колко зевесета може да се натъпчат в един корабен асансьор? — но сега не бе време за шеги. Двете кабинни пристигнаха в синхрон в двата края на мостика. Вратите се отвориха и отрядите нахлуха вътре.

Около Ланиан загърмяха енергийни оръжия. Двама кадети пред него бяха ударени от светкавиците и те изгориха сервосистемите им и ги превърнаха в статуи.

— Чайлдрес, внимавай къде стреляш! — изкрещя Ланиан: предполагаше, че изстрелите идват от другия екип.

— Не сме ние, сър. Тенекиите разполагат с оръжия. Сигурно са ги взели от склада.

Ланиан приклезна. Статичните заряди рикошираха като светкавици. Компитата ги превъзхождаха многократно и се отбраняваха яростно. Ланиан замрази една тенекия и изби оръжието от ръцете ѝ. Дори той не бе очаквал такава сериозна съпротива.

— Защо, по дяволите, има толкова много на мостика?

А след това забеляза отворените контролни системи и оголените жици. Компитата се бяха опитали да си възвърнат управлението на кораба, след като той бе стартирал гилотинирация протокол. „Проклет да съм, още час-два и щяха да успеят“.

Вероятно същото се случваше и на останалите парализирани кораби. В стомаха му натежа буца лед. Трябваше да побързат.

Осъзна, че е спрял да стреля, и повали друг военен робот, който се приближаваше към един от кадетите. Трима от екипа на Чайлдрес вече лежаха неподвижно на пода. Генералът спря да брой времето и целите и се съсредоточи върху това да стреля по всяка мърдаща машина.

Накрая всички роботи бяха елиминирани и настъпи тишина. Чайлдрес гръмна още три пъти в едно компи, което лежеше на пода.

Ланиан не можеше да повярва, че е свършило. Погледна дисплея на ръката си и видя, че атмосферата все още е годна за живот. Вдигна визъора на шлема и пое дълбоко дъх. Мостикът миришеше на пушек, кръв и озон, но бе по-добре от вътрешността на шлема.

Екипажът на „Голиат“ лежеше в различни пози по контролните станции. Капитанът и офицерите се бяха сражавали храбро, но не бяха имали шанс.

Ланиан огледа разглобените системи на капитанския стол.

— Имаме още работа. Доведете най-добрите компютърни специалисти, за да активираме системите на дреднаута. Останалите екипи да продължат прочистването палуба по палуба. Искам да преброите всеки повален робот, за да можем да водим някаква приблизителна сметка.

— Някои от тях са на съвсем дребни парчета — отбеляза Чайлдрес.

— А някои може да се крият във вентилационната система. Не искам неприятни изненади.

Опитваше се да говори сериозно, но не можеше да прикрие усмивката си. Дреднаутът отново бе техен. Добър старт.

— Възвърнахме си един от корабите. Гордея се с вас. Но все още ни предстои дълъг ден.

49. БЕНЕТО

Бенето наблюдаваше стотиците гигантски дървесни кораби, които се готвеха за война. Можеше да усети решимостта и гнева, който изпитваха към древния си враг. Органичните бойни кораби бяха готови да унищожат хидрогите заради геноцида, на който бяха подложени преди десет хиляди години.

Но това не беше единствената война. Световната гора негодуваше от последните писъци на зелените жреци, загиващи от ръцете на бойните компита на корабите на ЗВС. Отчаяни съобщения кръстосваха верданското съзнание. Семената на това предателство бяха посети отдавна. Бенето знаеше, от спомените на световната гора, как кликиските роботи се бяха възползвали от предишната война, за да заличат расата, която ги бе създала. Сега бойните компита правеха същото. А Бенето и световната гора не можеха да помогнат по никакъв начин.

Бенето знаеше, че предстоящият сблъсък с хидрогите е неизбежен, и осъзнаваше специалната си отговорност. Стоеше пред най-близкия дървесен кораб, който се извисяваше като многовърхо копие. Големът бе създаден като аватар на световната гора, връзка между верданите и хората. Трябваше да разбере тези невъобразимо стари органични кораби.

Част от него знаеше, че трябва да влезе вътре. Огромният дънер беше покрит със златисти плочки, много по-дебели от кората на нормалните световни дървета, непробиваеми като драконова броня. Бенето притисна дървените си длани към плочките и в дънера се отвори пролука, подобна на уста. Той влезе в гигантското дърво и порталът се затвори.

Проходите бяха гладки, сякаш издълбани от гигантски дървояд. Бенето тръгна навътре, допираше стената с пръсти и усещаше накъде трябва да върви.

Тези дървета кораби бяха отлетели преди хиляди години. Бяха избягали от мястото, на което световната гора, хидрогите, венталите и фероите се бяха сражавали. Но сега бяха призвани обратно.

Той стигна до нервния център на дървото — стая, подобна на корабен мостик. Дървени колони, приличащи на сталактити, се сплитаха в поддържаща конструкция. В средата на помещението седеше полуразложено същество, покрито с целулоза. Пилотът.

Бенето различи удължена глава, ъгловата брадичка и изпъкнали скули. Съществото имаше птичи очи и въобще не приличаше на човек. Принадлежеше към непозната извънземна раса.

Пилотът извъртя почти разтопената си глава към Бенето и той чу сякаш от много далеч шепота на историята в неимоверно комплексните спомени на световната гора.

Много преди човечеството да започне да строи градове на земята някаква друга раса — вече забравена дори от верданското съзнание — бе служила като зелени жреци в предишната война — с хидрогите. След толкова дълго време на борда от тази жива форма бе останало съвсем малко, почти ефирен образ. Но създанието все още служеше на световната гора.

Съществото вдигна издълженото си лице и погледна Бенето с птичите си очи. И двамата имаха една и съща съдба, и двамата я приемаха. Без нито дума опитът и познанията на пилота се преляха в Бенето. Мозъкът на съществото бе като плетеница на нишки дървесина. След секунди големът придоби спомените за дълго пътуване извън Спиралния ръкав, в необятните краища на галактиката. Досега не бе имал ясна представа какво всъщност са десет хиляди години.

Вече знаеше какво се иска от него.

Верданите очакваха същото обвързване и саможертва — както и да намери други доброволци сред зелените жреци.

Искаха да помогне за създаването на още гигантски съдове, които да бъдат пратени срещу хидрогите. Много повече. И за тази цел щеше да се нуждае от помощта на венталите.

50. НИРА

През сухия сезон хълмовете ставаха кафяви. Нира се надяваше, че тази година няма да има пожари, макар че част от нея искаше да види лагера изгорен до основи. Беше се надявала и молила никога да не се върне тук и със сигурност не бе очаквала, че това може да стане при подобни обстоятелства.

Осира'х я хвана за ръката и я поведе към постройките, в които живееха потомците на екипажа на „Бъртън“. Мъже и жени, принудени да се размножават с илдирийци. Единственото щастие на затворниците се изразяваше в това, че сами избираха партньорите си, когато не бяха затворени в разплодителните бараки.

Нира потръпна при вида на бараките, където бе завличана толкова пъти. Никой не им бе обяснил целта на тази размножителна програма, но тя подозираше, че Удру'х изпитва удоволствие от нея. Там, до оградата, пазачите я бяха пребили жестоко и бяха казали на останалите, че е мъртва.

По земята отдавна нямаше следи от кървавите петна. На същото място си играеха четири деца, сякаш животът им бе напълно нормален.

Пред очите ѝ заиграха черни петна. Искеше ѝ се да избяга отново. Да прескочи оградата и да хукне към тревистите хълмове. Осира'х усети напрежението ѝ и я стисна за ръката.

— Всичко ще е наред, мамо. Вече сме заедно.

Няколко души я изгледаха с любопитство, дори почуда. Въпреки че сигурно имаше окаян външен вид, те добре знаеха коя е. Но пък не бяха виждали друга зелена жрица, нали? Бен Стоунър, неформалният лидер на лагера, я гледаше, сякаш е привидение.

— Мислехме, че си мъртва. Даже те погребяха все пак.

— Губернаторът е майстор в прикриването на ужасните си дейности. — Нира се съмняваше, че някога ще се отърве от омразата си към това място. Навремето бе разказала на пленниците за

световната гора и Терок, за Теранския ханзейски съюз и Илдирийската империя. Но живелите само в пленничество хора не ѝ бяха повярвали.

Осира'х се взираше в любопитните им лица. Нейното присъствие бе също толкова удивително, колкото това на Нира. По принцип мелезите се отглеждаха в илдирийската част на лагера.

— Вече ще живеем тук. В лагера — каза Осира'х и отвори едно от спалните помещения. — Трябва ни място за спане.

— Има достатъчно празни легла — отвърна Стоунър. — Ще вечеряме, а после ще има истории и песни. Преди ни караха да работим, но сега сякаш никой не знае какво да прави. Дори илдирийците. Разплодителните бараки са затворени. На практика целият лагер е затворен.

Нира се огледа учудено.

— Вече няма изнасилвания? — Може би това бе поредният трик на губернатора: да им даде малко надежда, за да може после да я отнеме. — Нали това искахте?

Пленниците бяха объркани. Светът им се бе променил, очевидно за добро, но те не се чувстваха комфортно. Стоунър потърка врата си с ръка.

— Никой не ни казва нищо.

— Вече няма нужда — заяви Осира'х. — Целта на разплодителния лагер е постигната. — Малкото момиче излъчваше авторитет и караше всички да го слушат. — Те разполагат с мен. Получиха каквото им трябваше. — Отиде до едно празно легло и седна. — Аз си избирам това. Майко, магът-император каза, че трябва да чакаме тук.

— Кога ще го видим? Знаеш ли кога ще пристигне? Не съм го виждала от толкова време...

Осира'х отвърна горчиво:

— Той продължава да крои планове в Призматичния палат. Не иска да знаеш какви. Не иска и аз да го виждам. Мисля, че се срамува от действията си. — Понижи глас. — Надявам се.

— Осира'х, нищо не разбирам.

— Никой не разбира нищо. Магът-император ще ни призове на Миджистра, когато му е угодно. Вече не се нуждае от нас.

51.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ДОБРО УДРУ'Х

Зелената жрица имаше талант да прави нещата трудни, дори собственото си спасяване. Удру'х въобще не предполагаше, че тя ще избяга и ще му създаде толкова проблеми, особено сега, когато се опитваше да поправи нещата.

Поне нямаше да се налага да измисля нова лъжа за Джора'х. Знаеше, че предишните бяха необходими. Увлечението на брат му по тази жена можеше да унищожи цялата програма, предназначена да спаси илдирийската нация. Удру'х нямаше друг избор, освен да предпази новия маг-император от собствените му решения. Нали така?

Значи просто трябваше да изчака. Всички негови действия щяха да бъдат одобрени и оправдани, рано или късно. Магът-император можеше и да е ядосан заради отношението към Нира, но не можеше да се усъмни в неговата лоялност и преданост.

Джора'х бе наредил Нира да бъде в безопасност и бе изпратил Осира'х при нея. Това определено бе неочаквано. Удру'х не разбираше защо момичето отказа да остане в неговата резиденция. Та нали Осира'х беше живото доказателство за постигнатото тук. Губернаторът я бе напътствал през целия ѝ кратък живот. Отначало се бе зарадвал, надяваше се, че тя се е върнала при него. Сега се мръщеше на тази глупава мисъл. Момичето предпочиташе компанията на майка си — човешка жена, която почти не познаваше.

Нира му беше като трън в петата, напомняше му за някои съмнителни решения. Беше като нестабилен експлозив и щеше да е още по-опасна, щом се върнеше при Джора'х. Щеше да отрупа мага-император със сълзливи истории за многобройните си страдания — и без съмнение щеше да обвини за всичко губернатора, тоест него.

Даро'х вървеше до Удру'х и го гледеше загрижено. Въпреки че мълчеше, държането му говореше за множество въпроси, които избуяваха в съзнанието му като плевели. Кандидат-губернаторът беше

лоялен и покорен ученик, но сега изглеждаше ядосан, наранен... разочарован?

— Аз съм твой наследник. Не бива да криеш нищо от мен — промълви накрая той. — Обясни ми какво всъщност се случи. Защо си заточил зелената жрица на онзи изолиран остров? Защо си я укрил от мага-император?

Удру'х се обърна към младия мъж. Явно способността на Нира да създава проблеми беше безгранична.

— Направих всичко само по една причина: да предпазя и укрепя Илдирийската империя. Казах ти всичко, което трябваше да знаеш.

Погледна притихналия размножителен лагер. Колебаеше се какво да прави с експерименталните обекти. Работата на живота му, планираната от векове операция на Добро бе приключила. Удру'х изпитваше някаква празнота и разочарование, наред с гордостта, че е постигнал невъзможното. А сега какво?

— След завръщането на Осира'х поведението ти се промени. Едно време изпитваше такава страст към работата ни тук. А сега? Какво ще се случи с Добро?

— Настъпи край на това, заради което сме съществували от векове. — Думите горчаха в устата му. Удру'х обърна гръб на ненужния разплодителен лагер. Беше изпълнил своята роля, всичко, което бе изисквало потеклото му. — Никога не съм мислил, че успехът ще е също толкова разочароващ като провала.

Бе стигнал до решение, което го натъжаваше, но също така му носеше чувство за свобода. Постава лявата си ръка на рамото на Даро'х и го обърна към себе си.

— Идва време на промени. Ти беше добър ученик, но Добро вече не е същата отломъчна колония. Вече нямаш полза от опита и съветите ми. Време е да направим смяна.

— Какво? — намръщи се Даро'х.

— Ще се върна на Илдира. — Той кимна към личните си покои. Кандидат-губернаторът вече си бе избрал резиденция в другия край на селището. — Тук има твърде много очи. Твърде много хора, които ще ме съдят, без да разбират какво съм направил и защо. Ще се оттегля и никога няма да се върна.

Погледна тъжно тревистите хълмове и посевите. Това трябваше да е една красива и просперираща колония, която да се самоиздържа.

Може би ако се махнеш, покварата щеше да се махне с него.
— От този момент Добро е твоя.

52.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Винаги, когато нещата не вървяха както трябва, председателят се ядосваше, а напоследък нищо не вървеше както трябва.

Базил стоеше в личния си контролен център и слушаше писъците и изстрелите, долитащи от говорителите. Микрокамерите в броните на сребърните барети угасваха една след друга. Инженерният специалист Свендсен бе повален от реактивирани бойни компита. Накрая загасна и последната камера — на сержант Пакстън.

Базил изсумтя и се огледа за някой, когото да обвини.

— Свендсен каза, че вирусът работи. Компитата се бяха изключили. Какво стана? — Сви юмруци и след това се насили да ги отпусне.

— Доктор Свендсен явно направи прибързано заключение — отвърна Елдред Каин. Изглеждаше дори по-блед от обикновено, устните му бяха свити, сякаш имаше тежък храносмилателен проблем. — Иначе планът им не изглеждаше зле.

Председателят стисна зъби до болка.

— Свържи се с външния команден център. Искам да видя какво става извън фабриката. Трябва да удържат тези компита, преди да пробият кордона.

— Твърде късно — каза Каин, щом включи новите образи.

Компитата бяха пробии барикадите и напиреха навън, а сребърните барети се опитваха да ги отблъснат с масиран огън. Роботите падаха на купчини, но върху тях се изкатерваха нови и нови. По комуникационните линии се чуваха заповеди.

— Пробив в югозападното крило! Направо събориха половината проклета стена и излизат със стотици.

— Значи ги отстрелвайте със стотици!

— Трябва да пренасочим хора от северния край. Там са складовете и няма напрежение...

— Мамка му, ето ги!

— Добре че крал Питър реагира толкова бързо и решително, след като получи новините — отбеляза Каин. — Иначе въобще нямаше да ги задържим. Щяха да ни спипат неподготвени.

Базил изсумтя през ноздри.

— Ще се занимая с неподчинението на краля, щом тази криза свърши.

— Просто посочвах добрата преценка на краля, сър, а не неговите провали — отвърна Каин спокойно.

Базил изгледа заместника си и се обърна към екраните. Бронираниите машини се прегрупираха, за да обградят фабриката. Компитата извираха от всяка дупка.

Сарейн влетя в контролната зала, задъхана и разтревожена.

— Базил... господин председател — какво става? Мога ли да помогна с нещо?

— Не. — Той ѝ хвърли кратък поглед и отново се завъртя към екраните. — Освен ако не можеш да удвоиш броя на хората ни с магия.

Беше наранена от думите му.

— Просто дойдох да предложа подкрепата си, Базил.

Точно в момента той нямаше време за нея.

— Тогава го прави мълчаливо.

Когато издаде първоначалните заповеди, Базил смяташе, че петстотин сребърни барети ще са достатъчни. Сега обмисляше да им изпрати подкрепления, може би дори кралската стража. Но виждаше, че те няма да стигнат навреме. Сребърните барети бяха разтеглени и линиите им едва удържаха.

Каин се обърна към председателя и каза разтревожено:

— Не можем да ги спрем. Нямаме достатъчно оръжия и хора.

— Значи е време за изпаряващ удар — отвърна Базил. — Трябва да обгорим тази рана, преди да гангренияса.

Пръстите на заместника вече играеха по клавиатурата: отваряше връзка към базата на ЗВС. Но все пак той попита:

— Господин председател, осъзнавате ли последствията? Да поискаме въздушен удар в средата на Дворцовия квартал? Не бих ви посъветвал такова нещо.

— Не е в средата. На *ръба* на Дворцовия квартал. Ако компитата стигнат до населението, касапницата ще е неописуема. Ще загинат

десетки хиляди. Сега поне компитата са събрани на едно място. Нареждам въздушен удар.

— Позволете ми поне да предупредя сребърните барети да се оттеглят...

— В никакъв случай. Сребърните барети са единствената сила, която удържа компитата. Ако се оттеглят и за секунда, компитата ще изпълзят от всяка възможна дупка. Баретите ще останат на поста си докрай. Знаят какво ги очаква още когато се записват. Сребърните барети няма да ни подведат.

— Нареждате въздушен удар в Дворцовия квартал, при това срещу наши войници? — Сините очи на Каин бяха пълни с гневни въпроси, пръстите му се колебаеха над клавиатурата. Сарейн също бе смутена, но си мълчеше.

— Ще издадем заповедта от името на краля. — Базил видя на екраните, че бързите самолети с двете изпаряващи бомби вече са на път. Щяха да ударят след двадесетина минути.

Председателят въздъхна и поклати глава да успокои заместника си. Сарейн сякаш щеше да изтърси нещо, така че той побърза да ги среже.

— Господин Каин, това е трудно решение. Председателско решение. — За съжаление собственият му заместник не разбираше тежестта, на която бе подложен председателят. Каин беше интелигентен и компетентен, но му липсваше кураж. Може би този мъж бе поредният лош избор — като коматозния принц Даниъл и самия крал Питър.

Фабриката за компита гореше. Няколко стени бяха рухнали, от дупките на покрива излизаше гъст черен пушек. На земята бойните компита надделяваха над командосите. Линиите почваха да се разкъсват, защото мнозина от бойците привършваха мунициите.

Над главите им се появиха два бомбардировача. Оцелелите барети вдигнаха глави и мигновено разбраха съдбата си, но продължиха да стрелят до края.

Бомбите се взривиха и предизвикаха вълна от изпепеляваща жега и светлина. Изпаряващите бомби бяха внимателно калибровани, така че унищожаваният им радиус да е точен до метър. Взривът заличи

малка част от Дворцовия квартал и погълна фабриката, компитата и сребърните барети, които се оказаха на пътя му.

Трябваше да мине повече от час, докато пушекът и парата се разсеят и се види огромният перфектно кръгъл и стерилен кратер.

Базил не показва никаква реакция, въпреки че кипеше от емоции: тъга заради погубените хора, яд заради провала и влудяващото чувство, че губи контрол. Но трябваше да отпразнува победата, докато все още си спомняше как се прави.

— Е, това решава проблема с компитата. Поне тук.

53.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

След овладяването на „Голиат“ операцията би трябвало да протече по мед и масло, но Ланиан се стараяше да не подценява бойните компита. Тъкмо подценяването на проклетите тенекии — или по-скоро фактът, че никой не ги бе приел като заплаха! — бе причина за цялата тази каша.

Техниците сглобяваха контролните станции, за да си възвърнат управлението на кораба, а екипите продължаваха да прочистват палуба след палуба. Не след дълго флагманът щеше да е готов.

Генералът нареди да се направи инвентаризация на останалите съдове от бойната група. В нормална ситуация гилотиниращият протокол щеше да остави корабите напълно безпомощни. Но той бе видял как компитата се мъчеха да изтърбушат компютъра на „Голиат“, когато превзеха мостика. Несъмнено същото се случваше и на останалите парализирани съдове. Роботите щяха да подкарат някои от корабите съвсем скоро, та дори да се наложеше да сменят всяка компютърна система на борда. Бяха — поне в случая — неприятно ефективни работници.

— Разделете екипите — нареди Ланиан. — Съсредоточете се върху мантите и буреносниците. Искам да си възвърнем поне четири в следващия час. — Подкрепленията от останалите бази щяха да пристигнат след около два часа. Междувременно трябваше да изпрати малки екипи на всеки пленен кораб и да накара хората си да работят два пъти по-бързо. Това щеше да повиши риска от жертви, но мисълта, че ще загуби толкова много напълно въоръжени кораби, го ужасяваше още повече.

Корабостроителниците щяха да работят поне няколко години, докато възстановят флотата на ЗВС, а точно в момента имаха нужда от всяко корабче. Още повече че компитата вероятно бяха завзели и останалите бойни групи... Въобще нямаше представа каква част от флота все още функционира.

Във всички случаи бе по-добре да унищожи корабите, вместо да ги оставя в ръцете на врага.

— Прицелете се в колкото се може повече кораби. Бъдете готови да откриете огън, ако се опитат да избягат или да нападнат. Целете се в двигателите, но ако се наложи, взривявайте всичко.

Кадетите набелязаха парализираните кораби. Работеха методично и стриктно, следваха пресните си спомени от тренировките, за радост на генерала. Ланиан обичаше да изпипва детайлите. Под негово ръководство клибовете бързо се превръщаха в истински войници.

Какво, по дяволите, имаха бойните компита срещу Ханзата? Някаква вендета? Спомни си за момичето, Орли Ковиц — тя бе настоявала, че кликиски роботи и бойни компита са унищожили беззащитната колония на Корибус. Тогава историята му изглеждаше невероятна, но вече не се съмняваше в думите ѝ.

По интеркома на „Голиат“ прозвуча съобщение.

— Палуба 7 е прочистена, сър.

— Чудесно. Открихте ли оцелели?

— Нито един.

— Знаех си. Колко са унищожените компита?

— Остават ни още четири палуби, сър. Липсват ни около четиридесет компита, но не знаем колко точно са били изхвърлени при декомпресията на хангара.

— Бъдете много внимателни.

Екипът на лейтенант Чайлдрес беше махнал трупове и парчетата от роботи от мостика. Бъбренето на техниците беше малко досадно, но генералът усещаше въодушевлението им, докато сменяха командните системи и правеха диагностика. Скоро по станциите започнаха да светват разноцветни лампички.

— Генерале, с гордост заявяваме, че дреднаутът е ваш — докладва един от техниците. — Всички системи функционират, всички пробиви в корпуса са поправени. Готов е за танц.

Ланиан въздъхна облекчено.

— Двигатели? Щитове? Оръжия?

— Наложил се да импровизираме малко, но сме сигурни, че корабът ще направи каквото пожелаете.

Ланиан се настани в командния стол. Нещата се подобряваха. Получи доклад от два екипа, които се опитваха да превземат две манти. Третият екип срещаше сериозна съпротива и все още не можеше да напредне в най-близкия буреносник.

Най-сетне едната манта бе овладяна.

— Тук всичко е изтърбушено, сър. Можем да удържим мостика и да почнем да чистим компитата, но ще ни трябва помощ и много резервни части, за да подкараме кораба.

— Всичко по реда си — отвърна Ланиан. — Важното е, че сте установили контрол. Скучната част ще я оставим за втора фаза.

Жената, която дежуреше на сензорната станция на „Голиат“, възкликна изненадано:

— Генерале, засичам голяма група обекти. Мисля, че са кораби.

— Подкрепленията от базата на Луната са подранили. Предполагам, че са на поне час оттук.

— Не, сър. Тези кораби идват от космоса извън системата.

— Извън? Обща тревога! Успяхте ли да ги идентифицирате?

— Излъчват стандартен сигнал на ЗВС. ССЧ ги разпознава като приятелски. — Всеки кораб в Земните въоръжени сили разполагаше със система „Свой/Чужд“, която предотвратяваше стрелянето по приятелски цели в битка.

— Трябва да сме предпазливи. Може някой да е успял да се измъкне. Имате ли представа откъде са? Не! Първо — какви са.

— Дреднаут... поне десет манти, два буреносника и няколко поддържащи кораба. — Усмихна се. — Сър, мисля, че е част от бойната група на квадрант 3. Получавам образ от адмирал Ву-Лин.

Ланиан кимна. Ву-Лин беше тих, но компетентен и упорит. Предпочиташе да взима решения и да понася последствията в случай на грешка, вместо да се спотайва и да пропуска възможности.

— Свържи ни. Време беше да получим добри новини.

От екрана ги погледна висок среброкос азиатец и заговори с официален тон:

— Говори командирът на бойната група на квадрант 3. Бойните ни компита се разбунтуваха и нападнаха екипажите, но успяхме да овладеем положението. Загубихме няколко кораба, но както виждате, предотвратихме пълно превземане.

— Отлична работа, адмирале! — В бойната група нямаше зелен жрец и Ву-Лин сигурно не знаеше за мащабите на бунта.

Изражението на азиатца не се променяше. Изглеждаше дори по-вдървен, отколкото си спомняше Ланиан.

— Реших да се върна на Земята с пълна скорост.

— Адмирале, този бунт е всеобхватен. Парализирах двигателите на корабите, преди компитата да ги отмъкнат, и сега си ги връщаше. — Ланиан се усмихна на хората си. — С ваша помощ може да приключим по-скоро, отколкото очаквах. Ще сме ви много благодарни.

Лицето на Ву-Лин беше като замръзнало.

— Генерале, не получавам отговор от тях — каза комуникационният офицер.

Ланиан се почеса по главата. Дреднаутът се приближаваше.

— Може би мостикът им е пострадал при сражението. Дали получават нашите сигнали?

— Проблемът не е в това, сър. Адмирал Ву-Лин, моля, потвърдете.

Корабите на квадрант 3 се приближаваха. Ланиан се намръщи.

— Всички в повишена бойна готовност!

— Сър, мисля...

Дреднаутът на Ву-Лин откри огън по три от корабите от марсианската база и ги унищожи за секунди.

— Мамка му, включете всички защитни системи! — Ланиан удари с ръка командното табло и събори един от несигурно свързаните модули. Бойната група стреляше по почти празните кораби на кадетите. — Изпратете съобщение до Земята. Компитата контролират бойната група на квадрант 3. Адмирал Ву-Лин вероятно е мъртъв. Проклетата симулация!

Обърна се към оръжейните станции и се развика на обърканите техници:

— Дано не сте излъгали за оръжията! Пригответе язерите и останалите оръдия. Заредете рейлгън установките! — „Голиат“ имаше предимството на изненадата, но не за дълго. — Изстреляйте по тези кораби всичко, с което разполагаме.

Гилотиниращият код за групата на квадрант 3 се намираще в сейфа на марсианската база. Ву-Лин вероятно го знаеше, но Ланиан нямаше възможност да го получи навреме. „Голиат“ беше

единственият му ресурс. Ланиан усети как дреднаутът се разклати при залпа: изпращаше лъчи и ракети срещу предателските кораби.

Два язерни лъча удариха дреднаута на Ву-Лин, все едно кормеха риба. Атмосферата на кораба излетя навън и повлече човешки трупове и компита. Въпреки това дреднаутът продължаваше да се приближава, следван от мантите и буреносниците. Всички стреляха по корабите на кадетите.

Генералът псуваше, но умът му работеше трескаво. Знаеше какво трябва да предприеме.

— Пригответе се за отстъпление. Повредете колкото се може от съдовете на квадрант 0, ако не можете да ги унищожите. Ако им позволим да се измъкнат, ще ги използват срещу нас.

Оръжията на „Голиат“ започнаха да стрелят по парализираните кораби от квадрант 0.

— Нарещдам евакуация! Всеки екип, който успее да се добере на борда до десет минути, се прибира с нас. — Ланиан знаеше, че повечето командоси са заклещени на мантите и буреносниците и няма да успеят да стигнат корабите си навреме.

— Генерале, не можем да ги изоставим...

— Ако не сте забелязали, корабите на Ву-Лин ни превъзхождат десет към едно! Дайте последен залп и да се махаме.

Кадетите реагираха възхитително спокойно и унищожиха двигателите на предварително избраните цели. Няколко от малките кораби също откриха огън. Ланиан никога не бе мислил, че ще се зарадва на избухващи кораби на ЗВС.

Роботите вече не си играеха да излъчват изображението на Ву-Лин. Дреднаутът от квадрант 3 съсредоточи залповете си върху „Голиат“. Флагманът се тресеше, но засега бронираният корпус издържаше.

— Не можем да се справим с тези врагове само с един дреднаут и няколко малки корабчета. — Всъщност дори шансът да избягат не беше голям. Трябваше да откара „Голиат“ на Земята. Може би щеше да успее да събере по-голяма сила и да се върне, преди компитата да поправят останалите кораби. — Двигателите на пълна мощност.

„Голиат“ изстреля последен залп с язерите и унищожиха двигателите на още седем манти. Но това бе всичко, което можеше да направи.

Ланиан, ядосан и засрамен от безпомощното си бягство, стискаше облегалките на командния стол и гледаше как роботите продължават да превземат флота на квадрант 0.

54.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Когато кликиските работи извлякоха ЕА от килията, за да я „анализират“, Тасия се разкрещя. Викаше, заплашваше и се молеше, но черните работи не й обърнаха внимание, а малкото компи не можеше да се съпротивлява.

— Съжалявам, Тасия Тамблин.

Роб я държеше в прегръдките си. Тя трепереше от гняв и мъка. Отдавна се беше научила да се сдържа, но тук, с останалите пленници, се чувстваше гола и едва успяваше да запази разсъдъка си. ЕА беше едно от малкото неща, които я свързваха с външния свят.

— Хидрогите и кликиските работи са като съюз между доктор Джекил и доктор Франкенщайн — каза с нещо средно между ридание и ръмжене.

— Никой човек не може да е толкова зъл като тези работи — добави Смит Кефа и скръсти ръце на гърдите си. — Чудовища!

Беше мършав и изнемощял. По време на дългото им пленничество бе разказал историята си. Бил дребен търговец, пътувал от система на система и изкарвал едва колкото да си покрие горивото. Ханзата не обръщаше внимание на такива като него и въобще не се тревожеше, когато изчезнеха. Не знаеше от колко време е пленен. „Цяла вечност“.

Отишъл на среща с някакъв „бизнес партньор“, но открил въпросния кораб празен. Кликиските работи го подгонили, горивото му свършило и го заловили. След което го довели в експерименталната зала на хидрогите.

Роботите рязали кожата му с разнообразните си крайници и вземали проби от мускулите и костния мозък, най-вероятно по нареждане на хидрогите. Той мразеше черните машини.

— Тези чудовища не са най-любимото ми нещо във вселената — каза Тасия, — но ако ми върнат компито здраво, няма да ги направя на парчета.

Роб се опита да я успокои.

— Не мисля, че ще наранят ЕА. Срецнахме друго компи, казваше се ДД. И то е пленено от роботите. Беше невредимо... макар че всъщност не сме го виждали отдавна.

Следващия час, или може би месец, Тасия прекара взряна през стената, опитваше се да различи нещо в мъгливата атмосфера. Продължаваше да се надява. Накрая видя черна фигура, която тикаше пред себе си дребно компи. ЕА! Идваха към тях.

Черната машина спря пред мембраната. Останалите затворници се дръпнаха назад, но Тасия не помръдна. Роботът избута ЕА през стената и я последва.

— Копитото е повредено. Програмите му са развалени.

— Какво ѝ направихте?

— Хората са човъркали основните ѝ системи. Не можем да я освободим, нито да върнем предишните ѝ функции. Не струва повече от останалите хора, така че ще я третираме като пленник.

Роботът искаше да я обиди, но за Тасия това бяха добри новини.

— Тя е добре дошла при нас!

Извънземната машина се провря обратно през мембраната и изчезна в мъглите. Тасия се приближи и сложи ръце на малките рамена на ЕА.

— Нараниха ли те? Разглобяваха ли те?

— Анализирах ме много по-сложно от моите самодиагностични възможности. Мисля, че заключенията им са верни. С мен е било направено нещо, което ме е променило от слушателското компи, с което си свикнала. Паметта ми е била изтрита.

— Това е било злополука, ЕА. Четох доклада. — Тасия не искаше да мисли другояче. Бе решила да е по-упорита от всякога, сграбчваше всеки детайл, който ѝ напомняше за реалността.

— Мисля, че Земните въоръжени сили са ми направили нещо, преди да ме върнат. Може би някой, без да иска, е предизвикал изтриване на паметта ми. А може и да е било нарочно.

Въображението на Тасия подскачаше във всички възможни посоки. Скитническите компита разполагаха със защитна програма, която изтриваше всичко, свързано със скитниците, ако някой се опиташе да ги разпита. Тези програми бяха инсталирани много преди Голямата гъска да им обяви война.

Роб погледна компито и възкликна невярващо:

— ЗВС да са човъркали ЕА? Невъзможно!

Тасия си пое дъх, за да се успокои. Защо ли беше толкова изненадана? Зевесетата открай време се отнасяха зле с нея, подозираха я, отнеха ѝ командването на мантата. Сега обаче се чувстваше още по-предадена.

— Трябваше да предупредя корабостроителниците на Оскивъл по друг начин. Тогава нямаше да те загубя. Къде ми беше Пътеводната звезда?

Роб я изгледа изненадано.

— Какви корабостроителници на Оскивъл? Не видях никакви...

Тасия му обясни, че е предупредила Дел Келъм за приближаващите кораби на ЗВС и че скитниците са успели да скрият съоръженията си навреме.

Но не бе предполагала, че това ще ѝ коства компито. В известна степен армията беше по-лоша от кликиските работи. Черните машини поне не се правеха на приятели.

— След като отнесе съобщението, ЕА изчезна. Някой я е заловил, преди да успее да се прибере. И са я съсипали. Сигурно е работа на генерал Ланиан или някой негов подчинен. — Обърна се към оптичните сензори на компито. — Съжалявам, ЕА. Ужасно съжалявам.

55. СИРИКС

Кликиският робот стоеше на мостика на отвличения дреднаут и планираше унищожението на човешката раса. Насладата му не беше студена и рационална, защото кликисите бяха вложили част от бруталната си индивидуалност в роботите. Насекомopodobната раса смяташе, че това е необходимо, за да може черните машини да осъзнаят по-добре ролята си, да разберат разликата между потисник и жертва и че господарят не може да изпита удоволствие, ако роботът не страда. Всичко това бе грижливо вкарано в програмите на роботите.

Сирикс и другарите му знаеха много добре какво правят, когато унищожиха създателите си с един прецизен и внезапен удар и изпитаха пълна наслада от това. Дори днес, хилядолетия по-късно, все още мразеха кликисите със страст, която далеч надхвърляше оригиналните планове на насекомите.

Но кликисите бяха изчезнали и сега Сирикс можеше да мрази само хората. И го правеше с пълна отдаденост.

Ударът по ЗВС беше внезапен и ефективен. Компитата вече контролираха бойната група на квадрант 3. Няколко кораба се бяха измъкнали, но роботите бяха овладели ядрото на флота и можеха да го използват срещу човечеството. Това беше победа, достойна за най-кръвожадните кликиски кошери.

Програмата в бойните компита бе сработила напълно. Глупавите хора вярваха на обещания и не подозираха нищо. Кликисите не биха допуснали подобна грешка.

Сирикс и още пет робота се качиха на корабите от квадрант 3 веднага щом разбраха за успеха. Според базата данни адмирал Крестон Ву-Лин — чиято кръв беше напоила мостика — бе един от най-компетентните командири на ЗВС, но дори той не се бе съпротивлявал дълго.

Компитата събраха труповете от палубите и ги изхвърлиха в космоса с военна ефективност. Кръвта и телата не пречеха на Сирикс,

но можеха да затруднят придвижването в по-напечени ситуации.

Планът на Сирикс беше лесен и прост. Обединените бойни групи от квадрант 3 и 0 щяха да нападнат Земята. Щом унищожиха столицата на човечеството, щяха да продължат с постепенно прочистване на човешките колонии.

Хората бяха създали и поробили своите компютъризирани компетентни компаньони точно както бе постъпила със своите работи кликиската раса. Човеците не бяха толкова жестоки и ужасяващи, но бяха извършили същото престъпление. Сирикс и неговите помощници бяха освободили бойните компита и бяха намерили начин да премахват ограничаващите програми на другите модели. Но много компита, като ДД, не разбираха този ценен подарък и отказваха да скъсат оковите си.

Това обаче нямаше значение. Роботите бяха унищожили създателите си преди много векове с помощта на хидрогите и сега щяха да направят същото с хората. Тогава всички компита щяха да са свободни, така или иначе.

Но първо трябваше да се погрижи за належащите проблеми. Неочакваната парализа на корабите от квадрант 0 го накара да поотложи плановете, но кликиските работи бяха търпеливи. Те вече бяха чакали хиляди години.

Генерал Ланиан се бе оттеглил с набързо събрания си флот, а останалите съдове от бойната група се носеха в пространството. С помощта на кодирания машинен език Сирикс поиска пълен опис на наличните кораби и щетите, нанесени от кадетите на Ланиан. Не бе очаквал, че командирът на ЗВС ще стреля по собствения си флот, вместо да го остави в ръцете на врага. Действията всъщност бяха логични, но емоционално податливите хора рядко постъпваха логично...

Стотици бойни компита разглобяваха системите на парализираните кораби, за да успеят да ги подкарат отново. Фанатичните човеци можеха да се върнат по всяко време и да унищожат още от собствените си съдове.

В името на ефективността Сирикс бе изпратил хиляди компита да поправят външните повреди в корпусите. Неуморните машини сменяха разбитите плоскости и демонтираха ненужните животоподдържащи системи. Останалите бяха заети с оправяне на парализираните компютърни модули.

Щяха да успеят съвсем скоро. Беше само въпрос на време.

Получи съобщение от един робот, който бе отишъл на борда на една от парализираните манти. Заради бързото оттегляне генерал Ланиан бе изоставил някои, от екипите си. Кадетите се бяха барикадирали на мостика, но нямаше как да се измъкнат.

— Долавяме шумове от разрушаване — доложи кликиският робот. — Явно са разбрали, че няма как да избягат.

— Точно в такива моменти хората са най-опасни — предупреди го Сирикс. — Трябва да пробиете и да ги спрете.

Щракна с щипците си. Усещането беше задоволително. Крайниците му имаха множество сензори, но не можеха да се мерят по чувствителност с биологичните нервни окончания. Въпреки това той вече бе изпитал удоволствието да разрязва плът с острите си крайници, да откъсва месо и да чупи кости, да усеща как гъстата топла кръв се размазва по корпуса му. Оригиналните кликиси щяха да го разберат много добре.

— Ще дойда лично на мантията и ще ви помогна, ако хората са още живи.

56.

АНТОН КОЛИКОС

Отиваха на Хирилка. Антон стоеше с Язра'х и Вао'сх в командния център на флагманския боен лайнер и се стараеше да не пречи.

Повече от триста украсени кораба бяха излетели от Илдира на тази спасителна акция. Водеше ги едноокият тал О'нх, втори в командването след адар Зан'нх. Според разказа на Вао'сх старият командир бе загубил лявото си око при експлозия още като септар. Сега носеше обработен скъпоценен камък в празната кухня — камъкът отразяваше светлината и предизвикваше повече изумление, отколкото жал.

Антон подозираше, че броят на корабите е начинът, с който магът-император показва, че отново приема Хирилка в стадото. Тези бойни лайнери не бяха знак за наказание, а за прошка. Всеки кораб беше пълен със здрави войници, талантиливи инженери и така нужните провизии, да не говорим за паметителя Вао'сх и за самия него: те двамата трябваше да документират всичко.

Антон предполагаше, че след ужасите на Марата приятелят му няма да иска да пътува, но старият паметител държеше да види какво се крие в подземията на цитаделата. Освен това възстановяването на Хирилка беше нещо, на което задължително трябваше да присъства паметител. След като му бяха отменили забраната да пътува, Антон се чувстваше като дете, което са пуснали да си играе навън.

Главната цел на експедицията бе да достави новия губернатор, който да управлява този свят. Казваше се Райдек'х и бе само на тринадесет години.

Антон погледна момчето, което стоеше нетърпеливо с тях на мостика. Райдек'х непрекъснато се въртеше около Язра'х, която бе определена от мага-император за негова наставница. Това й отнемаше много време, но беше донякъде добре дошло за Антон.

При нормални обстоятелства синовете на мага-император с благородническо потекло се назначаваха за губернатори по определен ред. Законният губернатор на Хирилка беше Пери'х — образован и разумен мъж, според това, което бе чул Антон — но Руса'х го бе убил в началото на бунта си. Сега, след като бунтът бе потушен, постът се полагаше на сина на Пери'х. По принцип рядко се случваше някой губернатор да умре млад и кандидат-губернаторите имаха достатъчно време за обучение. Но сега се налагаха спешни мерки. Всичко беше струпано върху Райдек'х и момчето изнемогваше. Антон въобще не искаше да е на негово място. Предпочиташе да наблюдава от страни.

Райдек'х започна да засипва с въпроси Язра'х още преди да напуснат системата на Илдира.

— Дали наистина ще е толкова зле, както казват?

Язра'х не беше политически инструктор, но имаше силен характер, който щеше да служи на младия губернатор по-добре от дузина обикновени учители.

— Колкото е зле, толкова — каза тя. — Наследи товар, какъвто не си си представял, Райдек'х. Но си е твой. И ще си го носиш.

— Хората на Хирилка ще ми помогнат — заяви момчето с надежда. — Нали?

— Те са твоят народ и ти си техен губернатор. Ще получиш всичко, от което се нуждаеш.

— Ами ако се нуждая от сила в сърцето? — Наистина май беше твърде млад.

— Ако е във възможностите ми, ще ти я дам. Магът-император поиска да ти помагам, въпреки че нямам опит в политическите маневри. Баща ти щеше да е отличен губернатор. Сега аз ще направя всичко, за да ти покажа как да станеш разумен водач.

Антон имаше чувството, че подслушва много интимен разговор. Райдек'х вирна брадичка и преглътна. Изправи рамене. Мъчеше се да имитира воинската стойка на Язра'х. Антон определено изпита симпатии към него.

Вао'сх стоеше от страни и се опитваше да запомни всичко, та после да го предаде в Залата на паметителите. Язра'х гледаше строго. Беше взела исииските си котки, но по време на пътуването те бяха затворени в трюма, за да не притесняват екипажа.

— Тал, приближаваме тройната система Дурис — каза навигаторът.

По принцип в системата нямаше нищо интересно. Нямаше населени планети или газови гиганти. Трите слънца бяха осветявали ярко небесата на Илдира, докато хидрогите и фероите не угасиха едното.

Язра'х изгледа Антон, повдигна вежди и се обърна към губернатора.

— Нарочно накарах тала да минем по този курс. — Едноокият командир нареди да намалят скоростта. — Трябва всички да видим това и да го запомним.

Бойните лайнери се придвижваха в перфектна формация. Звездата все още блещукаше от остатъчните реакции, но бе мъртва, след като бе загубила вътрешното си налягане. Антон не беше физик и се чудеше какви фундаментални промени и какви оръжия са необходими да се загаси слънце. Дурис-Б вече не бе звезда, а гробница.

— Плашещо е.

— С право си уплашен — каза Язра'х. — Виж какво могат враговете ни.

Райдек'х гледаше с отворена уста.

— Как можем да устоим на противник, който може това?

— Магът-император ще намери начин да ни спаси. — Язра'х повиши глас, не само заради момчето, а и за целия мостик.

Тал О'нх мълчаливо докосна гърдите си, където освен многобройните отличия от Слънчевия флот имаше и призматичен диск. Антон разпозна символа на Източника на светлина. Като знаеше неподправения ужас на илдирийците от мрака, не бе изненадан, че мъж, който е загубил едното си око, носи амулет, символизиращ постоянната светлина.

— Все още имаме шест слънца и Илдирийската империя ще издържи — каза Язра'х със заповеднически тон. — Трябва да издържи.

— Всеки офицер от Слънчевия флот живее само за това — добави тал О'нх.

Антон знаеше, че тези думи са предназначени за илдирийците и специално за младия губернатор, но въздействаха и на него. Осъзна, че освен с очевидната си физическа сила Язра'х се отличава от повечето

хора, с които бе говорил, и с ума си. Всеки учен забелязва подобни неща.

57.

ОРЛИ КОВИЦ

Пъстрата тълпа се насочи към кликиския портал и новия им дом. Това място щеше да е ново начало, втори шанс. С чувство за дежа вю момичето вдигна брадичка, събра кураж и пристъпи през каменния прозорец. След секунди се озова на новата колония.

Ларо.

След всичко преживяно Орли Ковиц не беше сигурна, че ѝ се ходи на друг кликиски свят, но нямаше какво да прави. Супероптимистичният ѝ баща щеше да нарече Ларо страхотна възможност. Но сега бе мъртъв, заедно с всички на Корибус. Опита се да не мисли за това.

Бе решила да се присъедини към бежанците от Крена. Имаше съвсем малко притежания: евтиния синтезатор, няколко дрехи и множество лоши спомени. Беше сираче на четиринадесет години.

След трагедията на Корибус лицето ѝ се бе появило по всички новинарски мрежи, Орли се бе надявала, че ще открие истинската си майка. Но не стана така. Нямаше значение, щеше да се справи и сама. Дори тук.

Лавандуловото небе беше прекрасно: пастелни цветове над сухия пейзаж. Първоначалните колонисти и войниците от ЗВС вече бяха издигнали сносно селище. Приятелят ѝ господин Стайнман спря до нея и подуши въздуха.

— Изглежда прилично и има обширни пространства. От шума на Земята направо ме заболя глава.

— Надявам се, че няма да се наложи да се храним с гризари — каза Орли с гримаса.

— Надявай се. И тук ще има нещо не по-малко противно.

Около портала имаше войници. Извънземните руини бяха оградени, сякаш за да се възпрепятства достъпът на колонистите. Това не беше добър знак.

Появиха се посрещачи. Повечето носеха странни дрехи с пищни бродерии и цветни шалове, много по-различни от семплите, но практични гащеризони, с които бе свикнала на Дремен и Корибус.

— Не очаквах, че тук ще има толкова скитници — каза Стайнман.

Орли остана с впечатлението, че единствено бежанците от Крена са доволни, че са попаднали на Ларо. Оказа се, че скитниците са военнопленници, събрани от многобройните нападения на ЗВС, и естествено се чувстваха нещастни. Оригиналните заселници не харесваха факта, че обещаната им земя е превърната в лагер, а зевесетата се чувстваха изоставени да наглеждат шепа колонисти в този изолиран пост. На никого не му харесваше тук.

Но Орли и хората от Крена нямаше къде да отидат.

Водачът на скитниците, дебел мъж, казваше се Роберто Кларин, скръсти ръце. Стараеше се да прикрие неудоволствието си.

— Шиз, поредният тъп план да ни интегрират в обществото. Голямата гъска мисли, че ако се установим тук, ще забравим какво ни причиниха.

Орли се обърна към скитника; мислеше за собствените си неволи и за новите стартове, които бе започвала с баща си.

— Никой не може да те накара да забравиш лошите неща. Но трябва да продължиш напред. В противен случай спомените ще те погълнат като подвижни пясъци.

Кларин я погледна и се засмя.

— В името на Пътеводната звезда, хлапе, надявам се, че всички новобранци са като теб.

След като минаха през портала, новодошлите извадиха багажа си, инструменти, пакети с храна — всичко, които бяха успели да спасят от света си, преди да замръзне. Орли притисна торбата със синтезатора към гърдите си.

Скоро цялото място се превърна в пазар. Скитниците и първите заселници искаха да видят какво са донесли бежанците от Крена. Орли се чудеше дали ще се намери някоя колибка за нея, или някое семейство ще я осинови. Не беше сигурна какво предпочита. Вече не беше дете. В никакъв случай.

Кметът Руис, представител на Крена, се срещна със скитниците и водачите на първите заселници и заяви:

— Обещавам, че ще направим всичко, за да сме полезни. — Обърна се с усмивка към един висок мълчалив мъж с кафява кожа. — Имаме доста експерти с нас и няма да сме ви в тежест. Заедно можем да преодолеем всичко. Нали, Дейвлин?

Мъжът отвърна с усмивка, която накара белега на лявата му буза да потрепне.

— Да, имаме известни способности в решаването на проблеми. — И добави по-тихо, но въпреки това Орли го чу: — По-добре ми измисли ново име, ако ще оставам с вас. Не искам председателят да разбере, че съм още жив.

58.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Базил взе една совалка и заедно със заместника си Каин се отправи към дреднаута, който генерал Ланиан бе изтръгнал от компитата. Преглеждаше разни бележки и въобще не обърна внимание на съобщението на пилота, че ще пристигнат след десет минути.

— Ще ви предам доклада си веднага щом свърша, сър — каза Каин. — Назначил съм групи, които да обсъдят последиците. — Заместникът винаги осигуряваше абсолютно точни и прецизни доклади, които даваха необходимата информация за решенията на Базил.

Венцеслас хвърли последен поглед на обезсърчаващите цифри и вдигна глава от дисплея.

— Все още не ме интересуват крайните последици от това бедствие. Първо трябва да оцелеем през следващите няколко месеца.

Направо му прилоша, когато видя дупките и другите следи от схватка по корпуса на „Голиат“. Единственият голям кораб от цялата бойна група! Ако Ланиан се бе сражавал по-усърдно и бе изчакал още малко, дали щеше да успее да спаси и други кораби? Или ЗВС щяха да изгубят и този?

Подозираше, че генералът е взел правилно решение. Сега трябваше да прикрийт информацията, че толкова много кадети са били изоставени в ръцете на врага. Също като при Оскивъл. Предишният случай бе получил доста неприятен отклик, след като неочаквано оцелелите и спасени от скитниците се бяха върнали.

Един протоколен офицер с измачкана униформа ги посрещна в резервния хангар.

— Заповядайте на мостика, сър. — Намръщи се на гънките на ризата си. — Извинявам се за вида си. Работим на двойни смени, за да завършим ремонтите.

— Това е ясно. Спестете официалностите и ме отведете при генерала.

Хаосът на мостика на „Голиат“ го накара да трепне. Ланиан по принцип държеше строго на устава, но въпреки че беше на палубата, работниците от екипажа говореха на висок глас и си подхвърляха инструменти. Офицери и войници разчистваха останките и инсталираха компоненти, работеха заедно без оглед на ранга. Оксигените хвърляха водопади от искри. Въздухът миришеше на пушек, горещ метал и нещо неясно, но много неприятно.

— Сър! — Протоколният офицер повиши глас. — Генерал Ланиан! Председателят пристигна.

Ланиан одобри някакъв инспекционен пад, подаден му от един лейтенант, и завъртя стола си. Брадата му бе набола: нещо необичайно, защото обикновено ходеше гладко избръснат. Беше свалил куртката си и носеше работна риза с навити ръкави без знаци за ранг.

— Господин председател, господин заместник, благодарен съм ви, че дойдохте да проведем срещата тук. — Бързо се здрависа и с двамата. Леденосините му очи бяха кръвясали. — Както виждате, не мога да отделя дори час, за да слеза до щаба на Ханзата. Трябва да си размърдаме задниците и да оправим всичко. Продължавам да събирам кораби, но не стигат дори за защита на Земята, камо ли за останалите планети. Компитата са завзели повечето бойни групи и ако се появят тук... да речем, че искам да съм максимално подготвен.

— Заместник Каин изготви цялостен анализ.

Каин активира датапада си и започна да преглежда цифрите, но преди да ги оповести, Ланиан хукна към някаква станция и се разкрещя.

— Казах ви да не дезактивирате тази система! Не ме интересува какво друго ще изключите, но искам оръжейните радари да функционират.

— Ами синтезът на х-храна, сър? — заекна обърканият новобранец. — В-вече поискахме резервни части. До края на деня ще ги изпратят от базата на Луната.

— Ами ако компитата се появят след час? Какво предпочиташ? Да имаме язери или говеждо?

— Р-разбрано, генерале.

Ланиан се обърна към Базил.

— Съжалявам. Докъде бяхме стигнали?

— Ще обобща какво знаем — каза Каин. Заместникът може и да не разполагаше с твърдост, за да е добър лидер, но поне беше компетентен. — В най-добрия случай сме загубили приблизително седемдесет процента от армията през последните дни.

Генералът сякаш изпитваше физическа болка.

— И шестима от адмиралите ми. Трябва да сметнем, че тези бойни групи са изцяло под контрола на компитата. Доколкото знам, са оцелели единствено адмиралите Уилис, Диенте, Сан Луис и Пайк.

— Възможно е още някой просто да е откъснат и да няма връзка. Но аз лично бих се въздържал от подобна нереалистично розова картина на ситуацията.

— Нереалистично розова картина? — Базил присви вежди.

— Какво искат тенекиите, по дяволите? — Ланиан започна да обикаля стола си. — Какво ги подтикна? Наистина ли са под контрола на кликиските роботи?

Базил взе датапада от Каин, превключи на друг екран и го подаде на генерала.

— Ето какво ще направим. В старите дни са го наричали „да съберем фургоните в кръг“ — дефанзивна позиция за краен случай. Трябва да съберем всички функциониращи кораби и да ги разположим в Слънчевата система.

— Дори и малките цивилни съдове ли? — попита Каин. — Това може да предизвика голямо недоволство сред населението.

— Те ще изпълнят дълга си, точно както всички останали. Знаем, че невъоръжените търговски кораби нямат шанс срещу дрогите или нашата отвлечена флота, но поне ще ни предупредят, ако забележат врага. Ще ги ползваме като скаути.

— Може да разположим и автоматични сателити — предложи Каин. — Това ще увеличи покритието и ще ни даде време да реагираме.

— Система за ранно предупреждение? Това само ще ни каже кога да почнем да се молим. Почти нямаме с какво да се бием. Ако ни нападнат със значителни сили, изгаряме отвсякъде.

Внезапно на няколко секции на мостика светнаха аларми. Разузнавателните кораби изпращаха съобщения.

— Приближаващи съдове, генерале. Три на брой.

— Какви са? Колко големи?

— С размерите на манта, сър. Излъчват сигнали на ЗВС.

— Това вече не означава абсолютно нищо — изръмжа Ланиан. — Изпратете прихващачи с достатъчно мощ да ги унищожат, ако се окажат врагове.

Техниците бяха успели да оправят няколко станции и сега разполагаха с екран, на който се виждаха позициите на приближаващите кораби и прихващачите. За тяхно облекчение скоро получиха ново съобщение.

— Наши са! Три манти, пилотирани от хора. Избягали са от квадрант 7.

— Как може да сте сигурни? — попита тихо Базил.

— Говорихме с тях директно. Няма никакво съмнение.

— И аз не заподозрях адмирал Ву-Лин — изръмжа Ланиан — и платихме скъпо. Някой да отиде на борда и да провери. Лично. Не вярвайте, докато не видите хора от плът и кръв.

Скоро съобщението беше потвърдено.

— Новините наистина са добри! Било е страхотна касапница, но са успели да се отърват. На една от мантиите има само седем оцелели, включително адмирал Уилис! За да стигнат дотук, се е наложило да се свържат към системите на една от другите манти.

По комуникационния канал прозвуча нов глас, на възрастна жена.

— Да благодарим на съдбата за диарията — без нея нямаше да оцелеем. Генерале, хранителното отравяне ни спаси живота. Понякога съдбата си играе странни игрички.

— Моля обяснете, адмирал Уилис.

— Хранителните системи на „Юпитер“ се повредиха и цялата смяна беше повалена от салмонела. Не исках да оставям дреднаута без персонал и изтеглих повечето компита от другите кораби. Основно да се грижат за болните в лазарета. Защо да не оставим тенекиите да чистят повръщаното и лайната, нали? Както и да е, бях на инспекция на една от мантиите, когато компитата полудяха. На „Юпитер“ имаше толкова много, че го завзеха за секунди, но поне имахме шанс на останалите кораби. Три очукани манти — само това успях да измъкна. Останалата част от бойната група е в ръцете на врага. Направо ми се иска да напълня гащите, дори без диарията.

— Адмирале, поне успяхте да се приберете. Не знаете колко са важни за нас тези манти. Трябва ни всяко парченце екипировка, та дори да се нуждае от поправка.

— Закърпихме каквото можахме с подръчни материали.

Базил погледна ремонтните екипи по мостика на „Голиат“. С прибирането на все повече повредени кораби задачата щеше да става все по-трудна.

— Докарайте всички кадърни космически работници. Не ме интересува с какво се занимават и за кого работят. Без извинения. Трябват ни всички. Корабостроителните докове са в астероидния пояс, но предпочитам да държим функциониращите съдове наблизко.

— Господин председател, само ми дайте части и хората ми ще се оправят сами.

— Добре. — Базил погледна датапада. — Щом ни е останала само една трета от ЗВС, издавам заповед за пълна мобилизация. Всички войници, независимо дали са на активна служба, всички пенсионирани специалисти, които работят като консултанти в частния сектор — всички да се явят незабавно. И трябва да повикаме всеки оцелял кораб на ЗВС, независимо къде се намира. Всички трябва да се приберат вкъщи. Веднага. Говорим за мащабна защита на планетата Земя.

Каин се намръщи, обмисляше последиците.

— Господин председател, може и да сме спрели доставките, но все още поддържаме присъствие в колониите. Заповедта ви ще ни принуди да ги оставим да се спасяват сами.

— Няма да имат никаква защита срещу хидрогите или роботите — добави Ланиан.

— Съсредоточете се върху главното, господо. Земята е с най-висок приоритет.

Ланиан не беше доволен от заповедите, но кимна и почеса наболата си брада.

— Смятате, че, тези светове са заменими, така ли?

Базил знаеше, че екипажът на мостика подслушва, но подобно нещо не можеше да се пази дълго в тайна.

— Без Земята няма да има Терански ханзейски съюз. Трябва да се придържаме към приоритетите.

59.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Морийн Фицпатрик разполагаше с чудесни превозни средства: късообхватни самолети, земни коли и дори една елегантна космическа яхта с илдирийски двигател и пълен с екти резервоар. Но Патрик предпочиташе античните автомобили, заради смазката, бензина и раздражението, което предизвикваха у баба му.

Преди години Мадам Бравата му бе забранила това хоби, защото омазаните ръце и мръсните нокти обиждаха чувствителността ѝ. Но сега му бе взела няколко коли, за да има какво да човърка и да не се забърква в неприятности.

Патрик искаше да се занимава с по-значими неща. Искаше да дава интервюта и да изтъква позитивните неща, извършени от скитниците. Но Морийн го държеше в изолация в имението, докато търсеше най-добрите терапевти на света.

Бяха изминали два дни от злополучното парти.

Патрик се бе опитал да си уговори няколко интервюта, но покрай шока и объркването от бунта на компитата оцелелите от Оскивъл вече не бяха най-интересната история. ЗВС почти се бяха разпаднали, милиони бяха загинали, а роботите и кликисите със сигурност щяха да нападнат Земята. Баба му дори не трябваше да прибягва до връзките си. Вече никой не се интересуваше от несправедливото отношение към скитниците.

„Може би някой щеше да забележи опасността от компитата, ако не бяха толкова заети да разрушават скитнически селища...“

Беше сигурен, че генерал Ланиан и председателят Венцеслас си го бяха навлекли сами. Точно както бяха предизвикали екти ембаргото. Не можеше да повярва, че Ланиан хладнокръвно бе отрекъл унищожаването на кораба на Камаров! Трябваше да ги остави сами да се оправят с кризата. Патрик вече бе напуснал ЗВС, защото не можеше да търпи да служи в подобна организация. Колко ли млади офицери

като него бяха накарани да стрелят по беззащитни скитнически кораби?

Чувстваше, че ще се пръсне от гняв.

За щастие Морийн се мяркаше рядко. Беше му предложила да се занимава с гаража. Патрик всъщност харесваше човъркането в старите двигатели, сменяше маслото, проверяваше радиатори и въздушни филтри. Физическата работа му помагаше да мисли по-трезво.

На Оскивъл бе говорил със Зет за автомобилите от средата на двадесети век, направени, преди да измислят компютърните чипове, и интелигентно/адаптивните връзки, които позволяваха на колите да се ремонтират сами. Технологията на двигателите с вътрешно горене беше примитивна, но брутално ефективна. Беше успял да си смъкне детайлни схеми за своите „Плимут“ от 1957 и „Форд Мустанг“ от 1972, както и една за „Шевролет Шевет“ от 1981, нея просто от любопитство.

Работеше по колите и правеше планове, след като вече бе захвърлил политическите глупости, военната кариера и семейната репутация. Смяташе да направи нещо неочаквано, щом притъпеше вниманието на баба си. Не мислеше, че ще има проблем да заблуди терапевтите, които трябваше да премахнат последиците от скитническото промиване на мозъка. Стокхолмски синдром, дрън-дрън!

Настани се зад волана на мустанга, завъртя старомодния аналогов ключ и натисна педала, за да разбуди звяра под капака.

— Поне едно нещо мога да правя като хората.

Погледна другите превозни средства и особено космическата яхта и се замисли. Можеше да управлява всяка машина в гаража. Може би трябваше да отмъкне кораба и да потърси Зет? Скитниците бяха напуснали Оскивъл и не знаеше къде да я търси, но със сигурност нямаше да я намери, ако стоеше в този гараж!

Махна крака си от газта и двигателят се задави и загасна. От задницата на колата излизаше сив пушек, миришеше на изгорели газове. В помещението се възцари тишина.

Докато се измъкваше от колата, видя баба си — стоеше на входа и го гледаше. Беше бледа, сивата ѝ коса беше вързана на прост кок, вместо да е нагласена в обичайната натруфена прическа. Никога не бе изглеждала толкова неугледно.

Той тръшна вратата на колата, погледна мръсните си ръце и нарочно ги обърса в крачолите на панталона си.

— Бабо, сякаш си остаряла с милион години.

Отдавна бе придобил имунитет към мелодрамите ѝ. През целият му живот тя бе скачала от криза в криза. Преувеличаваше важността на всеки скандал, а всяко решение, което съветът отхвърлеше, изглеждаше като края на света.

— Нищо чудно. — В очите ѝ плуваха сълзи! Патрик не беше виждал подобно нещо. Бравата се бе научила отдавна, че няма нужда да му играе представления. — Ще ти приготвя униформите и ще кажа да сготвят любимото ти ядене. Кажи на кухненския персонал какво искаш. Аз дори не знам любимата ти храна.

Той взе един парцал и почна внимателно да бърше пръстите си от смазката и другата мръсотия.

— За какво говориш?

Морийн извърна поглед, сякаш го бе подвела с нещо.

— Не можах да ги убедя да направят изключение. Използвах всичките си връзки, но заповедите на председателя са много стриктни.

— Абсолютно нищо не разбирам.

Тя го погледна, сякаш не можеше да повярва, че не е в час.

— Заради последствията от бунта на компитата си повикан отново на служба. Като всички. Дори аз ще трябва да поема няколко проекта, на заден план.

— Какви ги говориш?

— Всички оставки и пенсии са отменени незабавно. Всеки, който е преминал обучение в ЗВС, е призван да защити планетата. Роботите идват, а сигурно и хидрогите.

Патрик изтърва парцала. Морийн пристъпи, сякаш искаше да го прегърне, но после явно се отказа.

— Отново отиваш на фронта.

60.

ЗЕТ КЕЛЪМ

По изгрев водородните облаци на Голген се оцветяваха в жълто. Носенето сред тях бе много по-приятно от висенето със скучните членове на клана Ковалски в Грешката на Фори. Баща ѝ беше прав — призванието на скитниците беше небесното миньорство.

Предишните миньори бяха открили особени зони, където кислородът и азотът бяха в добри пропорции, и когато платформата се озовеше на такова място, можеше да се излиза на открито. Зет стоеше съвсем сама и слушаше воя на вятъра.

И наблюдаваше за някакво раздвижване долу. Дали облаци щяха да потреперят, ако внезапно се появеше бойно кълбо? Тук се бе случила първата известна атака на хидрогите. Те бяха унищожили Синята небесна мина в отговор на експериментите на Ханзата с кликиския факел.

Да, Голямата Гъска имаше таланта да дразни всички. Тя стисна червения парапет. Металът беше студен, но тя го стискаше, представяше си, че е нечий врат. Например на Патрик Фицпатрик III...

Тръсна глава да се отърве от тези мисли. Миньорите на Келъм по принцип не трябваше да се страхуват от хидрогите. Щом Джес Тамблин беше обявил Голген за свободен, тя му вярваше. Едно време, когато им носеше вода от Плумас, тя флиртуваше с него, но знаеше, че сърцето му принадлежи на друга. Любов, която му носеше повече мъка, отколкото радост. Но въпреки че беше заблуден и не можеше да познае хубавите неща, които му се предлагаха, той никога не я бе лъгал. За разлика от някои други...

— Надзираваш сутрешните операции ли, скъпа?

Баща ѝ носеше топло яке, на колана му бяха окачени ръкавици. Защитните полета ограничаваха вятъра, но въпреки това си беше студено.

— Какво значение има часът, татко? Нали настояваш да работим денонощно.

Келъм се засмя.

— Радвам се, че малката ми дъщеря навлиза в бизнеса. Един ден ще станеш превъзходен управител.

Небесната мина се носеше над планетата. Огромните тръби засмукваха въздуха и го отвеждаха в реакторите, където се синтезираше екти. Изгорелите газове се изхвърляха през други тръби и практически движеха съоръжението. Наоколо летяха поддържащи кораби. Работници със скафандри и реактивни раници обикаляха различните модули и наблюдаваха производствения процес.

— Тъкмо завършихме четвъртия облачен комбайн — каза Келъм. — Без хидрогите да ни душат в задника, можем да използваме бързите кондензатори и да изпращаме товар на всеки два дена.

— Повече гориво, отколкото ни е трябвало някога. — Тя стисна здравата ръка на баща си.

— Е, да не се изсилваме. След дългите години на икономии имаме да навакваме доста.

Работниците на Келъм бяха напуснали Грешката на Фори и се бяха върнали на Оскивъл, за да приберат скритата екипировка. Щом разполагаха със свободен газов гигант, можеха да създават гориво по-бързо, отколкото го продаваха.

Да, определено им бе провървяло и Зет се опитваше да се радва.

— Татко, няма ли да ти липсват старите корабостроителници? Вложил си в тях десетилетия, душата и сърцето си...

— По дяволите, разбира се, че не! Твърде много административни неприятности и малка печалба. С небесното миньорство съм много по-щастлив. Връщаме се към традициите си.

Тя се засмя.

— Помниш ли как докато се криехме в пръстените на Оскивъл и гледахме битката на зевесетата и хидрогите, се закле, че никога повече няма да се занимаваш с небесно миньорство?

— Голяма грешка. Имам предвид да казваш „никога“.

Слънцето на Голген се появи през облаците. Един кораб, натоварен с екти, се готвеше да излети. Зет усети, че се ядосва, защото когато Патрик Фицпатрик я бе излъгал, бе откраднал подобен кораб.

Баща ѝ не усети промяната в настроението ѝ.

— Поне още три фамилии ще започнат добив тук. — Разпери ръце, за да обхване безкрайния хоризонт. — Голген е голям. Има място

за всички.

Подпря се на парапета и прегърна дъщеря си през раменете.

— След бъркотията на Рандеву разпилените кланове се събират отново. Казах ли ти плановете за търговско споразумение с Ирека? Всичко е потайно, просто един черен пазар с изоставените ханзейски колонии, но е начало. Ще търгуваме само с хората, които харесваме. Копелетата от ЗВС да ядат рециклиран боклук.

— Да, татко — каза Зет и реши да не мисли повече за Фицпатрик. — Точно това заслужават.

61.

ДЖЕС ТАМБЛИН

След като излетяха от Харибда и се отправиха към Плумас, Джес и Ческа най-сетне останаха сами. Носеха се в обятията си, обгърнати от топлата вода.

Джес беше в захлас от обикновения физически контакт, от докосването на ръцете, допира на раменете — как само му бяха липсвали! Радостта му се усилваше от факта, че е с Ческа. Ческа.

Телата им се опознаваха отново. Кожата срещаше кожа. През мускулите и костите на Джес минаваха тръпки. От години жадуваше за този момент. И сега, когато мечтата му се бе сбъднала, бе някак пожива и истинска от всичко, с което се бе сблъсквал през живота си.

Когато спряха да се любят, бе напълно удовлетворен и щастлив. За първи път от много време бе усетил какво е да си с някого. С Ческа. Остави се чувството да го обгърне, като ръцете ѝ.

Елементалните създания попиваха внимателно всеки детайл от преживяването. В главите и на двамата прозвуча глас.

„Сега вече разбираме. Преди не можехме да оценим желанията и думите ви. Благодарим ви, че споделихте с нас усещанията си“.

— Удоволствието беше наше — усмихна се Джес. Осъзна, че всяка целувка, всяка капчица влага, всяка споделена искрица ги е сплотила още по-здраво благодарение на водните същества. Венталите бяха заздравили връзката им по-силно, отколкото двамата можеха да си представят.

Ческа изглеждаше засрамена.

— Значи сме имали публика?

— Предпочитам да приемам венталите като спътници, а не като воайори. След промяната те са вече част от нас.

— Ще ми трябва време, за да свикна с това. — Тя се приближи към него. — Но съм склонна да приема недостатъците, особено в замяна на това...

Джес вече не изпитваше усещане за предателство към Рос. Ако брат му не бе убит от хидрогите, той щеше да се отдръпне. Любовта му към Ческа щеше да остане непроявена. Но сега Пътеводната звезда светеше ярко.

Когато приближиха ледената луна, Ческа погледна през мехура. Блестящото им превозно средство се спусна на замръзналата повърхност. Под тях се виждаха смълчаните съоръжения и четиринадесет големи цистерни.

— Ето ги — каза Джес. Щом ги напълнеха с венталска вода, цистерните щяха да се превърнат в мощно оръжие срещу хидрогите. Трябваше да намерят доброволци, които да ги откарат до газовите гиганти. Венталите щяха да се погрижат за останалото.

Знаеше, че чичовците му ще се зарадват и с нетърпение ще му помогнат с новата задача. Вече бе извадил замръзналото тяло на майка си и бе заминал спешно да спасява Ческа. Може би сега щеше да успее да организира традиционно скитническо погребение. Клановете бяха свикнали с траура. За последно Ческа бе посетила Плумас за погребението на баща му, а преди това на Рос...

Джес я хвана за ръката и я изтегли през мембраната на кораба. Стояха на голия лед, във вакуум, и бяха напълно невредими. Говорителката гледаше като учудено момиченце.

Джес усети някакви необичайни вибрации с босите си крака. Венталите също бяха неспокойни. „Опасност. Водите са гневни. Нещо, отделено от нас...“ Отново говореха със загадки. Нямаше търпение да се добере до водните мини в подземията.

Поведе Ческа към най-близката асансьорна шахта. Въздушният шлюз беше отворен насила отвътре, а ледът наоколо беше покрит с плътна червена кора. На земята лежаха замръзнали остатъци от червена плът.

Уредите показваха, че при разхерметизирането шахтата се е запечатала автоматично. Трябваше да намерят друг начин да влязат.

— Ела.

Джес призова венталската енергия и ѝ показа как да размества молекулите на леда, за да се спускат, все едно имат парашут.

В кухнята завариха неописуем хаос. Съскаше пара, разнасяха се трясъци. От спуканите тръби изригнаха гейзери. Някаква неустойима сила непрекъснато удряше тавана и откъртваше ледени парчета.

Светлината бе много по-слаба, ОТКОЛКОТО СИ спомняше. Забеляза празните кратери на местата на две от изкуствените слънца. Наоколо тичаха и крещяха търсеци укритие скитници. На земята лежаха десетина трупа — някои обвити в лед, други просто рухнали на място. Ческа му посочи няколко подобни на червеи същества, които преследваха бягащ мъж.

На тавана изригна нов взрив и Джес и Ческа подскочиха при звука. Мъглите леко се проясниха и той видя наред хаоса една много позната фигура.

Когато я бе измъкнал от процепа, тялото ѝ беше обвито от лед. Сега, като я виждаше жива, в главата му нахлуха спомени за мъчителните последни разговори, които бяха провели.

Майка му изглеждаше като олицетворение на гнева. В лицето и почти осезаемата ѝ аура се виждаха чертите на илдирийския септар и кликиската царица, които се бяха превърнали в покварени вентали. Джес усети, че съществата в него изпитват огромно отвращение. Сърцето му натежа и той разбра какво точно се е случило с майка му... макар че не знаеше как точно.

Кожата на Карла беше бяла като лед, в очите ѝ искряха опасни светкавици. „Покварена“. Тя го погледна и лицето ѝ не трепна. След това очевидно го позна.

Нечовешкият ѝ наситен с енергия глас избумтя без капка топлина:

— Добре дошъл, Джес.

62.

НИРА

Когато видя собствения си гроб, Нира изпита странно чувство. Удру'х я бе обявил за мъртва и всички му бяха повярвали. Илдирийците не се съмняваха в думите на губернатора, а хората въобще не помисляха да задават въпроси.

На гроба имаше традиционен камък с холограма на лицето ѝ, запазвана от слънчевата светлина. Нира погледна замазания образ, взет от картотеките на размножителната програма. Беше се състарила, още от първия момент, в който бе попаднала на Добро.

Коленичи и усети остри върхове на тревата по голите си крака. Докосна с пръсти земята, сякаш търсеше изгубения си живот в почвата.

Тук за първи път срещнах баща си — каза тъжно Осира'х. — Магът-император бе дошъл да посети гроба ти. Мисля, че Удру'х го направи точно за тази цел. Повечето хора не получават подобно внимание.

Нира се опита да си представи сцената и какво си бе помислил Джора'х.

— Видяла си го тук?

Изражението на момичето изглеждаше странно отнесено.

— Въпреки че разполагах с всичките ти спомени, не можех да говоря с него. Не можех да съм сигурна на коя страна е. Знаех какво е станало с теб и как той го е позволил.

Нира погледна остро дъщеря си. Джора'х беше стоял тук, но и той бе повярвал на лъжите на губернатора.

— Той не е знаел нищо! Не е можел да знае. Ти най-добре осъзнаваш колко силно ме обичаше.

— Знаем колко силно си го обичала ти. Но както виждаш от губернатора, илдирийците са много добри измамници.

Зелената жрица отклони поглед.

— Джора'х ме обичаше. И съм сигурна, че все още ме обича. Само трябва да го видя. — Стига Удру'х да не организираше някой „инцидент“ преди това. Какво ли щеше да спечели губернаторът, ако я освободеше сега? Трябваше да е максимално предпазлива.

Погледна Осира'х и за пореден път съжали, че е натоварила крехката детска психика с ужасните си спомени и преживявания.

— Майко, защо ме гледаш така?

— Виждам само едно малко момиче, но се удивлявам на думите ти. — Нира успя да докара пресилена усмивка. — Ти си невероятно мъдра за дете.

— Никога не съм била дете. Не ми позволиха. — Нира усети безграничната ѝ тъга, въпреки че Осира'х се усмихваше топло. — Но пък имах детство. Твоето. Спомням си как живях с твоите родители, братя и сестри. Само ти от цялото семейство се интересуваше от истории. Спомням си как се изкатерихме по световните дървета за първи път, след като те приеха за зелена жрица. Каква прекрасна гледка! Короните се простират като океан, докдето поглед стига! Наоколо летят огромни смарагдови същества.

— Бях толкова замаяна, че за малко щях да падна... — Нира се унесе в спомени.

— Но един зелен жрец ни хвана. Бенето, нали?

— И стояхме там с часове, душехме вятъра, гледахме летящите насекоми, слушахме четенето на послушниците. — Тя погледна Осира'х в очите и разбра, че дъщеря ѝ наистина си спомня всяка подробност. „Поне съм ѝ оставила и няколко приятни спомена...“

— Не мога да си представя какво щях да правя без дара ти. — Осира'х се натъжи при вида на приближаващата се група. — Ето ги братята и сестрите ми. Искат да се запознаят с теб.

При вида на приближаващите деца Нира потръпна. Всяко беше заченато след ужасни седмици в разплодителните бараки. Продукт на ужасяващ генетичен експеримент, а не на любов. Ръцете ѝ затрепериха.

Осира'х остана спокойна, въпреки че виждаше страха и колебанието на майка си.

— Знам какво мислиш за бащите им. Знам от спомените ти как са заченати, родени и отнети от теб. — Посегна и стисна зелената ръка на Нира. — За теб техният произход е проклятие. Но това е било в

миналото и те не са виновни. Те не са ти врагове. Те са твои деца, майко. Като мен. Ела да те запозная.

Нира се остави дъщеря ѝ да я заведе до четирите деца и се насили да ги погледна в очите.

— Това е Род'х, най-големият ти син. — Момчето се усмихна. Очите му блестяха, лицето му носеше красивите черти на императорската фамилия. Веднага се познаваше, че е син на Удру'х.

Сърцето ѝ трепна, но тя се стегна и му подаде ръка.

— Това е начинът, по който се поздравяват хората.

Род'х стисна десницата ѝ учудващо силно.

— Ти ли си майка ми? Никога не съм вярвал, че ще те срещна.

Нира се опита да превъзмогне колебанията си. Момчето все пак беше неин син. Колкото и да мразеше Удру'х, Род'х беше и наполовина неин.

— А това е Гейл'нх.

Нира се обърна към по-малкото момче и разпозна силното и гордо лице.

— Спомням си... адар Кори'нх.

Момчето изглеждаше доволно.

— Баща ми е герой. И ти също, майко. Учеха ни как да спасим империята.

— Така вярват някои илдирийци. — Нира преглътна с мъка.

По-младите ѝ дъщери се казваха Тамо'л и Мюри'н. Мюри'н беше най-малка, но вече бе по-едра от повечето от братята и сестрите си благодарение на воинския си произход. Всички се скупчиха, нетърпеливи да застанат до майка си. Нира усети любопитството и искрената им невинност и осъзна, че въпреки произхода им не може да ги мрази.

— Разкрих им истината, майко. Заедно ще ти помогнем да промениш тази колония.

— Щастлива съм, че ви има. И ти благодаря, Осира'х. — Нира погали дъщеря си по бузата, сълзите ѝ напиреха. — Благодарна съм ти, че ми показва как да постъпя правилно, въпреки че се страхувах.

63. ОСИРА'Х

След като брат й Даро'х вече беше начело на Добро, Осира'х ясно разбираше какво трябва да се направи и какъв е залогът. Предстояха трудни, но необходими промени.

Искаше да даде на хората втори шанс — или по-точно първи истински шанс. Такова сигурно бе и желанието на майка й, която стоеше до нея, напрегната от срещата с младия губернатор. Осира'х знаеше, че брат й е много по-различен от Удру'х. Той бе тук отскоро и все още не беше закоравял от задълженията си. Беше убедена, че може да се разбере с него.

Момичето беше малко, но въпреки това се чувстваше равнопоставено.

— Чичо ни те остави начело на тази отломъчна колония. Отговорността е твоя. Замисли ли се какви промени ще направиш като губернатор на Добро?

— Промени ли? Благодарение на теб вече няма нужда от размножителна програма и всички дейности са спрени. Какво друго трябва да се промени? — Той изглеждаше наистина учуден. Нямаше представа защо момичето бе пожелало да говори с него и защо бе довела зелената жрица... майка си.

Нира се взираше в оградите около разплодителния лагер. Бараките бяха тихи и празни. Медицинската каста вече не правеше изследвания по плодовитостта на жените и не вземаше сперма от мъжете. Осира'х си спомняше, че като малка често чуваше писъците от тези мрачни сгради. Губернаторът се бе погрижил да заглуши шума и й бе казал да не обръща внимание на човешките пленници. По това време тя изпълняваше указанията му съвестно.

Нира се обърна към Даро'х.

— Щом сте спрели с експериментите, защо държите хората затворени?

Осира'х изгледа майка си и отново се обърна към губернатора.

— И ти ли ще се занимаваш с интриги като Удру'х, или ще работиш за коопериране на илдирийците и хората?

Зачуди се дали той вижда в нея своята непозната досега сестра, или просто мелез, създаден, за да спаси империята.

— За какво коопериране става дума? Те вече не са ни нужни. Щом им е било толкова неприятно, трябва да са се зарадвали, че прекратихме експериментите. Какво повече мога да направя?

Осира'х въздъхна. Но нямаше намерение да се отказва. Тайните и лъжите бяха дело на Удру'х.

Даро'х беше възпитан да мисли за нуждите на империята и въобще не смяташе, че хората може да се противят.

— Множество поколения са живели тук с единствената цел да правят мелези с илдирийците. Въобще не знаеха за външния свят, докато майка ми не им разказа за Спиралния ръкав. — Тя сложи ръце на кръста си. — Те заслужават нещо по-добро.

Даро'х гледаше ту нея, ту зелената жрица.

— Но аз не мога да променя миналото. Какво искате да направя?

Осира'х и майка ѝ бяха обсъдили внимателно нещата, преди да стигнат до решение.

— Заселниците на „Бъртън“ са искали да направят колония. Илдирийците са им обещали приятелство и са ги измамили. Всичко, което са искали хората, е било да живеят мирно на Добро — каза Нира.

— Остави ги да основат собствена колония — довърши Осира'х. — Добро може да е техен дом, а не затвор.

Даро'х очевидно никога не бе обмислял подобна възможност.

— Искате да кажете, че трябва просто... да ги освободя?

Нира махна към тревистите хълмове.

— Добро не е лош свят. Виреят множество култури. Нека хората се установят тук, но в свое селище, а не в лагер.

Губернаторът помисли, после се обърна към стражите, които по навик зяпаха оградата.

— Отворете вратите. Искам да говоря с хората. — Осира'х кимна одобрително и зачака следващите му действия. Нира мълчеше и гледаше предпазливо.

Пазачите започнаха да викат на хората да се приближат. Бен Стоунър излезе напред и загледа с любопитство и тревога малкото момиче и зелената жрица. Сякаш се стараеше да защити общността си.

Явно след толкова време пленниците не очакваха нищо добро от появата на губернатора.

— Сега аз съм губернатор и е мое право да извърша незабавни промени — високо каза Даро'х.

— Какви? — попита подозрително Стоунър.

Даро'х се обърна озадачено към Осира'х.

— Помисли какво са преживели — обади се хладно Нира. — За тях промените рядко символизират нещо приятно.

— Обясни им, че могат да си създадат собствена колония — каза Осира'х.

— Направо ще им покажа. — Губернаторът се обърна към стражите. — Донесете инструменти: резачки и лопати. Хората и илдирийците ще съборят заедно тези огради. На Добро има място и за двата ни народа.

Пленниците зяпнаха от изумление. Дори Осира'х се изненада от внезапното решение на Даро'х, макар да бе сигурна, че той никога няма да им каже истинските причини за експериментите или какво крои в този момент магът-император.

Наследниците на „Бъртън“ не познаваха друго място, но тя бе сигурна, че мнозина ще пожелаят да се махнат оттук. Щяха да вземат вещите си, инструменти и семена и да се впуснат в незаселените дебри на южния континент. Стига Даро'х да им дадеше тази свобода.

Когато илдирийците започнаха да рушат оградите, хората най-сетне осъзнаха какво се случва. Стоунър ги насърчи и те започнаха да помагат отвътре, събаряха преградите, които ги бяха държали затворени.

— Все още ще трябва да работите на полето, но ще може да прибирате част от реколтата за себе си — каза Даро'х. — Ще ви помогнем да си построите нови жилища, където решите. Вашите прадеди са дошли тук да създадат свой свободен и независим дом. Сега аз ви давам това право.

Нира се разплака. Осира'х я прегърна, усещаше успокоението и радостта, които връхлитаха като вятър над короните на световната гора. Чувство, което познаваше от спомените на майка си, но никога не бе изпитвала.

Всички се трудеха с ентузиазъм. Мрежите бяха отрязани, коловете съборени и лагерът бе напълно разграден. Даро'х нареди да

отключат складовете, та Стоунър и хората му да имат достъп до земеделските сечива.

Осира'х усещаше изненадата и радостта около себе си. Някои от хората се радваха, но други все още не можеха да приемат напълно промените. За толкова много поколения пленниците бяха изгубили познанията как да създадат просперираща колония. Тази информация се съхраняваше в „Бъртън“, но той бе унищожен много отдавна. Хората просто нямаха представа как да живеят на свобода.

Но можеха да се научат.

Илдирийските стражи бяха неспокойни. Един свещеник-философ се обърна към Даро'х:

— Губернаторе, трябва да ви предупредя. Тези хора са пленници от поколения. Дали е разумно да им даваме достъп до инструменти, които лесно могат да се превърнат в оръжия?

— Върнах им свободата. Нима това не е най-добрата ни защита?

— Не знам, губернаторе — отвърна мъжът и сведе поглед.

Осира'х все още усещаше болката от двувековното робство. Радваше се на стореното от Даро'х, но това все още не бе достатъчно. Знаеше, че магът-император крои планове с хидрогите и се готви да предаде човечеството. Осъзнаваше нещо за тези затворници, нещо, което новият губернатор не разбираше.

Той изобщо не можеше да си представи човешкия стремеж за отмъщение.

64.

КРАЛ ПИТЪР

След решителната реакция на краля при бунта на бойните компита стражите вече го гледаха с други очи. Преди това бдителните войници изпълняваха заповедите му чак след като се консултираха с председателя или с някой друг висш служител на Ханзата. Сега дори вечно намръщеният капитан Маккамон започваше да се подчинява, когато Питър кажеше нещо.

Питър бе постъпил правилно, докато Базил се бе поколебал и това щеше да доведе до смъртта на още много хора. Стражите бяха видели кой взима вярното решение. След думите на Натон бяха разбрали, че кралят рядко получава информация, от която се нуждае като лидер. Никой не му беше обяснил за малкия бунт, предизвикан от доктор Ямейн в скитническата база; не му бяха споменали и за двете убийства, извършени от компита на мантата на адмирал Строммо два дни преди началото на бунта. Крал Питър вече бе заявил опасенията си от прилагането на кликиски програми. Може би придворният зелен жрец щеше да успее да изпрати съобщение и да предотврати трагедията, ако предупрежденията му бяха взети под внимание.

Така че когато Питър настоя да го заведат при председателя, командирът на стражите се съгласи. Извика двама от хората си за ескорт и тръгнаха към щабквартирата на Ханзата.

Стражите и служителите по пътя не задаваха въпроси. Всички предполагаха, че Венцеслас е извикал краля, а не че той сам е решил да се срещне с него.

Питър стегна рамене. Мъчеше се да прикрие неспокойството си. Трябваше да е уверен. Налагаше се да даде изход на председателя, стига той да го пожелаеше. През последните години бе наблюдавал как Базил се плъзга към ирационалност и отчаяние. Но може би все още можеше да открие правилния път. Поне така се надяваше Питър.

Докато се качваха на последния етаж, побелелият капитан Маккамон му кимна.

— Ваше величество, решението беше трудно, но вие постъпихте правилно. — Питър го погледна въпросително. — Бомбардирането на фабриката за компита. Знаем, че вие издадохте заповедта. Съжалявам за загубите на сребърните барети, но вие спасихте града.

Кралят се изненада до каква степен вярват стражите на целия този маскарад. Но защо не? Базил вършеше всичко потайно. Винаги настояваше Питър да е фасадата и лицето на Ханзата. Сега това рикошираше обратно. „Трябва да заложи на силата си, та дори да е илюзорна“.

Кимна тъжно и отвърна:

— Аз съм кралят. За съжаление твърде често трябва да взимам подобни решения. Владетелят е нещо повече от обикновен управник. Председателят би трябвало добре да знае това. Ако се беше вслушал в предупрежденията ми за компитата...

— Всичките тези сребърни барети щяха да са живи — отвърна Маккамон с въздишка.

В първите дни след бунта Питър и Естара се мъчеха да отсеят истинската информация от всички лъжи, които се изливаха по медиите. Земята беше в смут, външните колонии бяха паникьосани. Остатъците от флота на ЗВС се събираха в защитен вал около родната планета, като изоставяха другите светове. Въпреки споразуменията в Ханзейската харта Земята беше отписала колониите си и те бяха беззащитни пред хидрогите.

Традиционните търговски линии и комуникации бяха отрязани, но сега, благодарение на терокците, повечето колонии разполагаха със зелени жреци. Всички те протестираха и молеха чрез Натон за помощта на Ханзата. Но председателят не им обръщаше внимание. Ако не се направеше нещо скоро, Спиралният ръкав щеше да закипи. Всички връзки, които свързваха човешката цивилизация, бяха на път да се скъсат.

Въпреки че нямаше това право, Базил не допускаше зеления жрец до краля. За последно Естара бе говорила с Натон преди бунта, съвсем за кратко, а после Пелидор я бе отвел в покоите ѝ и бе уведомил председателя. Русият помощник явно нямаше да допусне грешка и да им позволи да се видят с жреца.

— Естара, мразя Базил толкова, че просто нямам думи — каза й Питър, когато останаха насаме. — Знам що за човек е и какви са целите му. Но заплахата за човечеството е по-голяма от нашите несъгласия. А той не обръща внимание на истината само защото я казвам аз.

— Знае, че трябваше да те послуша за рисковете с бойните компита. Вече е ясно за всички.

— Но това дали ще го направи по-сговорчив? Или само потвърдоглав? Боя се, че ще е второто. Трябва да работим заедно. Не е необходимо да ме харесва, но се нуждае от мен.

— Може би трябва пръв да предложиш мир. — Естара го прегърна и той усети издутия ѝ корем. Целуна я по челото. „Моля те, Базил, вразуми се, за да можем да спасим човечеството“.

Вратата на асансьора се отвори и Пелидор блокира пътя им. Капитанът се намръщи и каза високо:

— Кралят идва на посещение при председателя Венцеслас. Махни се.

Пелидор не му обърна внимание, а изгледа хладно Питър.

— В момента председателят е зает със заместника си.

— Така ли? — Маккамон не изглеждаше впечатлен от това, че го пренебрегват. — Кралят е по-важен от заместника му. Отдръпни се.

Пелидор се обърка. Кралските стражи не се държаха така. Питър се възползва от колебанието му и се шмугна в стаята. Не държеше Пелидор и Маккамон да му губят времето, като си мерят пишките.

Базил бе с гръб към вратата. Взираше се през широките прозорци и сякаш си представяше разрушенията и бъдещия Армагедон. Заместникът Каин четеше на глас някакъв доклад. За момент Питър се почувства отново слаб и млад, току-що спасен от бедността и провъзгласен за крал, вечно в хватката на Базил. „Вече съм пораснал. Той има нужда от мен, но дали го осъзнава?“

Най-сетне председателят се престори, че го забелязва, макар Питър да бе сигурен, че го е усетил още при влизането му.

— Какво има? Заети сме.

— Господин председател, кралят желае да разговаря с вас — отвърна капитан Маккамон. Стоеше на прага, гърди в гърди срещу

Пелидор, сякаш всеки миг щеше да го удари.

— В момента нямам време.

Питър пристъпи напред.

— Моментът е сега, Базил. Трябва да се помирим и да работим заедно за благото на човешката раса. — Избягваше погледа на заместника, който му бе помогнал, като тайно бе разпространил слухове за „благословената бременност“ на кралицата, преди Венцеслас да успее да организира аборт. За щастие председателят все още не бе успял да установи откъде е изтекла информацията.

Изражението на Базил се вкорави. Беше достатъчно умен и предпазлив.

— Господин Пелидор, излезте с капитан Маккамон, за да мога да поговоря с краля. За съвсем кратко.

Капитанът кимна и излезе, доволен, че е изпълнил задачата си. Без да каже нищо, Каин седна и ги загледа.

Щом останаха сами, гласът на Базил изплющя като камшик.

— Спри с игричките. Щом ти харесва, се прави на важен в покоите си, но не ни пречи тук.

— Не дойдох да се караме. Огледай се и виж кое е в най-добрите интереси на Ханзата и човечеството. — Пристъпи до председателя. — Чуй ме, Базил. Не искам да воюваме. Ханзата има нужда от председател — и от мен като крал.

Лицето на Базил се вкамени.

— Аз имам нужда от крал. Но не е задължително да си ти.

— Постара се да ми покажеш как принц Даниъл лежи в кома, за да не причинява повече неприятности. А след като нямаш други заместници, значи крал трябва да съм аз.

— Винаги има заместници. Някои от тях доста ще те изненадат.

— Какво искаш да кажеш?

— Моли се да не разбереш. Вече нееднократно доказа, че не си подходящ за ролята си. — Базил скръсти ръце, но жестът изглеждаше по-скоро капризно, отколкото убедително. — Реших, че трябва да бъдеш изолиран в кралското крило за неопределен период, може би за постоянно. Така поне няма да проваляш плановете ми.

— Базил, дори ти не може да си толкова тъп. — Дори обичайно невъзмутимият Каин подскочи при тона на краля, но Питър продължи. Не беше време за любезности. — Хората имат нужда да ни виждат

заедно, повече от всякога. Преди година ти не чу предупрежденията ми за бойните компита, но сега всички си спомнят, че именно аз вдигнах тревога по въпроса и исках да затворя фабриката. Но ти не ме послуша.

— Това е вярно — намеси се Каин. — Чух да го споменават три пъти за последния час. Медиите смятат, че кралят е герой.

— Мога да контролирам медиите, Питър. Не знам кои са тези „поверителни източници“, които се цитират, но ще ги открия и ще те спра. — Усмивката му беше злобна. — Както знаеш, две от основните длъжности на краля са да приема почести и вина. Все още не съм решил дали не трябва да абдикираш заради поредица от грешни решения, които доведоха до смъртта на много хора.

Питър усети как надеждите му рухнат. Дотук с опита да намери разрешение и да прекрати ненужния конфликт. Каин отново се намеси:

— Господин председател, никой не вменява вина на краля. Това са глупости, като се има предвид, че точно той посочи...

— Ще повярват на това, което им кажа — отрязва го Базил и заместникът млъкна. Гледаше и разгневено, и разтревожено.

Председателят бе готов да се хвърли срещу всеки, когото можеше да победи, защото беше безсилен пред истинския враг. Първо бяха обвинени скитниците, а сега се опитваше да направи същото с Питър и Естара. Питър явно се бе заблудил, че има шанс да постигнат разбирателство. Може би никога не беше имало.

— Няма да поема вината за твоето бездействие, Базил. Реагирах бързо и правилно по време на кризата. Предупрежденията ми за компитата са отдавна известни на обществото. Ако някой трябва да подава оставка, това си ти. Трябва ли да я поискам на следващото събрание на съвета?

— Само имай късмета да опиташ! — Базил, като никога, беше вбесен. — Махай се оттук! Веднага!

Питър тръгна към вратата. Въздъхна. С този човек наистина никога нямаше да стигнат до разбирателство.

65.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Ческа се приведе, за да избегне рикоширащите от стените изблици на елементална енергия. Цялата пещера приличаше на военна зона.

Карла Тамблин гледаше сина си. Лицето ѝ бе като от камък, очите ѝ блестяха. Съживеното ѝ тяло беше изпълнено с разрушителна мощ, като бутилиран хаос. Ческа я беше виждала само веднъж, на Рандеву. Тогава Карла беше уверена и спокойна жена, уравниласяваща тежкия характер на съпруга си Брам. Сега се бе превърнала в нещо напълно различно.

— Джес, усещам силата ѝ. Тя вече не е човек.

— Знам какво е.

Кейлъб Тамблин извика за помощ и Карла се обърна, протегна ръка и изстреля няколко ледени висулки срещу него. Джес се задейства светкавично и използва венталската енергия, за да спаси чичовците си. Отклонените висулки се разбиха в стената встрани от тях.

Ческа потърси сила — и обяснение — в новата енергия. Странните настойчиви гласове звучаха в главите и на двамата. „Бояхме се, че ще се появи покварен вентал. В клетките ѝ има енергия, която се е отделила от нас. Поквареният вентал е затворен в тялото ѝ и не може да излезе. Ужасяваща мутация с невероятна сила. Сега опитва да се освободи, като едновременно я унищожавя и възражда“.

Джес тръгна с протегнати ръце, сякаш опитваше да се разбере с майка си. Извика пресипнало:

— Карла Тамблин! Спомни си коя си!

— Бори се с хаоса в теб... — извика Ческа.

Изражението на Карла премина в омраза, а после и в гняв.

— Спомням си. — И изстреля вълна от лед към сина си. Джес потръпна като наковалня, ударена от чук. — Моето момче. — Въобще не обръщаше внимание на Ческа.

Докато Джес се мъчеше да се възстанови, говорителката извика на венталите:

— Нима не усетихте какво става тук? Не можахте ли да ни предупредите?

„Този покварен вентал не е част от нас. Единственото ѝ желание е да сее разруха и хаос и да повишава ентропията“.

— Освен ако не я спрем.

Жената тръгна напред. Краката ѝ бяха като ледени колони, но всяка стъпка разтапяше замръзналата повърхност. Вдигна ръка, за да нанесе нов удар на сина си.

Ческа не можеше да остави Джес да се бие сам. Призова енергията си и отклони заряда, за да може Джес да се освети. Двамата обединиха силите си и се обърнаха към майка му.

Говорителката обаче бе изправена пред нова опасност, насочена директно към нея. Приближаваха се повече от двадесет алени нематода — с гъвкави тела и остри зъби.

Беше виждала тези същества на погребението на Рос Тогава ѝ се бяха сторили красиви и грациозни обитатели на подземните морета. Сега бяха демонични войници, контролирани от Карла, и искаха да я откъснат от Джес. Движеха се като хипнотизирани. Започнаха да я заобикалят.

Ческа не беше напълно запозната с новите си способности, но се бореше с всички сили, учеше се в движение. Съсредоточи се върху енергиите на светкавиците и студената вода. Венталите ѝ отвърнаха и потекоха през ръцете и съзнанието ѝ. Тя успя да взриви два нематода и да замрази трети.

Поквареният вентал търсеше думи и спомени в запазените клетки на мозъка на Карла.

— Ти... Рос... Тасия, малката ви сестра. — В гласа ѝ нямаше никакви чувства.

Кейлъб се притече на помощ на Ческа в глупав опит да я защити от нематодите.

— Махнете се, слузести гадини! Вървете обратно в бездната! — Промуши един нематод с импровизираното си копие, но няколко други го нападаха.

Ческа ги спря с няколко заряда, но това отклони вниманието ѝ от другите, които я обграждаха.

— Кейлъб, махни се! Така само ми пречиш!

Той я изгледа озадачено и ѝ се прииска да го фрасне, но докосването ѝ щеше да го убие. Това породя нова идея — може би можеше да убива червеите с докосване. Наведе се и пипна най-близкия червей, но не последва смъртоносно изригване. Явно контролираните от Карла същества имаха защита от венталските енергии.

Стотици нематоди се приближаваха с писукане и съскане. Ческа не можеше да изстрелва заряди толкова бързо. Водните елементи бяха заети с по-тежката битка срещу покварения вентал.

Карла гневно изстреля цяла канонада и Джес едва успя да блокира. Майка му пушна няколко случайни заряда към все още неунищожените постройки и съоръжения и отново насочи вниманието си към него. Ческа усещаше колебанието му: сигурно беше ужасно да се бие със собствената си майка.

За момент се разсея и това се оказа достатъчно четири нематода да се увият около краката ѝ. Други се усукаха около кръста и ръцете ѝ. Съществата се появяваха по-бързо, отколкото смогваше да ги унищожават. Запълзяха по раменете, гърдите и врата ѝ. Ческа се бореше, но алените червеи бяха невероятно силни — стягаха я в пръстените си като питони, задушаваша я.

Не можеше да помръдне, камо ли да се съпротивлява.

66.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес притисна юмруци към тялото си, сякаш се мъчеше да удържи елементалните същества в себе си. Струваха му се почти толкова неконтролируеми, колкото покварения вентал в майка му.

Карла заговори пак. Думите излизаха от познатото лице, което му бе липсвало толкова много, но гласът звучеше кухо и неземно.

— Джес... защо се боиш от мен? Не помниш ли? — Тя тръгна напред, от тялото ѝ излизаше пара. Таванът над нея продължаваше да пука. — Малкото ми момче.

Съживената жена явно привикваше към говора, въпреки че произнасяше думите без никакви емоции.

— Помниш ли как, когато беше на девет, ти оплетох пуловер? — Наелектризираната ѝ коса беше по-спокойна, а лицето по-отпуснато, сякаш спомените ѝ помагаха да контролира бушуващата енергия. — Спомням си твоето компи ЕА... На Тасия ли го остави? Тя къде е? Къде е Рос? Децата ми...?

Въпреки че бе обграден от кръвожадни червеи и бушуващи пожари, Джес си спомни за годините, които бе прекарал със семейството си на Плумас. Карла го бе научила да кара всъдеход още на дванадесет. Беше му показала как да работи с помпите и как да пълни с вода цистерните на скитническите кораби.

Осъзна какво се е случило и изкрещя:

— Тя беше замразена толкова години! Може би е останала някаква искрица живот. Явно съм ѝ предал част от енергията си, когато я извадих. А сега е под контрола на покварения вентал.

„В нея няма живот. Беше мъртва и все още е“.

— Не вярвам. В нея все още има нещо! — Джес се обърна към Карла, вече не се бранеше от атаките ѝ. — Майко, чуй ме! Моля те!

Карла направи нова крачка напред. Бученето на венталите в главата му се засили. „Това не е майка ти. Тя не е жива“.

— Но ме помни!

„Поквареният вентал извлича химическите спомени от мозъка ѝ. Майка ти отдавна я няма“.

Не можеше да спре да мисли за предишните покварени вентали, за илдирийския септар, който се бе опитал да спечели войната, за кликиската царица, воюваща с другите кошери. Той просто се бе опитал да извади трупа на майка си, а не да я възкресява. Някаква странна искра от него бе причинила целия този ужас.

„Трябва да премахнем покварената вода от нея“.

Венталите се изляха от него, образуваха влажна мъгла във въздуха и започнаха да се въртят около Карла. Джес потрепери.

— Върнете я! Спасете я. Майка ми е все още жива.

„Тя вече не съществува. Трябва да изтеглим всяка водна молекула“.

Джес не можеше да се съпротивлява. Венталите просто използваха тялото му като проводник. Той мълчаливо призова майка си да установи контрол над покварената енергия.

Внезапно се сети за нещо и се обърна. С ужас видя, че около Ческа са се увили десетки червеи. Тя беше все още жива и се съпротивляваше отчаяно!

Искаше да ѝ помогне, но не можеше да помръдне. Венталите контролираха тялото му и го използваха като оръжие. Тяхно оръжие.

— Спасете Ческа! Помогнете ѝ да се бие! — изкрещя той.

„Докато поквареният вентал се сражава с нас, контролът върху червеите намалява“.

Джес успя да протегне ръка, но атаките на Карла отново привлякоха вниманието му.

— Ческа! Дръж се!

Ческа успя да се съсредоточи и да призове собствената си енергия и с мощна експлозия взриви и замрази полазилите я нематоди. Изправи се. Очите ѝ излъчваха енергия, но по-различна от тази на Карла. Тръгна напред, без да обръща внимание на остатъците от червеи по леда.

Стисна ръката на Джес и му преля силата си. Беше като водопад. Дватама се задвижиха в унисон, водени от елементалните същества.

Около тялото на Карла Тамблин се завихри циклон. Тя се отбраняваше, мятеше светкавици, студени вълни и водни гейзери срещу миещата я буря. Сееше жестоки разрушения във всички посоки.

Но съединените вентали започнаха да изтеглят влагата от тялото ѝ. Бледата ѝ кожа се покри с капки, излизаха от всяка пора.

Джес искаше да потърси друг начин и опита да спре венталите. Искаше да ги убеди да спасят майка му, а не да я унищожават. Древната битка с кликиската царица бе унищожила цяла планета, а илдирийският септар бе имал мощта на боен флот.

Венталите обаче възнамеряваха да се справят с Карла дори това да причинеше унищожаването на Плумас.

Тялото на майка му затрепери — венталите извличаха и пречистваха все повече влага от плътта ѝ. Джес изплака. Но нямаше как да ги спре.

Изражението на Карла омекна, стана по-човешко... някак майчинско. Дали това бе номер?

— Джес, знаеш какво трябва да направиш. — Тя спря да удря тавана, атаките срещу него и Ческа също спряха. Майка му опитваше да се затвори в себе си и да намали защитните сили на вентала.

Джес разбра, че го прави съзнателно. Знаеше, че това действително е част от майка му. Тя се бе вкопчила в остатъците от спомени и се бореше с поквареното същество. Разбираще чудовищните щети, които можеше да причини, и отказваше да продължи. Вече бе сигурен, че това е майка му.

Но венталите му бяха казали, че това е невъзможно. Зърна внезапно блесналата човечност в очите на Карла. Но как бе възможно венталите да грешат? И ако не бяха прави, какви ли други грешки бяха допуснали? Внезапните му колебания бяха толкова вредни, колкото присъствието на покварения вентал.

Затова реши да ги отхвърли. Вече бе направил избора си. Бе приел тези същества, бе отхвърлил собствената си човечност, за да води битките им.

Виждаше какви щети е причинило поквареното създание и си спомняше за миналите случаи. Знаеше, че трябва да я спре. Тук.

И спря да се съпротивлява на венталите. Не откъсваше очи от майка си. Вложи цялата си енергия, както и тази на Ческа. Усецаше силата на човешкото ѝ сърце, както и неземната мощ в нея.

Тежкият удар се стовари върху Карла като оръдеен залп. Тя го прие с някакъв намек за усмивка и облекчение. Кожата ѝ се изсуши и започна да се напуква. Лицето ѝ се мумифицира.

Бурята продължи да набира мощ и накрая Карла се пръсна на парчета, които се разпаднаха на прах. Поривите на вятъра ги отнесоха.

Венталската буря постепенно стихна и не остана и следа от поквареното създание, което беше и майка му.

Останали без контрол, оцелелите червеи тръгнаха обратно към водите.

Оцелелите водни миньори започнаха да излизат от скривалищата си. Появиха се и тримата му чичовци.

— Не разбирам какво точно стана — каза Кейлъб. — Но не съм сигурен, че искам да знам.

Джес не каза нищо. Не бе трябвало да вади майка си от ледения гроб. С действията си бе причинил истинско бедствие.

— Всичко свърши — каза Ческа, спомнила си, че е говорителка на клановете. Хората не я бяха виждали от разрушаването на Рандеву и не знаеха за промените. — Вече сте в безопасност. Може да се връщате към нормалния живот.

Кейлъб огледа разрушенията и изръмжа:

— Нормално ли? Първо хидрогските атаки и нападенията на Голямата гъска, а сега това. От много отдавна няма нищо нормално.

67.

АНТОН КОЛИКОС

Бойните лайнери на тал О'нх пристигнаха на Хирилка и се заеха с тежката задача да разтоварят хората и екипировката. Хиляди инженери и работници пренасяха сандъци и машини. Всички горяха от нетърпение да започнат работа.

Планетата бе претърпяла две сериозни бедствия: атаката на хидрогите и бунта на лудия губернатор. Но магът-император нямаше да изостави един от световите си дори в тези трудни за империята времена.

Антон и Вао'сх бяха на борда на флагмана и гледаха как Язра'х окуражава младия губернатор.

— Вече съм изтощен, а още не сме почнали — каза Райдек'х, гледаше на екрана какво става на планетата.

Язра'х откъсна очи от исикските котки, които се отъркваха в краката на Антон, и се обърна към момчето.

— А аз нямам търпение да започнем. Заседяхме се твърде дълго на този кораб. — Разкърши рамене. — Имаме много работа, Райдек'х.

— Но аз не съм работник или войник. Аз съм благородник.

— Нима това означава; че си безсилен пред предизвикателствата? Глупости. И аз съм с благородно потекло, но мога да победея всеки воин и не ме е страх от тежка работа. Ще те науча как да управляваш Хирилка. — Язра'х отметна червеникавата си коса. Антон улови хитрата ѝ усмивка и остана със странното чувство, че се опитва да го впечатли.

— Двамата с паметителя Коликос бихме желали да слезем с първите кораби — каза Вао'сх. — За да наблюдаваме по-добре важните събития.

— Язра'х, трябва ли и ние да кацаме веднага? — оплака се Райдек'х. — Тук е по-удобно... и организирано.

— А как се чувстват хората на Хирилка, губернаторе? Мястото ти е сред тях, за да научиш за страданията им. — Планетата заемаше

обширна част от гледката навън. — Можеш да показваш несигурността си тук, но никога не я проявявай пред хората. Те си имат свои съмнения и не е нужно да ги засилваш. Сега трябва да се изпълнят с надежда от това, че имат нов губернатор.

— Дори да е неопитен и изнервен като мен ли?

Язра'х погледна двамата историци и обмисли следващите си думи.

— По-важно е какво ще покажеш, че чувстваш. Имам предвид на поданиците си. Трябва да изглеждаш силен и смел. Да личи, че контролираш положението.

Момчето изправи рамене и смръщи вежди. Маскировката търпеше критика, но щеше да е достатъчна за изстрадалите хора на Хирилка.

— Права си. Да кацаме тогава.

Главният космодрум бе ремонтиран, но определено не можеше да поеме стотиците лайнери. Тал О'нх беше разработил гъвкав и ефикасен график, а администраторите бяха доуточнили подробностите. Корабите кръжаха в орбита, екипажите нямаха търпение да почнат работа.

Лайнерите кацаха на групи по седем, всичко се разтоварваше максимално бързо и всички се заемаха със задачите си. Останалите с минимален екипаж кораби се изтегляха в орбита, за да освободят място за следващата седморка. Въпреки това щяха да са нужни няколко дни, за да се разтовари всичко.

Антон, Язра'х, Вао'сх и младият губернатор се спуснаха с четвъртата група. Фанфарите (Антон вече познаваше илдирийските традиции и знаеше, че ще има тържествено посрещане) бяха заглушени от шума от разтоварителните дейности.

Момчето удивено оглеждаше изгорените ниви и опустошения пейзаж.

— Наистина ни чака много работа.

— Но виж всичките тези усърдни работници — каза Язра'х. — Виж корабите и машините. Нима няма да се справиш?

— Все още не сме видели целия мащаб на щетите — намеси се Антон. — Историята учи, че винаги е по-трудно да създадеш, отколкото да унищожиш.

— Това е основата, от която ще развием нашата история — намеси се Вао'сх.

Присъединиха се към Райдек'х в обиколката на града и околностите. Летяха ниско с разузнавателен съд и оглеждаха опустошенията. Хората на Хирилка бяха започнали да почистват изгорените ниви и да ги засаждат отново още преди помощта да пристигне. Хранителните запаси на планетата бяха силно намалели, защото лудият губернатор бе изкоренил повечето култури, за да произвежда шайинг.

Засрамените жители се опитваха да изкупят вината си с удвоени усилия. Ако продължаваха да работят с такова упорство, щяха да почнат да припадат от изтощение, но пък така щяха да възстановят колонията по-бързо.

Инспекцията продължи часове. Вао'сх гледаше, слушаше и попиваше всяка подробност.

Язра'х непрекъснато окуражаваше момчето.

— Губернаторе, ако ти се предадеш, и те ще се предадат. Спомни си Сагата. Ами ако си командир на боен лайнер, преследван от шана рей? Черните им кораби са бързи като мрака и неуловими като сенки. Оръжията ти не могат да им навредят. Не можеш и да избягаш. Ще се ужасиш ли?

Момчето се поколеба и избра честния отговор.

— Да.

— Но дори да трепериш вътрешно, не бива да позволяваш на екипажа си да види страха ти, защото при тях ще е седем пъти по-силен. Трябва да го преодолееш и да се съсредоточиш върху работата си. Ако най-голямата ти битка е срещу страха, значи си загубил боя.

Вао'сх се усмихна, едновременно впечатлен и развеселен.

— Язра'х, ти май имаш и частица паметителско потекло.

Тя изсумтя, сякаш това е чиста обида.

— Имам много неподозирани умения. Тъкмо затова магът-император ми се довери и ми възложи обучението на губернатора. Аз мога да се бия за дадена кауза и да се уча от грешките си.

Антон изпитваше симпатия към Райдек'х. Беше сигурен, че проблемите на момчето идват от възрастта и липсата на опит и че с правилни наставления то ще успее да разкрие потенциала си.

Летяха над изсушени масиви от ниаля и пресъхнали напоителни канали.

Язра'х беше се нагърбила сериозно със задачата да вкара младия управник на Хирилка в правия път. Антон знаеше, че тя е точният човек за това начинание. Имаше достатъчно сили и увереност, които да сподели с племенника си и неговите поданици.

68.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Хидрогите се появиха по-рано, отколкото очакваше. Адар Зан'нх и експертите му все още не бяха разработили никакви нови оръжия и защиты. При това положение можеше да се наложи да приеме условията на хидрогите или да обрече расата си на гибел.

След като изпрати Осира'х на Добро, Джора'х призова четири от седемте кохорти на Слънчевия флот да охраняват Илдира. Таловете Ноду'нх, Лорие'нх, Тае'нх и Ур'нх разполагаха с повече от хиляда и триста кораба. Хидрогите обаче въобще не бяха впечатлени от подобна демонстрация на сила. Дванадесет бойни кълба се промъкнаха покрай лайнерите, без да откриват огън.

Този път Джора'х не разполагаше с Осира'х, която да действа като посредник. От друга страна, хидрогите не можеха да ползват връзката си с нея, за да узнаят плановете му.

Магът-император стана от кристалния трон и тръгна към една от най-високите кули. Сякаш отиваше на собствената си екзекуция.

— Аз съм водачът на илдирийците — каза на себе си на глас. — Трябва да управлявам и да защитавам империя, която е просъществувала хилядолетия. Ще направя каквото е нужно, за да спася цивилизацията си. Дори ако си навлека вечно проклятие.

Баща му щеше да се съгласи да унищожи човечеството без никакви угризения и колебания. Сайрок'х беше извършил множество чудовищни дела за благо на империята.

„Но аз не съм баща ми. Все още“.

Застана на върха на кулата и зачака под ярката светлина на шестте останали слънца. Бойните кълба се спускаха като астероиди. Приличаха на юмрук, готов да размаже двореца и целия град.

Според докладите на Слънчевия флот хидрогите и фероите се сражаваха на множество звезди. Въпреки това тази война въобще не пречеше на хидрогите да се занимават с останалите заплахи.

Първото кълбо се спусна и от него се отдели малка сфера, блестяща като капчица роса. Вътре стоеше един хидрог, приел обичайния образ на скитник, с който винаги се представяха. Дали бе същият пратеник, или друг? Дали въобще имаше значение?

— Нашите планове вече са ясни и скоро ще имаме нужда от вас.

Засега трябваше да им сътрудничи, но това не означаваше, че трябва и да му харесва.

— За какво?

— Ще изпратим малка група бойни кълба да нападне Земята и ще разчитаме на вас да унищожите хората.

— Да ги унищожим ли? Тяхната армия не отстъпва на Слънчевия флот.

— Вече не е така. Собствените им компита ги предадоха. Вашата мощ ще е напълно достатъчна.

Джора'х обмисли за момент новата информация.

— И защо собствените им компита са се обърнали срещу тях?

— Защото бяха програмирани да го направят.

Нашите съюзници, кликиските роботи, мразят хората, защото са създали мислещи машини.

— Но илдирийците никога не са създавали мислещи машини. Обещахме го на кликиските роботи много отдавна. Защо заплашвате моята раса?

— Вашата раса е незначителна. Няма да ви унищожим, ако ни помогнете в тази дребна схватка. Имаме древно споразумение с кликиските роботи.

— Имате споразумение и с нас.

— Точно затова няма да ви унищожим, ако изпълните ролята си. Ще изпратим бойни кълба на другите илдирийски планети, за да сме сигурни, че ще удържите на думата си.

След това пратеникът равнодушно започна да обяснява как Слънчевият флот трябва да заблуди хората и да ги удари, когато най-малко очакват.

Студеният вятър духаше в лицето на Джора'х. Кръвта във вените му се смръзна, но нямаше избор, освен да слуша.

69.

АДАР ЗАН'НХ

Веднага щом хидрогите си тръгнаха, Зан'нх се върна към обичайните си задължения. Той беше едновременно адар и престолонаследник и се чувстваше твърде безполезен и в двете длъжности. Четирите му кохорти дори не бяха получили позволение да нападнат хидрогите!

В покоите му го очакваше нова жена. Беше от кастата на паметителите, интелигентна и красива по свой начин. Лицето ѝ сменяше цвета си според емоциите и Зан'нх реагираше според това, докато се любеха.

Магът-император го бе направил престолонаследник, въпреки че това право не му се полагаше по рождение. Задълженията имаха и приятна страна, но Зан'нх вече бе започнал да забравя имената на всички доброволки, с които бе спал. Щеше да му е трудно дори ако бе чистокръвен благородник, а той бе наполовина от воинската каста. Справяше се по добре с командването и тактиките, отколкото с дворцовите връзки. За щастие, на жените това въобще не им пречеше.

— Вие почетохте кастата ми — каза паметителката и лицето ѝ се оцвети в светлосиньо. — Сигурна съм, че ще зачена здраво дете.

Зан'нх се сети да я погали по лицето и раменете, въпреки че жестът му се струваше странен. Едно време баща му обсипваше любовниците си със скъпи дарове и разполагаше с цяла тълпа служители, които внимателно следяха развитието на потомството му. Адарът предпочиташе да се занимава с военни дела. Особено сега, когато трябваше да победи хидрогите!

— Всички трябва да изпълняваме дълга си към Илдирийската империя.

Жената облече ефирните си разноцветни дрехи и излезе. Отвън я очакваха няколко представители на медицинската каста, които щяха да ѝ направят бързи изследвания. Съветниците вече подбираха най-подходящата кандидатка за следващата вечер.

Зан'нх въздъхна. Не беше създаден за наслади и удоволствия. Въобще не му харесваше, че бе заел мястото на Тор'х, и не можеше да прости предателството му.

Не беше негова работа да преценява мъдростта на баща си и сделката с хидрогите. Но нима трябваше да предадат и унищожат човечеството? Адарът имаше противоречиво мнение за хората — те непрекъснато ламтяха за планети. Адар Кори'нх му бе разказал как човеците се настанили на опустошената от треска Крена още преди Слънчевият флот да изтегли оцелелите. Самият той се бе сблъскал на Кронха 3 с облачен комбайн, инсталиран без разрешение.

И все пак хората бяха проявили и неочакван алтруизъм. Съливан Голд бе рискувал много, за да спаси илдирийците от хидрогското нападение на Кронха 3. Подобно геройство заслужаваше място в Сагата, а вместо това човешките миньори бяха задържани като пленници. Надяваше се, че поне те ще успеят да измислят нещо — неговите учени не се справяха.

Пред покоите го очакваше куриер.

— Адаре... престолонаследнико! Магът-император ви вика незабавно!

Джора'х се спусна по подиума да го посрещне. Адарът го поздрави официално.

— Хидрогите дадоха нарежданията си и вече изпратих куриери със заповеди. Пратих съобщение на Добро, в случай че хидрогите подслушват чрез Осира'х.

— Каква е моята задача, господарю? — попита Зан'нх, без да вдига поглед от стъпалата.

— Отиди незабавно на Земята и занеси на краля следното съобщение...

70.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Базил се спускаше към медицинското крило на двореца, съпровождан от заместника Каин и ОХ. Сарейн се бе опитала да ги придружи, но той я бе отрязал. Нямаше нужда да вижда това. Вече дори капитан Маккамон изпитваше симпатии към краля. Нима всички се отмятаха толкова лесно? Трябваше да сложи край на това веднага.

Принц Даниъл лежеше неподвижно, но това щеше да се промени. Докторите провеждаха процедури по събуждането му от кома. Другата възможност щеше да отнеме много време, а председателят не разполагаше с време.

„Даниъл все още е неприемлив кандидат, но пък е по-малката злина“.

Принцът се бе оказал ужасно тъп, но пък никога не се бе опълчвал срещу политиката му. Защото наистина беше тъп. И трябваше да е тъп. Ролята му беше да слуша и да повтаря това, което му кажат. Реймънд Агуера се бе оказал твърде интелигентен и инициативен. Изборът му беше грешка, която не биваше да повтарят.

Учителското компи стоеше мълчаливо до бившия си ученик. Щом Даниъл се възстановеше, компито щеше да продължи с инструктажите.

Базил въздъхна тежко и загледа как докторите включват системи със стимуланти.

— Сигурен съм, че крал Питър няма да научи урока си въпреки многото шансове и предупреждения — каза председателят, загледан в младия пациент. — Друго обаче е по-лошо: Питър започна да придобива застрашителна популярност. Хората му се възхищават дори когато действа открито срещу инструкциите ни.

Каин се намръщи.

— Сър, предполага се, че народът трябва да го обожава. Нали това е ролята му. Това не означава ли, че си върши работата добре?

— Не и ако не изпълнява заповедите ми. В момента нямаме нужда от знаменитости. Питър спечели симпатиите на медиите с действията си по време на бунта на компитата. Преди това успя да им предостави информация за бременността на Естара. Не обичам, когато ми отнемат правото на избор. — Поклати глава. — Изобщо не предполагам, че старият глупак Фредерик ще ми липсва.

— Все пак нещата се развиха благополучно. — Каин упорито залагаше на оптимизма. — И освен това кралят беше прав за бойните компита. Не е логично да сме недоволни от него.

— Направи го само за да ми противоречи. Колкото повече го натискаме, толкова по-малко сътрудничи.

— Може би трябва да опитаме друга тактика. Понякога натискът не помага — отбеляза Каин и си спечели неприязнен поглед.

— Принц Даниъл е другата ми тактика.

Стимулантите подействаха и принцът започна да стене, после повърна. Докторите го почистиха и провериха показанията на мониторите. Пръстите и клепачите на младежа потрепваха. Той пак изстена и се сгърчи, но стомахът нямаше какво повече да изкара след дългата кома.

Принцът най-сетне се събуди. Кожата му беше сива и влажна от пот. Очите му бяха разфокусирани. Погледна тавана, сякаш се опитваше да си спомни къде е.

— Къде съм? — Гласът му беше пресипнал.

Базил се наведе и го погледна смразяващо.

— На мястото, където ще решим съдбата ти. Приеми го като последния си шанс. — Намръщи се на докторите и на миризмата на медикаменти и повръщано. — Всичко това отнема повече време, отколкото имам. Ще сме в кабинета ми. Повикайте ме, когато се оправи достатъчно, че да разбере какво му казвам. И не се бавете много, имам и други задачи.

Даниъл седеше в леглото. Приличаше на притоплен в микровълнова фурна труп. Малко след събуждането бе изпаднал в шок и бе пищял цели десет минути.

Базил не бе видял това, но за него беше важно принцът да запомни мизерното си състояние. Ръцете на младежа бяха вързани за

легло, повече като знак за неговата безпомощност, отколкото като предпазна мярка.

Принцът вече си спомняше добре какво бе направил, за да заслужи такова наказание. Беше по-тъпкал заповедите на председателя, бе избягал от Двореца на шепота и се бе държал недостойно на публично място. Така че принудителната кома беше справедлива присъда. Даниел никога нямаше да забрави колко лесно може да бъде смачкан.

При появата на председателя младежът буквално затрепери от страх. Базил му хвърли презрителен поглед, после се обърна към заместника си.

— Всъщност защо взехме ОХ с нас? Напоследък имахме достатъчно проблеми с компитата.

— Сър? ОХ е конструиран векове преди да сложим на бойните модели кликиски програми. Няма защо да се тревожите за него.

— Но защо е тук? — настоя Базил.

— Защото ни трябва. ОХ ще се постарее да наставлява принца. Повярвайте ми, така ще е по-добре.

ОХ започна спокойно да обяснява на младия принц текущата ситуация в Ханзата и събитията от поставянето му в кома. Даниъл беше значително по-слаб отпреди. „Добро начало“.

Ужасеният младеж примигваше и местеше поглед от председателя към компито и обратно. Тръскаше глава като мокро куче и се мъчеше да осмисли информацията. Докторите му донесоха чаша плодов сок и той успя да отпие глътка.

— И сега... какво ще правите с мен? — попита принцът, когато компито свърши.

— Зависи. Вече доказа, че не струваш. Въпросът е дали все още ставаш за нещо, или трябва да се отървем от теб? Предпочитам да не губя време, като започна от нулата с нов кандидат. Но няма да се занимавам и с теб, ако не си си научил урока.

— Научих го!

Базил го изгледа намръщено и се зачуди какви ли кошмари сънува човек, докато е в кома.

— Моля ви, само ме освободете.

— А готов ли си да се промениш? Научи ли мястото си в Ханзата? — Гласът на Базил беше остър като скалпел. — Ако се

наложи отново да те отстраняваме, ще те превърна директно в тор за колониите. Няма да си играя да те включвам на животоподдържащи системи.

— Не! Няма да е нужно. Обещавам. — Базил го погледна в очите. Ужасът на младежа беше напълно искрен и неподправен.

— Можеш ли да си кралят, който Питър не е?

Даниъл преглътна и събра кураж.

— Ще бъда истински крал. Той имаше своя шанс, сега е мой ред.

— Ще е твой ред, когато аз кажа.

— Само кажете, господин председател. Моля ви. — Устните му трепереха. — Моля ви, само не ме убивайте. Искам да съм принц.

— Даниъл, нямам нужда от принц. — Базил заобиколи леглото. — Трябва ми крал.

— Господин председател, разполагам с необходимите програми — каза ОХ. — Само ми трябва съдействието на ученика.

Базил погледна ядосано компито.

— ОХ, не забравяй, че и Питър беше твой ученик.

Даниъл се обърна към компито, което преди мразеше.

— Обещавам да правя каквото ми каже ОХ! Наистина.

Примиреността и сътрудничеството бяха добър знак. Питър не бе проявявал такова послушание дори в ранните си дни. Даниъл започна да подсмърча и председателят се намръщи.

— Спри. Това изобщо не е царствено.

Младежът се стегна и застана в една от позите, на които го бе научил ОХ. Не беше никак зле.

Базил се усмихна на Пелидор и Каин и каза благо:

— Добре, Даниъл, успя да ме убедиш.

71. ОСИРА'Х

На Добро пристигна куриерски кораб и пратеникът поиска да говори с губернатора, без да уточнява дали става дума за Даро'х, или Удру'х. Илдирийците и освободените хора се бяха струпали на космодрума.

— Магът-император нареди и Осира'х да чуе думите ми — заяви куриерът.

Срещата се проведе в покоите на губернатора.

— Хидрогите подновиха исканията си. Адар Зан'нх ще бъде изпратен на Земята да предложи подкрепата на Слънчевия флот.

— Това измама ли ще е? — попита Удру'х.

— Не знам. Повечето бойни лайнери се събират на Илдира и се готвят за заминаване.

Осира'х усети как разочарованието я пробожда като нож през сърцето. Искаше й се да изпищи, че баща й се е предал толкова лесно.

— Нима магът-император се е съгласил? — изрази учудването си и Даро'х.

— Това е единственият начин да спаси империята. Благодарение на помощта на Осира'х.

Призля й, когато видя усмивката на Удру'х.

— Защо баща ми е поискал да чуя това?

— Предполагам, магът-император е решил, че ще си доволна, че си успяла да изпълниш задачата и нашата размножителна програма не е била напразно.

Осира'х усещаше, че все още може да докосне хидрогите, но бе заслонила съзнанието си от тях и не искаше да им сподели тази информация. Беше се надявала никога повече да не й се налага да влиза в контакт с тези същества. Но пък щом Удру'х можеше да пази тайни от мага-император, и тя щеше да запази своите от хидрогите.

Обърна се към Даро'х.

— Губернаторе, след като съборихте оградите и освободихте хората, ще им кажете ли, че расата им е обречена? Или ще ги оставите да работят щастливо, докато хидрогите не дойдат да ги избият?

— Нямам власт над хидрогите! — отвърна Даро'х и разпери ръце.

— Няма нужда да им казваме истината, тя само ще ги обезпокои. — Удру'х се обърна към куриера. — Искам да се върна заедно с вас на Илдира. Вече нямам работа тук, а магът-император ще има полза от съветите ми в тези трудни времена.

Когато над Добро се спусна мрак и илдирийците се прибраха в добре осветените си жилища, доскорошните затворници се събраха на тайна среща.

Жилищните сгради бяха почистени и разполагаха с нови легла и мебели. Хората вече имаха право да си строят домове извън границите на поселището. Освен това можеха да си създават семейства, с когото искат, а не както преди, според гениите комбинации. Но това, че бяха съборили оградите, не означаваше, че са свободни.

Осира'х знаеше, че щастливото им бъдеще е съвсем илюзорно. Баща ѝ се бе провалил, точно както се бе опасявала. Новините на куриера бяха прекършили и последната ѝ надежда. Хората заслужаваха да узнаят истината за съдбата на расата си.

Новият губернатор не им бе показал записите на огромния кораб, с който бяха напуснали Земята, и как илдирийците ги бяха отвлекли, за да създадат телепатичен посредник с генетичните си експерименти. Хората бяха изкарали много поколения в плен, при това ненужно.

„Родителите ми постигнаха с любов това, което тази насилствена програма не можа за векове“.

И за какво? За да се стигне до унищожението на човешката раса?

Дори Нира слушаше с ужас, докато момичето им разправяше цялата история. Наследниците на „Бъртън“ бяха тормозени много години, но сега разбираха, че са били и лъгани. Бяха пешки, използвани да сложат край на собствената си цивилизация.

— Големият въпрос е — какво да правим сега — каза Стоунър.

— Трябва да сме благодарни на новия губернатор — отвърна една възрастна жена. — Нещата се подобриха. Останалото е извън

нашата власт.

— Нима това е достатъчно? — извика Гневно Осира'х. Израсналите в плен хора не познаваха друг живот, освен робството и постоянните изнасилвания. — Никога няма да ви позволят да напуснете Добро. Даже сигурно ще бъдете избити, заедно с останалото човечество.

— Но сега сме свободни — каза един оплешивяващ мъж. — Нали губернаторът ни обеща?

Нира откъсна поглед от тъмния прозорец.

— Нима можем да вярваме на губернатора? Спомнете си какво правеше с нас Удру'х. А сега и планове на Джора'х... — Тя затвори очи. — Не може да е истина.

— Истина е — отвърна Осира'х и я докосна по рамото.

Момичето усети, че хората започват да осъзнават сложността на ситуацията. Опитваха се да постигнат баланс между жаждата за отмъщение и желанието за мирно съществуване и нов шанс.

Стоунър стисна зъби и наведе глава.

— Какво можем да направим? Не знаем как да се сражаваме. Как можем да повлияем на нещата? Дали да не отидем при губернатора Даро'х? Да поискаме да предприеме нещо?

Нира повиши глас, сякаш най-сетне бе решила да прегърне отмъщението.

— Даро'х може и да е новият губернатор, но вината не е негова.

Осира'х затвори очи, опитваше се да заличи всеки добър спомен, който имаше от чичо си. Всички моменти, в които ѝ бе показвал любов и уважение. Той се готвеше да напусне Добро и я бе поканил на прощална вечеря. Това щеше да е перфектният момент за действие. Бившите пленници трябваше да планират всичко внимателно.

— Всички знаем кой ръководеше програмата — каза Осира'х — и кого трябва, да виним.

72. СЪЛИВАН ГОЛД

Машинното помещение на бойния лайнер бучеше от шума на двигателите и разговорите на екипажа. След завръщането на хидрогите нуждата от спешни действия бе нараснала неимоверно. Но доколкото виждаше Съливан, илдирийците не бяха стигнали доникъде.

Инженерът Шир'оф ги водеше на обиколка из машинното. Спуснаха се по металните стълби покрай извитите реактори и цилиндрите, пълни с нажежени екти. Показваха им всяка палуба и всяко помещение. Около тях имаше стотици членове на екипажа, поне три пъти повече, отколкото бяха нужни според Съливан. Постоянният шум го дразнеше. Липсваха му Лидия, децата и внуците.

„Ако успеем да постигнем нещо, илдирийците ще ни освободят. Стига адарът да удържи на думата си“.

Табита попиваше информацията със смесица от удивление и неприязън. Беше отказала да си води бележки на илдирийския датапад, който ѝ бяха дали.

— Сигурно е същият модел, който сте ползвали преди двеста години.

Шир'оф се усмихна, сякаш това беше комплимент.

— Стигнахме сме върха на цивилизацията си. Няма нужда от подобрения. — Явно не можеше да види пукнатината в логиката си.

— И ето че загазихте. След като сте си вирили носовете толкова поколения, вече не можете да измислите нова идея.

Адар Зан'нх ги очакваше в командния център.

— Покажете ми откритията си. Нямаме никакво време. Трябва да замина на Земята и ако не откриете нещо, докато се върна... — Реши да не довършва думите си.

— Разполагахме само с няколко дни — каза Съливан.

— Да, на мен обикновено ми трябва поне седмица, за да се справя с непобедими врагове — обади се саркастично Табита. — Не

мога да измисля нова оръжейна система, да я произведа и да я монтирам за два дни.

— Но точно това се иска от нас.

Табита изпука кокалчетата на пръстите си. На екрана се виждаха хиляда и тристате бойни кораба, които кръжаха в орбита.

— Значи ще трябва да се справяме, с каквото разполагаме. Дали не можем да ползваме Слънчевия флот по друг начин?

Съливан огледа дейностите в командния център. Имаше толкова много народ, че се чувстваше наред оживена улица.

— Ето какво си мисля. — Табита прехапа долната си устна. — Единственото, което може да унищожи бойно кълбо, с изключение на фероуите, е таранирането с голям кораб. Точно както е направил вашият командир. Но сигурно не можете да произведете хиляда празни лайнера и да ги хвърлите срещу хидрогите, нали?

Зан'нх прие коментара ѝ напълно сериозно.

— Не е нужно да са празни. Слънчевият флот има седем кохорти. В краен случай ще ги използваме по този начин.

Съливан осъзна, че всъщност не е виждал в илдирийската империя нещо като компита.

— Но на тези кораби има толкова много екипаж. Нямате ли автоматични системи, които да намалят загубите в битка?

Адарът поклати глава.

— Империята не разполага с интелигентни машини, роботи и компетентни компютъризирани компаньони. Това е част от сделката ни с кликиските роботи. — Лицето му запази каменното си изражение. — Поредната лоша сделка.

— Значи всичко се прави на ръка? — попита Съливан невярващо.

— Не ни липсва работна сила.

— Искаш да кажеш, че когато адар Кори'нх таранира хидрогите, всички кораби са били с пълен екипаж?

— Минимален — отвърна Зан'нх. — Нямаше друг начин.

Съливан се зачуди какво ли разбират илдирийците под „минимален“.

Табита присви вежди.

— Май трябва да ви обясня някои нещица за автопилота и автоматичните системи за управление.

73.

КОЛКЕР

Когато се покатереше на върха на някоя от кулите в Призматичния палат, зеленият жрец можеше да си представи, че седи в короните на световната гора на Терок. Топлата светлина на слънцата се стичаше по зеленикавата му кожа като разтопено масло.

Но след като му бяха отнели фиданката, нищо не можеше да му достави радост. Беше загубил единствената си възможна връзка със световната гора. Фиданката бе мъртва. Магът-император наистина бе чудовище — и кроеше още по-голямо предателство.

Високо в небето се виждаха бойните лайнери и помощните кораби. Сякаш цялото население на Илдира бе заето с всякакви трескави дейности. Таловете Лорие'нх и Тае'нх вече подготвяха лайнерите, които щяха да участват в нападението на Земята.

Съливан, Табита и повечето миньори бяха изпратени на работа. Зеленият жрец не се бе чувствал никога толкова самотен.

Старият свещеник-философ се присъедини към него без покана. Колкер не беше сигурен дали срещата им е случайна, или старецът го е проследил. И двамата се взираха в гората от кристални сгради.

Колкер искаше да бъде оставен на мира, но пък жадуваше за разговор. Просто не можеше да реши как да говори с хиперрелигиозния илдириец.

— Самотен съм. Никога не съм бил толкова самотен.

— Аз не съм. И никога не съм бил. — Старият мъж вдигна поглед нагоре, въпреки че небето бе толкова ярко, че Колкер непрекъснато примигваше. — На моята възраст погледът се замъглява. Трябва да гледам право в слънцата, за да ги усетя. Но в мен грее ярко Източникът на светлина. Душевните нишки ме топят. — Той вдигна с костелива ръка медальона на гърдите си. — Тъжно ми е, че не можеш да почувстваш тизма, приятелю. Ако можеше да се свържеш към нашата мрежа, никога нямаше да се чувстваш самотен.

Колкер се обърна на другата страна.

— Знам какво би ми помогнало и то не е вашият тизм. — Искаше му се да говори, но не и с някой толкова самодоволен.

Старецът видя, че е нежелан, и бавно се изправи, като зле поддържана древна машина.

— Нямахте да мислиш така, ако разбираше повече от това, което ти казвам.

Колкер въздъхна. Свещеникът така или иначе беше тук, тъй че можеше да го послуша. Може би това щеше да го откъсне от проблемите.

— Почакай. Аз съм твоята заплелена публика. — Не можа да прикрие горчивината в тона си. Непрекъснато мислеше за изгубената фиданка. — Обясни ми.

И Тери'л започна да разказва.

74. НИРА

Осира'х отиде да вечеря с бившия губернатор, а Нира и останалите хора се заеха да доуточнят плана си. Удру'х се преструваше, че момичето ще му липсва, и мислеше, че и на нея ще ѝ е тъжно. Жестокият илдириец възнамеряваше да напусне Добро и да забрави всичките си престъпления. Нира нямаше да му позволи да се измъкне.

Ненавиждаше го заради физическия и психически тормоз, на който я бе подлагал. Беше толкова щастлива, когато разбра, че е бременна за първи път. Осира'х беше зачената с любов — нещо непознато дотогава за престолонаследника, чиято цел бе да направи колкото се може повече деца. Искаха да отгледат бебето си в Призматичния палат и да му осигурят всичко необходимо, а ето какво се бе случило.

Откакто научи за преговорите с хидрогите, Нира се питаше какво ли наистина ще направи Джора'х. По време на пленничеството си имаше твърда вяра в него. Сега го приемаше само като „мага-император“, човек, който е загубил сърцето си при наследяването на трона.

Тази вечер ядосаните хора се бяха събрали в една от сградите и очакваха тя да ги поведе. Щяха да покажат на илдирийците докъде се простира гневът им.

— С формалното ни освобождаване илдирийците ни дадоха сила, за която не подозират. Досега са ви възприемали като мекушави и безпомощни. Тази вечер ще им покажем, че не сме им вече пешки. Тази нощ ще изгорим старото, ще заличим белезите и ще положим началото на новия старт. Ще разберем доколко държи на думата си новият губернатор.

Тя погледна децата си. Беше успяла да ги прибере без проблеми от илдирийското поселище: след като Даро'х беше отворил вратите на

лагера, вече никой не ги наблюдаваше. Децата бяха просто остатъци от прекратената програма.

Стоунър улови погледа ѝ.

— Няма ли да е опасно за тях? Ами ако дойдат пазачите?

— Важно е да видят това. — Осира'х беше обяснила на братята и сестрите си как са били измамани, че могат да помогнат на империята и че в крайна сметка ще допринесат за гибелта на майчината си раса. Дори Род'х беше прозрял истината и сега всички деца я подкрепяха.

Хората бяха приготвили факли и запалители. Илдирийците се ужасяваха от мрака, но... тази вечер Нира възнамеряваше да им даде пламък, който никога да не забравят.

Събраха се пред размножителните бараки. Всички мразеха тези сгради. Нира взе една факла и подпали близката стена.

— Изгорете ги.

Сградите бяха седем и всяка стая беше пропита с вековни болезнени спомени. Децата ѝ взеха факли и подпалиха другите стени. Включиха се и останалите хора. Нощният вятър помагаше за разпалването на пожара. Бараките започнаха да димят и пращят.

Скоро ярките пламъци привлякоха вниманието на илдирийците в добре осветеното им селище. Откъм сградите на докторите и пазачите започнаха да светят блестители.

— Това не е достатъчно! — изкрещя Бен Стоунър. — Да изгорим и селището им! То е построено с робския труд на нашите прадеди. Ако ние ще започваме отначало, нека и те направят същото.

Разгневената тълпа поде призива и тръгна напред.

— Изгорете им сградите!

Разтревожената Нира усети, че последователите ѝ излизат извън контрол.

— Не! Вече изгорихме бараките — това беше целта ни.

Огънят се разпростираше в сърцата им по-бързо, отколкото поглъщаше постройките.

— Нека си получат заслуженото!

Бараките вече бяха напълно погълнати от пламъците. Нира осъзна, че няма да си възвърне контрола над тълпата, и ѝ призля.

Род'х видя, че гледа към селището, и я дръпна за ръката.

— Сега при баща ми ли ще идем?

Покрай цялата суматоха Нира бе забравила какъв му се пада
Удру'х.

— Да, Род'х. Сега ще отидем при баща ти.

75.

БИВШИЯТ ГУБЕРНАТОР УДРУ'Х.

Постоянните дози шайинг циркулираха в тялото на Тор'х като пясъчна буря, която затуля слънцето. Наркотикът откъсваше ума на предателя от връзката с тизма. Восъчното му лице не бе изразило никаква емоция, откакто бунтът на Руса'х бе потушен.

— Спиш прекалено спокойно, Тор'х — измърмори Удру'х. — Всички сме принудени да се сблъскваме с последиците от изборите си. — Той се обърна и излезе от стаята на бившия престолонаследник. Трябваше да го премести в резиденцията на Даро'х. Но не сега. Беше поканил Осира'х на прощална вечеря, преди да замине за Илдира, и възнамеряваше да прекара приятно.

Момичето вече го очакваше. Стоеше до масата, облечено в официалната си дреха. Удру'х за момент спря. Беше я отгледал почти като своя дъщеря, научил я беше на всичко необходимо, за да спаси империята — и тя бе успяла. Мисълта за това щеше да го топли винаги, дори да не получеше признание за работата си на Добро, дори ако магът-император го накажеше за стореното на Нира. Важното бе, че програмата беше успяла.

Той зае мястото си и слугите започнаха да поднасят напитки, ордьоври, плодове и съдове с топла храна. Удру'х усили светлината, въпреки че момичето нямаше нищо против да седи и на по-тъмно. Напоследък прекарваше твърде много време при майка си и другите обекти. Добре че тази вечер бе решила да дойде, където ѝ бе мястото.

— Трябва ли да ви наричам губернатор? Или бивш губернатор?

— Можеш да ми казваш чичо. — Усмивката изобщо не му отиваше.

Тя прие думите му без коментар.

Хранеха се бавно, без да показват наслада. Удру'х не разбираше защо се чувства странно. Бяха вечеряли заедно толкова много пъти.

— Това ми напомня колко време прекарвахме заедно, докато се обучаваше. — Изпитваше горчиво усещане за загуба. — Като малка

искаше единствено да ме зарадваш. Това не бе толкова отдавна.

Осира'х го погледна с големите си очи. Изглеждаше някак отдалечена, отнесена.

— Сякаш изминаха хиляда години.

Не можеше да си представи какво е преживяла, когато я бяха спуснали в газовия гигант, за да установи контакт с хидрогите или да загине. Какво ли бе, станало със съзнанието ѝ, когато го бе разтворила за извънземните същества?

— Съжалявам, че трябваше да преминеш през толкова трудности.

— Беше необходимо — отвърна Осира'х все така отнесено, след което попита с твърд глас: — Съжаляваш ли за това, което си причинил на майка ми?

Той се намръщи. Зелената жрица не беше от значение, но явно бе напълнила главата на дъщеря си с ужасии.

— И това беше необходимо.

Отвън се чу шум и крясъци. Удру'х отиде до широките прозорци и погледна към човешкото селище. Виждаха се ярки пламъци. Размножителните бараки горяха!

— Какво правят? — В сухия сезон вятърът можеше лесно да разнесе пожара.

По улицата приближаваше тълпа. Разтревожените илдирийци тичаха към домовете си, а хората ги преследваха и трошаха уличното осветление със земеделските си инструменти.

Това беше лудост! Удру'х побърза да залости вратата.

— Осира'х, стой тук! Това е бунт! — Даро'х беше предоставил на хората твърде много свобода и твърде бързо. Трябваше да предупреди младия губернатор. Експерименталните обекти не можеха да схванат какво е да си свободен.

Момичето спокойно се приближи до прозореца. Трима илдирийски пазачи с портативни блестители се опитаха да оформят защита, но хората се нахвърлиха върху тях като побеснели.

Удру'х изтича в стаята на Тор'х. Презираше направеното от престолонаследника, но беше длъжен да го защити. Ако зависеше от него, щеше да го хвърли на тълпата, да го разкъсат на парчета. Но магът-император беше дал ясни инструкции и Удру'х не искаше да разочарова брат си пак.

Вдигна отслабналото тяло и го пренесе по стълбите към подземното скривалище. Помещението бе проектирано за подобни случаи и щеше да е перфектно за Тор'х.

Остави отпуснатото тяло на един нар.

— Вратата е скрита. Стаята е осветена и щом запечатам помещението, ще си в безопасност. — Не че младият мъж можеше да го чуе. — Ще стоиш тук, докато се оправя със ситуацията.

Излезе и размести няколко сандъка, за да прикрие входа.

Забърза към главния вход, викаше пазачите, за да изгради защита срещу разбунтувалите се човеци. Технически новият губернатор беше Даро'х, но Удру'х можеше да се справи по-добре с кризата. Зачуди се как ли се справя младият мъж в своята резиденция.

Когато се качи на основното ниво, видя Осира'х точно до вратата. Погледна го, усмихна се и я отвори широко.

Удру'х изкрещя, но нямаше как да я спре. Гневната тълпа изрева.

76.

АНТОН КОЛИКОС

Когато младият Райдек'х реши да отседне в полуразрушения дворец, Антон се изненада. Според Язра'х обаче това беше правилното място за установяване на губернатора. Естествено Райдек'х си избра други покои, а не тези на Руса'х, нито пък помещенията, в които бяха държали баща му.

Вече няколко дни екипите продължаваха да събарят разрушени постройките, да разчистват пътища и да възстановяват посевите.

Междувременно двамата историци откриха, че подземното хранилище е почти напълно запазено.

— Това е като гробница, пълна с документи — заяви Антон с усмивка. — Какво ли ще намерим тук?

— Множество мистерии и информация, която не е била сметната за достойна за Сагата.

Няколко работници стояха пред вратите, готови да разбият тухлената стена. Изобщо не изглеждаха заинтересовани от това какво има вътре.

Язра'х гледаше котките си, които обикаляха неуморно по прашните тунели.

— Тук ли ще останете? Трябва ли да ви пращам охрана?

— Само храна. Мисля, че ще имаме предостатъчно работа — засмя се Антон.

Тя сви рамене, сякаш не можеше да разбере как двама мъже биха прекарали часове в помещение, пълно с прашасали документи. Въпреки това му се усмихна.

— После ще ми разкажеш какви нови истории сте намерили.

— Винаги мога да си измисля нещо.

— Искам само истински истории — отвърна тя намръщено.

Антон я помоли да остави котките при тях.

— Няма нищо по-добро от това да четеш с котка в скута — напомни й. Илдирийците явно не можеха да го проумеят.

Тримата работници започнаха да разбиват стената с чукове. Антон се дръпна от летящите парчета. След още няколко удара входът към хранилището бе отворен.

— Много отдавна тук са били складирани апокрифните документи. Тези писания не са попаднали в Сагата за седемте слънца и затова са останали с малка историческа ценност за паметителите. Дори понякога съществуването им се е отричало, но сега трябва да ги проучим, за да помогнем на мага-император.

Работниците доразчистиха входа и Вао'сх се вмъкна в хранилището. Носеше портативен осветител.

— Хиляди документи, които никой не е виждал от хилядолетия! Очаква ни много работа, паметителю Антон.

Посегна и извади първата купчина диамантени филми. Изглеждаше така, сякаш щеше да се разплаче. Отпрати работниците и подаде част от документите на Антон. Човешкият учен ги изнесе в поосветената част на коридора и се взря в тях. Буквите бяха поорнаментирани и архаични от тези, с които бе свикнал.

— Сигурно ще ми трябва помощта ти, за да ги разчета.

По заповед на губернатора — без съмнение идея на Язра'х — няколко слуги донесоха още блестятели и две бюра. На Антон му се искаше и майка му да е тук и да види тези древни тайни. Маргарет Коликос щеше да се радва да помогне на сина си. Не беше чувал нищо за нея от много време. Дали бе още жива?

Двамата с Вао'сх започнаха да четат. Магът-император бе поискал отговори на въпроси, които никой не се бе осмелил да зададе. Трябваше да открият всичко за предишната война и начин, по който хидрогите да бъдат победени. Антон не възлагаше големи надежди на тези документи. Доколкото бе чел, последният конфликт се бе развил зле за всички.

Под земята лесно се губеше представа за времето, въпреки че исикските котки ръмжаха, понеже бяха огладнели. Язра'х дойде и се намръщи.

— Вие сте по-упорити и от екипите в полето. Няма ли да ядете? Да спите? Знаете ли откога сте тук?

— Нямам представа — отвърна Антон.

— Моля те, нареди на слугите да ни донесат храна — каза Вао'сх, без да вдига очи.

Антон погали златистата козина на една от котките.

— И може би няма да е зле да изведеш животните на въздух.

— Няма да е зле да изведе теб, паметителю Антон. Да направиш малко упражнения.

— Точно сега съм зает.

Тя изсумтя, но подбра котките със себе си. Скоро се появиха слуги с подноси с храна.

Антон чувстваше, че се намира в някакъв различен свят, изолиран от работата на повърхността. Вао'сх — пръстите и дори лицето му бяха покрити с прах — четеше с невероятна скорост. Вдигна поглед от поредната купчина документи и каза:

— Разкази за Изгубените времена? Предполага се, че тези истории са изгубени.

— Добре, че някой си е водил бележки. — Антон се зае с листовете пред себе си; откриваше сведения за предишни сблъсъци с хидрогите, информации за фероуите и дори истории за шана рей. Не беше сигурен как да различава истините от измислиците.

— Тайни, скрити под тайни, скрити под тайни. Дотук ли стигнахме? Изгубените времена са били измислени, за да се скрие предишната война с хидрогите. Вярвахме, че всички паметители са измрели и историята е била забравена. Но това е лъжа! Магът-император е накарал поданиците си да забравят след десетки поколения. — Сякаш щеше да му прилошее. — Голяма част от това, на което са ме учили, не е вярно. Дори Изгубените времена!

Антон, който беше добре запознат с идеята, че историята се редактира и понякога измисля, не бе толкова притеснен. Даже беше леко развълнуван.

— Тогава ли са измислили шана рей като враг заместител? Измислица, която да запълни празнината от цензурираната история?

— Вече не знам какво да мисля — отвърна с треперещ глас Вао'сх и препрочете поредния лист, преди да го остави. Антон се наведе да погледне над рамото на приятеля си. Паметителят очевидно не искаше да научава повече, но заповедите на мага-император бяха ясни. Нямаше избор, освен да се зарови в писанията, които все повече разклащаха света му. Антон го съжаляваше.

Вао'сх погледна следващия лист така, сякаш щеше всеки миг да избухне в пламъци.

— Паметителю Антон, според това шана рей май ще се окажат истински.

77.

КРАЛ ПИТЪР

— Ама че мръсник! — възкликна Питър, макар да знаеше, че не бива да се изненадва. — Гаден, егоистичен мръсник. Решил е да ни убие.

Лоялното учителско компи тъкмо бе пуснало записа от разговора на Базил с принц Даниъл. Кралят беше изолиран в покоите си, практически под домашен арест, но компито се придвижваше необезпокоявано из Двореца на шепота. Беше служило на почти всички крале в историята на Ханзата.

Базил възприемаше компитата като мебелировка и не можеше да се представи, че ОХ би могъл да възразява срещу неговите методи. Заместникът Каин вече го бе ползвал на два пъти за предаване на дискретни съобщения.

Стояха сами в кралското крило близо до един фонтан, който да затруднява евентуалните подслушвачи. ОХ, от своя страна, беше успял да обезвреди всички подслушвателни устройства в помещението.

На лицето на Естара бяха изписани загриженост и решителност.

— С колко време ще разполагаме след събуждането на Даниъл?

— Базил ще направи своя ход веднага щом намери добър момент и измисли как да покрие всичко. Но преди да предприеме нещо, ще иска да се убеди, че Даниъл е по-добрата алтернатива. Мисля, че разполагаме с поне няколко дена.

— Освен това не знае, че сме предупредени — прошепна Естара. — Това ни дава малко предимство.

Питър погали дългата ѝ коса.

— Той изтегли ЗВС от колониите и ги изостави. Хидрогите могат да унищожат поселищата и да дойдат тук, когато си искат. Човешката раса е изправена пред гибел. През цялата война Базил се държи така, сякаш всички, освен него са заменими.

— Питър, не искам да го казвам, но може би председателят е прав? Какъв избор има? Загубихме голяма част от Земята вържени

сили, а остатъците не биха могли да спрат масирано нападение. Може би е прав?

— Може и да има основания, но тръгва по грешен път. — Бузите на Питър пламнаха. — Виж какво причинява на човешката раса. Нали видя последните доклади. Направо обрече колониите ни.

Капитан Маккамон беше решил да помага самостоятелно на краля и му носеше копия от редовните брифинги на председателя. Информацията беше полезна, макар че Питър не можеше да прави нищо с нея.

— Забелязах много случаи на ирационално и нелогично поведение у председателя. Особено през последната година — каза учителското компи.

— Той наруши собственото си право и се поддаде на личните си чувства. Мисли повече за себе си, отколкото за Ханзата. ОХ, трябва да ни помогнеш.

В коридора се чу някакъв шум. Кралските стражи на пост пред вратата се отдръпнаха и пропуснаха двама облечени в ливреи слуги, които носеха подноси с храна. Питър смяташе, че пъстрото официално облекло е повече атракция за туристите, но слугите ходеха така във всички части на Двореца.

— Още не сме поръчвали храна.

Мъжете примигнаха смутено.

— Извинете, ваше величество. След малко ще започне банкет за двеста души и от кухнята се притесняват, че после ще им е трудно да изпълнят поръчката ви.

Слугите изглеждаха притеснени, че кралят ще ги сгълчи за предвидливостта им, но Питър просто искаше да ги разкара.

— Добре. Тръгвайте. С кралицата имаме сериозен разговор.

Двамата мъже се оттеглиха и Питър затвори вратата.

Естара помириса апетитната супа и си взе сандвич с пушена риба.

— Доста съм гладна.

ОХ стоеше до масата и търпеливо изчакваше да подновят дискусиата си. Питър спря кралицата, преди да отхапе, и накара компито да провери сандвича и всичко друго за отрова. Базил нямаше представа, че учителското компи може да се ползва за такива неща.

Оптическите сензори на ОХ присветнаха.

— Не засичам отрова, крал Питър. Но пък има някакъв странен химикал. Ей сега ще направя молекулярен анализ.

Питър взе сандвича от ръката на Естара и погледна храната с неприязън; зачуди се дали Базил вече не е започнал да действа.

— Не искам дори да я докосваш.

ОХ най-сетне приключи с изследванията.

— Във всяко ястие има солидна доза безвкусен химикал, предизвикващ аборт. За краля няма да има ефект, но подобна доза със сигурност ще предизвика спонтанен аборт у кралицата.

— Аборт!? Но бременността ми е твърде напреднала. — Естара се отпусна на стола, сякаш я бяха ударили.

ОХ продължи с все така равен глас:

— Помятане в шестия месец от такъв химикал ще нанесе сериозни вреди на майката, може би дори смърт.

Питър се разтрепери от гняв.

— Това кръвожадното копеле няма да се откаже.

— Точно като делфините — прошепна Естара.

Искаше му се да изхвърли подносите през балкона и да засипе Базил Венцеслас с проклетия, но се насили да реагира спокойно. Единственото им предимство беше незнанието на председателя, че са засекали саботажа му. Ако Базил мислеше, че плановете му работят, нямаше да опита нещо друго. Това можеше да им спечели още някой ден.

Питър все подносите и ги изсипа в машината за рециклиране на боклук.

Кралицата беше пребледняла.

— Отсега нататък трябва да проверяваме всяка храна. ОХ, ако не беше ти...

— Кралице Естара, мисля, че ще успея да ви доставям малки количества храна — предложи компито.

— Може би капитан Маккамон също ще ни помогне — каза Питър. — Опитвах да се помиря с Базил. Можеше да работим заедно. Винаги съм се стремял да върша каквото е правилно за Ханзата. Но сега вече осъзнавам... — кралят се обърна към Естара, — че ще трябва да го убием, преди той да ни е убил.

78. ОСИРА'Х

— Осира'х, ела при мен! Ще те защитя! — изкрещя Удру'х при вида на разгневената тълпа. Не можеше да повярва, че момичето не разбира пред каква опасност са изправени.

Тя не помръдна.

— Аз съм в пълна безопасност.

Внезапно всички светлини изгаснаха и къщата потъна в мрак. Човеците бяха повредили генератора, който захранваше резиденцията на бившия губернатор.

— Няма къде да избяга — чу се властният глас на Осира'х.

Удру'х се обърна и побягна по тъмния коридор. Мракът го ужасяваше.

Осира'х разпозна гневния глас на Бен Стоунър.

— След него. Не го оставяйте да се измъкне.

Останалите подеха призива.

Бившият губернатор стигна до стълбището и го изкачи на бегом. Отблясъците от пожарите осигуряваха достатъчно светлина на преследвачите му.

Осира'х беше и прималяла, и развълнувана. Не биваше да си спомня, че едно време харесваше Удру'х. Време беше той да си получи заслуженото наказание. Събитията се развиваха лавинообразно и тя бе основният фактор, който ги бе отрицал.

Побърза да догони преследвачите. На горния етаж Стоунър и хората му бяха заклезили губернатора в един ъгъл. Осира'х потисна съжалението, като извика ясните спомени на майка си. Испита болката и унижението, на което бе подложена Нира, сякаш всичко се бе случило на нея.

Очите на Удру'х отразяваха няколкото здрави улични блестителя и бушуващите пожари. Той усети появата на Осира'х и се обърна към нея.

— Вашата размножителна програма открадна живота на тези хора и на много предишни поколения! — изкрещя тя.

— Осира'х, знаеш защо го направихме. Аз спасих расата си!

— И обрече расата на майка ми. — Думите ѝ прозвучаха като присъда.

Стоунър и хората му приближиха бившия губернатор. Всички бяха въоръжени с най-различни земеделски инструменти. Гневът им избухна и те се хвърлиха върху илдириеца, който бе опрял гръб в стената.

Удру'х се съпротивляваше мълчаливо. Осира'х чуваше тъпите звуци на ударите. В паметта ѝ изплуваха други образи на лицето на губернатора и тъмните размножителни бараки.

— Чакайте! — чу се ясният глас на Нира. — Спрете!

Осира'х се обърна и видя зелената жрица на стълбите. Беше довела и останалите си четири деца: стояха плътно зад нея.

Хората спряха да бият Удру'х. Осира'х бе мислила, че майка ѝ ще се зарадва на случващото се, но Нира я изненада.

— Не го убивайте.

— Майко, знаеш какво ти направи той, както и на тези хора. И на мен.

— Не съм ти направил нищо лошо! — Окървавеният Удру'х се надигна, залитна и продължи: — Ти беше най-голямата ми надежда. Моята награда.

Осира'х го погледна с отвращение.

— Всяко докосване и всяка дума бяха като бодливата тел около лагера. Ти ме хвалеше след всяко трудно упражнение, но аз усещах единствено как жестоките ти ръце докосват майка ми.

Нира погледна дъщеря си и мъчителя си.

— Губернатор Удру'х, никога не съм искала да те мразя. С Джора'х бяхме щастливи в Призматичния палат, но ти ни отне щастието.

Тълпата беше отстъпила, но гневът ѝ все още не бе преминал.

— Аз усещах болката и страданията на майка ми! — изкрещя момичето. — Как мога да забравя? Когато ти я изнасилваше, изнасилваше и мен!

— Не! — Удру'х изглеждаше наистина ужасен.

— Тя е моя дъщеря. Знае всичко, което си правил с мен. Предадох ѝ спомените си в онази нощ, когато пазачите ме пребиха и обявихте, че съм мъртва.

Осира'х вдигна ръце и докосна лицето на бившия губернатор. Главата ѝ се пръскаше от болка.

— Сега ще го накарам да разбере. Трябва да научи.

Той примигна, сякаш очакваше прошка, но момичето бе намислило нещо съвсем друго.

— Осира'х, какво...

Тя притисна длани към слепоочията на наставника си и го загледа яростно.

— Аз съм мост между расите. Разтворих се и станах проводник за хидрогите. — Изражението ѝ беше плашещо. — Сега ще ти споделя нещо.

Удру'х започна да трепери. Очите му се разшириха и се изпълниха с ужас, но тя не го пусна.

— Стига! — изпъшка той. — Спри!

Осира'х го пусна и Удру'х отстъпи назад. Очите му се бяха изцъклили.

— Сега се чувства по същия начин като теб, майко. — Момичето се усмихна.

Удру'х гледаше към Нира така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Може би все пак трябва да го убием? — каза Осира'х. — Искаш ли? Това няма ли да те накара да се чувстваш свободна?

Хората се разкрещяха, но Нира сякаш говореше само на децата си.

— Не. Може и да знаеш, че го мразя, но не знаеш какво искам. Омразата няма да ме освободи. Ти ме накара да видя братята и сестрите ти и да ги приема такива, каквито са, а не да ги отхвърлям заради произхода им. Помисли за брат си Род'х. Удру'х е баща му. Заслужава ли той да види как пребиват баща му до смърт?

Осира'х я гледаше объркано.

— Но аз го правя за теб, майко. Какво искаш?

— Искам промени за тези хора и този лагер. Вече сме достатъчно силни, за да може да ги изискаме. Промени, Осира'х. А не отмъщение. Насилието е лесно, но оставя петно, което трудно се отмива. Никога не бих поискала подобно нещо от теб.

Махна към окървавения Удру'х и добави:

— Вържете го и го отведете при новия губернатор. Той може да оправи нещата... стига да е достатъчно разумен.

79.

НИРА

Извън резиденцията на бившия губернатор цареше пълен хаос. Множество работници, слуги и пазачи бяха заклещени в жилищните сгради и не можеха да се измъкнат от пламъците. От всички страни се чуваха писъци.

В началото Стоунър и хората му запалиха складове и сервизни помещения, както и медицинския център. Но постепенно огънят обхваща и жилищата и мнозина илдирийци в момента изгаряха.

Бившите затворници с ужас слушаха воплите на попадналите в капан илдирийци. След малко се окопитиха и опитаха да разбият няколко врати, за да спасят заклещените хора.

В този момент се появиха стражите. Едрите войници се спуснаха върху бившите пленници и започнаха да ги секат с кристалните си мечове. Десетки бяха убити, преди хората да успеят да отстъпят. Ужасената Нира побягна към резиденцията на бившия губернатор, за да спаси децата си.

Там завари неочаквана гледка, но поне успя да предотврати едно убийство. Сега може би щеше да спре и останалите.

Чувстваше се ужасно. Бе планирала протеста и изгарянето на размножителните бараки, с цел да принуди Даро'х да направи по-съществени реформи. Въобще не бе предполагала, че ще се стигне до такива колосални разрушения. Ситуацията беше напълно извън контрол, а стражите убиваха всеки човек, на когото се натъкнеха.

Бараките бяха рухнали в димящи останки и сега вятърът разносяше искрите на пожара към тревистите хълмове. Бунтовниците въобще не се занимаваха с огъня и настъпваха към отдалечената резиденция на новия губернатор. Удру'х сигурно изпитваше ужасни болки, но поне бе успяла да му спаси живота — засега. Съмняваше се, че бившият ѝ мъчител ще го оцени.

Децата ѝ я следваха. Бяха ги учили, че трябва да жертват всичко за Илдирийската империя, но пък никога не си бяха представяли нещо

подобно.

Навсякъде търчаха илдирийци, опитваха се да загасят пламъците и да помогнат на сънародниците си. Групата на Нира бързаше през тях към целта си — резиденцията на новия губернатор.

Пред резиденцията обаче имаше плътен кордон защитници, които се втурнаха срещу тях. Надигна се вълна от писъци.

Нира със съжаление осъзна, че стражите няма да им позволят да стигнат до къщата на Даро'х, и взе бързо решение. Разбра се с Осира'х с поглед и двете пристъпиха напред, държаха Удру'х като жив щит.

— Искаме да говорим с губернатор Даро'х! — Думите на Нира се чува въпреки писъците, пращането на огъня и дрънченето на оръжията. — Извикайте го!

Пазачите не отпуснаха оръжията си. Много от остриетата бяха окървавени.

— Аз съм дъщерята на мага-император! — извика Осира'х. — Това е бившият губернатор Удру'х. А това е майка ми. Нали ви е наредено да я защитавате!

Останалите деца се присъединиха към майка си и сестра си. Род'х хвърли обезпокоен поглед към баща си, след което се обърна напред.

Войниците изпълняваха заповеди безпрекословно, но не знаеха как да се оправят в подобни оплетени ситуации.

— Извикайте Даро'х! Не бъдете глупаци — заповяда Удру'х през окървавените си устни.

Прозорците на втория етаж се отвориха и Даро'х се показа. Бе наблюдавал сцената въпреки възраженията на стражите.

— Приберете оръжията!

Пазачите се подчиниха веднага.

— Защо започнахте това? Освободих ви. Съборих оградите — викна Даро'х.

— Но не им каза за хидрогите и за плановете на мага-император! — извика Осира'х.

— Щом хидрогите ще ни избият така или иначе, защо да не се разправим с вас? — изкрещя Стоунър.

Нира пристъпи напред и вдигна ръце да умири гневната тълпа.

— Можем да спрем сега или да се унищожим взаимно. Не подценявайте силата на хората. Те нямат какво да губят. Ще ви

помогнем да се справите с тази ситуация. Моля ви, оставете ни да помогнем — нямаме много време. След това ще можеш да им кажеш истината.

Удру'х се олюля, падна на колене и извика:

— Направи каквото ти казва.

Пламъците вече обхващаха околните хълмове. Даро'х нареди на стражите да оставят оръжията и заедно с хората да изгасят пожарите и да спасят каквото могат.

— В противен случай всички ще загинем много преди атаката на хидрогите.

80.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Заместникът Каин винаги се появяваше с някакъв оптимистичен доклад, сякаш искаше да омекоти неприятните теми, като започне с нещо несъществено. Или пък имаше по-дълбок план? Базил се зачуди каква ли вест ще донесе този път.

Бе повикал заместника си в откритите градини на покрива. Внимателно подредените дръвчета, храсти и екзотични цветя се поддържаха с геометрична прецизност, каквато му се искаше да прилага и спрямо хората. Беше му приятно да гледа как растенията избуяват, но остават на местата си.

— Изследователите на хидрогския кораб са открили нещо ново за стената, която прилича на кликиските портали — каза Каин и размаха датапада си. — Инженерите са успели да активират енергийния източник. Очакват, че това ще доведе до голямо развитие на изследванията.

Базил присви устни. Това звучеше наистина интересно.

— Добре. А кога ще разберем как се унищожава бойно кълбо? Според докладите дори скитниците са разработили някакво ново оръжие срещу хидрогите в битката на Терок. Щом проклетите скитници са успели, очаквам Ханзата да се справи по-добре.

— Ако накараме хидрогския кораб да проработи, сигурно ще намерим начин и да го унищожим. Обикновено е по-лесно да прецакаш нещо, което работи.

— Да, имам добър опит в прецакването. Което ме подсеща за нещо. Възнамерявам да изпратя един малък кораб до Кронха 3 да потърси изчезналите разбивачи. Все трябва да са се дянали някъде. Може би ще успеем да си върнем някои.

Каин го погледна озадачено.

— Мислех, че бойните компита са ги отвлекли.

— Вероятно. Но зелената жрица на Стромо съобщи, че са засекли любопитен сигнал. На разбивачите имаше компи с

подслушвателна програма. Ако уловим сигнала му, може да намерим корабите.

— Интересно.

— А и така ще предоставим материал на медиите. Продължават да задават въпроси за краля и кралицата. Искат да знаят кога ще се роди бебето и защо кралската двойка напоследък няма публични прояви. Вече се появиха информации, че Питър и Естара са под домашен арест! „Поверителен източник!“. — Базил изръмжа сърдито. — Възложих ти задача да разбереш от кого изтича вътрешна информация. Разчитам на теб, Каин.

— Старая се, сър. Но за момента нямам представа. Този човек е много разумен и внимателен.

Базил въздъхна с отвращение и се насочи към същината на разговора.

— Извиках те, защото имам работа за теб. Трябва да напишеш едно много важно писмо.

— До кого? — попита заинтригувано Каин.

— До загрижените — или каквато фраза избереш. Писмото ще е от Естара. Разбираш ли, нашата кралица ще е отчаяна и съкрушена. Можем само да си представим как ще се почувства една жена, когато изгуби нероденото си дете.

Заместникът не може да прикрие изненадата си.

— Кралицата е загубила бебето? Кога?

— Ще се случи скоро. И ще има медицински усложнения. Ако оцелее след помятането, ще имам нужда от това писмо. — Базил присви очи. — Трябва да е перфектно, защото ще бъде разпространено по медиите.

— Искам да се изясним напълно, господин председател. — Каин изглеждаше резервиран, дори ядосан.

— Не се прави на глупав. Кралицата трябва да звучи отчаяно. Няма да се справи със загубата на детето и от мъка ще посегне на живота си. Сигурен съм, че ще намери някакъв бърз и безболезнен метод.

Лицето на бледия мъж започна да почервенява и той си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че е опасно и неразумно да убивате кралицата.

— Кралицата ще се самоубие... ако се наложи. Мисля, че ще трябва.

Каин се взираше в очите на председателя, без да помръдва.

— Помислете за последствията от подобно действие. Видяхте как обществото се зарадва, като разбра за бременността ѝ. Ако тя изгуби бебето, хората ще са покрусени. А ако се самоубие, ще е още по-тежък удар. Сега не е време да си сваляме умишлено морала. Хората са отчаяни. Според мен поемате излишен риск.

Базил махна пренебрежително с ръка.

— Общественият морал ще падне за малко и после ще се вдигне. В такива трагични времена хората се хващат за всяка сламка. — Председателят се наведе да помирише едно бяло цвете. — За наше щастие принц Даниъл се справя забележително добре. Толкова е уплашен, че оказва пълно съдействие. Е, понякога се държи наперено пред слугите, но никога около мен.

Каин явно не беше доволен.

— Изкарва си го на другите. Това не е добро качество за лидер, сър. Трябва да се постареем да му го втълпим, докато все още възприема. В противен случай може да ни навреди в бъдеще.

— Напротив. Според мен това е знак за самочувствие. Кралят трябва да се държи точно така, стига да изпълнява каквото му наредя.

Каин продължаваше да се бори с гнева си. Базил беше дори доволен да види малко характер в заместника си.

— Сър, може ли да говоря искрено?

— Ако искам ласкатели, мога да си намеря цяла тълпа.

— Вашата неприязън към Питър подминава професионалните граници и се превръща в лична вендета. Според мен това ви пречи да взимате рационални решения.

— Никога не съм губил от поглед цялостната картина. Списъкът с прегрешенията на Питър е безкрайно дълъг, както и този на хората, които са ме разочаровали. Смятам постепенно да възстановя реда и за тази цел трябва да направя всичко необходимо. Имам си собствена методология.

Срещата бе приключила.

— Напишете писмото. Може да не се наложи да го използваме, но искам да сме готови.

81.

АНТОН КОЛИКОС

Антон И Вао'сх горяха от нетърпение да споделят новите истории, които бяха открили в хранилището, и се отправиха към новите покои на губернатора Райдек'х. Вече бяха отсели най-провокативните и интересни документи, но още не разполагаха с лек за проблемите на мага-император.

Младежът изглеждаше изтощен, но и много по-уверен и решителен, отколкото на бойния лайнер. Трябваше да надзирава толкова много операции и да повдига духа на толкова хора, че нямаше време за колебания.

Язра'х се присъедини към тях, нетърпелива да узнае какво са открили. Красивата, но заплашителна жена седна съвсем близо до Антон, въпреки че той не ѝ бе оставил много място. Ухаеше на чистота и свежест, макар че не носеше парфюм. Грациозните ѝ котки обиколиха два пъти помещението и се настаниха в краката на Антон.

Райдек'х се обърна нетърпеливо към стария паметител.

— Историята героична ли е? За Хирилка? — Момчето се настани в един стол, който беше твърде широк за него.

— Това е историята на Сенчестия флот, попаднал в капан на тънката граница между светлината и мрака. — Антон също бе проучил документите, но предпочиташе приятелят му да разказва. Вао'сх имаше вроден талант.

— Орикс... отдавна забравено име на място, което вече не се посещава. Това била нашата първа колония, която станала жертва на шана рей. — Лицето на паметителя ставаше по-мрачно с всяка дума, гънките на челото му сменяха цветовете си. — Шана рей. Създанията на мрака дошли от тъмните си бездни и погълнали разузнавателния ни флот, убили екипажите, като ги лишили от светлина! — Той си пое бързо дъх и продължи:

— Илдирийците все още не познавали същността на този враг. Шана рей се разпростирала като вълна от живи сенки, поглъщащи

светлината и живота. Орикс бил първият свят, на който се натъкнали. Пълен с цъфтящи поля и щастливи семейства. Шана рей разпрострели мрака си над бедните хора, затъмнили очите и сърцата им. Настанала постоянна нощ.

Първичното слънце на Хирилка залязваше и сега небето се оцветяваше в оранжево от светлината на вторичното. Помещението ставаше все по-мрачно. В унисон с историята на паметителя.

— Когато магът-император усетил, че хората му са в беда, изпратил септа бойни лайнери на помощ. Седем кораба, въоръжени с най-добрите оръжия и с най-смелите екипажи. И седемте изчезнали в мрака... Магът-император почувствал ужаса през тизма и наредил на учените си да измислят нови оръжия с помощта на Източника на светлина. Скоро смелият тал Бриа'нх се отправил със своята кохорта към умиращата колония. Носел сто слънчеви бомби — сателити, които излъчвали силна, пречистваща светлина. Талът бил готов да отмъсти на коварните нападатели.

— Слънчевите бомби избухнали и светлината изгорила шана рей като киселина. Носела радост на илдирийците и смърт на създанията на мрака. Черният покров над планетата постепенно се вдигнал... но накрая бомбите изгаснали. Тогава шана рей се завърнали, готови за ново безмилостно клане. Тал Бриа'нх бил изправен пред стена от мрак, който не можел да победи. Изпратил куриери с подробности за битката и останал на флагмана си. Помощта нямало да пристигне навреме. — Вао'сх задържа дъха си, вмъкваше майсторска пауза за покачване на напрежението. Една от исикските котки се притисна по-близо до крака на Антон. — Когато подкрепленията пристигнали, Орикс изглеждал все едно някой бил боядисал цялата планета в черно. Шана рей успели да унищожат всичко живо. И до ден-днешен там не вирее и не живее нищо.

Вао'сх се обърна към младия губернатор.

— И знаеш ли какво станало с лайнерите на тал Бриа'нх? — Момчето поклати глава. — Те били обвити от пашкул от мрак, който не позволявал на светлината да влиза и излиза. Екипажите буквално били погълнати от мрака! — Антон си представи черен чувал за трупове. — Подкрепленията използвали лазери, за да проникнат в забулените кораби, но не открили оцелели. Всички илдирийци загинали, защото знаели, че няма да има повече светлина и топлина. — Старият

паметител потръпна и Антон реши, че този път това не е част от представлението. — Можем само да си представим кошмарната им агония.

— И в крайна сметка как са успели да победят шана рей? — попита Антон. — Искам да кажа, в историята.

— Знам само, че магът-император изковал нов съюз и повикал на помощ Великата светлина — отвърна Вао'сх. — Според документите, които открихме, тя имала огнена форма и използвала пламък, за да отблъсне създанията на нощта.

— Прилича ми на фероите — каза Язра'х.

— Може би фероите са ни помогнали преди! — възкликна Райдек'х. — Това ли искаше да откриете магът-император?

Внезапно исикските котки скочиха, Язра'х също скочи. Антон се обърна към вратата и видя задъхания тал О'нх.

— Губернаторе, приближават се три хидрогски бойни кълба.

— Хидроги! Какво ще правим? — Райдек'х гледаше ту Язра'х, ту командира. — Ще се бием ли? Разполагаме с кораби...

Офицерът докосна призматичния си медальон и заговори със спокоен глас:

— Бойните ми лайнери могат да таранират врага. За щастие, повечето екипажи са на земята и корабите са почти празни. Но се надявам, че това няма да е нужно. Наскоро над Илдира се появиха стотици бойни кълба и си тръгнаха, без да атакуват. Може би и тук ще се случи същото.

— Губернаторе, предлагам да им оставим първия ход — каза Язра'х.

Обърнаха се към отворения балкон и загледаха оранжевото небе на Хирилка. О'нх влезе във връзка с корабите в орбита чрез малко устройство на гърдите си. Язра'х стоеше до Антон и той усети, че се чувства в по-голяма безопасност в нейно присъствие.

Трите диамантени сфери се спуснаха от небето и закръжиха над руините. Накрая заеха позиции точно над цитаделата. Не излъчваха никакви предупреждения или ултиматуми, но заплахата беше ясна. Засега просто си висяха горе.

— Да слеза ли в убежището? Тал О'нх, по-безопасно ли ще е на борда на някой от вашите кораби?

Язра'х се намръщи на племенника си.

— Губернаторът трябва да остане тук. Ако ще умреш, поне умри храбро. Баща ти не трепна, когато бе убит от последователите на Руса'х. Сега Хирилка е твоя. Покажи на хората как трябва да се държи един губернатор. Може да са забравили след всичко, което преживяха напоследък.

Момчето се стегна и застана в позата, която бе усвоило от нея.

Антон погледна небето с надеждата, че няма да стане част от поредната епична история.

82.

ТОР'Х

Цареше абсолютен мрак. Черен, безкраен, сякаш разпрострян из цялата вселена. Не можеше да има по-лошо мъчение.

Сънищата на Тор'х бяха празни от безкрайно дълго време. Постепенно, с отминаването на ефекта на шайинга, кошмарите ставаха все по-напрегнати и мъчителни.

Той постепенно започна да си спомня Хирилка и бунта на Руса'х. Бяха опитали да свалят фалшивия маг-император Джора'х, неговия баща. Но се бяха провалили. Беше атакувал с лайнерите си, очакваше смъртта... а след това бе заловен и измъчван. Спомняше си жестоката усмивка на губернатора Удру'х, който коравосърдечно бе отхвърлил молбите му.

След това бе имало шайинг... твърде много.

И след това наслада.

И после нищо.

А сега имаше мрак. Всепоглъщащ мрак.

Не знаеше къде е. Стените бяха дебели и нямаше изход. Стори му се, че чува звук от прелитаща флота и разместване на мебели, но никой не отвори стаята му.

Не можеше да види и да почувства нищо. Ръцете му бяха развързани и той докосна лицето си. Плътният мрак беше като океан, изпълваше устата, носа и очите му.

Изпищя и започна да блъска стените, кокалчетата му се разкървавиха. Не можеше да открие врата. Тъмнината буквално го убиваше.

Направо го побъркваше.

Тор'х започна да се блъска в стената и да пици. Прегракна и изгуби гласа си. Дишаше накъсано. Съзнанието му се разпадаше.

Никой не го чуваше.

Никой не знаеше, че е тук.

И светлините никога не се върнаха.

83.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Осемдесет от работниците на Плумас бяха оцелели от бедствието. Но водните мини на клана Тамблин бяха почти изцяло унищожени.

От повредената екипировка излизаше студена пара. Животоподдържащите системи бяха отказали и температурата падаше рязко. На пострадалия таван бе оставало само едно от изкуствените слънца.

Джес погледна разровената земя, замръзналите трупове и мъртвите нематоди. Това беше седалището на неговия клан. Първия път бе напуснал Плумас заради любовта си към Ческа и се бе върнал променен.

Поквареният вентал в майка му бе причинил всичките щети, но всъщност вината беше негова.

Ческа усети покрусата му и се приближи до него. Докосването ѝ, което му бе отказвано толкова дълго, сега му даваше сила.

Старият Кейлъб плесна силно с ръце и се провикна към оцелелите:

— Хайде, всички. Имаме работа. — Водните миньори почнаха да оказват помощ на ранените. Изтощените и изтормозени братя Тамблин се заеха със създаване на временни убежища от останките на жилищните сгради.

От тавана се откъсна голямо ледено парче и падна в оловносивото море.

— Ческа, трябва да укрепим подземиято, докато не успеем да отведем хората на по-безопасно място. Има много ранени. Ела.

Потисна мъката си и ѝ обясни как да използва силите си, за да запуши най-сериозните цепнатини в тавана. След това се съсредоточи и започна да разчиства падналите ледени купчини.

Не можеше да докосва живи същества, затова се нагърби със задачата да пуска труповете във вече спокойното море.

— Ами ако заразя някого с покварен вентал? — След случката с майка си трябваше да е много внимателен.

„Това няма да стане. Повече никога няма да се случи“.

Той погледна един блед мъж, който бе загинал от загуба на кръв заради десетината си рани. Помнеше, че човекът работеше в станцията за отделяне на водород, но почти не бяха разменяли дума, когато Джес бе живял тук. Дори не знаеше името му. А сега мъжът беше мъртъв.

Екипът, който бе проверил тунелите за достъп до повърхността, се върна и доложи на Кейлъб:

— Повечето сондажни шахти са срутени. Помпите и горивните преобразуватели са повредени.

— Имаме само един функциониращ асансьор, но някои от индикаторите му отчитат странни показатели. Джес, дори с Ческа да поправите тавана, не виждам как ще се справим. След смъртта на Ендрю... — Кейлъб изхълца и пое дълбоко дъх. — И ако ти не си постоянно до нас, не виждам как въобще ще продължим с бизнеса.

— Ще трябва да изоставим Плумас, поне засега. Твърде много системи са повредени и не можем да поддържаме среда за живот.

Оцелелите все още не можеха да проумеят случилото се. Уин и Торин поклатаха глави.

— Не можем да се махнем. Виж колко работа ни чака!

— Как ще преодолеем кризата? — изстена Торин.

— Ендрю се занимаваше с финансите. Как ще се справим без него?

— Кланът разполага с пари в сметките си, не се тревожете за това — изръмжа Кейлъб. — Но откъде ще намерим тежка техника за новите шахти и части за машините? Направо ме заболява главата. В името на Пътеводната звезда, ще ни трябват години!

Джес усети венталите в тялото си. Сега беше моментът. Двамата с Ческа имаха по-важна задача.

— Имам друга работа за вас. Много по-важна. Имаме нужда от помощта ви. На всички скитници, на цялото човечество.

Кейлъб примигна.

— Огледай се, Джес! Как бихме могли да ти помогнем?

— Можете — обади се Ческа. — Извикай всички. Трябва да чуете това, което имаме да ви кажем.

Кейлъб сви рамене.

— И без това имаме нужда от малко почивка — и от поне някаква надежда.

Отчаяните мъже и жени се събраха около руините на базата. Бяха наблюдавали сражението на Джес и Ческа с майка му и се бояха от могъщата двойка.

Венталите засилиха думите на Джес и те прозвучаха из цялото подземие.

— С говорителката Перони дойдохме тук с мисия. Вече сте се били с дрогите и зевесетата. Бягахте и се борехте за оцеляване, въпреки че убежищата ни непрекъснато намаляваха. Но войната все още не е свършила. Дори напротив. Най-голямата битка приближава и венталите имат нужда от помощта ни.

— Твоите вентали ни причиниха доста неприятности — изръмжа Торин.

— Един покварен вентал — поправи го Джес. — Останалите ви спасиха. Те могат да спасят другите кланове и цялото човечество. Трябва да спуснем хиляди вентали на хидрогските планети.

— Да, трябва да го направим — добави Ческа. — Илдирийците и зевесетата не разполагат с необходимите оръжия.

— Зевесетата разполагаха с достатъчно мощ, за да разпарчетосат Рандеву — посочи Кейлъб. — Защо трябва да се мъчим да им помагаме?

Ческа за момент се намръщи, но отвърна съвсем спокойно:

— Не всички хора са като зевесетата. Скитниците са по-добри.

Кейлъб повдигна вежди.

— Очакваш да повярваме, че ако победим хидрогите, зевесетата ще спрат да нападат скитнически бази? Ще спрат да опустошават горивните ни съоръжения? Ще освободят ли пленниците, които взеха? Шиз, може би дори ще построят наново Рандеву! Джес, и двамата с говорителката не сте глупави, обаче...

— Това, което знаем и което трябва да запомним, е, че истинският ни враг са хидрогите. Между хората винаги ще има конфликти. Нима предпочиташ хидрогите да унищожат всички ни?

Кейлъб не изглеждаше убеден, но се съгласи, макар и с неудоволствие. Братята му хвърлиха един поглед на непосилната задача за възстановяване на Плумас и Торин каза:

— Добре, вече сме под твоя команда. Какво се иска от нас?

Оцелелите работници бяха доволни, че отново имат цел в живота. Джес виждаше, че са готови за битка, стига да им покаже правилния враг и да им даде подходящи оръжия.

Двамата с Ческа им обясниха идеята си за използването на водни цистерни с вентали за едновременна атака срещу газовите гиганти.

— Всички може да се разпределите по четиринадесетте танкера. Ще ви кажем откъде да напълните вода.

— Нико Чан Тайлар вече обикаля клановете и събира хора. Останалите доброволци на Джес правят същото в целия Спирален ръкав. Ако ще нападаме всички хидрогски светове едновременно, ще ни трябват всички кланове от Авила до Золтан.

— Ако искате да откриете много скитници, идете на Ирека — каза Кейлъб. — Това е основното място за срещи напоследък. Двамата с Ден нагласихме цялата работа. — Братята Тамблин обясниха за новото споразумение между осиротелите ханзейски колонии и скитническите търговци. Ческа беше доволна да научи, че баща ѝ може да е там.

По-късно оцелелите се измъкнаха със здравия асансьор на повърхността и се отправиха към жилищните отсеци на танкерите.

Джес стоеше на открито. Венталският му кораб блестеше като сапунен мехур. Зачуди се дали Плумас отново ще бъде процъфтяваща база, или това е краят на водните мини.

— Скоро отново ще има мир и просперитет — каза Ческа и го прегърна. — Но първо трябва да спечелим битката. Трябва да координираме атаката прецизно, за да не могат хидрогите да реагират.

— Това си е направо чисто административен проблем.

— Точно по моята специалност. Хората имат нужда от говорителка. — Тя се усмихна. Беше много красива под звездите и отразената от луната светлина.

Джес изпитваше колебания, но и двамата разбираха плана на венталите.

— Трябваше да мине толкова време, докато се съберем, а ето че пак се разделяме. Ти отиваш на Ирека, а аз трябва да ида на Терок.

— Знам. Чувам как световните дървета зоват венталите.

Верданите бяха изявили готовност да се бият заедно с тях. Съюз дори по-велик, отколкото в предишната война. Тъгата от раздялата само направи устните ѝ по-вкусни при последната целувка.

— Кълна се в Пътеводната звезда, когато всичко свърши, ще
бъдем заедно завинаги.

84. КОТО ОКАЯ

Идеите на Кото бяха почти на привършване, което не бе характерно за него. След като сканира останките на Йон 12, той засече висока радиоактивност, която доказваше, че реакторът е избухнал. (Това беше немислимо, но нима можеше да оспори информацията?) Не можа да открие кораби, следи от живот и никакви отговори.

Така че потегли отново. След като претърси още три системи, се натъкна на малкото скитническо поселище Съншайн. Над планетоида се изливаха силни фотонни вълни. Кланът Томара беше изкопал малка база в стените на кратерите и слънчевите колектори събираха огромно количество енергия. През дългите студени нощи скитниците излизаха и работеха на повърхността.

Поселището бе почти празно и Кото попита къде са хората.

— Отидоха на Ирека — отвърна му един стар еднорък мъж, който работеше с изкопна машина, няколко пъти по-голяма от него. — Ние с екипа ми имаме малко работа, а останалите заминаха да търгуват.

— Ирека? Какво има на Ирека? — Зад него КР и ГУ започнаха да рецитират статистическите данни на ханзейската колония, но той им нареди да млъкнат.

— Най-големият черен пазар в Спиралния ръкав — отвърна едноръкият. — Най-близкото нещо до свободната търговия, откакто почна войната с хидрогите.

— Значи трябва да отида там. — Може би щеше да открие майка си или говорителката Перони. Кото благодари на мъжа и отлетя от Съншайн.

Почти веднага забеляза „Настойчиво постоянство“ на Ден Перони. Местните бяха отворили множество ресторанти и заведения, за да удовлетворят нуждите на многобройните търговци. След като

потокът на екти от Голген бе възобновен, вече нямаше проблеми с пътуването между колониите.

Ден беше сред първите, които го посрещнаха. Бащата на говорителката Перони се засмя.

— Никога не съм виждал такава усмивка. Все едно си намерил заровено съкровище.

— Намерих нещо по-добро — хора. Започваше да ми става самотно.

Ден и Кото тръгнаха през навалищата. Инженерът забеляза различни непознати музикални инструменти, цветни скулптури и шарени дрехи — по-скоро ефектни, отколкото практични.

— Когато хората започнат да купуват напълно безполезни вещи, значи икономиката се развива — засмя се Ден.

Представи Кото на губернаторката на Ирека. В дългата ѝ тъмна коса, която стигаше до кръста ѝ, имаше няколко посребрени кичура. Настроението ѝ беше много добро — тя се радваше на търговията, която се въртеше на планетата.

— Чувала съм много за теб, Кото Окая. Ти си скитническият еквивалент на Айнщайн.

Той се изчерви.

— Не бих казал, като се има предвид колко грешки съм допускал. Току-що посетих моите операции на Йон 12 и открих, че всичко е унищожено. Някаква авария на реактора. Не успях да откроя оцелели, но се надявам, че са се евакуирали.

Ден го погледна разтревожено.

— Йон 12 ли? Там се криеше Ческа, след разрушаването на Рандеву.

Кото не бе помислил за това.

— Че защо ѝ е било на говорителката да ходи там?

— За да се скрие от зевесетата. Както всички нас. — Ден прокара ръка през косата си. Явно беше разтревожен.

Кото преглътна.

— Имаш ли... чувал ли си нещо за майка ми?

— Мислех, че е с Ческа. Шиз! Поне да имахме свестни комуникации! Никой не знае нищо.

Губернаторката ги погледна.

— Като се има предвид колко разпръснати са вашите хора, Ирека е най-доброто място за събиране на информация. Непрекъснато идват новини.

Сякаш в доказателство на думите ѝ кацнаха още два скитнически кораба. Почти едновременно: сякаш се състезаваха кой първи ще изкара продукцията си на пазара. Един служител почти дотърча и подаде на губернаторката датапад.

— Списъкът на стоките. Ако искаш нещо специално, побързай. Останалите нямат търпение да напазаруват.

— Да пазаруват. Засега си имам всичко.

Хората бяха щастливи и преговаряха за цените добронамерено. Беше почти като едно време. Въпреки това Кото имаше известни опасения.

— Не се ли притеснявате от зевесетата? Те ще се домъкнат тук веднага щом разберат. Никак не харесват скитниците.

— Зевесетата да се изстрелват през тръбата за радиоактивни газове — отвърна наперено Ден. — Не ни е страх от тях.

Губернаторката беше по-спокойна.

— Преживяхме достатъчно заплахи от тях. Наложиха ни ембарго само защото бяхме заделили малко екти за планетата, а после не отвърнаха на молбите ни за помощ. Накрая измънкаха някакво измислено извинение и избягаха с корабите си към Земята. Страх ги е от хидрогите.

— Това отваря Спиралния ръкав пред нас — заяви Ден. — Клановете ще процъфтят.

Губернаторката отметна кичур коса от лицето си.

— Оръжията им и без това не са ефективни срещу бойните кълба. Нямаше да могат да ни защитят.

Кото се усмихна. Не им беше казал най-важното.

— Е, аз разполагам с нещо, което работи.

— Какво си измислил пък сега?

— Нещо съвсем просто. Чертежите са в кораба ми. КР, ГУ, донесете ги. — Двете аналитични компита тръгнаха, а Кото започна да обяснява действието на своите „звънци“. КР и ГУ се върнаха: носеха чертежите заедно, въпреки че и само едното компи можеше да се справи.

— Каза ни да ги донесем — каза КР.

— Доста неефективно — добави ГУ.

— На Терок с минимални средства и шепа цивилни кораби унищожихме повече хидроги, отколкото ЗВС за цялата война — каза Кото.

Ден погледна простата диаграма.

— Мога да се сетя за поне десет скитнически фабрики, които могат да бълват твоите звънци по-бързо, отколкото можем да ги извозим.

На устните на губернаторката заигра усмивка.

— Ще ги разпределим по всички зарязани колонии. Така ще има с какво да посрещнем евентуална атака на хидрогите.

— Няма нищо лошо в малко независимост, както обичат да казват скитниците — засмя се Ден.

Кото постави ръце на полимерните рамене на двете компита.

— Дали бих могъл да остана тук и да помагам... може би да управлявам проекта? И без това търся сериозна задача, с която да се захвана.

85.

ЗЕТ КЕЛЪМ

Светкавици озаряваха нощното небе на Голген. В тропосферата блещукаха светлините на новите небесни мини. Виждаше се следи от товарните кораби и транспортите, които пренасяха пътници от един небесен град до друг. За пръв път от години скитниците правеха това, за която бяха родени.

Зет седеше на един стол на терасата, вдигнала крака на перилата. Слушаше новините, които бе донесъл Нико Чан Тайлар, но се преструваше на незаинтересувана.

Младият Нико кипеше от ентузиазъм. Беше пристигнал следобед с неузнаваемо променения „Водолей“ и бе поискал да говори с представители на всичките мини. Това бе дало повод на баща ѝ да организира парти на най-голямата тераса.

Гостите се наливаха с чай и домашно приготвен алкохол и слушаха Нико.

— Това е нашият истински шанс да победим хидрогите. Венталите са също толкова мощни, но трябва да ги пренесем. Имам нужда от помощта на всички скитници.

— Нико, току-що пристигнахме тук — каза Борис Гоф, който сякаш не беше спал от четири дни, откакто мината му бе пристигнала. — Дай ни поне седмица-две да се установим. Знаеш ли от колко време скитниците не са произвеждали достатъчно екти за продан?

Нико махна над перилата към мирните облаци.

— Венталите са единствената причина, поради която получихте шанс. Джес Тамблин ги пусна на този газов гигант. Те прочистиха Голген от хидрогите.

— Давай по същество, момче — каза Бинг Палмър, който управляваше съвместната мина на клановете Палмър и Сандовал. — Какво искаш от нас? Да намерим още водни планети за венталите ли?

Нико поклати глава.

— Не. Ние с останалите доброволци вече го направихме. Време е за атака. Трябва да напълним корабите с венталска вода и да започнем офанзива. Всички заедно. Само така ще приключим с войната.

— По дяволите, това звучи като наистина голяма операция — каза Келъм. — Организационен кошмар.

— Татко, откако се колебаеш да поемаш големи операции? — Зет сплете пръсти зад тила си и се залюля на стола. — Тук всичко е наред. Изпращаме транспортите с екти по-бързо, отколкото можем да напишем сметките на клиентите.

— Хидрогите знаят, че венталите са се върнали, и войната ще се разгори по-силно. — Нико не можеше да скрие тревогата си. — Ако не успеем да ги победим, животът ви, а и тези мини, ще пропадне в безкраен гравитационен кладенец. Венталите се нуждаят от нас и ние от тях!

— Е, проклетите зевесета със сигурност няма да победят хидрогите — изръмжа един управител на мина, Зет не го познаваше. — При всяка битка им нарихват задника сериозно.

— А ние ще им натрием носа, ако се справим със заплахата! — засмя се Борис Гоф.

— Защо трябва да помагаме на проклетата Голяма гъска? — измърмори Келъм. — Малко ли злини ни причиниха?

Зет не издържа и стана.

— Татко, спомням си една твоя история — за поемането на правилния път.

— Това е различно, скъпа. — Той се почеса по брадата. Светлините на далечните небесни мини продължаваха да примигват самотно в облаците.

— Повярвайте ми, и аз не обичам зевесетата — каза Нико. — Те унищожиха оранжерийния астероид на семейството ми. Доколкото знам, родителите ми са пленници в някакъв лагер. Но хидрогите са по-голям проблем. Просто ви моля за няколко кораба, с които да разпространим венталската вода.

Усмихна се на Зет, но тя бе насочила вниманието си към лидерите на кланове.

— Погледнете се! Наистина ли искате да пропуснете най-великата битка в Спиралния ръкав?

— Това трябва да ме убеди ли? — попита Гоф. — След всичко, което съм преживял?

— Шиз, Борис — изсумтя Бинг Палмър. — Цял живот слушам за небесното ти миньорство по време на ураган на Франкония. Време е да натрупаш нови истории, ако искаш да продължат да те черпят по кръчмите.

— Просто следвайте Пътеводната си звезда — настоя Нико. — Време е да си върнем още газови гиганти. Знаете колко много хора умряха на Синята небесна мина тук. Както и на останалите планети.

— Проклетите хидроги убиха моята Шарийн на Велир. — Ноздрите на Келъм потрепераха. — Е, добре, по дяволите! Имаш моя глас. Писна ми да отстъпвам. Бих предпочел да извия врата на Ханзата за Рандеву, но ще се задоволя и с хидрогите. Засега.

Нико се усмихна с облекчение.

— Ще ви дам координатите на планетата Харибда. Това е първото място, на което Джес е засял венталите. Ще се срещнем там. Имаме график, за да може да координираме всички доброволци за едновременна атака.

Събранието се разпадна на оживени разговори: обсъждаше се какви кораби да използват, подробности в графика и кой още може да участва. Зет усещаше, че Нико ѝ хвърля погледи крадешком, но се обърна към долните палуби. Младежът беше красавец, макар и малко вятърничав. Когато носеше доставки на Оскивъл, винаги подраняваше или закъсняваше — никога не идваше навреме. Тя обаче нямаше настроение за флиртове. Лошият опит с Фицпатрик все още ѝ тежеше.

Пилотът тръгна да занесе съобщението и на другите скитнически поселища. Зет видя странния му кораб да излита от долната площадка и осъзна, че така и не му е казала довиждане.

Бе уморена от всички тези въодушевени планове и остави съзнанието си да се зарее в по-дребните грижи. Беше ѝ малко странно при всичките тези грандиозни събития да се тревожи за личните си чувства. Но след като бяха напуснали Оскивъл и след бягството на пленниците се чувстваше самотна. Мразеше се, че бе допуснала Фицпатрик да я изиграе така... и се мразеше още повече, защото усещаше, че ѝ липсва.

86.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

— Без изключения — повтори баба му, по-ядосана от провала си, отколкото от заминаването му. — Съжалявам, Патрик. От моето председателство изминаха години и хората, които ми дължат услуги, останаха малко.

Късно през нощта той се промъкна в пустата кухня, за да си вземе нещо за хапване. Не беше молил Морийн да задейства връзките си, но знаеше, че тя би направила всичко, стига да смята, че е „за негово добро“.

— Сигурен съм, че си направила каквото можеш — бе й казал. — Никой не те вини. — Не можеше да се върне в Земните въоръжени сили, не заради травмата от пленничеството, а заради това, което го караха да прави. Често сънуваше кошмари за кораба на Камаров и как бе издал заповедта за стрелба. Търговецът нямаше никакъв шанс.

„Не, господин Фицпатрик. Нямам спомени за такова нещо. Нито пък вие“.

Как можеше да служи при човек като генерал Ланиан? Не — той трябваше да излезе пред всички и да разкрие какви злини бяха причинени на скитниците, и да потърси изкупление. Може би дори щеше да узнае къде е Зет...

— Чу ли ме, Патрик? Ще кажа на Уонда да ти стотви нещо. Нещо наистина вкусно...

— Няма нужда. — Отдавна бе отвикнал от всички скъпи и екзотични храни, даже му бяха неприятни.

Докато служеше, ядеше всичко, което даваха в стола, и след първите няколко месеца свикна. Скитническата храна на Оскивъл имаше странни подправки, но му се бе поновила. Сега си наля студена вода, без да обръща внимание на скъпите плодови сокове в хладилника.

— Сигурна съм, че ще те назначат на чудесен кораб. Може би дори при генерал Ланиан. Той винаги те е харесвал, скъпи. Ще си на

относително безопасно място.

— Генералът не е от хората, които наблюдават от страни.

— Всъщност да де. — Изглеждаше по-обезпокоена от това, че е сбъркала, отколкото от назначението му. — Обещавам, че ще те измъкна веднага щом кризата премине.

Идеше му да се засмее на тези думи.

— Коя част от кризата имаш предвид? Веднага щом унищожим хидрогите? Щом си възвърнем корабите от бойните компита? Или когато съкрушим напълно скитническите кланове?

— Не ми дръж такъв тон, Патрик. Опитвам се да ти помогна.

Той извади няколко парчета миризливо сирене.

— Бабо, аз съм реалист. Влизал съм в битка. — В главата му нахлуха тежките спомени от клането на Оскивъл. Как бойните къмба унищожаваша корабите на ЗВС един след друг, как мантата му бе поразена и всички се изтеглиха, без никой да потърси спасителната му капсула. — Ще сме просто подвижни мишени.

— Ако хидрогите и бойните компита искат да унищожат Земята, може би ще имаш шанс, ако си по-далеч оттук.

Той я погледна, без да каже нищо. Продължителната тишина караше Морийн да се чувства неудобно и тя започна да раздава заповеди на прислугата, понеже не знаеше какво да прави с внук си.

— Просто исках да ти кажа, че направих всичко възможно. Сега те оставям. Ще поговорим сутринта.

Патрик дояде сиренето, макар че бе загубил апетит. Вече бе взел решение.

Спомняше си удоволствието от работата на Оскивъл. На „цивилизованата“ Земя го бяха научили, че космическите скитници са груби и необразовани. Никой в Ханзата не се бе опитал да разбере какво могат клановете. Вместо това разпространяваха слухове и клевети, че скитниците са мошеници, които не заслужават никакво уважение.

Но след това Патрик бе видял със собствените си очи колко трудолюбиви са скитниците и как постигат истински чудеса. Освен това компанията на Зет Келъм му бе приятна. Съжаляваше, че я бе измамил, за да може да избяга. Надяваше се, че някой ден ще може дай се реваншира. Или поне да ѝ се извини.

Докато служеше при генерал Ланиан, бе видял капризния и нечестен начин, по който се правеше политиката. Беше убеден, че ЗВС и Ханзата сами са си причинили проблемите. Но Морийн просто не можеше да проумее това.

Върна се в неприлично широката си стая. Очакваше го дълга нощ. Вече нямаше връщане.

Преоблече се в нормално облекло и си взе резервни дрехи, пари и храната, която бе донесъл от кухнята. В армията се бе научил да взема бързи решения и да ги изпълнява. Когато приключи, се промъкна тихо и изключи охранителните системи на имението. След това се вмъкна в гаража при любимите си коли.

В дъното беше елегантната космическа яхта на баба му. Скъпа покупка във времена на просперитет. Дали Брадвата бе платила за нея, или някой ѝ я беше предложил като „подарък“ в замяна на услуга? Възнамеряваше да я вземе назаем. Можеше да намери някоя скитническа база или изоставена колония на Ханзата. Със сигурност щеше да открие съпричастни хора. Човек с неговия произход и ранг в ЗВС нямаше да бъде отхвърлен лесно. Беше време да използва семейното име за нещо полезно.

Баба му винаги бе контролирала живота му. Беше в плен на очакванията ѝ и трябваше да прави каквото му се казва. Е, вече бе отдал веднъж живота си за ЗВС.

— Този път ще направя каквото искам аз.

Отвори тихо вратите на хангара и се качи в яхтата. Контролните уреди в кабината бяха много по-прости от тези на реморите. Този кораб бе направен за по-неопитни летци и със сигурност не ставаше за маневри и сражения. Но поне се управляваше лесно.

Резервоарите бяха пълни. Питър изсумтя раздразнено. В цялата галактика цареше криза, колониите умираха от глад, а баба му имаше сериозен запас от екти. Е, поне щеше да го използва за нещо добро.

Включи двигателите и усети вибрациите на кораба. Въпреки че бе изключил алармите, шумът със сигурност щеше да събуди някого. Баба му открай време спеше леко — вероятно заради тежката си съвест.

Не се обърна назад, не остави бележка и тръгна без разрешение и летателен план. Откраднатата яхта се издигна над назъбените планини на Колорадо и полетя към звездите.

Някъде там щеше да намери скитниците. Щеше да намери Зет.

87.

ГУБЕРНАТОРЪТ ДАРО'Х

С отминаването на нощта гневът на човешката тълпа намаля. Пожарите бяха изпепелили размножителния лагер и се бяха пренесли в илдирийското селище. Хората и илдирийците съсредоточиха усилията си в простото оцеляване до зората.

Имаше толкова много мъртви. Даро'х бе усетил агонията им през тизма, докато загиваха от ръцете на бунтовниците и от огъня. Зелената жрица бе успяла да предотврати убийството на Удру'х, но бившият губернатор имаше счупени кости, сътресение и вътрешен кръвоизлив. Бяха го предали на грижите на докторите. Даро'х не знаеше кое — дали физическите рани, или въглпените ужасяващи спомени — му е нанесло по-голяма вреда.

Медиците на Добро бяха специалисти по плодовитостта, генетиката и човешката бременност. Много от ражданията на мелези се усложняваха и те имаха нареждане да дават приоритет на детето пред майката. Сега обаче трябваше да се справят с множество контузии и наранявания.

Разрушенията бяха потресли дори бившите затворници. Сега те събираха труповете, включително собствените си деца мелези, които в някои случаи се бяха сражавали срещу тях. Много стражи и доктори бяха пребити до смърт. Хората пък бяха посечени на парчета. Изпод развалините продължаваха да вадят обгорели нещастници. Късметлиите бяха загинали.

Даро'х беше скован от смъртните писъци в тизма. Сякаш цялата планета агонизираше. Жертвите бяха много и бройката непрекъснато се покачваше.

Поне беше сигурен в едно: сътресението в тизма бе изпратило сигнал до мага-император. Нямаше съмнение, че баща му ще дойде. Джора'х не можеше да пренебрегне подобно бедствие.

Вървеше по улиците и усещаше миризмата на изгоряло дърво и опърлена плът. Хората и илдирийците бяха погълнати от спешните

възстановителни работи. Едва ли щяха да свършат кой знае какво преди пристигането на баща му.

Пожарните екипи се мъчеха да удържат пламъците по хълмовете. Копача ровове и палеа насрещни пожари, за да спрат бедствието. Зелената жрица и хората ѝ се стараеха да им помагат. Никога не бяха демонстрирали такъв ентузиазъм, когато работеха в лагера.

Стражите и медиците не бяха сигурни дали да се отнасят към хората като към съюзници, а потомците на „Бъртън“ не бяха убедени, че им трябва илдирийска помощ. Какво ли щеше да стане, когато осъзнаеха какво са сторили?

Един копач и един от учителите се приближиха към — Даро'х. Изглеждаха по-притеснени от останалите.

— Губернаторе, трябва да дойдете с нас — каза учителят. — Открихме... нещо ужасяващо в резиденцията на бившия губернатор.

Даро'х въздъхна.

— Но нали домът му не е пострадал от пожарите?

— Става дума за Тор'х.

Даро'х забърза след тях. В целия този ужас бе забравил за опозорения си брат. Вярно, че Удру'х отговаряше за упоения бивш престолонаследник, но след бунта никой не се бе сетил за него.

Стигнаха до подземното скривалище. Вече го бяха отворили.

— Не знаем колко дълго е било тъмно тук — каза учителят. Копачът стоеше безмълвно до него.

Даро'х пристъпи напред сам. Тор'х лежеше сгърчен от предсмъртен спазъм. Лицето му бе разкривено от ужас. Кожата му бе невероятно бяла, а очите широко отворени и празни. Изглеждаше като потопен в белина и вкаменен. Изолацията и мракът го бяха убили.

Въпреки че знаеше за престъпленията на брат си, Даро'х не можеше да не изпита съжаление.

— Беше откъснат от тизма. Никой не можеше да го почувства. Съвсем сам в тъмното.

— Може би си получи заслуженото, губернаторе — каза учителят, а копачът зад него кимна.

Даро'х понечи да възрази, но си спомни колко много смърт бяха причинили брат му и лудият Руса'х. Тор'х беше дошъл тук с отвлечените лайнери и бе заплашил Удру'х, че ще унищожи Добро. Но Удру'х бе изиграл Руса'х и бе спомогнал за падението му.

„Да, може би Тор'х наистина си получи заслуженото“.

— Извадете тялото му и го сложете при останалите. Ще издигнем обща погребална клада. — Даро'х излезе от скривалището. — Магът-император пристига. Да се надяваме, че ще ни прости.

88.

КРАЛ ПИТЪР

Откакто им бе забранено да напускат двореца, кралят и кралицата прекарваха много време на широкия балкон. Базил им разрешаваше да гледат навън, колкото си искат. Това обаче бе по-скоро проява на жестокост, отколкото милосърдие.

Бяха изминали два дни, откакто ОХ бе открил абортационните медикаменти в храната на Естара. Базил сигурно вече бе започнал да подозира, че са го разкрили.

Капитан Маккамон продължаваше да носи на краля записи от брифингите на председателя. Капитанът беше убеден, че тъкмо глупавото скриване на информация е довело до загубата на хора — сред сребърните барети, ЗВС и цивилното население.

Ханзата изчакваше и се чудеше кога откраднатите кораби ще нападнат Земята. Може би бойните компита никога нямаше да се завърнат? Дали наистина действаха под командата на кликиските роботи?

На площада долу се виждаше сваленият хидрогски кораб, заобиколен от палатки и подвижни лаборатории. Въпреки загубата на доктор Свендсен екипите работеха денонощно. Вечер Питър и Естара често гледаха ярките прожектори, осветяващи работата на учените.

Вече бяха открили как да активират енергийния източник. Инженерите твърдяха, че могат да задействат порталната система, но понеже не можеха да разшифроват символите, не искаха да рискуват с отваряне на портал в газов гигант.

Естара посочи — учените бързо се отдалечаваха от кораба — и каза:

— Май ще правят нов тест.

Изследователите се оттеглиха и корабът тихо и спокойно се издигна от земята. Приличаше на сапунен мехур. Естара се изпълни с радост и надежда.

— Това е голяма стъпка в правилната посока — каза Питър. — Но включването на двигателя и разбирането му са съвсем различни неща.

— Какво става? — чу се глас зад тях. — Искам да видя.

Питър и Естара се обърнаха. Не бяха усетили идването на новодошлите. ОХ водеше някакъв безвкусно облечен младеж.

— Извинете нахълтването ни, крал Питър.

Принц Даниъл беше изгубил много от теглото си и някогашните му пухкави бузки бяха хлътнали. Председателят сигурно щеше да го накара да носи грим при публични изяви. Принцът се намести на балкона и изгледа краткия тестови полет на хидрогския кораб.

— Беше крайно време да свършат нещо. Като стана крал, няма да позволявам на учените да се мотаят толкова.

Питър се зачуди защо компито е довело принца.

— Това наистина е неочаквана... чест, ОХ. На председателя ли трябва да благодарим?

— Председателят ми нареди да науча принц Даниъл на всичко необходимо, за да стане добър крал. Прецених, че общуването с действащия крал ще е добра част от обучението — заяви ОХ без никакви емоции. — Не са ми необходими други разрешения.

Питър разбираше прецизните ходове на компито. ОХ знаеше какво прави. Вероятно бе решил да им покаже колко променен е Даниъл след комата.

— Не исках да идвам тук — оплака се принцът. — Според председателя ти не си добър крал.

— Но въпреки това съм крал.

— Не за дълго. Председателят каза, че изобщо не се учиш от грешките си. Затова ОХ ме учи на всичко необходимо, за да те сменя. — Даниъл все още не бе овладял изкуството да се усмихва искрено. — Аз ще се справя по-добре. Знам, че мястото ми е на трона, и ще спазвам инструкциите на Ханзата.

Питър не сваляше очи от принца. „Още по-зле е отпреди“.

— Благодаря ти, ОХ, беше много поучително.

Отвън се чу трополене и след миг Пелидор избута капитан Маккамон, влезе и хвана принца за ръката.

— Пусни ме! — изпищя Даниъл. — Не ме пипай! Аз съм принц!

— Сериозно? — попита Пелидор заплашително и младежът млъкна. — Така е по-добре. Какво прави той тук?

— Очевидно се учи от наставника си. — Кралят разпери ръце.

ОХ повтори обяснението си, но Пелидор не изглеждаше убеден.

— Принц Даниъл трябва да се върне в покоите си. Има да навакса с подготовката си. — Блъсна младия мъж към вратата и помощниците му го изведоха. ОХ ги последва.

Пелидор се обърна с явно задоволство към краля и кралицата и сниши глас.

— Как е бебето?

Питър успя да запази спокойствие и да се престори, че не разбира. Този човек никога нямаше да признае, че е отровил храната на кралицата.

— Всичко е наред.

Пелидор зарязва преструвките.

— Скоро няма да си крал. И не очаквай нови документи от капитан Маккамон. Това няма да продължи. Председателят вече обяви, че ще има банкет, на който ще представи обичния ни принц Даниъл. А скоро след това двамата с кралицата ще... се оттеглите.

— Тогава защо ни предупреждаваш?

— Защото не може да направите абсолютно нищо. — Пелидор си тръгна с усмивка.

Питър не се съмняваше, че председателят ще убие и него, и Естара при първата удобна възможност. Базил го заплашваше от години, защото не бе доволен от изблиците му на самостоятелност. Но докато кризата се задълбочаваше, Питър се бе надявал, че ще постигнат някакъв компромис и ще работят заедно.

Но Базил не искаше да чуе и дума. От чиста злоба ли беше всичко това? Та нали последните адекватни действия на краля по време на бунта на компитата доказваха правотата му! Базил Венцеслас беше като бясно куче, което трябва да бъде застреляно, за да не изпохапе още хора.

— Даниъл няма характер и съвест. Какъв крал може да бъде? — прошепна Естара съвсем тихо: знаеше, че сигурно ги подслушват.

— Такъв, какъвто иска председателят.

Даниъл щеше да се подчини на всяка заповед, за да не пострада.

— Естара, вече не може просто да избягаме. Базил... ако го оставим безнаказан, кой знае какво още ще направи... Човешката раса ще бъде унищожена от враговете си отвътре и отвън. Не мога да позволя това!

Тя го целуна и каза високо, без да се интересува от евентуалните подслушвани:

— О, вече си истински крал!

89.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

— Ама че странна сбирщина сме — промърмори Дейвлин Лотце.

На бившия кликиски свят Ларо бяха събрани множество различни групи, но колонията функционираше забележително добре. Бежанците от Крена се радваха, че са намерили нов дом след гибелта на тяхното слънце. Двамата оцелели от унищожената колония нямаха къде да отидат. Пленените скитници жадуваха да се завърнат при клановете си, а зевесетата, които ги пазеха, искаха да се изтеглят на Земята. Заради бунта на компитата ЗВС бяха повикали повечето войници обратно и тези, които бяха останали, се чувстваха напълно изолирани.

Междувременно Дейвлин се стараяше да остане незабелязан. Имаше съвсем малък шанс, но все пак шанс, да живее мирно и кротко и да не се връща на служба в Ханзата.

— Как каза, че ти е името? — Роберто Кларин избърса потното си чело с ръка и продължи да копае. Дебелият скитник не се плашеше от физическата работа, също като всички от народа му.

— Александър Немо. — Това бе псевдонимът, който си бе избрал.

Кларин сви вежди.

— Немо? Като Немо на Жул Верн?

— На латински означава „никой“. Един от прадедите ми имал ниско самочувствие и приел ново име, когато напуснал Земята.

— Сигурно е искал да скрие нещо. — Кларин се засмя. — Е, това важи за много от клановете. Но миналото рано или късно те настига.

Двамата копаеха напоителен канал, който трябваше да свърже изворите в кликиските кошери и новозасетите ниви. Над тях две ремори на ЗВС упражняваха въздушни маневри.

— Само хаят гориво, а ако ни потрѐбва, няма да имаме нито капка. Проклети зевесета! Мразя ги!

Дейвлин не беше сигурен, че маневрите са пилеене на гориво. Бе усетил нещо злокобно в Спиралния ръкав още преди бунта на компитата. Беше повярвал на Орли Ковиц, че работи са унищожили колонията на Корибус. На практика на Ларо бяха останали само неопитните, не особено надеждни войници. Дейвлин се надяваше, че ще успеят да организират някаква защита в случай на нужда. В противен случай трябваше да го направи той.

Беше научил колко много командоси са загинали по време на нападението на фабриката за компита. Негови приятели, сребърни барети. Самият той беше барета, преди да стане специалист по различни дейности. След допълнителното обучение умееше неща, непостижими дори за най-добрите сребърни барети.

Кларин заслони очи и проследи двете ремори, които се прибираха в базата до транспортала.

— Не знам кое е по-лошо. Да кръжат горе със заредени оръжия или да слязат и да се опитат да ни помогнат. Сигурен съм, че няма да се справят и с най-простата работа. Ще провалят реколтата и през зимния сезон ще изпукаме.

— Не е чак толкова зле — отвърна Дейвлин. — Ние сме си експерти по оцеляване все пак.

Работниците се грижеха за генетично модифицираните култури: прибираха реколтата от бързо растящите сортове и непрекъснато засяваха нови. Скитниците бяха свикнали да прилагат иновативни техники, в които всяка капка вода и всяка бучка тор се използваша многократно. В сравнение със суровите космически условия тази планета беше за тях като детска площадка.

Дейвлин имаше опит в оцеляването и помагането на другите. Беше спасил колонистите на Крена и бе измъкнал Рлинда Кет и капитан Робъртс от нагласения военен съд. Двамата бяха избягали с кораба на Рлинда, а той бе настроил „Сляпа вяра“ на автопилот. След това, с помощта на холограма, бе убедил всички, че Робъртс е загинал при преследването. Засега всичко вървеше добре.

Съмняваше се, че някой в Ханзата знае, че е замесен в бягството, но предпочиташе да не се набива на очи. Дълги години бе изпълнявал инструкциите на председателя за благо на съюза. Но Базил бе започнал да взема твърде погрешни решения и Дейвлин прецени, че е жертвал предостатъчно в името на Теранския ханзейски съюз.

Човешката раса сякаш пропадеше в бездънна яма. Дейвлин беше прагматик и виждаше неприятните резултати. Колко ли щеше да продължи този тъмен период? Ако краят на света бе близо, предпочиташе да го посрещне с тези хора — сред тях се чувстваше у дома.

— Александър, нещо много се размисли — изтръгна го от унеса му Кларин. — Дано да си измислил как да инсталирам нов филтър и циркулационна система, за да не хабим водата.

— Всичко е тук. — Дейвлин се потупа по главата. — Погледнах в складовете. Имат всички компоненти, които ни трябва. Ще го направим утре, стига да свършим днес с канала.

— Ти май наистина ще се окажеш много полезен.

— Това е истински комплимент от устата на скитник.

Откъм казармите на ЗВС се чува аларми. Войниците затичаха към позициите си. Трета ремора излетя и се насочи към двете в небето.

— Не им ли писна от тия тъпи учения? — изръмжа Кларин.

Дейвлин погледна загрижено нагоре.

— Не мисля, че е учение.

— Какво искаш да кажеш? Какво става?

Третата ремора се присъедини към другите две и отлетяха на юг, където вече се виждаха четири светли точки, като падащи от небето слънца. Оставяха следа в небето. И се уголемяваха.

— В името на Пътеводната звезда, какво е това?

— Фероуи — каза Дейвлин.

— Страхотно. И какво искат?

— Не знам. Не са ми се обаждали отдавна.

Една от реморите стреля с язер по най-близката огнена топка.

— Какво прави този идиот? — измърмори Дейвлин.

От кораба на фероуите изскочи пламък и погълна ремората. Останалите двама пилоти бяха по-умни (или по-страхливи) и предвидливо се оттеглиха.

Фероуите не им обърнаха внимание. Горящите елипсоиди прекосиха небето на Ларо, сякаш бяха на разузнавателна акция. Дейвлин усети топлината им, когато прелетяха над тях. Минаха над колонията и очевидно свършили това, за което бяха дошли, увеличиха скорост и отпрашиха към хоризонта.

— Какво искат? — попита Кларин. — Не ни нападнаха.

Дейвлин поклати глава. Беше видял битката за слънцето на Крена и знаеше какви разрушения могат да предизвикат фeroуите, съзнателно или не.

— Надявам се, че хидрогите и фeroуите ще си воюват помежду си. — Направо се ужасяваше при мисълта как всичко може да се прецака отново.

90.

АНТОН КОЛИКОС

Диамантените сфери висяха вече четвърти ден в небето на Хирилка. Не бяха помръднали, нито правеха опит за комуникиране. Антон имаше чувство, че сдържа дъха си от много дълго време.

Замисли се за спокойната си работа като изследовател на илдирийската култура, на Земята. Родителите му — нали бяха археолози — го бяха научили, че най-добрите проучвания се правят на място, но той изпитваше известни съмнения. Може би щеше да е в по-голяма безопасност в подземното хранилище на документи.

— Надявам се, че това не е поредното нещо, което не трябва да виждам — каза той. — Макар че е малко късно отново да ме поставяте под домашен арест.

— Късно е за много неща — отвърна Язра'х. — Вече си част от тази история, паметителю Антон.

— Какво ли искат? — попита Райдек'х.

— Да ни сплашат.

— Но защо?

Язра'х поклати глава.

— Щом магът-император е сключил някакво споразумение с хидрогите, защо тези продължават да висят над главите ни? — зачуди се Антон. — Какво се е променило?

— Не знак.

Тал О'нх държеше лайнерите в готовност. Възстановителните дейности бяха прекратени, защото хората изчакваха да видят какво ще стане. Нямаха желание да застрояват наново, ако хидрогите възнамеряваха да унищожат всичко.

— Вижте! — Райдек'х посочи седем малки кораба от Слънчевия флот, които се приближаваха към бойните кълба.

— Тези пилоти или са много смели, или са побъркани. Да не би да нападат хидрогите? — възкликна Антон.

— Тал О'нх ги изпрати да излъчат съобщение. Опитва се да установи връзка. В смисъл: „Не желаем сражение, но лайнерите ни са готови да защитят Хирилка“.

— Това не е ли ненужна провокация? — Антон продължаваше да наблюдава странния балет в небето. Засега хидрогите не обръщаха внимание на малките корабчета.

— Това е истината — сви рамене Язра'х.

— Изпратихме един лайнер да занесе вестта на Илдира, но все още нямаме отговор — добави момчето: явно имаше доверие на Джора'х. — Сигурно магът-император е зает с други проблеми.

Внезапно трите бойни кълба се отдалечиха едно от друго. Илдирийските кораби се пръснаха и се оттеглиха.

— Какво става, Язра'х? — попита Райдек'х. — Нападат ли ни?

По говорителите в стаята прозвуча гласът на тал О'нх.

— Внимание! Всички лайнери в готовност. Губернаторе, нещо се...

Язра'х не изчака да чуе останалото, грабна момчето и го издърпа от открития балкон. Антон хукна след тях, гледаше нагоре.

В небето се виждаха десетина огнени тела. Елипсовидни. Спускаха се бързо и оставяха следи от дим.

Антон си спомни историята, която бе разказал паметителят Вао'сх. Как голяма светлина се спуснала, за да срази врага.

— Вижте, хидрогите не могат да се измъкнат! — извика момчето. — Фероуите пристигат!

Огнените топки стигнаха до бойните кълба и се забиха в тях. Експлозиите разбиваха диамантените сфери на парчета. Фероуите имаха голямо числено превъзходство.

Всичко свърши за секунди и от небето започнаха да падат горящи останки.

Големи парчета от корпусите рухнаха на улиците и събориха няколко сгради. Други части паднаха в изгорените поля, в които преди се отглеждаше ниялия. Илдирийците пищяха и бягаха панически.

Оцелелите кораби на фероуите кръжаха в небето като гигантски светулки. След това се издигнаха и изчезнаха.

Удивеният Райдек'х се обърна към Язра'х.

— Фероуите са наши защитници, нали? Те ни спасиха!

Язра'х погледна надигащите се кълба дим и каза сухо:

— А може би ни докараха още по-големи неприятности.

91.

НИРА

Нира не се съмняваше, че след такива безредици магът-император ще се появи на Добро, и го очакваше с нетърпение. Гореше от желание да надникне в сапфиреносините му очи и да се увери сама каква е истината.

Атмосферата беше изпълнена с напрегнато очакване. Тя погледна задебелите си зелени ръце. Тялото ѝ беше подлагано на мъчения безброй пъти. Душата ѝ бе опустошена от липсата на контакт със световните дървета. Бяха я откъснали от любовта ѝ и по-късно ѝ бяха отнели бебето. Накрая Удру'х я бе заточил на самотен остров, но тя бе успяла да избяга. Бе издържала толкова много изпитания.

Джора'х скоро щеше да е тук.

След бунта Осира'х беше объркана. Сякаш не можеше да проумее какво е станало и каква е била нейната роля. Понякога, когато не знаеше, че майка ѝ я гледа, приличаше на нормално дете. Но това никога не траеше дълго.

Момичето сякаш усети мислите ѝ и се усмихна странно.

— Може би промяната ще е за добро. Магът-император идва.

— Да, знам. — Гласът на Нира бе пресипнал. Беше готова... и мъничко уплашена.

Корабът на Слънчевия флот се спусна и Нира забърза към площадката за кацане. Сърцето ѝ тупкаше бясно. Тя помнеше искрящите очи на Джора'х, целувките и ласките му. Спомни си първия път, когато я бе докоснал. Спомни си и как я бяха отвлекли от Призматичния палат, в нощта, когато убиха старата посланичка Отема.

Корабът направи кръг и кацна. От него слязоха неколцина готови за бой войници, строиха се и загледаха мърлявите човеци, които се приближаваха боязливо, като очакващи наказание деца.

След това се показа Джора'х, облечен в богато украсена роба, която отразяваше слънчевата светлина. Сапфиреносините му очи се втренчиха в Нира.

Краката ѝ затрепериха. Не можеше да помръдне, сякаш беше пуснала корени. А след това цялото ѝ колебание се изпари и тя хукна към него, без въобще да се замисля.

Илдирийските стражи извадиха оръжията си, но магът-император им изкрещя:

— Ако някой я докосне, ще го екзекутирам лично! — Войниците замръзнаха, сякаш поразени от зашеметител.

Нира забави ход, сякаш внезапно се бе разколебала. Направи още няколко крачки и спря пред него. Трепереше. Бе нормално да се чувства уплашена след всичко, което бе преживяла. Прегърнаха се.

— Жива си — каза той нежно. — Жива. — Тя се притисна към цветната му роба и усети биенето на сърцето му, слушаше топлия му глас. — Удру'х ме уверяваше, че си загинала. После пък каза, че си жива. Не знаех какво да вярвам.

— Аз също. — Толкова много неща се бяха случили, че между тях имаше огромна празнина. — Доколко мога да ти се доверя, Джора'х? В какво да вярвам вече?

Хората и илдирийците на Добро очакваха думите на маг-император и се бояха от тях.

Той се замисли, търсеше точните думи. После каза високо, на всички:

— Ще ви покажа в какво да вярвате. Между нас няма да има повече тайни... но ще ни трябва известно време.

92.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Без да пуска Нира, Джора'х огледа изгорения лагер. Замисли се колко съдби са погубени тук в преследване на една съмнителна цел.

А една от пострадалите бе Нира. Изглеждаше остаряла, измъчена от постоянния тормоз и тежките премеждия. Сърцето го болеше, защото знаеше, че част от вината е и негова.

Тя го гледаше с очакване. Лицето ѝ светеше, сякаш мъртвото слънце Дурис-Б бе възкръснало. Какво ли мислеше за него след всички тези години?

Откакто бе наследил трона, Джора'х се разкъсваше между кроежите на баща си и плановете, които трябваше да следва. Не можеше да се измъкне, въпреки че бе маг-император. Погледна ясното небе, доволен, че хидрогите не са изпратили бойни кълба, както на Хирилка, Дзелурия и още единадесет отломъчни колонии, като застраховка.

Колко ли губернатори живееха в притеснение заради надвисналите хидроги, докато Слънчевият флот се събираше на Илдира? Адар Зан'нх вече бе заминал за Земята с привидно щедрот предложение. Съществата от газовите гиганти щяха да наблюдават всяка негова стъпка.

Но този бунт бе надхвърлил останалите притеснения, като промушване с кристален нож. Чрез тизма беше усетил, че на Добро се случва нещо ужасно. „Всъщност на Добро се случваха ужасни неща от много време“. Затова бе побързал да дойде тук, като загърби останалите си грижи.

Губернаторът Даро'х се приближи, с наведени очи, сякаш се бе провалил. Осира'х вървеше до него, държеше го за ръката. Даро'х спря пред баща си и го поздрави официално.

— Сключихме примирие, господарю. Забравихме лошото и заработихме заедно.

— Обясни какво се случи.

— Нима обяснението ще промени нещо? — попита Осира'х. — Въобще интересува ли те?

Вирна брадичка и Джора'х потръпна. Боеше се от думите ѝ. В нейно лице виждаше една по-твърда Нира. Тя хвана треперещата си майка за ръката и продължи:

— Татко, исках да повярвам, че си добър. Надявах се, че отчаяната любов на майка ми не е била напразна. Знаеш ли колко години чакаше тя да я спасиш? Знаем, че губернаторът Удру'х е измамник, но не съм сигурна за собствения си баща.

— Опитвах да съм добър — отвърна Джора'х с болка в сърцето.

— Лъжеш, също като чичо ми! — извика разгневеното момиче.

— Осира'х! — възкликна майка ѝ.

Момичето не ѝ обърна внимание.

— Ти склучи сделка, с която обрече човешката раса — и използва мен! Съгласи се да помогнеш на хидрогите да унищожат народа на майка ми! И казваш, че си „добър“? — Емоциите на Осира'х го удариха като чук. — Нямах никаква чест.

Джора'х сведе очи и каза тихо:

— Представи си, че огромна опасност е надвиснала над твоя град и заплашва да унищожи всичко, ако не се подчиниш. Пратеникът пристигна с цяла армада. Хидрогите щяха да унищожат народа ми, а аз съм отговорен за него! Аз съм магът-император. Аз контролирам всички чрез нишките на тизма. Нямах избор.

— Винаги има избор. А ти избра проклятието пред провала.

Той се обърна към любимата си зелена жрица.

— Нира, трябва да ми повярваш. Осира'х е мост към хидрогите. Те виждат и чуват през нея.

— Само ако им позволя. — Момичето се намръщи. — Ако искам, мога да ги изключа и да възстановя връзката по всяко време.

— Не можеш да си сигурна.

— Мога. — Внезапно той усети през тизма как към него полита вълна от изгарящо студени и гневни извънземни мисли. Пратени от Осира'х? Ставаха по-силни и по-силни, после изведнъж изчезнаха. — Хидрогите не ме чуват, освен ако не пожелаея.

Джора'х ѝ повярва.

Нира прегърна дъщеря си и го погледна.

— Въпросът е какво ще направиш сега?

— Съгласих се на исканията им, за да спечеля време. Не можех да позволя на Осира'х да види истинските ми планове, за да не научат и хидрогите. Затова я отпратих. Щом замина, свиках експертите и военните командири и им заповядах да намерят средства, с които да победим врага.

— И успяха ли? — попита скептично Осира'х.

— Не напълно... все още. — Джора'х се намръщи. — Но не исках хидрогите да разберат намеренията ми. Трябваше да те накарам да повярваш, Осира'х.

— Разумна мярка, макар и напълно ненужна — отвърна начумереното момиче.

Все повече илдирийци и човеци излизаха от руините, сякаш очакваха магът-император да произнесе някаква присъда. А после през тях премина вълна на неспокойство, сякаш облак закрива слънцето. Джора'х се обърна и видя бившия губернатор на Добро. Докторите го бяха превързали, но лицето му беше цялото в синини. В очите му имаше ужас, особено когато погледна към Нира.

Двама стражи крачеха до него, но той не се подпираше на тях. Не искаше да покаже слабостта си пред всички и най-вече пред мага-император. Поклони се официално и каза високо:

— Господарю, ще приема наказанието, което ми наложите. — Огледа се, сякаш все още не можеше да повярва, че лагерът, в който бе вложил живота си, е изгорен до основи. — Семената на тези безредици бяха посети дълго преди Даро'х да заеме поста. Вината не е негова.

Нира се напрегна и Джора'х усети гнева ѝ към Удру'х; присъствието му сякаш я отвращаваше. Осира'х пък се усмихна странно. Магът-император знаеше какво е направил брат му на Нира и не можеше да я вини за реакцията ѝ.

Но все пак... дали губернаторът не беше впримчен в същия капан, заложен от предците им, също като него? Магът-император презираше баща си и Удру'х за плана, който бяха скроили. Искаше незабавно да прекрати експериментите, но след като бе наследил престола, бе разбрал, че това е невъзможно. Може би бе невъзможно и за Удру'х.

— Престъпленията на Добро са започнали преди векове — заяви Джора'х. — Аз не можах да ги спра. Нито баща ми. Нито губернаторът Удру'х. Сега всичко свърши и трябва да се справим с последствията.

Хидрогите ме изправиха пред невъзможен избор и трябва да открия изход. Нира, Осира'х, моля ви, върнете се с мен на Миджистра и ми помогнете.

— Искам да дойдат и другите ми деца — каза Нира.

— И аз трябва да дойда, господарю. За да ти помагам. — Гласът на Удру'х беше като квакане.

— Не. Ти ще останеш тук. Хората и илдирийците ще възстановят Добро и ти ще си част от този процес. Аз не мога да те накажа, но те могат. — Бившият губернатор се напрегна, но не каза нищо. Джора'х се обърна към човеците и повиши глас. — От поколения ви карат да изпълнявате нареждания. Сега сами ще вземате решения.

Бившите затворници изглеждаха по-неспокойни и от Удру'х.

— Няма да моля за милост, господарю. — Бившият губернатор се обърна към Осира'х. — Знам какво мислят за мен тези хора и какво ти причиних. Но не съжалявам. Направих това, което се изискваше от мен, за да може илдирийците да оцелеят.

— Предлагам да оставим бившия губернатор да се възстанови, докато ние потушим пожарите и разчистим останките — каза Даро'х. — Това ще ни даде време да помислим. Според мен се проля достатъчно кръв.

Джора'х се обърна към Нира и Осира'х и заговори тихо, със сълзи в очите:

— Време е да ви предложа обещание вместо лъжи. Няма да се предам и няма да пожертвам вашата раса, за да спася моята. — Пое си дъх, сякаш се бореше с това, което трябваше да изрече. Знаеше какво ще се случи, ако се опълчи на хидрогите. Но и осъзнаваше по-лошите неща, които щяха да станат, ако не го направеше. — Помогнете ми да изляза от капана, в който сам се набутах.

93.

КРАЛ ПИТЪР

— Не мога да ви помогна да нараните друго човешко същество — заяви ОХ. От фонтана, до който стояха, долитаха пръски. — Подобни действия са ми забранени.

— Но това е самозащита. Той вече се опита да ни убие, при това неведнъж — каза Естара. След като бяха открили лекарствата в храната, ядяха само това, което тайно им носеше компито. — И пак ще се опита.

Не бяха напускали покоите си от дни. Народът смяташе, че са заети да търсят начин да спасят човечеството.

Питър реши да опита друг подход.

— ОХ, помисли колко хора ще умрат, защото председателят реши да изостави колониите. Той не работи в интерес на Теранския ханзейски съюз и човечеството. Не са ли това твоите приоритети?

— Имам няколко приоритета, които в момента са в конфликт. Бойните компита избиха толкова хора, че не смея да се съмнявам в моята програма.

— ОХ не беше упорит, а просто спазваше настройките си. — Особено в този момент всяко компи, което се опита да внесе смъртоносен предмет в двореца, ще бъде унищожено.

Питър въздъхна. Знаеше, че ОХ е прав.

— През годините се наложи да изтрия много спомени, но съм запазил един особено поучителен — продължи компито. — По време на дългото пътуване на „Пири“ неколцина членове на екипажа планираха бунт. Бяха изминали петдесет и осем години и корабът не беше намерил звездна система, в която да има планета за колонизиране. Бунтовниците се опитаха да ме убедят да им дам достъп до оръжейното депо, но аз не се съгласих. Събитията излязоха от контрол и загинаха седем мъже и жени. Сигурен съм, че бунтовниците не искаха нещата да се развият по този начин. Защо ви давам този пример ли? Вече изразих лоялността си към теб, крал Питър. Ти

показа, че си загрижен за благо на човечеството. Но не мога да извърша действие, което би навредило на човешко същество. Все пак, ако желаете, мога да отнеса съобщение на някого. Председателят не ме наблюдава внимателно.

Естара въздъхна и се облегна на фонтана, без да обръща внимание на студените пръски, които мокреха гърба ѝ.

— Ти си единственият ни съюзник в двореца, ОХ. Разчитаме на теб.

— Можеш да се свържеш със заместника Каин — каза намръщеният Питър.

— Или със сестра ми Сарейн, макар че не съм сигурна дали мога да ѝ вярвам.

— Може би трябва да ѝ се доверим. Както и на заместника и на капитан Маккамон. Малко са хората, които биха ни помогнали.

— Нима имаме друг избор? — попита Естара.

Вратата се отвори и Питър се обърна. Беше Базил Венцеслас. „На гости ли си ни дошъл, Базил? Да прием чай?“

— Не очаквайте повече информация от брифингите от капитан Маккамон — заяви Базил от прага. — Поправих тази грешка.

— Убеден съм, че капитанът на кралската стража не може да разбере защо се укрива стратегическа информация от краля.

— Точно това каза и заместникът Каин. Според него няма защо да крием информация от теб, след като не можеш да направиш нищо с нея.

— И ти не му повярва, нали? Мислиш, че като чета брифингите, ще измисля начин за сваляне на правителството?

Базил не отговори, а се обърна към ОХ.

— Ти защо си тук? Трябва да си при Даниъл, а не да си губиш времето с тези двамата. Те вече нямат нужда от услугите ти.

— Да, господин председател. — Учителското компи излезе.

На лицето на Базил се изписа нескрит гняв. Без да каже нищо, Питър хвана ръката на Естара и ѝ помогна да стане. Председателят го бе научил, че мълчанието е най-лесният начин да накараш другия да говори.

— Днес нямам избор и трябва да те пусна на публично място. За кратко — каза Базил. И обясни, сякаш беше принуден да прави нещо, което му причинява болка: — Адарът на илдирийския Слънчев флот

пристигна, непоканен. По някаква необяснима причина желае да се срещне с краля и кралицата. Предложих му да говори с мен, но той настоява за вашето присъствие. Много е упорит.

Питър оправи една невидима гънка на ризата си. Знаеше, че това е забележителен момент — илдирийците рядко посещаваха Земята.

— Значи ще се срещнем с него. Не бива да караме командира на Слънчевия флот да ни чака.

— Информирах го, че скоро ще му се наложи да контактува с нов крал — не можа да се стърпи председателят. — Трябва да му представя принц Даниъл. Като военен, адарът ще трябва да се съобрази с командната верига.

Питър го погледна в очите.

— Подиграваш ни се и разкриваш плановете си. Доста хазартна стратегия, Базил. Поне според това, което ме учеше.

— Явно си пропуснал много от уроците ми. Вече причини достатъчно щети и ще трябва да си понесеш последствията.

Илдирийският боен лайнер кацна пред Двореца на шепота. Гигантският кораб предизвикваше възхищение, точно както искаха илдирийците.

Въпреки мръщенето на Базил ОХ ги придружаваше като съветник и протоколчик.

— Подобно нещо се случи преди сто осемдесет и шест години, когато осъществихме първия контакт. Аз бях на борда на онзи лайнер, като независим говорител на „Пири“.

Срещата се предаваше на големи екрани на площада и по всички комуникационни мрежи. Зан'нх се поклонил официално и пристъпил към краля и кралицата.

— Нося ви поздрав и предупреждение от Илдирийската империя. Магът-император научи, че хидрогите планират нападение срещу Земята.

Питър — чуваше възгласите на тълпата — се зачуди дали не би трябвало да се срещне с адара насаме. Но за илдирийците всички под лидера не бяха от значение. Зан'нх виждаше в лицето на краля най-важния представител на Ханзата и въобще не се интересуваше от

останалите присъстващи. Питър осъзнаваше, че ако бяха в Двореца на шепота, срещата щеше да протече под контрола на Базил.

— И откъде е научил магът-император намеренията на хидрогите?

Зан'нх сякаш не очакваше подобен въпрос.

— Той не се отчита пред мен. Просто следвам заповедите му. Но ви нося надежда. Заради старото ни приятелство с хората Слънчевият флот е готов да изпрати цяла кохорта — триста четиридесет и три бойни лайнера — за защита на Земята. Ще се сражаваме с вас срещу хидрогите.

Въпреки че адарът изглеждаше съвсем искрен, Питър не можеше да повярва на думите му. Чу гласа на Базил през малкия микрофон в ухото си.

— Приеми! Приеми!

Защо ли адарът изглеждаше притеснен. Дали не криеше нещо? Дали Ханзата нямаше да плати скъпо за илдирийската помощ?

— Какво ще поискате в замяна? Нима ще рискувате толкова кораби само в името на дружбата?

— А това не е ли достатъчно? — Лицето на илдирийския командир беше непроницаемо. — Няма ли да направите същото, ако се наложи?

Точно това притесняваше краля. Какви ще са последствията от подобна сделка. Въпреки това не виждаше никакъв избор при приближаващата атака. Не можеше да отхвърли помощта на стотици илдирийски лайнери.

— Разбира се, че приемаме помощта ви. Тя пристига в най-добрия момент. Кога ще ни атакуват?

— Много скоро. Почти нямаме време за подготовка.

94. САРЕЙН

Сарейн беше затрупана с работа и дори бе забравила от колко време не е говорила със сестра си. Сега, докато гледаше срещата с адар Зан'нх, се замисли дали председателят нарочно не нагласява нещата така. Да ги държи настрани една от друга.

След като обеща помощ, илдирийският командир отлетя с флагмана си. Кралят и кралицата бяха изпълнили ролята си и тръгнаха към двореца с ескорт, който съмнително наподобяваше затворнически конвой.

Сарейн реши да посети сестра си. Облече робата си на посланик на Терок и тръгна към кралските покои.

— Това е в разрез със заповедите на председателя — каза капитан Маккамон, след което се усмихна хитро. — Но не виждам нищо лошо да посетите градината на кралицата. Тя я обича толкова много.

Естара беше развълнувана. Бременността ѝ вече личеше и тя бе облечена в широки удобни дрехи. Двете закрачиха през покритата градина, следвани от трима стражи. Естара се наслаждаваше на зеленината и вдъхваше ароматите на растенията.

Въоръжените мъже обаче бяха твърде близко според Сарейн. От кого, по дяволите, пазеха кралицата в центъра на двореца? Тя сви устни и каза:

— Не разбирам защо е цялата тази охрана.

Естара повдигна вежди.

— Защото с Питър сме под домашен арест. Председателят не иска да говорим с никого.

Сарейн инстинктивно понечи да възрази, но пък нали виждаше какво става. Базил игнорираше и нея и отблъскваше опитите ѝ да прекарва нощите с него. Преди време се допитваше до нея, но вече не искаше да я слуша. Според това, което се говореше, Базил вече не слушаше никого.

Естара очевидно бе разтревожена. И явно не се интересуваше, че стражите могат да я чуят.

— Според председателя по време на бунта на компитата Питър е надхвърлил пълномощията си.

Подслушващият капитан Маккамон изпръхтя презрително и каза:

— Крал Питър видя заплахата от компитата много преди всички. Председателят трябва да го награди, а не да го наказва.

Сарейн се ядоса. След като стояха толкова близко, стражите трябваше поне да мълчат! Естара се обърна спокойно към Маккамон.

— Капитане, ще съм ви благодарна, ако ме оставите за малко насаме със сестра ми.

— Ще се отдръпнем малко, ваше величество. — Той махна галантно с ръка и кралицата и Сарейн продължиха напред сами.

— Какъв домашен арест? — възкликна Сарейн. — Това е абсурдно. Ти си кралица!

— А Питър е крал. Но това не означава нищо за председателя. Нямах представа колко много ни мрази. Особено заради това, че забременях без разрешение.

Сарейн се намръщи.

— Без мелодрами, Естара. Ханзата е изправена пред голяма криза. Председателят взима тежки решения всеки ден. Имай му малко повече доверие.

Естара въздъхна тъжно.

— Ти си ми сестра и си по-наясно с политиката, но точно сега говориш съвсем наивно. Може ли да си толкова близка с председателя, а да си сляпа за машинациите му? Ще направи всичко, за да ни унищожи с Питър.

— О, Естара. Изолирана си в двореца и не знаеш какво става. Бяхме предадени от бойните компита и загубихме седемдесет процента от Земните въоръжени сили. Сега пък илдирийците ни предупреждават, че предстои хидрогска атака. Какво искаш от председателя?

— Да се съсредоточи върху истинските проблеми и да не си губи времето с отмъщения. — Естара спря пред едно растение от Реджак — приличаше на ръка със сини пръсти. Тя докосна един от израстъците и „ръката“ се сви в юмрук.

— Базил търси решения. След като загубихме толкова много кораби, той изпрати разузнавателен кораб на Кронха 3 да открие липсващите разбивачи. Ако си ги върнем, ще заздравим сериозно защитата си.

— На Земята. Ами останалите колонии? Председателят просто ги изостави! Ами Терок? — Тя спря пред един фаулдур и погледна смъртоносните му плодове. — Ще ти кажа нещо, Сарейн. Може и да ми повярваш, стига Ханзата да не ти е промила мозъка.

Сарейн заслуша с леко пренебрежение историята как председателят се бе опитал да ги убие с бомба на кралската яхта.

— Той ми обясни за това. Било просто блъф, защото Питър не искал да съдейства. Никога не би ви наранил.

— Блъф ли? И ти му повярва? Вече бяха арестували един скитнически търговец, за да му хвърлят вината. Ден Перони. Председателят искаше да обвини скитниците, за да предприеме действия срещу тях. Когато Питър разкри плана му, нареди да пуснат търговеца.

Сарейн се намръщи. Спомняше си регатата в Кралския канал. В същия ден бяха научили за първата атака на хидрогите срещу Терок. Тя бе стояла до Базил, който напрегнато очакваше нещо. Сякаш се бе ядосал, че нищо не се беше случило.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Замисли се и ще видиш, че всичко пасва. Председателят дори ми нареди да направя аборт, защото бебето не влизаше в плановете му. Но когато информацията изтече в пресата, нямаше друг избор, освен да се откаже. — Естара вече се ядосваше.

Сарейн си спомни, че Базил наистина бе споменал нещо за аборт.

— Не би го направил.

— Така ли? Преди два дни открихме в храната ми препарат, който предизвиква аборт. Ако не го бяхме открили, щях да загубя бебето и да умра от помятането. За щастие проверяваме храната за отрови.

— Реагираш пресилено.

— Пресилено? Ами делфините ми? Красивите делфини. Обичахме да плуваме с тях. — Тя преглътна, сякаш щеше да заплаче. — Нареди да ги убият. Басейнът беше пълен с кръв и парчета месо.

Сарейн я гледаше изумено. Естара едва ли си измисляше.

Сестра ѝ продължи с обвиненията.

— След като принц Даниъл опита да избяга, го хванаха и го упоиха. Председателят заплаши Питър със същото, ако не сътрудничи. Но кралят прояви самостоятелност по време на бунта на компитата. Затова твоят Базил съживи Даниъл и смята да го постави на трона. — Очите ѝ проблеснаха. — Възнамеряват да ни убият. Пелидор ни го каза в очите.

— Това... това е...

Естара изглеждаше състарена. Отдавна не беше момичето, което обичаше растенията и тичаше из световната гора.

— Сарейн, винаги съм мислила, че си ужасно умна. Прекара на Земята толкова години, научила си неща, които никой на Терок не знае. Но цялото това обучение те е направило наивна в някои отношения.

Сарейн се мъчеше да се убеди, че Базил не би направил подобно нещо, но дълбоко в ума си знаеше, че е способен на това. Беше го виждала да взема отчаяни решения. Може би отчасти я привличаше точно с това.

— Председателят вече обяви, че след пет дни ще има банкет в чест на Даниъл. Ще го представи на обществото.

— И след това аз и кралят ще се „оттеглим“. — Естара кимна тъжно.

— Това не означава...

— Напротив! — Ядосаната Естара тръгна към стражите.

— Почакай!

Кралицата не спря, но подхвърли през рамо:

— Вече не знам дали си ми приятел или враг. Коя страна ще избереш? Председателят Венцеслас ще ни убие. Вече е задействал плана си. Ако искаш ми вярвай, ако не — живей си с илюзиите. Поне имаш този лукс, за разлика от мен и Питър.

95.

КОНРАД БРИНДЪЛ

Разузнавателният кораб приближи Кронха 3. Приличаше на онези, с които летеше навремето: побираха пилота и седем пътници. Пътническото отделение беше празно, но Конрад Бриндъл се надяваше, че ще успее да спаси някой оцелял от разбивачите.

Двамата с Натали бяха служили в ЗВС почти цял живот. Роб също. Бяха толкова горди с него, когато се записа в армията, когато стана пилот, а след това и командир на ескадрила.

А после дрогите го убиха.

Роб винаги предпочиташе действието, без да обмисля последиците. Понякога това беше добра тактика, но друг път костваше много. Роб беше загинал, заедно с много свои другари, в битката при Оскивъл. На Конрад му се искаше да се бе сбогувал със сина си, преди той да се спусне със специалната капсула, за да установи контакт с хидрогите. Рискованият ход не бе успял.

Много неща се бяха променили оттогава. Заради последната криза Конрад отново носеше лейтенантска униформа. Двамата с Натали се върнаха на служба след атаката на хидрогите. Известно време обучаваха новобранци в базата в Антарктика, но след бунта на компитата преминаха на действителна служба. Сега Натали беше назначена на една от мантите, които патрулираха около Земята.

Въпреки възрастта си Конрад беше напълно способен да се справи със задачата си. Реакциите му все още бяха добри, стига да не се наложеше да влиза в бой. Беше твърде ръждясал, за да се мери с младите пилоти, и точно затова го бяха пратили на разузнаване на Кронха 3. Дали разбивачите все още бяха тук, или бяха отлетели на друго място? Мантата на адмирал Стромо беше изчезнала по време на бунта и тази загадка не даваше мира на командването на ЗВС. ЗВС искаха отговор, та дори да е негативен.

Командир Тасия Тамблин, приятелка и може би любовница на Роб, бе изчезнала заедно с разбивачите. Конрад и Натали бяха виждали

Тамблин само веднъж, когато скитничката бе посетила базата на Антарктика. Бяха я посрещнали в главния купол, който се издигаше наред ледената пустиня. Тасия беше бледа и измъчена и лично им бе донесла вестта за смъртта на Роб. Това беше най-ужасният ден в живота на Конрад.

По-късно двамата със съпругата му тръгнаха заедно с бившата председателка Морийн Фицпатрик да открият мемориал на Оскивъл. Там откриха скитническа база и спасиха тридесет оцелели от ЗВС. За съжаление Роб не бе сред тях — Конрад всъщност изобщо не се надяваше, че ще е. Надеждата е важна част от войнишкия живот, но прагматизмът е по-важен.

Конрад се приближи до газовия гигант, но не видя нищо през дебелиите буреносни облаци. Знаеше, че някъде под тях се спотайват смъртоносните бойни кълба на хидрогите. Надяваше се, че корабът му не е достатъчно голям, че да привлече внимание.

Настрои приемника на честотата, която му бяха дали. Явно някъде в разбивачите имаше скрита камера. Ако корабите не бяха унищожени, шпионското устройство може би още предаваше. Адмирал Строммо беше засякъл нещо... може би и Конрад щеше да успее.

Комуникационните монитори показваха само статичен шум. Конрад реши да се спусне на по-ниска орбита, за да засече по-силен сигнал. Внезапно екраните се проясниха и той видя нещо наистина невероятно.

Хора! Може би пленници в дълбините на Кронха 3. Какво ли правеше врагът с тях? Конрад се зае с настройките, за да проясни картината. В една от парцаливите фигури разпозна Тасия Тамблин. Но тя трябваше да е на разбивачите! Какво правеше сред облаците? Дали хидрогите вземаха пленници?

Камерата се премести и Конрад хлъцна. Един баща никога не може да сбърка сина си! Дългогодишното пленничество бе променило Роб — но той беше жив!

Искаше му се да извика на Роб, че ще намери начин да го спаси.

От облаците изскочиха две бойни кълба и полетяха към него. Бяха го забелязали! Конрад сграбчи контролните уреди. Трябваше да се измъкне оттук и да убеди ЗВС да изпратят спасителна експедиция. Малкият му кораб беше невъоръжен. Значи трябваше да бяга.

С изненада видя, че от извънпланетното пространство към него се приближава манта. За момент си помисли, че това е подкрепление и че ще спаси Роб! Но съобщението по стандартните честоти на ЗВС го стресна.

— Разузнавателен кораб, спрете. Вие сте наш пленник.

Беше отвлечената от компитата манта на адмирал Стромом. Конрад направи завой на сто и осемдесет градуса, увеличи мощността на двигателите до максимум и се изтръгна от гравитационното поле на Кронха 3.

Бойните кълба се впуснаха в преследване. От пирамидалните им израстъци започнаха да изскачат светкавици. Конрад си припомни младежките години и започна да прави резки маневри.

Огромните сфери не можеха да си променят курса толкова бързо. Конрад стигна обратната страна на планетата, но мантата на Стромом се приближаваше. Язерният залп мина толкова близо, че статичното напрежение претовари вторичните системи на кораба.

Конрад заряза всякаква предпазливост и загоря илдирийския двигател още преди да е излязъл от системата. Нов залп от мантата успя да повреди леко кораба му, но той вече бе задействал двигателя.

96.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Дори постоянният ужас може да бъде смекчен от непрекъснатото бездействие. Как ли бе оцелял Роб през всичките тези години?

Тасия усещаше, че полудява. Не можеха да помръднат, не можеха да измислят нищо и не виждаха никаква надежда за бягство. Правеха упражнения, разказваха си различни истории и се опитваха да измислят някакви игри. Но най-вече просто седяха и мълчаха, минута след минута и ден след ден. Беше изненадана, че пленниците не са почнали да се самоубиват.

Но по-страшно от скуката беше когато наистина се случеше нещо.

Един бръмбароподобен кликиски робот мина през мембраната на клетката. Смит Кефа изпищя. Машината пристъпи напред и обърна червените си оптически сензори към ЕА.

— Ти си шпионин.

Твърдението беше толкова неочаквано и абсурдно, че Тасия избухна в смях.

— А ти си откачена отварачка за консерви.

— Компито излъчи информация за дейностите ни тук. Не можем да го позволим.

Въпреки кошмарната ситуация Тасия застана до компито, за да го защити.

— Как може ЕА да е шпионин? На кого ще донася? — Роб се опита да я дръпне назад, но тя го отблъсна.

Кликиският робот спря, сякаш обмисляше дали да отговори на въпроса.

— Сега разбираме аномалиите, които засякохме. Във вътрешните вериги на компито е имплантирано микроскопично устройство. Бяхме решили, че е пасивно, но преди малко се активизира.

— Това е... абсурдно. — Но се сети за нещо. Бяха й казали, че са намерили ЕА с изтрита памет. Но инсталирането на шпиониращо

устройство не беше изключено.

— Един човешки кораб се включи към сигнала и извлече информация за града на хидрогите — продължи роботът. — Твоето слушателско компи е заплаха за нас.

— Това заключение може да е вярно — каза ЕА. — След изтриването на паметта ми в мен беше поставено нещо като паразит, който не можех да идентифицирам. Мисля, че е бил кодиран нискочестотен предавател.

Тасия пристъпи между компито и надвесената черна машина и вирна брадичка.

— Няма значение. ЗВС не са поставили устройството заради хидрогите и кликиските работи. Искали са да шпионират мен. Сигурно са се надявали, че ще издам нещо за скитническите бази.

Роботът не беше впечатлен.

— Не можем да позволим това да продължава. — От черния му екзоскелет се протегна дълъг крайник и сграбчи сребрилата ръка на ЕА. — Трябва да премахнем опасността.

Тасия сграбчи другата ръка на компито.

— Не! Тя е моя. ЕА е...

— Не бива да пострадаш заради мен, Тасия Тамблин. — Гласът на ЕА беше съвсем спокоен.

Тасия дръпна компито, но роботът я блъсна и тя падна. Роб притича и ѝ помогна да се изправи, но тя не го погледна. Умът ѝ беше зает само с едно нещо.

— ЕА!

— Мразим кликисите заради това, което ни причиниха — каза черният робот. — За щастие техните методи за измъчване вършат работа, когато трябва да се занимаваш с предатели. Научихме много от тях. Научихме се как да изпитваме наслада, когато причиняваме болка.

— Не можем ли да премахнем шпионското устройство? — попита Роб.

— Ще го премахнем. За постоянно. — Черният робот дръпна компито.

ЕА завъртя глава и погледна Тасия с мигащите си оптични сензори.

— Не знаех за това. Не помнех. Не исках да те предавам, Тасия Тамблин.

— Разбира се, че не си! — Тасия хвана ЕА за ръката, но не можа да удържи хлъзгавото полимерно покритие. — Оставете я!

Компито не се съпротивляваше. Роботът го измъкна през мембраната. Пленниците ужасено гледаха през прозрачната стена.

— Поне не взеха никой от нас — обади се Кефа.

— Млъквай! — изкрещя Тасия.

— Виждал съм ги да правят експерименти с хора — продължи Кефа. — Режат и късат!

— Какво ще правят с компито? — попита една жена, казваше се Белинда. — Горкото...

Шестима хидроги се появиха сякаш от нищото и приеха хуманоидна форма. И шестимата приличаха на загиналия Рос. По някаква необяснима причина хидрогите винаги приемаха неговата форма. Дори пратеникът, който беше убил стария крал. Тасия изгаряше от гняв. Дрогите бяха убили Рос и бяха унищожили небесната му мина. Това беше главната причина, поради която бе влязла в ЗВС.

„Мръсници!“ За какво им беше да приемат хуманоидна форма, още повече в тяхната среда? Може би това по някакъв начин засилваше наблюдението на пленниците? Дали беше част от експериментите?

Отнякъде се появиха още два кликиски робота. Нещо щеше да се случи.

— Спрете! — изпищя Тасия. — Върнете я!

Дребното компи стоеше като затворник, очакващ екзекуция. Трите робота го заобиколиха. Хидрогите наблюдаваха безучастно. ЕА въобще не опита да се съпротивлява.

Кликиските роботи разпънаха различните си крайници. След това завъртяха ЕА, сякаш се чудеха откъде да започнат. После с бързи движения разрязаха сребрилата полимерна кожа.

Тасия запищя от ужас. Роб я прегърна.

ЕА завъртя глава и хвърли последен поглед към Тасия със златистите си оптически сензори. Кликиските роботи продължаваха работата си — бързо и ефикасно разфасоваха компито. Крайниците, вътрешните вериги, мобилните сензори и всички останали части бяха смъкнати от скелета и натрошени.

Без да променят израженията си, приличащите на Рос хидроги са разпаднаха и отплуваха нанякъде. Кликиските роботи също се

отдалечиха, като зарязаха останките на ЕА, сякаш за да отчаят пленниците още повече.

97.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес приближи Терок с водно-перления си кораб и видя, че гигантската гора някак си е излетяла в орбита. Повече от сто гигантски дървесни кораба стояха на стража над планетата. Трънливите им израстъци сякаш попиваха слънчевата светлина.

Щом видя верданските бойни кораби, Джес разбра защо венталите са го пратили тук. Събираше се невероятна армия. Джес усещаше гласовете на съществата.

Венталската комета вече беше напоила земята и помагаше на наранените дървета. Влагата се надигаше и оформяше буреносни облаци. Дървесните кораби се отдръпнаха и позволиха на кораба на Джес да навлезе в атмосферата. Елементалните създания се усещаха и си припомняха предишните битки, при които за малко не бяха унищожени. Заедно щяха да са много по-силни. Това не беше прост съюз, а симбиоза на елементите.

Джес бе дошъл тук да уплътни тази връзка.

Влагата в облациите освежи венталите в кораба му. Черните белези от хидрогската атака на повърхността вече бяха покрити със зеленина.

Шепотът на световната гора се присъедини към постоянните гласове на венталите в главата му. Корабът му се спусна близо до главното човешко селище.

Джес се измъкна през мембраната и усети, че въздухът е наситен с електричество, живот и очакване. Приближиха се хора. Той видя зелените жреци, които идваха да го поздравят, и вдигна предупредително ръка.

— Стойте на разстояние. Аз представлявам венталите.

Усети неестествена тръпка, сигнал от дърветата. Към него се приближи дървесна фигура — копие на човек: движеше се с неприсъща за туловището му грациозност.

— Аз съм Бенето. Представлявам верданите.

Големът протегна ръка и стисна десницата му, преди Джес да го предупреди. Скитникът потръпна, очакваше чудовищен енергиен импулс. Но венталите не нараниха странния дървен мъж. Сякаш бяха срещнали сродник.

Бенето изви устните си в усмивка.

— Очаквахме те. Заедно ще създадем нова армия.

98.

СЕЛИ

Първо гигантските дървесни кораби, а сега водно-перленият мехур, от който бе излязъл странен скитник, които всъщност доста приличаше на Бенето. Сели зяпаше удивено. Може би като видеха какво се изправя срещу тях, хидрогите щяха да се скрият в газовите си гиганти завинаги!

Солимар се наведе и прошепна в ухото ѝ.

— Гледай, Сели. Това очакваха дърветата. Вече сме непобедими.

Джес Тамблин и Бенето тръгнаха към края на разчистената площадка, а сферичният венталски съд се издигна нагоре като дъждовна капка.

— Какво прави?

— Ще видиш!

Верданските кораби се събраха по-плътно в небето. Световните дървета потрепваха от очакване. Сели гореше от желание да разбере какво става. Ех, да можеше да ползва телевръзката като Солимар!

Венталският съд се издигна над дърветата и от него се отделиха множество мехури с енергийна вода. Поизпразнената сфера се сви.

Мехурите се понесоха в небето, сякаш търсеха нещо.

— Това ще промени баланса на силите — каза Солимар почти шепнешком. Беше сложил ръката си на едно световно дърво и получаваше съобщения от горското съзнание. — Никога досега не се е случвало.

Бенето и скитникът се приближиха до един кръг от пет повалени световни дървета. За разлика от живото тяло на брат ѝ, те бяха обгорени и изпотрошени. Бяха ги оставили като символ на силата на световната гора. Сели обаче разбираше, че в този момент хората имат нужда от нещо повече от символ.

Един от мехурите застана над Джес и Бенето и те го посрещнаха с вдигнати ръце. Мехурът се пръсна и заля с венталска вода петте дънера и двамата мъже.

От земята започна да излиза още вода, като от извор, пробил си път на повърхността.

— Ще призовем цялата вода, разпръснатата от кометата! — засмя се Джес.

Бенето кимна доволно, дървеното му лице лъщеше от капките.

— Венталите и верданите ще се слоят напълно. Така ще успеем да победим хидрогите.

Сели се притисна към Солимар, главата ѝ беше пълна с въпроси. Усещаше миризмата на озон и чуваше шепота на влагата, която навлизаше в обгорените дънери на световните дървета. Чувстваше се дребна и незначителна на фона на грандиозните събития, които не разбираше.

Щом искрящата вода напои мястото около петте дървета, земята започна да се движи, сякаш щеше да изригне вулкан. Сели усещаше трусовете с босите си крака.

Верданските бойни кораби размърдаха клоните си и се издигнаха, за да направят място. Сели се опитваше да гледа едновременно във всички посоки. Въздухът беше пропит с очакване.

Бенето се обърна към световните дървета и заговори високо:

— Знаете какво е заключено във вас. Изцедете всичките си резерви!

И пострадалите дървета го направиха.

Почернелите дънери пропукаха и започнаха да се издигат към небето. Появи се свежа дървесина и нови клони — изскачаха като скрити оръжия. Пострадалите дънери изсмукваха венталска вода и растяха с немислима бързина. Петте дървета се извисиха и започнаха да се вият едно около друго, оформяха гигантски корпус/Възродените корени се впиха дълбоко в земята, включиха се в мрежата на световната гора, черпеха сила и енергия.

Сели усещаше нетърпението на световната гора и се засмя радостно. От новите пъпки излизаха листа, а в краищата на клоните се оформяха бодли, готови да посрещнат всеки враг. Новото дърво продължаваше да расте, издигаше се над короните на останалите.

Накрая се оформи в боен кораб — първият от новата флота.

Джес Тамблин също беше изненадан: не бе подозирал какво може да направи венталската енергия, когато се съедини със

световната гора. Всички бяха зяпнали като деца, видели ято кондорови мухи.

— Това е само началото — извиси се гласът на Бенето.

От кораба на скитника се откъснаха нови мехури вода. Насочиха се към други повалени дървета и обгорени дънери, които още не се бяха възстановили. От гората започна да се оформя цяла армада дървесни кораби.

Солимар се усмихна на Сели — черпеше информация от верданското съзнание — и каза:

— Вече знаем как са били създадени първите бойни кораби! Световни дървета, напогани с венталска вода, събрани в симбиоза, достатъчно силна, за да надвие хидрогско бойно кълбо. Стотици кълба!

Новите кораби бяха повече от сто. Сели искаше да обиколи гората и да ги види всичките.

След първата атака населението на Терок се чувстваше победено, всички се чудеха само как да оцелеят. Сега ги изпълваше силно ново усещане. Надежда.

— Ако хидрогите знаят какво ги чака, направо ще се предадат.

Бенето стоеше в сянката на първия боен кораб и гледаше скитника.

— Джес Тамблин, ти донесе това, от което имахме най-голяма нужда. Чрез венталската вода ще успеем да добавим нови кораби към онези, които призовахме от дълбините на космоса.

Джес вдигна рамене, сякаш не можеше да повярва за какво е помогнал.

— Но дали това ще е достатъчно? Мога да ви предложа и друго. Скитническите кланове събират танкери и цистерни, с които да откарат венталска вода на газовите гиганти.

Големът погледна бодливите дървета, които изпълваха терокското небе.

— Тези кораби също ще се включат в битката. Врагът вече е отслабен от постоянните сблъсъци с фероите. Този път можем да ги победим завинаги.

— Аз все още имам доста работа. Трябва да координирам скитническите цистерни и зареждането им с венталска вода, докато

вие пригответе дървесните кораби. Все пак дрогите разполагат с хиляди бойни кълба.

Най-близкият вердански кораб продължаваше да пращи, растеше като гейзер от жива дървесина. Из цялата гора още стотина се издигаха към небето: извадени мечове, готови да нанесат удар на хидрогите.

— Нашата флота ще се присъедини скоро — каза Бенето и снижи глас. — Но първо трябва да намеря пилоти за тези кораби. Аз ще съм първият доброволец.

Солимар се натъжи, а сърцето на Сели потръпна от инстинктивен ужас. Какво беше намисли брат й?

— Какво искаш да кажеш? — извика тя. — Бенето, какво си намислил?

В корпуса на най-близкия кораб с пукот се отвори цепнатина.

— Всеки вердански кораб има нужда от зелен жрец, който да го управлява. Дърветата не могат да летят сами. Имат нужда от партньор.

— Искаш да кажеш, че ще влезеш в това нещо? За колко време? — Не обръщаше внимание на корабите, на Солимар и родителите си, които явно не разбираха ужасяващата истина.

Бенето се обърна към нея.

— Виж какво постигнах, сестричке. Време е да замина. Ще се слея с този кораб, както и предишните същества са се слели с бойните кораби.

— Но нали ще се върнеш, когато войната свърши? — Сели мразеше да се отнасят с нея като с дете, но сега наистина се чувстваше много малка. — След като унищожите хидрогите, ще се върнете на Терок, нали?

— Дори да победим, ще остана част от кораба завинаги — отвърна той.

— Но... ти не можеш да ни напуснеш. Ти си ми брат! Веднъж вече те загубих.

— Да, Сели, аз съм ти брат — каза нежно дървеният голем. — Но съм и нещо повече. Имам по-възвишена цел.

Тя се напъна да го издърпа от тъмната цепнатина в дънера, но Бенето не помръдваше.

— Трябват ни още пилоти. Поне сто.

Всички зелени жреци излязоха напред.

— Благодаря ви — каза Бенето. — Имаме повече доброволци, отколкото ни трябват.

Отчаяната Сели се обърна към Солимар за обяснения. Всичко се случваше твърде бързо. Първо радостта и възхищението, после надеждата, а сега ужасяващата цена. Солимар стисна рамото ѝ.

— Трябва да го оставиш, Сели. Съдбата ни зависи от това.

Тя избута ръката му. Доброволците, изглежда, приемаха съдбата си с необяснимо спокойствие. Сели осъзна, че жреците вече са се разбрали чрез телевръзката, която бе недостъпна за останалите. Ами техните приятели и семейства?

От друга страна, войната и оцеляването на Терок бяха по-важни.

Тя погледна дървеното лице на брат си и видя, че на него е изписана тъга. Спомни си за всички дни и часове, които бе прекарала с истинския Бенето... както и с този.

В едно от дървените му очи се появи капчица вода и се плъзна покрай миглите, по грубата буза. Бенето пристъпи в цепнатината на кораба и тя се затвори след него.

Солимар я прегърна мълчаливо. Тя усещаше силата и успокояващото му присъствие. Поне той щеше да е до нея, като приятел и може би любим. Имаха толкова възможности, всичко беше пред тях...

— Сели, трябва да ти кажа нещо — каза Солимар съвсем тихо. — И аз кандидатствах за пилот.

99.

НИРА

Пътуването към Илдира беше изпълнено с радост, любов и приятни спомени, в контраст с ужасите на Добро. Но Нира бе променена.

Хората от „Бъртън“ най-сетне щяха да създадат свой дом, след толкова столетия. Надеждите и мечтите щяха да покълнат отново, но всичко това нямаше да има смисъл, ако не се справеха с хидрогите.

Нира разказа на Джора'х за дългогодишното си пленничество, всичките си болезнени спомени. Всъщност тя не го винеше, но между двамата се бе появила някаква празнина.

— Кълна ти се, че не знаех къде си през всичките години — повтаряше той. — Нямах представа, че си жива.

— Бях бременна с дъщеря ни, но те ме биеха. Щом се възстанових от раждането, губернаторът Удру'х започна да ме изнасилва, докато не заченах от него. След това имаше още бащи, още мъчения и още деца. Горките деца. Радвам се, че ги спасихме.

— Не знаех, че си там.

— Но сигурно си знаел за програмата! — Гласът ѝ се втвърди. — Всички тези хора, поколение след поколение. Знаел си какво става.

— Програмата е създадена много преди баща ми да се качи на трона. Аз разбрах малко преди да умре. — Думите засядаха в гърлото му. — Той се самоуби, за да ми попречи да те намеря. Когато наредих на Удру'х да те освободи, той каза, че си мъртва.

— Въобще не е трябвало да му вярваш. Ти си магът-император! Докосваш съзнанията на всички илдирийци, а собственият ти брат те е излъгал? Колко ли други са те излъгали, Джора'х?

Той стисна юмруци.

— Удру'х дойде и призна, че си жива, след като потушихме бунта на Хирилка. Сигурно се е притеснил, че ще узнае истината. Изобщо не предполагах, че може да ме мами. Че въобще би могъл да го направи.

— Чух достатъчно лъжи за десет живота напред. Само мислите за теб ме пазеха жива. Непрекъснато те сънувах. Бях готова на всичко само да те зърна, докато бях в размножителните бараки. Аз те обичам, Джора'х. — Тя сведе поглед. — Но не съм сигурна дали мога да ти вярвам.

Разбираше, че хидрогите са го накарали да вземе невъзможно решение и че търси начин да се опълчи на врага. Но ако плановете му не успееха, дали щеше да промени мнението си? Дали щеше да се преклони пред тях?

Адар Зан'нх щеше да се върне скоро. Вече бе предал съобщението на крал Питър и Слънчевият флот бе готов да потегли според плана на хидрогите.

Джора'х явно усещаше притесненията ѝ.

— Обещавам, че ще направя всичко, за да спра хидрогите.

— Ами ако това не е достатъчно да спасиш своя народ? И моя?

Докато се спускаха към огрения от слънцето Призматичен палат, Нира усети странно вълнение. Миджистра се простираше като някаква приказна гледка.

Кацнаха и Осира'х поведе братята и сестрите си. Те бяха отрасли на Добро и никога не бяха виждали подобни чудеса. Като видя удивлението на лицата им, Нира забрави за притесненията си.

— Това е новият ви дом.

— Ще ви настаним в Призматичния палат — каза Джора'х.

Адар Зан'нх бе дошъл да ги посрещне. Изглеждаше разтревожен.

— Господарю, крал Питър прие помощта, точно както предполагате.

Нира хвърли бърз поглед към Джора'х и той стисна ръката ѝ, за да я успокои.

— Изпрати ги веднага щом са готови. Две кохорти.

— Две кохорти? — Адарът се изненада. — Това е два пъти повече, отколкото искат хидрогите. Нима ще оставим Илдира без защита!

— Ще се наложи да рискуваме. Чу заповедите ми. Можем ли да подготвим толкова бойни лайнери? Колко време ще ни трябва?

— Екипите ни се трудят неуморно и постигнаха забележителен успех. Това е най-сериозната мобилизация в историята на Слънчевия флот. Съливан Голд и инженерите му ни научиха на много нови неща. — Зан'нх явно се гордееше с постиженията. — Наваксваме липсата на време с повече хора и отдаденост. Няма да ви подведем, господарю.

— Добре, адаре. Искам лично ти да командваш кохортите.

Зан'нх сякаш се изненада още повече, но не показа смущение.

— Да, господарю. Никой друг не бива да носи тази отговорност.

Нира и Джора'х се прибраха в покоите си, излязоха на прозрачния балкон и загледаха удивителното небе. Джора'х сложи ръка на раменете ѝ.

— Не можем да слеем душите си чрез тизма... но думите са безсилни да опишат това, което имаме да си казваме.

— Точно затова е важно да ти имам доверие. — Нира се замисли за времето, когато той беше престолонаследник. Тогава цареше мир и просперитет.

— Ти си все така красива, но и двамата сме променени. Любовта ни не може да е същата както преди. Аз...

— Знам. — Когато бе станал маг-император, той се бе отказал от мъжествеността си, за да може да контролира нишките на тизма. Тя пък бе преживяла множество травми. Връзката им вече не можеше да е сексуална, но това само засилваше любовта им. Физическата страст щеше да отстъпи място на неразделното душевно партньорство.

Останаха дълго на балкона, взрени в очертанията на града.

— Как ми се иска отново да усетя световната гора! Тук има ли фиданка? Къде са тези, които донесохме с посланик Отема?

Джора'х тъжно поклати глава.

— В Призматичния палат няма фиданки. Бяха... унищожени. — И стисна устни, сякаш за да се спре, преди да е казал някаква лъжа.

Нира усещаше, че той все още пази тайни. Беше съвсем очевидно, като черни петна по бяла дървесина. Дали някога щеше да спре?

100.

ТАЛ О'НХ

След като фeroуите унищожиха хидрогските кълба над Хирилка, тал О'нх побърза да поднови разтоварването на хора и материали. Стотици лайнери изпразваха трюмовете си, разтоварваше се храна, машини и строителни материали.

Работниците издигаха нови сгради, като мравки, поправящи мравуняка си. Изтощените хора се ободряваха, като гледаха напредъка на строителството и засаждането на нови растения.

Екипите успяха да поработят няколко дни, преди да се случи следващото нещастие.

Едноокият командир бе на почти празния флагмански кораб. Не беше спал от дни, сивият му кок беше необичайно разчорлен. Все пак бе успял да намери време да излъска медальона си и скъпоценния камък, който стоеше в дупката на окоето му.

Внезапно алармите се задействаха.

— Докладвайте — нареди Он'х.

— Приближават от всички страни, по стотици различни вектори. Никога не сме виждали такава армада. Сензорите са претоварени.

— Каква армада?

— Хидрогски бойни кълба — насочени към Хирилка! Нямаме никакъв шанс срещу тях.

Сферите се събираха на границите на системата като потоци от диаманти. Сигурно бяха събрани от множество газови гиганти и бяха дошли през някой от порталите.

О'нх зае мястото си в командния център. Беше сигурен, че фeroуите са провокирали атаката с унищожаването на трите бойни кълба. Погледна тактическите екрани. Врагът ги превъзхождаше по численост.

— Пригответе се за финална битка.

Кохортата му можеше да причини доста щети, ако прибегнеше до самоубийствени атаки. Но не можеха да спечелят дори всеки лайнер

да унищожеше по едно бойно кълбо. Силите на врага бяха внушителни.

Искаше му се паметителят Вао'сх и човекът да бяха с него. Събитието определено си заслужаваше наблюдението. Въпреки че едва ли щяха да оцелеят, за да го опишат като част от Сагата.

— Да формираме ли защитна линия, тал? Да се съсредоточим над центъра на града?

— Кажете на губернатора Райдек'х, че ще направим всичко възможно. Бъдете готови, но не реагирайте прибързано. Предишния път бойните кълба не ни нападаха.

Извънземната армада се приближаваше бързо. След това мина покрай Хирилка и се отправи към синьо-бялото първично слънце.

Екипажът се развика радостно, но О'нх се намръщи.

— Значи не идват за нас. Хирилка няма никакво значение за тях. Дори сделката с мага-император не е по-важна от борбата с фероуите.

— Това са добри новини, тал!

Спокойствието отстъпи място на ужасяващо подозрение, защото вече бе виждал подобно нещо.

— Нещата може да се окажат по-лоши, отколкото предполагаме.

Хидрогските кораби се приближиха към слънцето като мушици, привлечени от огън, и започнаха да атакуват самата звезда.

От плазмените морета започнаха да излизат елипсоидите на фероуите и да се забиват в бойните кълба. Битката започна.

О'нх разбираше, че фероуите вероятно ще загубят. Звездата щеше да бъде унищожена, точно като Дурис-Б. Талът и лайнерите не можеха да направят нищо. Нито пък магът-император.

О'нх започна да изчислява колко от населението на Хирилка е оцеляло след хидрогските атаки и бунта на Руса'х. Прецени броя на корабите в Слънчевия флот и се замисли коя група е най-близо.

— Изпратете незабавно съобщение на тал Ала'нх. Да дойде с кохортата си колкото се може по-скоро. Не знам колко време ни остава, преди слънцето да умре. — Погледна отново към звездата, където кипеше свирепа битка. — Ще ни трябват всички негови кораби, както и моите, за да евакуираме планетата. Хирилка не може да бъде спасена.

101.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

След като Джес замина за Терок, а четиринадесетте цистерни от Плумас отлетяха за Харибда, Ческа реши да отиде на Ирека, за да възстанови връзка с разпръснатите скитнически кланове. Все още се възприемаше като говорителка, но знаеше, че на скитниците ще им е нужно време, за да заемат новото си място в променения Спирален ръкав.

Тъй като идваше с малък кораб от Плумас, всички решиха, че е поредният търговец. Тя кацна на препълнената площадка и слезе. Усещаше как енергията гъделичка кожата ѝ. От разрушаването на Рандеву не беше виждала толкова много скитници на едно място.

Районът приличаше повече на оживен пазар, отколкото на космодрум. Усмехнатите скитници носеха шарени дрехи с множество джобове и ципове. Облеклото на ирекците също беше украсено с разноцветни панделки и шалове.

Ческа видя „Настойчиво постоянство“ и сърцето ѝ трепна. Ден излезе от кораба си и се спусна към нея. Лицето му светеше от радост.

— Ческа! Ческа, какво стана? Къде беше? Кото каза, че Йон 12 е унищожена! Бях толкова...

Тя се дръпна назад по рампата и вдигна ръце, за да му попречи да я прегърне.

— Татко, не! Спри! Дръпни се! — За първи път осъзна как се е чувствал Джес. — С удоволствие бих те прегърнала, но това ще те убие. Много неща се промениха. Аз се промених.

Той примигна объркано.

— Как така прегръдката ще ме убие? И какво е това сияние? Кожата ти сякаш... — Той затаи дъх. — В името на Пътеводната звезда, чух какво е станало с Джес Тамблин. Й ти ли... си обсебена от тази сила?

Косата ѝ трептеше от статичното електричество, сякаш беше жива.

— Щях да загина, ако Джес не ме бе спасил. Венталите ми помогнаха. Но трябваше да ме променят. — Обстоятелствата не можеха да помрачат радостта на Ден. Толкова ѝ се искаше да го прегърне. — Страшно се радвам да те видя, татко.

— Хората питат за теб. Справяме се както можем, при това никак зле, но все пак имаме нужда от говорителка.

— И аз имам нужда от вас. Имаме нова задача, по-важна от всичко. С Джес намерихме съюзници, които с помощта на скитниците ще успеят да победят хидрогите. Корабите на клановете се събират от целия Спирален ръкав. Доброволците на Джес организират сборни пунктове на различните венталски светове.

Все повече колонисти и скитници се приближаваха, за да видят какво е донесла за продан. Ческа забеляза къдравия Кото Окая — за последно го бе видяла на Терок, преди да го прати да изследва хидрогския кораб.

— Кото!

Ексцентричният учен възкликна радостно:

— Говорителке Перони! Нямам търпение да ти кажа за новите си идеи. Изработваме множество звънци и се подготвяме за...

— Кото, чакай. — Той млъкна. Явно разбираше какво ще му съобщи. Ческа се обърна към баща си. — Татко, елате с Кото в моя кораб, за няколко минути.

Тримата влязоха в товарния отсек и Ческа се дръпна в далечния ъгъл.

— Кото, майка ти почина на Йон 12. Съжалявам. Избягахме там, след като зевесетата разрушиха Рандеву. После... всичко се обърка.

— Бях там и видях кратера. Никакви следи от живот. Но поне ти си избягала. Кои други се спасиха?

В главата ѝ нахлуха болезнени спомени.

— Никой, Кото. Само аз. Нико Чан Тайлар ме спаси, но корабът ни беше свален от кликиските роботи. След това се появи Джес и убеди венталите да ме променят, за да не загина.

Това повдигна още повече въпроси. Тя обясни за кликиските роботи, които бяха заровени на замръзналата луна, и как бяха унищожили базата.

— Значи майка ми е загинала? Как?

— Ихи Окая почина кротко, под купола на базата. С Пърсъл Уон ѝ организирахме достойно скитническо погребение и я изстреляхме в космоса. Нещата се прецакаха малко по-късно.

— Когато почина майка ти, Ческа — каза Ден, — мислех, че никога няма да се съвзема. А се предполага, че скитниците трябва да са свикнали на трудности и бедствия.

— Но все пак успя. — Ческа се усмихна тъжно. — Тя те помоли, а ти винаги правеше каквото ти каже.

За разлика от повечето скитници, които загиваха при аварии и злополуки, майка ѝ бе разполагала с време, за да се примири със смъртта. Лира Перони летеше със собствен търговски кораб, но една незабелязана повреда бе намалила действието на радиационните щитове. Майка ѝ бе направила десетина курса, преди да установи повредата. И бе поела фатална радиационна доза.

Ден я откара на Рандеву, но скитническите лекари не можеха да помогнат. По него време Ческа се обучаваше за заместник на говорителката Окая. Двамата с баща ѝ прекараха седмици край леглото на Лира. Преди това пък двете се бяха видели, когато майка ѝ и бе помогнала с роклята за годежа с Рос Тамблин.

„Преди милион години, в напълно различна вселена...“

Ден умоляваше жена си да отидат в ханзейска болница, където според него щеше да има по-голям шанс. Но Лира отказа. Тя много добре осъзнаваше, че е обречена. Каза му да го преодолее. Да си живее живота и да свиква с промените. Въпреки скръбта си той изпълни последната заръка на жена си.

— Мисля, че ни очакват още много промени — каза Ден.

— Огромни — отвърна Ческа. — И имаме нужда от помощта ви.

Отне ѝ почти час да обясни събитията в Спиралния ръкав на събралите се. Те бяха удивени както от думите ѝ, така и от очевидните промени в тялото ѝ. Баща ѝ с ужас научи за разрушенията, причинени от покварения вентал на Плумас, откъдето се бе завърнал наскоро. Ческа смяташе, че няма да ѝ е трудно да убеди скитниците да я последват.

— Кажете ни къде да отидем и ще направим каквото трябва. Все още е по-добре, отколкото да седим тук и да чакаме дрогите.

Предпочитам да ги бия на тяхна територия.

— Дай ми шанс да демонстрирам скитническата гениалност — заяви Кото. Двете му компита носеха някакви навити на руло полимерни постелки. Кото взе една и я опъна пред Ческа. — Това е един от звънците ми, говорителке. С тях ще се борим срещу хидрогите. Пръскат бойните кълба като яйца.

Ден се засмя.

— Вече произведохме сто хиляди от тези неща и очакваме да удвоим количеството им до няколко дни. В името на Пътеводната звезда, дрогите ще съжалят, че са изпъзели от газовите си гиганти.

На Ческа ѝ се искаше да ги разцелува.

— Чудесна работа, Кото. Гордея се с теб.

— Ти ни вдъхнови, говорителке. Мисля и за още начини, с които да победим дрогите.

— Докато разполагат с умове като теб, скитниците ще оцелеят. Продължавайте производството. Аз трябва да отида на Харибда, където се събират танкерите. Елате и вие, колкото се може повече. Хидрогите ще срещнат противник, какъвто не са си и представяли.

102. САРЕЙН

Банкетът в чест на принц Даниъл беше „скромно“ мероприятие за двеста от най-влиятелните функционери на Ханзата. Всяко място, всяка чиния и всеки букет бяха подредени изключително внимателно. Сарейн не беше виждала подобно разточителство от сватбата на Питър и Естара.

За разлика от тогава, сега нямаше да има представители от колониите — те бяха изоставени от ЗВС. Сарейн беше единственият чуждоземен посланик.

Одобрените от Ханзата камери летяха наоколо и предаваха събитието по цялата Земя. Сигналът се излъчваше и към космоса, за да могат да гледат и войниците от ЗВС. Сарейн обаче се съмняваше, че те ще се заинтересуват от банкета на принц Даниъл.

Сарейн зае своето място до председателя. Усмиваше се на неуместните шеги на политиците и висшите служители. Беше ѝ трудно да седи до Базил след цялата отчужденост, която демонстрираше той. Изглеждаше загубил интерес към всичко, освен настоящата криза. А тя не можеше да избие от главата си обвиненията, които бе отправила Естара...

Преди банкета Сарейн отиде отново до градината, за да помисли над думите ѝ. Познатите терокски растения ѝ напомняха как като малка Естара обичаше да скита из гората. С изненада забеляза, че отровните плодове на фаулдура са изчезнали. Сигурно някой градинар ги бе откъснал. Това обаче бързо изскочи от ума ѝ...

Брадацият архиепископ произнесе традиционната молитва и банкетът започна. Принц Даниъл беше централната фигура и затова първо сервираха на него — само малка порция ордъври и сирена. При вида на по-големите порции на другите гости принцът се постара да прикрие разочарованието си. Когато го бе видяла за последно, момчето беше доста пълно, но сега се бе вталило. В очите му имаше някаква

празнота. От друга страна, стараеше се да прави всичко, каквото му казваше Базил, досущ като послушно кученце.

Дали наистина го бяха държали упоен няколко месеца, както твърдеше Естара?

Докато поднасяха салатите, Сарейн погледна към сестра си. Кралят и кралицата седяха на отделна маса и персоналът се грижеше специално за тях. Уж това бяха най-добрите места, с изглед към цялата зала, но тя се зачуди дали Базил нарочно не ги е поставил там, за да не могат да говорят с никого.

Бореше се с подозренията си. Вместо да отиде в покоите на Базил и да го попита директно, бе направила дискретно проучване на колкото се може повече факти. И успя да потвърди и най-невероятните подозрения на сестра си без никаква трудност.

Кралят и кралицата не бяха напускали двореца от бунта на компитата, с изключение на срещата с адара. Наистина бяха под домашен арест. Сарейн намери и заповед, подписана от Базил: нареждаше на един доктор да направи аборт на Естара.

Делфините също бяха изчезнали, макар че нямаше доказателство, че са убити. Соленоводният басейн беше изпразнен и почистен. Успя да открие един работник от поддръжката, който каза само, че делфините са умрели.

С нарастващ ужас изгледа записите от гонката в Кралския канал, като обърна специално внимание на Базил. Той очевидно очакваше нещо с нарастващо напрежение... а после се ядоса, въпреки че не се случи нищо. Или може би точно затова. След толкова години заедно тя знаеше как да разчете емоциите му. Определено бе очаквал да се случи нещо. Експлозия? Установи, че по същото време е задържан скитнически търговец, Ден Перони, с някакво скалъпено обвинение.

Всичко пасваше, точно според думите на Естара. Нима можеше да не ѝ повярва? Как да оспори толкова факти?

След второто ястие Базил стана и призова за внимание. Председателят рядко произнасяше публични речи и Сарейн прие това като поредното доказателство, че не иска Питър да си отваря устата.

Базил сложи ръка на рамото на Даниъл и заговори:

— За разлика от краля, досега принц Даниъл избягваше публичното внимание. Но поради сериозната криза крал Питър ни нареди да използваме ценните му възможности и качества. Имаме

нужда от силата и енергията на Даниъл. — Питър гледаше мълчаливо, а Базил подкани младежа да се изправи. — Представям ви принца. Запомнете това лице, защото ще го виждате често за в бъдеще.

Тя хвърли бърз поглед към Питър и Естара. Двамата пляскаха без особен ентузиазъм. Базил очевидно подготвяше нещата за бърза смяна на властта.

Дрехите на Даниъл бяха ушите по мярка, но явно бяха съвсем нови и не бе свикнал да ги носи. Той се изчерви от вниманието и Сарейн си помисли, че това идеално допълва картината.

Принцът прочисти гърло, благодари за аплодисментите и каза:

— Всеки на Земята осъзнава, че трябва да се държим заедно, ако искаме да оцелеем. Искам да изкажа личната си благодарност на екипа, който проучва хидрогския кораб. — Той кимна към една странична маса, на която седяха несвикналите с медийно внимание учени. — Дори без доктор Свендсен тези хора успяха да активират двигателите и демонстрираха, че могат да управляват кораба в няколко пробни полета. — Принцът сведе поглед, сякаш гледаше в някакви бележки, после вдигна глава към Питър и бързо отместа очи. — Екипът успя да включи и транспортала, макар че все още не са разчели координатната система. Но това е само въпрос на време.

После сякаш си спомни още нещо.

— Ще попитате, как ще ни помогне това в борбата с хидрогите? Щом разберем двигателите, ще открием слабите им места. Но още по-добре ще е, ако оправим транспортала. Тогава ще можем да отваряме проход директно в бойните кълба и да им пускаме бомби направо върху главите! Няма да е нужно да използваме корабите на ЗВС.

„Би било добре, защото и без това не ни останаха много“.

Даниъл привърши речта си, изчака аплодисментите, седна и поръча да донесат основното ястие. Сарейн беше объркана. Новините за хидрогския кораб бяха интересни, но не бяха достатъчен повод за подобно бляскаво представяне на принца. Може би беше тест, за да се провери дали младежът спазва инструкциите.

Докато поднасяха блюдата, разговорът се насочи към обещанието на Слънчевия флот, със смес от надежда и скептицизъм.

— Илдирийците ще са от помощ... стига изобщо да дойдат — заяви червендалестият енергиен министър.

— Минаха само пет дни — отвърна секретарят по транспорта и топна резенче месо в пикантния сос.

— Така е. Но пък казаха, че хидрогите ще нападнат скоро.

Сарейн ядеше, но не усещаше вкуса на храната. Всеки път, като погледнеше към кралската маса, забелязваше, че Питър държи ръката на жена си. Ако подозренията им към председателя бяха верни, двамата имаха сериозен повод за тревога. След представянето на Даниъл времето им се намаляваше сериозно.

Какво ли бяха планирали? И какво трябваше да прави тя? Стомахът ѝ се беше вързал на възел. Вече на два пъти Пелидор се приближаваше и шепнеше нещо на председателя.

Започнаха да разчистват чиниите. Базил не беше разговорлив, но очевидно бе останал доволен от банкета. Дойде ред на десерта — плодова скулптура, която беше по-скоро внушителна, отколкото вкусна. Едно компи се появи със специална кана кардамоново кафе за Базил и му наля.

Сарейн така и не бе заобичала тази напитка, но Базил рядко пиеше нещо друго. Това беше една от чудатостите му, които я привличаха.

Председателят посегна за чашата и тя забеляза, че кралят и кралицата следят внимателно всяко негово движение. Двамата бяха убедени, че той ще ги убие, ако не го спрат по някакъв начин. И двамата се бяха втренчили в чашата кардамоново кафе. Напитка, която не пиеше никой друг.

„Липсващите фаулдунови плодове!“

Пелидор пак се появи и зашепна нещо и Базил се намръщи.

Сарейн се разкъсваше от противоречиви емоции. Боеше се за Базил, но не можеше да отрече доказателствата, които бе открила. „Той е мой любовник! Но иска да убие сестра ми!“ Трябваше да бутне чашата му или да извика, че вътре има отрова.

Но това щеше да обрече Естара на смърт. Дори да не беше решил да убие краля и кралицата, Базил със сигурност щеше да го направи, ако те се опитаха да го отровят. А тя не можеше да погуби Естара. Просто не можеше!

Но също така обичаше Базил. Беше прекарала години с него. Той я беше взел под крилото си и я бе научил на всичко в политиката. Не можеше просто да седи и да го гледа как умира. Мислите ѝ препускаха

бясно. Как можеше да предотврати това? Преиграването беше неппростим грях в очите на Базил.

Той вдигна чашата към устните си, явно без да подозира нищо. Сарейн скочи и викна:

— Не!

Всички млъкнаха. Базил я погледна раздражено. Сарейн трябваше бързо да измисли нещо. Всяко обяснение изглеждаше абсурдно. Освен това знаеше, че той упорито ще отпие от чашата само за да ѝ докаже, че греши.

— Видях... — Сарейн се опита да не гледа към сестра си и се обърна към Пелидор. Помощникът беше груб и студен мъж и бе извършил доста злодеяния по заръка на председателя. Ръцете му бяха не по-малко кървави от тези на Базил.

— Да, посланик Сарейн? Какво има? — попита намръщено Венцеслас.

— Видях господин Пелидор да сипва нещо в кафето ви. Уплаших се.

Базил я погледна изненадано. Никога не бе реагирала така, но пък не бе давала и повод да поставя под съмнение поведението ѝ.

— Това е много странно.

Тя затаи дъх и се насили да кимне.

— Знам, господин председател. Може да е плод на въображението ми, но определено беше подозрително. — Тя преглътна. — Не е ли по-добре да сме предпазливи, отколкото да съжаляваме? — Отчаяно искаше да погледне кралската двойка за следи от вина, но задържа очите си върху възмутения Пелидор.

— Господин председател, това е абсурдно. Изобщо не съм докосвал кафето ви.

— Сигурна съм в това, което видях — настоя Сарейн.

Някой от дъното на масата се обади достатъчно високо, че да го чуят всички:

— Това не е ли онзи, който отказа да повярва в предупрежденията на краля за компитата? Човекът, който ни каза, че няма за какво да се тревожим!

След бунта медиите непрекъснато въртяха смелата реч на Питър пред фабриката за компита, в която настояваше кликиските модули да

се подложат на сериозна проверка. Тогавашният отказ на Пелидор бе довел до смъртта на много хора.

Базил чу засилващото се мърморене и погледна Сарейн.

— Няма причина да вярвам, че моят помощник би ми навредил. — Той вдигна чашата, помириса я и я подаде на русия мъж. — Но за да ощастливим посланик Сарейн, господин Пелидор, бихте ли отпили, за да докажете, че на кафето му няма нищо?

— Не обичам кафе.

— А аз не обичам безпочвени подозрения. Пий!

Пелидор погледна Сарейн, намръщи се и изгълта цялата чаша. След това отново вдигна очи към нея. Тя почувства вълна от облекчение, примесено с объркване.

Пръстите на Пелидор се разтрепериха и той изпусна чашата. Лицето му се разкриви. Той се обърна към председателя и рухна със стон на земята. Базил отскочи настрани. Пелидор се давеше, очите му се бяха изцъклили, мъчеше се да поеме въздух... след това застина.

В залата настъпи хаос, представителите на медиите напиха да приближат. Кралските стражи пристъпиха напред. Стъписаният председател не помръдваше и Сарейн се опита да го дръпне от масата.

Хората на капитан Маккамон застанаха в кръг около кралското семейство.

— Изведете краля! Това беше опит за убийство.

След секунда стражите се добраха и до Даниъл.

Базил опита да се съвземе; знаеше, че медиите ще въртят тези клипове постоянно през следващите дни.

— Отведете краля и кралицата в покоите им. И ги охранявайте добре. — Гласът му стана по-твърд. — Може да има и други опити.

Питър и Естара изглеждаха смаяни и Сарейн не мислеше, че се преструват. Преди да ги отведат, председателят изгледа злобно Питър. Въпреки опита подозрението да се отклони към Пелидор, Базил добре знаеше кои са истинските заговорници.

103.

КРАЛ ПИТЪР

Стражите изведоха бързо кралското семейство от банкетната зала. Капитан Маккамон държеше зашеметител.

— По-бързо! — заповяда капитанът. Сребрилата му барета бе килната върху бялата коса.

Бременността на кралицата затрудняваше движението ѝ, но тя се стараеше да не се бави. Питър беше сигурен, че ако се наложи, стражите ще я понесат на ръце.

— Разчистете коридорите! — разкрещя се Маккамон и дворцовите служители побързаха да се отдръпнат в страничните стаи. — Вие двамата, огледайте следващия коридор.

Естара се препъна и Питър я подхвана. И двамата осъзнаваха какво ще последва. Бяха забелязали последния поглед на председателя.

— Това е краят — промълви кралицата. — Мъртви сме.

— Не и ако мога да ви помогна, ваше величество — обади се Маккамон през рамо. — Не говорете така. Ние ще ви опазим. — Кралските стражи нямаха представа какво се случва. А може би имаха...

Дворецът на шепота вече не беше безопасно място за кралската двойка.

Предните стражи спряха на едно разклонение и блокираха с извадени оръжия страничните коридори, за да може групата да премине без спиране. Дворцовата охрана вече бе отцепила банкетната зала. Двестате присъстващи бяха задържани и щяха да ги разпитват за евентуални връзки с Франц Пелидор. През следващите часове в двореца щеше да е пълен хаос.

Питър стисна зъби. Председателят много добре знаеше, че Пелидор е невинен и че няма никакви съучастници, но трябваше да предприеме някакви мерки. Половината Земя бе видяла обвинението на Сарейн и как Пелидор бе станал жертва на собствената си отрова.

Защо Сарейн бе развалила всичко? Щом се бе досетила за отровата, вероятно знаеше и кои са истинските виновници. Питър изобщо не съжеляваше за смъртта на помощника. Точно той бе отвлякъл младия Реймънд Агуера преди много години. А след това бе предизвикал пожара, който погуби семейството му. Пелидор заслужаваше много по-бавна и болезнена смърт от отровата на фаулдура.

Сарейн бе избрала да спаси Базил дори това да означаваше смърт за сестра ѝ. Естара едва ли щеше да получи шанс да говори с нея отново. Вероятно дори нямаше да я види повече.

Но пък провалът имаше и добри страни. Ако председателят ги убиеше сега, дори най-промитите медии щяха да надушат, че има нещо нередно. Това им спечелваше още малко време. Може би двамата с кралицата щяха да останат живи още няколко дни.

Капитан Маккамон остана нащрек дори след като стигнаха кралското крило. Изпрати няколко стражи да проверят покоите им. След като се увери, че всичко е чисто, постави четирима души пред главния вход. Питър знаеше, че тези мъже ще направят всичко, за да ги защитят.

Капитанът се вмъкна след кралската двойка и провери отново всеки ъгъл. Жилите на врата му бяха опънати.

— Винаги съм мислил, че му има нещо на този Пелидор. Беше твърде самонадеян. Няма да забравя как се опита да ви попречи да се видите с председателя. — Изсумтя презрително. — Според мен се е забъркал в някакви тъмни дела и си получи заслуженото.

Питър кимна мълчаливо.

— Ако Пелидор ви беше послушал за компитата, сега Ханзата нямаше да е в такава криза. — Маккамон поклати глава. — Ако хидрогите се появят, както ни предупреждават илдирийците, вероятно ще сме изправени пред края на човешката раса.

Естара си пое дъх и зададе очевидния въпрос, за да прецени реакцията на стражите.

— Но ако Пелидор е отровил кафето, защо го изпи?

— Вероятно за да защити съучастниците си. Фанатик. Заговорът може да е много по-голям, отколкото предполагаме. — Капитанът намести баретата си. — Ще наредя да инсталират скенери за отрова. Отсега нататък ще проверяваме храната ви внимателно.

— Въпреки това не се чувствам в безопасност — каза Питър и съзря неочакван шанс. — Капитане, дайте ми оръжието си.

— Няма нужда, ваше величество. Нищо няма да се случи на вас и кралицата, докато съм тук.

Питър го погледна твърдо.

— Не се съмнявам в способностите ви. Но не подценявайте жестоките убийци. След провала с отровата следващия път ще използват друг метод. — Той протегна ръка към оръжието. — Дайте ми шанс да защитя кралицата и нероденото ни дете.

Маккамон погледна зашеметителя си и провери зарядите.

— Знаете ли как да си служите с него?

— Като по-млад имах известен контакт с оръжия. — Това беше в друг живот, когато се стараеше да оцелее на улицата. — Вашата задача е да се погрижите да нямам нужда от него.

Маккамон отиде да провери стражите, а Питър скри зашеметителя в дрехите си и погледна многозначително кралицата. Сега поне бяха въоръжени срещу това, което възнамеряваше да им прати Базил.

104.

НИРА

В съответствие със заповедите на мага-император и желанията на хидрогите адар Зан'нх тръгна със стотици бойни лайнери към Земята. Нира се бе вкопчила в надеждата, че Джора'х ще удържи на думата си и ще направи всичко, за да спаси двете раси. Искаше ѝ се да му вярва, но все още не бе спечелил пълното ѝ доверие. Продължаваше да има тайни от нея.

Джора'х я поведе към кристалния купол. В залата за аудиенции го очакваха куриери и поклонници, но той имаше нужда да остане насаме с Нира.

— Ела. Искам да ти покажа нещо. Качиха се по рамките и влязоха в градината.

Някакво странно създание с шарени крила изпърха покрай Нира и отлетя нанякъде. Разцъфналите лилии изпълваха въздуха със сладникав аромат. Нира се наслаждаваше на зеленината. Докосна ръката на Джора'х и се зачуди какво ли би било да споделят съзнанията си през тизма или телевръзката.

— Знам, че жадуваш да се свържеш със световната гора. Но не мога да ти помогна. — Нира усещаше тъгата му. — Всички фиданки бяха унищожени, за мой голям срам. Преди няколко години баща ми унищожиха онези, които бяхте донесли с посланик Отема. Неотдавна кралица Естара от Земята ми подари нова. Държах я в покоите си, гледах я и мислех за теб.

Нира усети безпокойството му.

— Какво стана с нея? Къде е сега?

— Унищожих я. — Признанието остана да виси във въздуха. — В палата има друг зелен жрец, от миньорската експедиция на Кронха З. Загубил фиданката си по време на хидрогското нападение, но усети тази в покоите ми. Опита да се промъкне до нея. Щеше да изпрати съобщение, което не можех да допусна. За да премахна изкушението и

риска, унищожих дървчето. Съжалявам, Нира. Не можех да допусна да разкрие плановете ми. Залогът е твърде голям.

— Предполагам, че просто е искал да докосне съзнанието на световната гора — каза тя хладно. Значи това се боеше да й каже. Беше унищожил фиданката и сега тя бе откъсната, също като другия зелен жрец. — Значи на Илдира няма повече фиданки.

— Да. Но нека ти покажа какво остана.

Поведе я към нещо като алпинеум, но направен от големи дървени групи. Някои бяха грубо обработени, други само лакирани, за да се запазят по-дълго. Нира веднага позна шарката и дървесината и пристъпи напред.

— Това са световни дървета!

— Един скитнически търговец ми ги продаде. Неговият клан помогнал на Терок след хидрогската атака и получил дървесината като отплата.

Нира бе дошла на Илдира като млада послушница, после беше отвлечена и не беше в течение на много и много събития. Доскоро дори въобще не знаеше за нападенията срещу Терок.

Джора'х вдигна едно парче към светлината.

— Закупих целия дървен материал, защото ми напомняше за теб. — Подаде й го. — Не знаех какво да го правя и го оставих тук, за да мога да си го гледам.

Тя коленичи и остави парчето на земята. Дървото беше мъртво и мълчаливо, но все пак усещането беше успокояващо. Проследи с пръст извивките и процепите по дървесината, търсеше топлина отвътре. Жадуваше за някаква форма на контакт.

Въпреки че дървото бе мъртво, съзнанието на световната гора в него беше непокътнато. Трябваше да има някакъв начин да се свърже. По време на дългото си пленничество се бе уплашила, че ще оглушее за телевръзката. Жадуваше за контакт със световната гора не по-малко, отколкото за Джора'х.

Сега обаче, въпреки че чуваше песните на птиците, шумоленето на листата и шуртенето на водата от фонтаните и пръскачките, не можеше да чуе нищо в главата си. Нищо.

Джора'х мълчеше. На лицето му бе изписана болка и дълбоко съжаление. Тя затвори очи, съсредоточи се само върху парчето световно дърво.

Спомни си как като момиче се катереше в короните и четеше истории на гората. Когато реши, че е готова да стане зелена жрица, отиде сама в гората и верданите я покриха със зелено. Излезе от гората със зелена кожа — и с неразрушима връзка със съзнанието на дърветата. Поне беше мислила, че е неразрушима.

Стисна парчето дърво и се опита да проникне в него с мислите си. Досега не се бе налагало да се мъчи, за да установи връзка. Преди този процес беше автоматичен и нещата просто... ставаха. Нямаше представа как да го постигне насила.

Хвана ръката на Джора'х, през стиснатите ѝ клепачи закапаха сълзи. Докосването беше успокоително, макар да знаеше, че няма как да се свърже с него по начина, по който той контактуваше с поданиците си чрез тизма. Джора'х беше неконтактен също като мъртвото дърво.

Внезапно усети някаква искрица. Беше бледа, като далечна светлинка, но все пак я имаше.

Притисна по-силно длан към кожата на Джора'х. Контактът с него ѝ помагаше. Искрата стана по-ярка и тя усети в дървото леко ехо.

— Какво става? — попита той.

Нира не отговори. Съсредоточи се. Следваше бледата следа. Зарови спомените си в дървесината. Световните дървета бяха свързани и май нямаше значение, че това бе мъртво. Тя погледна обгореното парче и усети, че то сякаш помръдва. Нещо се променяше и контролът на Джора'х над тизма ѝ беше от помощ. От устните ѝ се отрони учудена въздишка. Беше открила нов път!

— Моля те, прегърни ме — прошепна тя и притисна длани в дървото, за да осъществи максимално силен контакт. Джора'х обви ръце около раменете ѝ. Така!

— Усещам промяна... — Той я притисна към себе си, за да усили връзката им.

Не беше просто телевръзката или тизмът. Нещо невероятно се случваше с всички вердани. В момента на Терок се пробуждаше някаква дълбока част от горското съзнание, точно като при нея. Мислите си проправяха път нагоре, после заблестяха като ярка ракета в нощта. Нира не знаеше от какво е предизвикано това, но ефектът се усещаше из целия Спирален ръкав.

Дървото в ръцете ѝ помръдна. Една част от него се разцепи... и отвътре изникна свеж филиз. Нима това бе възможно? Мъртвото дърво да се съживи чрез нея! Фиданката беше дълга само колкото показалеца ѝ, но това бе достатъчно.

Нира докосна филиза и моментално се свърза със световната гора. Най-сетне!

И потъна в необятния поток от информация. Предаде всичко, което се бе случило с нея през последните осем години. Разпространи знанието си под формата на образи и болезнени спомени. Нищо не можеше да устои на силата на мислите ѝ.

Когато приключи, всеки зелен жрец в Спиралния ръкав бе разбрал всичко.

105. БЕНЕТО

Бенето открай време беше част от дърветата и като жив, и след възкресяването му от световната гора. След завръщането си на Терок ѝ бе показал какво значи да ходиш, да се движиш и да живееш. Сега верданите разбираха по-добре какво е да си човек, независимо живо същество със своите радости и мъки.

Бенето също разбираше много неща. Най-вече, че е открил новата си съдба. Гората го бе възкресила, за да бъде говорител и посредник, за да постигне много по-голяма връзка от възможностите на зелените жреци. Беше му дала втори шанс да види семейството си. Сега беше готов да плати необходимата цена.

Дървеното му тяло беше пожертвало човешката си форма в бойния кораб. Отново имаше корени. Ръцете и краката му се бяха слели с напоената с венталска вода Дървесина.

Все пак запази част от себе си, докато продължаваше да се сраства със структурата на огромния кораб. Веднага след съживяването му контактът с външния свят беше слаб и нямаше да се поколебае да се жертва. Сега вече чувстваше загубата, чак до сърцевината си. До сърцето си. Световните дървета чувстваха същото. Животът щеше да му липсва.

На борда на останалите кораби новите пилоти се свързваха по същия начин. Бяха оставили човешките им тела да бъдат погълнати от дървесината, но бяха запазили съзнанията си. След хиляда години и те щяха да загубят идентичността си също като безименните същества, които управляваха старите кораби. Жертваха много, но Бенето знаеше, че и ще получат много. Саможертвата си струваше. Беше сигурен в това.

Солимар гледаше едновременно с тъга и облекчение корабите, които го бяха отхвърлили. Сели стоеше до него, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Беше тъжна, че Бенето заминава, но се радваше на последния му дар.

Солимар бе кандидатствал за пилот като много други жреци. Искаше да отдаде живота си също като голема. Доброволците бяха много повече от необходимите.

Бенето не бе изцяло човек, но познаваше чувствата на сестра си. Беше виждал дървесните ѝ танци със Солимар и разбираше, че двамата изпитват силни чувства един към друг. Трябваше да останат заедно. Заради Сели не можеше да позволи на Солимар да замине. Световните дървета го послушаха, макар да не разбираха напълно. Но искаха да се поучат от спомените му и уважиха любовта му към сестра му.

Беше дал на Солимар задоволително обяснение. Младежът беше един от малцината на Терок с технически и механични познания и хората имаха нужда от него. Световната гора го молеше да остане и щеше да вземе друг пилот вместо него.

И така стотината доброволци се отправиха към корабите си, а Солимар остана. Сели мигновено разбра какво е направил брат ѝ и му благодари безмълвно.

Сега вече Бенето можеше да се съсредоточи върху новото си съществуване. Огромният кораб беше като удължение на тялото му. С помощта на безбройните листенца можеше да погледне цялата световна гора. Виждаше множество колонии, на които жреците бяха занесли фиданки, за да разширят мрежата.

Усещаше по-силно от всякога всички спомени, тайни и познания, складирани от верданите. Можеше да проследи живота на множество жреци, чак до кацането на „Кайли“.

За първи път зърна искрица от стария Талбун, своя учител от Гарванов пристан. Преди много години Талбун бе помолил Бенето да се грижи за колонистите и горичката от световни дървета. При смъртта си старецът беше оставил тялото му да бъде погълнато от гората. В момента беше тук, във верданския кораб, във всички дървета. Бенето нямаше да остане без компания. Усмихна се и усети, че си е у дома.

През телевръзката се носеха хиляди съобщения. И той изслушваше всичките.

И така разбра за съдбата на отдавна изчезналата Нира Кали.

Спомняше си ентузиазиранията млада зелена жрица, която бе заминала с посланик Отема на Илдира, за да проучи Сагата за седемте слънца. След това фиданката ѝ бе унищожена и връзката с нея бе

изчезнала. Предишният маг-император бе заявил, че тя е мъртва, и никой не се бе усъмнил в думите му.

Сега ужасната истина се разкриваше със скоростта на горски пожар. Мислите и спомените на Нира бяха неудържими. Дори високите световни дървета на Терок потръпваха от разкритията ѝ.

Всички зелени жреци узнаха за предателството, размножителната програма и тайните на илдирийците. Това променяше всичко, което си бяха мислили за тях.

А имаше и още.

Нира разгласи за принудителния съюз на мага-император с хидрогите и за предстоящата атака срещу Земята. Бенето осъзнаваше какво се опитват да постигнат илдирийците и как трябва да реагира. Обрат след обрат. Хидрогите нападаха Земята! Родното място на човечеството щеше да бъде унищожено, ако някой не го защитеше.

Войната беше навсякъде.

Зелените жреци предадоха новината из целия Спирален ръкав, но откъснатите колонисти не можеха да направят нищо. Военните сили на Ханзата не бяха достатъчни, за да защитят Земята от бойните кълба.

Бенето осъзнаваше какъв е залогът и взе решение, което не се нравеше на верданите.

— Ще взема двадесет от новите ни кораби и ще отида да помогна на Земята.

Усети отговора на дърветата. Те смятаха, че Земята е малка част от бойното поле, и не искаха да разпиляват силите си по незначителни цели. Но Бенето бе непреклонен.

— Независимо от глупостите на настоящото правителство тази планета е дом на човечеството. Семената на нашата раса са дошли оттам, корените ни са дълбоки. Все още си спомняме горите и джунглите. — Поток от образи припомни на верданите какво е заложено. — Трябва да я спасим.

Зелените жреци бяха съгласни с него и дърветата бяха принудени да отстъпят. В съзнанието си усети предупреждение от Натон, от Двореца на шепота. Екипажите на последните оцелели кораби на ЗВС бяха изнервени, но готови за битка. Как ли щяха да реагират, като видеха дървесните кораби? Бенето имаше нужда от средство за директна комуникация с тях.

Солимар разбра, че може да помогне, и се втурна към гъбения риф за необходимите части. При възстановяването на града добронамерените скитници бяха инсталирали нови комуникационни системи. Той откачи една и я отнесе до кораба на Бенето. Сели вървеше подире му.

Бенето разтвори бронираните плочи и им оформи проход. Усецаше как се изкачват по тунелите към главната зала.

Сели спря и го погледна със страх, тъга и учудване. Солимар също беше неспокоен. Бенето усецаше чувствата му през телевръзката.

Помръдна тялото си, което се бе сляло, сраснало се беше с кораба.

— Видя ли, Солимар? Световната гора има нужда от човешките ти умения. Всеки жрец може да стане пилот, но малцина имат твоите умения.

Широкоплещестият младеж не изглеждаше убеден.

— За да свържа тази проста машинка? Всеки може да го направи.

Сели се намръщи.

— Колко терокци разбират техниката като теб? Кой друг е построявал хвърколет от отпадъци? Кой ще поддържа скитническите системи, ако заминеш?

— Всеки може да се научи.

— Но сега няма да е нужно.

Бенето посочи къде иска да бъде инсталирана комуникационната система.

— Ако успея да се свържа със ЗВС, ще мога да координирам боя. Или поне да им кажа да не стрелят по мен.

Сели го прегърна и каза тъжно.

— Повече няма да те видя, нали?

Дървеното му лице се усмихна.

— Тялото ми всъщност не е и не беше тук. Но завинаги ще съм част от гората. Солимар знае как да се свърже с мен. — Тя като че ли се успокои от чутото. — Трябва да тръгвате. Време е за излитане. Все пак водим война.

Сели не го пусна веднага. Винаги държеше да я приемат като голяма, но точно сега му напомняше за малката сестра, каквато щеше

да си остане винаги. Бенето съжаляваше, че не бе успял да свърши някои неща по време на втория си живот, но имаше сериозни задължения. На първо време трябваше да спаси Земята от хидрогите.

Сели и Солимар излязоха от кораба и Бенето го запечата, подготвяше се за полет и война.

Протегна ръце и усети как дървото се раздвижва. Огромните клони и листа едва удържаха на гравитацията, но в открития космос щяха да се протегнат и да прегърнат звездите. Останалите пилоти също привикваха към корабите си.

Терокците и верданите бяха готови, също като венталите и скитниците. Все пак имаха шанс да спечелят битката! Мислите му прозвучаха в телевръзката. „Дървесните ни кораби няма да чакат повече. Трябва да нападнем врага, докато венталите подготвят офанзивата си“.

Беше време.

Корабът на Бенето излетя пръв. Със странно чувство той изтръгна корените и започна да се издига. Със засиленото си зрение виждаше ясно хората, които махаха отдолу. Видя Сели, Солимар, отец Идрис и майка Алекса.

Останалите кораби също излетяха, събраха се заедно и напуснаха атмосферата.

Щяха да пътуват между звездите и да попиват светлината им. Корпусите им бяха създадени със силата на верданите и енергията на венталите. Ако оцелееше след сблъсъка с хидрогите, Бенето щеше да живее много, много дълго.

106.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес знаеше, че стотиците вердански кораби ще свършат своята работа в предстоящата война, както и венталите. Ако всичко вървеше добре, Нико и останалите доброволци вече щяха да са събрали множество пилоти и да са ги разпратили по различните венталски планети. Ческа щеше да координира всичко, за да могат да нападнат едновременно всички газови гиганти в Спиралния ръкав. Атаката по всички планети щеше да е като верижна реакция...

Докато водно-перленият му кораб се носеше през космоса, Джес усети нещо неочаквано... друг съд. Висеше неподвижно в пространството. Може би беше повреден? Или дебнеше в засада?

Приближи се и видя, че е разузнавателен кораб на ЗВС, далеч от всяка звездна система. Самотна фигура се опитваше да поправи повреди по външните двигатели. Корабът можеше да носи повече екипаж, но Джес виждаше само един човек.

Мъжът видя странната венталска сфера и побърза да се вмъкне през люка. Махна шлема си и се настани на пилотското място. Джес виждаше през стъклото на кабината, че пилотът е възрастен и тъмнокож, с посивяла коса.

Джес се приближи до стената на своя кораб, за да може мъжът да види, че е човек. След това размаха ръце в мирен жест. Надяваше се, че пилотът няма да стреля с язери по него. Старецът го погледна невярващо.

Скитникът доплува до комуникационната апаратура, която бе инсталирал, и заговори по една от честотите на ЗВС, която клановете бяха разкрили преди години.

— Няма да ти навредя.

Пилотът си поигра със системите и намери честотата.

— Аз съм лейтенант Конрад Бриндъл, на разузнавателна мисия за Земните въоръжени сили. Кой сте вие? Какво правите тук и що за кораб е това? Човек ли си?

— Да, човек съм, но и нещо повече. Защо ви е повреден корабът, лейтенант Бриндъл?

— Хидрогите!

— Значи имаме общи врагове.

— Разузнавах Кронха 3. Дрогите и кликиските роботи държат пленници! Имат осем заложници в газовия гигант.

Това звучеше невероятно.

— Откъде разбрахте?

— Получих директен видеосигнал. Синът ми е там. Мислехме, че е загинал преди битката на Оскивъл. Но е жив и се намира в Кронха 3. Как да го спася?

Джес бе чувал за Кронха 3, но все още не проумяваше.

— Защо въобще разузнавате газови гиганти в Илдирийската империя? Каква работа имат зевесетата тук?

— Изгубихме шестдесет от новите разбивачи. Командир Тамблин водеше атака срещу хидрогите, но те просто изчезнаха. Аз трябваше да опитам да засека сигнал от тях.

— Командир Тамблин ли?

— Тасия Тамблин. Тя водеше атаката на разбивачите.

Самоубийствено нападение. Естествено, че Тасия щеше да е начело на най-рискованата операция. Зевесетата я бяха избрали, защото бе скитничка. Беше заменима. Те винаги се отнасяха така с клановете.

— Командир Тамблин ми е сестра. — Изненаданият Бриндъл погледна бляскавото му бяло облекло и странния воден съд. — Жива ли е? Кажи ми какво се е случило с нея. Кажи ми всичко.

Бриндъл набързо му обясни.

Ако хидрогите държаха Тасия, трябваше да предприеме нещо. Незабавно.

— Ще успееш ли да поправиш кораба си?

— Оръжията им само ме одраскаха. Ще се махна отук до края на деня. Въобще не предполагах, че някой ще ме открие.

Джес се мъчеше да потисне гнева и привързаността си. Хората му все още не бяха готови за атака. Но хидрогите държаха сестра му! Знаеше какво трябва да направи.

— Въпреки това, което правите на клановете, ние сме на ваша страна. Бием се срещу истинския враг. Върнете се на Земята и

предайте на вашия председател, че ще е най-добре да направи същото. Междувременно аз ще спася пленниците от Кронха 3.

Бриндъл се изненада, но каза твърдо:

— Щом ще спасяваш сина ми, идвам с теб.

— Ще се спусна дълбоко в недрата на гиганта.

— При това налягане и отровната атмосфера — невъзможно!

— Значи, в името на Пътеводната звезда, ще направя и невъзможното.

107.

НИКО ЧАН ТАЙЛАР

Сборният пункт на Харибда бе по-препълнен, отколкото бе очаквал. Толкова много доброволци, които да превозят венталите! Явно много хора мразеха хидрогите. Поне можеше да е сигурен, че няма да загубят войната заради липса на ентузиазъм и жива сила.

Вълните се разбиваха в скалистите площадки за кацане. Природата правеше впечатление дори на свикналите с всякакви условия скитници.

Нико приземи „Водолей“ до няколко големи кораба, предоставени от Дел Келъм и останалите кланове на Голген. Зет Келъм пилотираше един, от танкерите и настоятелно повтаряше по комуникационните канали, че се справяла. Никой не смееше да ѝ противоречи открито, особено Нико.

Пристигнаха и четиринадесет цистерни от Плумас, заедно с по-малки корабчета, и беше само въпрос на натоварване и определяне на курсовете. Това беше административен проблем, извън компетентността на Нико — той организираше трудно дори собствените си курсове. Говорителката Перони трябваше да се появи скоро и да му помогне.

Останалите водни носачи бяха разпространили вестта в Спиралния ръкав и събираха доброволци на различните океански светове, откъдето щяха да се включат в атаката срещу хидрогите. В операцията щяха да участват повече от сто кораба. Скоро врагът нямаше да има къде да се скрие.

Но усилията трябваше да се координират. Скитниците бяха своенравни и не биваше да ги оставят да летят, накъдето си искат, защото щяха да пропуснат някои важни планети и да ударят други по няколко пъти. А ако се забавеха твърде много, хидрогите можеха да намерят начин да ги спрат. Или да избягат с бойните си кълба.

Нико нямаше представа колко са хидрогските планети. Стотици, хиляди? Благодарение на възобновените операции на Голген

скитниците разполагаха с достатъчно екти. Но ако не се организираха добре, целият план щеше да се оплеска!

Вече имаше главоболие.

Той излезе и се присъедини към останалите, които нямаха търпение да тръгнат. Дел Келъм и някои от другите водачи на кланове бяха добри организатори, но все още не искаше да им прехвърля задачата. Така или иначе, едва ли щяха да го послушат. Погледна към небето с надеждата да види говорителката Перони.

Накрая реши да започне товаренето. Беше сигурен, че ще се справи с тази част, защото венталите знаеха какво да правят. Той нареди на очуканите плумаски танкери да застанат над океана и да отворят товарните си отсеци.

— Не съм сигурен, че помпите ни ще се справят — заяви скептично Кейлъб Тамблин. — Танкерите използват хидростатичното налягане в подземната кухня.

— Може да се наложи да ползваме ведра и варели за по-малките кораби — добави един от близнаците по същия канал. — Но ако трябва, ще го направим.

Нико нямаше колебания.

— Повярвайте ми, венталите искат да се качат на борда. Само стойте и гледайте.

Океанът сам се погрижи за останалото. Живите вълни се надигнаха и започнаха да пълнят цистерните, отричайки гравитацията. Венталите изпълваха всяко свободно пространство на скитническите кораби.

Нико стоеше на скалите и вдъхваше миришеция на озон въздух. Операцията се проточваше с часове, докато корабите проверяваха системите си, състезаваха се за позиция въпреки необятността на океана и се пълнеха с вода. Вероятно същото се случваше и на другите водни светове, докато скитниците се готвеха за атака.

— Щом доставите водата до газовите гиганти, венталите ще се разпръснат като неудържим потоп. Дрогите няма да знаят какво ги е ударило. — Той се засмя. — Е, може и да знаят, но пак ще загубят.

— Зевесетата не се справиха много добре в битката на Оскивъл, — каза кисело Зет Келъм. — Ще е удоволствие да им покажем как се прави.

— По дяволите, звучи по-добре от кликиския факел — добави баща ѝ. — Поне не унищожаваш планетата!

По залез се приближи още един малък кораб. От океана се издигна дебела струя и оформи жива площадка за кацане встрани от скалистия архипелаг. Нико беше сигурен, че това е говорителката Перони, още преди тя да се появи, уверена и изпълнена с живот. Младият пилот се успокои. Тя щеше да организира цялата операция!

Скитниците се събраха. Нямаха търпение атаката да започне. Ческа ги огледа, доволна от толкова доброволци.

— Джес току-що ми изпрати съобщение. Той ще нападне незабавно Кронха 3, останалите атаки ще го последват. Набелязали сме газовите гиганти из Спиралния ръкав. Венталите са разпратили подробна навигационна информация на водните носачи и техните екипи. Няма да има преплитане на мишените, всеки ще знае къде да отиде.

— Тук още не сме се разпределили, говорителке.

Тя се огледа.

— Мисля, че разполагаме с поне петнадесет групи. След малко ще раздам целите на всяка. За няколко дни ще успеем да прочистим стотици хидрогски светове. Хидрогите вероятно ще опитат да се измъкнат през транскоридорите си на други газови гиганти. Но ако ги ударим едновременно, няма да могат да избягат. Не бива да им оставяме места за отстъпление.

Говорителката Перони започна да показва на звездните карти курса на офанзивата. Множество точки в Спиралния ръкав маркираха скритата империя на хидрогите. Нико обикаляше около странно изглеждащия си кораб. Всичко беше готово.

Преди да отлетят, Ческа посочи неспокойния океан и Нико усети как се изпъна, като натегнатата струна.

Морето на Харибда спря да се вълнува и застина. От водата се изстреля торпедо, направено изцяло от вода, и излетя нагоре. Преди да се скрие в буреносните облаци, го последваха още пет. След това още десет.

Нико се опита да ги проследи с поглед, но те летяха твърде бързо.

— Ако венталите могат да правят това, за какво сме им ние? И всичките тези кораби?

Говорителката се усмихна.

— Това е същността на венталската енергия. Различава се от водата в кораба ти като диамант от въглен. Венталите могат да създадат само няколко — но как само ще ударят! — Тя направи пауза, сякаш получаваш съобщение. — По-добре да тръгваме. Джес е стигнал до Кронха 3.

108.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Поне десет разузнавателни кораба сигнализираха едновременно. Армадата, която навлизаше в Слънчевата система, беше толкова голяма, че сензорите започнаха да пращат като пуканки в тиган.

— Стотици цели, генерале! Може би са към хиляда!

На борда на „Голиат“ Ланиан призова всяка манта и оръдейна платформа, която можеше да събере, за последната защита на Земята.

— Внимание, всички! Идват. Да образуваме непробиваема стена срещу хидрогите!

Платформените командири и капитаните докладваха готовността си. Ланиан нареди да заредят язерите и всички останали оръжия. Множество ескадрили ремори, като разярени стършели, се готвеха за най-големия сблъсък в историята на човечеството. Сензорните показатели изпълваха екраните като снежна вихрушка.

— Съобщение, генерале — каза комуникационният офицер на „Голиат“.

— Нима хидрогите искат да си говорим? Включете екрана.

— Не са хидрогите, сър.

На мониторите се появи образът на гордия илдирийски адар.

— По заповед на мага-император водят две напълно въоръжени кохорти от Слънчевия флот, за да помогна в защитата на Земята.

Илдирийските съдове вече се виждаха — антените им, вимпелите и слънчевите платна. Ланиан никога не бе виждал по-красива гледка.

— Две кохорти? Това са почти седемстотин кораба!

— Шестстотин осемдесет и шест. Заради важността на битката магът-император реши да удвои помощта. Хидрогите ще ви ударят скоро.

На мостика на „Голиат“ започнаха възбудени разговори.

— Добре сте дошли, адаре — отвърна Ланиан. — Позволете да ви ескортираме.

Корабите на ЗВС потеглиха назад; илдирийските кораби ги последваха в перфектен строй. Съдовете на Слънчевия флот започнаха оттренирани маневри, сякаш правеха демонстрационно шоу. Бяха големи колкото дреднаут, но се въртяха един около друг с изключителна прецизност. Генералът често бе правил негативни изказвания за странната извънземна империя, но сега беше впечатлен от уменията на пилотите им.

— Надявам се, че могат да се бият така добре, както танцуват.

Щом корабите заеха позиции, Ланиан пожела да се срещне с адара лично, на неговия флагман.

— Винаги съм искал да видя как изглеждат бойните ви лайнери отвътре.

Илдирийският командир беше учудващо необщителен.

— Може би по-късно, генерале. Засега предпочитаме да сме сами.

— Аха. — Генералът изключи комуникационната линия и се намръщи. — Някой друг да остана с впечатлението, че „по-късно“ означава никога?

Новият му адютант, Косевич, кимна. Беше слаб мъж с къса коса и раздалечени очи.

— Определено прозвуча по този начин, генерале.

Ланиан се бе надявал да си върне стария адютант Патрик Фицпатрик III. Въпреки лекия сблъсък, който бяха имали на партито, той бе назначил младия мъж на „Голиат“, но Фицпатрик бе изчезнал безследно. Генералът подозираше, че баба му има нещо общо с това. Може би трябваше да измъкнат сребърната лъжичка от устата на Фицпатрик и да му я тикнат някъде другаде...

Продължи да се чуди на отговора на адара.

— Илдирийците ни пращат седемстотин лайнера на помощ. Защо тогава са толкова параноични? Дали не крият нещо?

— Как по дяволите са узнали плановете на хидрогската флота?

— Помощникът му бе не по-малко загрижен. — С какви ли шпионски и разузнавателни техники разполагат?

Ланиан въздъхна тежко.

— Засега няма да упорстваме. Последното нещо на света, което искам, е да се скарам с новите ни най-добри приятели.

109.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Базил стоеше до прозореца и гледаше навън. В нощното небе се виждаха светлинките на търговските полети. От височината на щабквартирата на Ханзата Дворцовият квартал бе впечатляващ. Илдирийският флот бе удържал на обещанието си и бе пристигнал на помощ, но Базил не можеше да се отпусне.

„Питър опита да ме убие!“

По кулите на Двореца на шепота горяха оранжеви пламъци. Всяка факла символизираше свят, подписал Ханзейската харта. Колко ли от тези планети хранеха някаква лоялност към Земята след оттеглянето на ЗВС? И всичко това бе по вина на Питър.

„Това момченце се опита да ме убие!“

Отражението му в прозореца беше измъчено и изпито. Измъчваха го толкова много притеснения, толкова тревоги. Мъчеше се да разреши максимално бързо кризите, преди да са възникнали нови. Трябваше да вземе по-добри стимуланти от медицинските специалисти. Още не беше време за поредната подмладителна процедура, но май трябваше да избърза. Не можеше да си спомни кога за последно си бе позволил секс със Сарейн. Сега я бе натоварил с много по-трудна задача — да се оправи със сестра си...

„Опитаха да ме отровят и Пелидор е мъртъв!“

— Натон настоява, че има спешно съобщение за краля — заяви нетърпеливият му заместник. — Опитва се да го достави от вчера. Може би трябва да го изслушаме.

— Вече бе информиран, че трябва да докладва на мен или на никого. Зеленият жрец трябва да разбере кой командва.

Каин очевидно не беше доволен.

— Така е, сър. Но той реши да не казва нищо и сега сме на тъмно. Смятам, че е тактическа грешка да се лишаваме от каквито и да било разузнавателни източници. Трябва да направим изключение, поне в този случай.

— Зеленият жрец може да се свърже с всяко място чрез телевръзката. Трябва ли да дам възможност на Питър да изпрати тайно послание из целия Спирален ръкав? Не мисля. Не бива да удължаваме илюзиите на Натон, че кралят е от значение. Управлението му приключи. — Базил се извърна от прозореца и погледна бледия си заместник. — Той се опита да ме убие. Подгответе незабавна смяна на властта.

Едно компи донесе кана кардамоново кафе, но Базил не му обърна внимание. Още повече че след последните събития тази напитка вече не му харесваше.

Заместникът днес беше крайно невъзприемчив.

— Имате ли доказателство, че зад това стои кралят? Не съм видял резултатите от разследването, но Пелидор сякаш беше виновен.

Раздразнението на Базил се усили.

— Трябва да поддържаме заблудата пред медиите. Проклетият Питър! — Заради начина, по който кралят бе организиран плановите си, и неправилния подход на Сарейн новинарите разполагаха с всички необходими доказателства. Франц Пелидор му бе служил дълги години, бе съвестен помощник, който знаеше да пази тайна. Базил беше наясно, че Пелидор не е замесен в атентата, но обществото вече го беше осъдило.

Базил трябваше да поддържа тази заблуда и да опетни репутацията на приятеля си. Нямаше избор, освен да изкара Пелидор зловещ конспиратор. Не можеше да допусне върху кралската институция да падне каквото и да е подозрение, въпреки че на престола седеше разочарование като Питър. Ако се разчуеше, че кралят е опитал да отрови председателя, скандалът щеше да съкруши и без това изстрадалото население.

Но Питър и бременната му жена щяха да си платят. О, да. Сарейн вече бе получила инструкции. Сега Базил щеше да види кои са истинските му съюзници... стига да имаше такива.

Седна зад бюрото си и въздъхна.

— Реймънд Агуера беше толкова добър кандидат... на хартия. Нашите хора, включително Пелидор, го наблюдаваха почти година. Имаше ужасен живот, никакво бъдеще и много малък потенциал. Ние му дадохме всичко. Защо се опълчи срещу нас? — Удари с юмрук и каничката в подноса подскочи. — Трябваше да го елиминирам при

първия знак за неприятност и да почна отново, както стана с принц Адам.

— Адам ли? Не съм го чувал...

— Няма значение. Той беше първият наследник на Фредерик, но осъзнахме грешката си навреме. Справихме се бързо и чисто. Но с Питър е твърде късно. Сега ще трябва да поправяме щетите, които нанесе. — Базил сплете пръсти. — Разбира се, ако хидрогите дойдат, няма да остане човешка история за пренаписване. Но пък... може и да имаме шанс, благодарение на илдирийците. Поне те показаха, че държат на думата си, щом се отървем от краля и кралицата, ще започнем на чисто.

— Простете ми за въпроса, господин председател, но убеден ли сте, че Даниъл е най-добрият избор?

— Не съм. Но нямаме друг.

— Искате ли да поговоря с Питър за неговата абдикация? Мога да намеря подходящо оправдание и да ги пратя с кралицата в изгнание. Така ще можем да го върнем, ако Даниъл се окаже... още по-лош.

— Това не е опция! Питър за пореден път демонстрира какъв е. — Базил погледна заместника си. — Нещо си станал много придирчив, Каин.

— Просто предлагам рационални алтернативи. Нали това ми е работата.

Дори Каин беше на ръба на неподчинението!

— Не искам алтернативи, рационални или не. — Беше трудно да скрие разочарованието от заместника си. Потърка очи. Искаше да остане сам. — Свободен си. Имаш инструкции. Ако не можеш да се справиш с тях, аз ще се погрижа лично. „По дяволите, как имам нужда от Пелидор. Може би е време да потърся и нов заместник, а не само нов крал“.

110.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Щом видя Сарейн, Естара веднага разбра, че нещо не е наред.

— Председателят Венцеслас ме накара — каза Сарейн. — Даде ми точни инструкции. Съжалявам, Естара. — На лицето ѝ се изписа загриженост и тя се извърна настрана.

В главата на Естара започнаха да се прокрадват подозрения. „Нима това е краят?“

— Не предполагам, че ще си ти, Сарейн.

— Какво искаш да кажеш?

— Очаквах, че кралските стражи ще влязат и ще ни разстрелят, като последния руски цар и семейството му. Но не и собствената ми сестра. — От друга страна, в известна степен вече бе започнала да вярва на капитан Маккамон.

— Не бъди мелодраматична. Няма да те нараня, но трябва да ти покажа нещо. Базил го нарече вашето наказание. Не го обвинявам.

Естара я изгледа хладно.

— Провери ли онези неща, които ти казах? Предишните опити за покушение?

— Да — отвърна Сарейн съвсем тихо. — Сега ела с мен, за да приключим с това.

Естара потръпна, но тръгна с нея. Сарейн я поведе към остъклените градини.

Миризмата я удари като шамар. Миришеше на пръст, химикали и изгоряло. Това място беше като убежище, което ѝ напомняше за Терок. Сега от вонята ѝ идеше да повърне.

„Какво е направил?“

Прекрасната градина беше унищожена. Растенията бяха отровени и изгорени. Всички грижливо донесени от Терок видове бяха изчезнали...

Сарейн направи три крачки и се обърна към сестра си. Естара я гледаше невярващо.

— Той го направи само за да ви нарани. Беше изписано на лицето му. Знае, че с Питър се опитахте да го отровите. Не може да го докаже, но това няма значение.

Естара затаи дъх. Не можеше да откъсне очи от мъртвите растения. Същото се бе случило с делфините й. „Намира нещо, което обичам, и го унищожават“.

— Това е само началото.

Сарейн я прегърна. Трепереше.

— Преди бях скептична към историите ти, но вече знам, че казваш истината. Базил не е такъв, какъвто мислех. Много съм разтревожена от това, което може да ви направи.

— Казах ти, че иска са ни убие.

— Да, права си. — Сарейн говореше съвсем тихо, за да не чуят стражите. — Единственият ви шанс е да се махнете някак отук.

Естара не отговори. Можеха ли да се измъкнат от Двореца на шепота? Вероятно — нали принц Даниъл беше успял веднъж. Можеха да облекат обикновени дрехи и да изчезнат в града.

Питър й бе разказвал за младежките си години на улицата. Сигурна беше, че ще оцелеят. Нямаше да живеят богато, но Естара не беше разглежена и щеше да издържи трудностите. Леко помръдване в корема й, й напомни, че трябва да се тревожи и за бебето. Но нима кралицата трябваше да роди в някоя канавка?

— Ако имате някакви планове, не ми казвай. Не мога да издам това, което не знам.

Естара погледна сестра си.

— Ако изчезнем, председателят ще използва всички възможни ресурси, за да ни открие. Той не обича недовършените работи. Къде бихме могли да сме в безопасност?

— Не и на Земята. Но може би на Терок.

— Тогава ела с нас. Може всички да се върнем у дома.

— Не мога!

— Защо оставаш с него? Знаеш какъв човек е!

— И знам какъв човек беше. — Сарейн я погледна и добави: — Освен това тук ще съм по-полезна. Ще го вразумявам и ще действам като посредник в трудните ситуации.

Естара не можеше да спори със сестра си. Но пък искаше да се махне от унищожената градина.

— Въобще не съм сигурна на чия страна си, Сарейн. Мислех, че обичаш председателя.

— Поне мислех, че го обичам. Но ти си ми сестра и това никога няма да се промени.

111.

КОЛКЕР

Колкер много се учуди, когато разбра, че в Призматичния палат има друга зелена жрица.

— Аз съм Нира.

Той стана от пейката, на която се наслаждаваше на шарената слънчева светлина, идваща от призматичния прозорец. Погледна гладката ѝ зелена кожа и от татуировките разбра, че тя е разказвач и пътешественик.

— Как се озова тук? И теб ли те плениха?

— Вече не съм пленничка, нито ти.

— Аз ще съм затворен, докато не докосна световно дърво отново и не усетя телевръзката. Мина толкова време...

Тя му протегна ръка.

— Ела с мен.

Съливан и миньорите бяха привършили работата си със Слънчевия флот. Колкер прекарваше все повече време със стария свещеник-философ. Компанията на Тери'л му беше приятна и му бе интересно да научи повече за тизма и духовните нишки, които свързваха илдирийците. Беше странно, че всеки член на тяхната раса беше свързан по начин, непостижим за хората, дори за зелените жреци. Това някак дори го натъжаваше.

Но най-вече жадуваше да се свърже със световната гора и да поговори със своя приятел Ярод и другите жреци. Беше самотен. Единствената фиданка бе унищожена. Зачуди се къде ли го води Нира.

— Отвякоха ме преди много години, но сега съм с магавимператор, по собствена воля. — Тя му разказа набързо историята си. Колкер знаеше, че илдирийците са извършвали много немислими неща, но когато чу разказа ѝ, се смая.

— Не всички илдирийци са толкова коварни — каза тя. — Ела да ти покажа нещо.

Той я последва към най-високите кули. Реши да не задава въпроси.

Стигнаха градините на покрива — истински лабиринт от вечнозелени растения и шарени цветя.

— Оставих я тук, за да може да расте на воля.

Колкер се взря в малката фиданка, която бе изникнала от обгореното парче дърво, и сърцето му подскочи. Протегна ръце като удавник към спасителен пояс.

— Откъде... я взе?

Нира коленичи и нежно погали фиданката.

— Успях да открия живот в това парче дърво. Влязох в телевръзката с помощта на тизма на мага-император и събудих отново горското съзнание. И дървото се съживи.

Колкер жадуваше за този момент още откакто фиданката му бе паднала от облачния комбайн на Кронха 3. Спомняше си как се бе спънал и бе изтървал саксията. Крехкото му дръвче бе изчезнало сред облаците.

Докосна филиза и мислите му мигновено се свързаха, като затворена електрическа верига. Отдавна беше жадувал за този еуфоричен момент.

Успя да научи и да разкаже всичко за момент, който траеше едновременно безкрайно и съвсем кратко. Успя да се свърже с Ярод, който се зарадва, че приятелят му е жив. Но не откри Росия, Клидия и останалите — те бяха загинали по време на второто хидрогско нападение и бунта на компитата.

Световната гора и зелените жреци вече знаеха какво се е случило с него и как е постъпил магът-император с миньорите. Нира им бе разказала част от историята за това как Съливан и хората му помагат на Слънчевия флот.

Колкер продължи да изпраща и получава мисли. Опита се да опише наученото от стария свещеник-философ, но не успя напълно. Погледна Нира с благодарност. Когато накрая прекрати връзката, все още усещаше тръпката от стореното. И все пак...

Нира му се усмихваше.

— Успя да се свържеш със световната гора. Нали това беше най-голямото ти желание?

— Да! — Но отвътре се чувстваше странно празен. Беше очаквал този момент от много месеци. Толкова много. Трябваше да е обзет от радост. За негова изненада въобще не беше толкова прекрасно, колкото го описваше на Тери'л. Дали беше забравил? Или се бе променил?

Пусна фиданката и отново се почувства разкачен. Не беше като връзките на тизма, за които му разказваше старецът. Завръщането му към световната гора беше странно неудовлетворително. Не знаеше какво да мисли.

112.

КРАЛ ПИТЪР

Кралят и кралицата усещаха приближаващата буря. Естара беше потресена от случилото се с градината ѝ и перверзната идея на председателя да накара сестра ѝ да ѝ я покаже. Но това беше само началото. Просто загрявка за другото, което предстоеше.

Бяха изолирани в покоите си, но не чак толкова, колкото предполагаше Базил. Питър се вгледа в данните от последния брифинг, с които не би трябвало да разполага. Бяха забранили на капитан Маккамон да го информира, но информацията се бе появила на екрана му тази сутрин. Вероятно бе изпратена от заместника Каин.

Питър преценяваше разполагането на човешките и илдирийските кораби и приготовленията за неизбежната хидрогска атака. Базил буквално бе вързал ръцете му, но въжетата сякаш се разхлабваха. Скоро двамата с кралицата трябваше да предприемат нещо драстично.

— Питър! — прошепна Естара.

Той се обърна и видя на вратата двама души. Капитан Маккамон и трима от хората му блокираха пътя им, но явно щяха да ги пуснат. Питър веднага позна Сарейн — изглеждаше много нетърпелива, но мъжът с нея беше с качулка, която закриваше лицето му.

Питър погледна Естара и тя му кимна.

— Пуснете ги, капитане — каза кралят.

Двамата бързо влязоха и мъжът смъкна качулката си.

— Натон! — възкликна Естара.

— Научих, че Базил нарочно държи зеления жрец настрани от вас, и реших, че трябва да направя нещо — бързо каза Сарейн. — Трябва да чуете спешното му съобщение. Натон не иска да говори с никого, освен с вас.

Питър погледна Маккамон и каза:

— Капитане, излезте и затворете вратите.

Маккамон неспокойно погледна Сарейн: очевидно не искаше да остави кралското семейство без охрана след последните събития.

Естара му се усмихна.

— Всичко е наред, капитане.

— Това е в пряко нарушение на заповедите на председателя — каза той. — Но пък кралят трябва да е осведомен за важните събития.

След което излезе със стражите.

Натон наведе глава и каза тихо:

— Председателят опита да ме принуди да предам съобщението на него, но аз не му служа. Нито на Ханзата. Аз съм служител на световната гора.

— Определено се нуждаем от услугите на зелен жрец в този момент — каза Питър, възбуден от неочакваната възможност.

— Какви са новините, Натон? — попита Естара.

— Трябва да ви кажа какво планират илдирийците и хидрогите. И да ви обясня за дървесните кораби на верданите, които идват насам, и за действията на скитниците и венталите.

Придворният зелен жрец им разказа всичко, което знаеше. Питър държеше ръката на Естара и слушаше внимателно. Сарейн изглеждаше изненадана, но мълчеше.

— Искам да направя нещо за мен — каза Питър, когато Натон свърши. — Изпрати вест на родителите на Естара, че се нуждаем от помощ. Също така кажи на скитниците, че волята на председателя е различна от кралската. Двамата с кралицата сме заложници и Базил издава от мое име заповеди, които не одобрявам. Не съм съгласен с това, което направиха със скитниците, и имам нужда от тяхната помощ. Трябва да обединим човечеството.

— На много от зарязаните колонии има зелени жреци, които контактуват със скитническите кланове — каза Натон. — Щом се върна при фиданката си, ще разпространя съобщението ви.

— Благодаря, Натон — каза кралицата и се обърна към сестра си. — Предполагам, че веднага ще изтичаш да докладваш на председателя?

— Не съм сигурна, че въобще ще ме приеме, дори да исках. Не ми се доверява особено, откакто накарах Пелидор да изпие отровата.

— Изглежда, развали вечерта на всички — каза Питър горчиво.

— Бих го направила пак, ако се наложи.

— Всички правим неща, които не сме очаквали — намеси се Естара. — Благодаря, че доведе Натон. Знам колко трудно ти е било.

— Ще е още по-трудно, ако ни забележат. — Сарейн гореше от желание да се махне. Натон пак си сложи качулката и двамата се изнизаха покрай стражите.

Капитан Маккамон пристъпи в апартамента. Изглежда, нещо го човъркаше.

— Крал Питър — заговори той тихо, — петима от хората ми изразиха съмнения за начина, по който то председателят се справя с войната, и поради отношението му към вас. Не смятат, че намеренията му са в най-добрия интерес на Ханзата.

— Разбирам ги — отвърна Питър. — Ами вие, капитане?

— Мисля, че бях ясен. Вярвам, че по ръцете на председателя има много кръв — на сребърните барети, на екипажите от ЗВС и може би на цялото човечество. Вярвам, че много хора загинаха, защото не ви се даваше навременна информация. Не искам това да ми тежи на съвестта.

— Кои са тези петима? — попита Естара.

— Те ми се довериха и съм длъжен да запазя имената им в тайна.

— Според мен кралицата иска да каже, че ще е по-спокойна, ако ни охраняват точно тези мъже. Не знам срещу кого ще ни се наложи да се защитаваме и предпочитам да разчитам на доверени хора.

Капитанът се усмихна.

— Ваше величество, това със сигурност може да се уреди.

Питър спеше неспокойно, защото се притесняваше, че по всяко време може да се появи убиец. Колко ли време щеше да изчака Базил, преди да предприеме нещо?

Събуди се внезапно и с изненада чу гласа на ОХ.

— Крал Питър, кралица Естара, имате посетител. — Питър подскочи. Външните светлини хвърляха отблясъци в стаята. ОХ изчакваше учтиво, сякаш се притесняваше.

— Посетител ли? — Естара беше уплашена.

Питър се взря в бледия мъж до компито.

— Извинявам се за неочакваната визита. Но при тези спешни обстоятелства трябваше да поема риска. Знаете, че дните ви са преброени.

Заместникът Каин вече им бе помогнал веднъж, но можеха ли въобще да се доверят на човек от правителството? Питър се измъкна от леглото.

— Председателят сигурно ви наблюдава. Не се ли притеснявате, че ще ви видят? И всъщност как влязохте тук?

— Вече е доста късно, а и разполагам с начини да избегна подозренията, за поне кратък период. Вашите стражи ме пуснаха. — Каин седна на един стол. — Ако бяхте успели да убиете председателя, щяхте да решите малката ни дилема. Аз щях да заема мястото му и двамата щяхме да работим заедно. Но това е вече невъзможно. Председателят Венцеслас няма да допусне повече подобна непредпазливост. Ще ви елиминира съвсем скоро. Смятам, че до два дни в двореца ще се появи нов „фанатизиран убиец“.

— Тогава защо сте тук?

— Както казах, премахването на председателя вече не е опция. Затова трябва да се махнете вие. При това напълно неочаквано. Нося ви схемите на хидрогския кораб. Всичките открития на нашия екип са тук. Огромно количество информация. Може да откриете вътре неочаквана стратегия за бягство.

Питър знаеше, че всеки нормален кораб ще бъде прихванат от съдовете на ЗВС, които защитаваха Земята. Но ако избягаха с хидрогския кораб, нямаше да могат да им направят нищо.

— Ами вие? Ще дойдете ли с нас? Знаете, че Базил трябва да бъде спрян — за благото на Ханзата.

Каин допря пръст до безцветните си устни.

— Какво знам и какво мога да сторя са различни неща. Уредих на няколко пъти изтичане на информация към медиите, но вече не смея. Ако председателят разбере, ще сложи край не само на кариерата ми. — Стана от стола. — Повече не може да разчитате на мен. Дадох ви полезна информация. Вие си решете как да я ползвате. Желая ви късмет, каквото и да измислите.

— Наистина ли не можеш да направиш нищо повече? — попита Питър, но Каин вече си бе тръгнал.

— Ще се радвам да ви помогна с измислянето на стратегия в съответствие с ограниченията в програмата ми — обади се ОХ.

Питър погледна компито и се обърна към жена си.

— Не трябва да мислим само за себе си. Искам да предпазя теб и бебето, но трябва да направя и нещо за човечеството.

Очите на Естара блеснаха.

— Председателят допуска сериозна грешка, като смята, че човечеството обхваща само Ханзата, и е отписал скитниците, Терок и множество колонии. Човешката раса е много по-голяма от това, което смята Базил.

— Какво искаш да кажеш?

Тя хвана ръката му.

— Сарейн ми предложи нещо вчера. Щом не е безопасно за нас на Земята, може да управляваме от друго място. Терок ще ни приеме. Аз... — Тя снижи глас. — Много бих искала да се прибера у дома.

— Ако загинем, няма да сме от полза. Но бягството от Двореца на шепота няма да е достатъчно. Ако кралят и кралицата изчезнат, Базил ще покрие всичко и ще сложи Даниъл на мое място.

— И човечеството ще продължи да пропада.

— Не бива да оставяме възможност на Базил. Когато тръгнем, трябва да се погрижим да изчезне и Даниъл.

113.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Джора'х бе изпратил адар Зан'нх и корабите му към Земята, както бяха поискали хидрогите, но въпреки това над Илдира се появиха шестдесет бойни кълба. Явно съществата не му вярваха.

„Възнамеряват да ни унищожат“.

В орбита имаше повече от хиляда лайнера. Въпреки численото превъзходство хидрогите се спуснаха арогантно. Явно смятаха, че шестдесет кораба са достатъчни.

Всъщност диамантените сфери наистина можеха да унищожат Миджистра и да убият мага-император. Дори да ги таранираха стотици лайнери, експлозиите и падащите останки щяха да причинят неописуеми щети на града. Освен това хидрогите винаги можеха да извикат подкрепления.

Неочакваната евакуация на Хирилка бе наложила намесата на кохортата на тал Ала'нх. Сега корабите се връщаха със стотици хиляди бежанци. Само че Илдира вече не беше безопасна.

Джора'х бе наредил на Нира и Колкер да се скрият. Знаеше за омразата на хидрогите към верданите и не биваше да се разбере, че в Призматичния палат има зелени жреци.

Осира'х застана до него и му се усмихна.

— Съзнанието ми е отворено. Усецам бойните кълба. Хидрогите са ядосани... но те винаги са ядосани. Имат подозрения. Не разбират илдирийците.

— Въобще не са се опитвали да ни разберат. Това е тяхната грешка и слабост. Нали няма да ги оставиш да научат тайните ни?

— Няма. — В гласа ѝ нямаше следа от колебание.

Тал Лорие'нх бе дошъл в качеството си на военен съветник. Беше висок и слаб — и рядко поемаше рискове. Но във всички случаи щеше да изпълни заповедите на мага-император.

Джора'х вече бе взел решение, макар да знаеше, че расата му ще плати скъпо. Знаеше, че хидрогите се сражават с фероите на няколко

фронта. Нира бе възстановила връзката си със световната гора и го бе осведомила за офанзивата, която започваше из целия Спирален ръкав. Колко дълго щяха да издържат обитателите на газовите гиганти? Венталите и верданските бойни кораби можеха да са достатъчни за победата. Дали щяха да искат да се сражават и със Слънчевия флот?

„Може и да оцелеем. Стига да сме силни и да имаме късмет“. Щеше да живее или да умре от последиците на решението си. Добре знаеше какво трябва да каже.

Хидрогският пратеник пристигна и Джора'х стана да го посрещне. Положи ръце върху рамената на Осира'х, докато газовата капсула се приближаваше към подиума. Тал Лорие'нх изглеждаше притеснен. Досега не бе виждал хидрог отблизо, дори не бе влизал в битка с тях.

Джора'х изчака хуманоидната форма да се приближи към прозрачната стена. Знаеше, че часовникът тиктака.

— Защо се върнахте? — попита твърдо. — Вече изпратих корабите ми към Земята, както пожелавате. Не виждате ли, че изпълних думата си?

— Тук сме, за да гарантираме, че няма да се отметнете. Или да ви накажем в противен случай.

Джора'х потръпна вътрешно, но не промени изражението си.

— Това не е необходимо.

— Въпреки това смятаме да останем, докато битката за Земята приключи. Ще разберем веднага, ако ни измамите.

Джора'х не показа страх. Илдирийците вярваха, че са част от грандиозната космическа история и че Сагата за седемте слънца е картата, която определя реалността на миналото и бъдещето. Но баща му му бе показал колко голяма част от историята е променена и дори фалшифицирана. Важни бяха делата. Нямахше да бъде запомнен като страхливец и предател... стига въобще да останеше някой, който да добавя нови пасажии.

Чувстваше се безсилен, но не смяташе да отстъпва.

— Не ни ли вярвате? Добре. Ще изпратя още кораби на Земята. Тал Лорие'нх! Щом пратеникът си тръгне, заминават с цялата си кохорта на помощ на адар Зан'нх.

Слабият офицер примигна изненадано, но реагира по правилния начин.

— Слушам, господарю. Веднага щом пратеникът си тръгне.
Джора'х се обърна към сферата.

— Осигурих повече от хиляда лайнера. Смятам, че ще стигнат за унищожаване на остатъците от Земните въоръжени сили. Доволни ли сте?

— Все пак ще ви наблюдаваме отблизо.

Джора'х все още не бе сигурен дали ходът му е убедил пратеника, но хидрогът не каза нищо повече. Малката сфера се понесе обратно по коридорите, съпроводена от множество стражи, които всъщност не можеха да ѝ навредят по никакъв начин.

Щом останаха сами, Осира'х и талът го погледнаха, сякаш е полудял.

— Господарю, ако замина с кохортата си, Илдира ще е твърде отслабена! Хидрогите висят над главите ни!

— Не съм наясно какво са намислили хидрогите за Земята, но не бива да губим там. Трябва да размажем врага със сигурност. Тръгвайте с максимална скорост, иначе ще закъснеете. — Магът-император си пое дъх. Знаеше, че ги праща на смърт. — Няма да има време Съливан Голд и хората му да поработят над корабите ти. Съжалявам, Лорие'нх.

— Ние с хората ми разбираме какво трябва да се направи.

Джора'х кимна.

— Защитата ни няма да отслабне. Две кохорти ще останат над Призматичния палат, а и много кораби се завръщат от Хирилка. — Той понижи глас и погледна дъщеря си. — Въпросът е можем ли да нанесем на хидрогите достатъчно сериозна рана, че да ни оставят на мира?

Осира'х му се усмихна окуражаващо.

— Не се отчайвай.

— Знаеш ли нещо? Какво си намислила?

— Аз съм продукт на вековна размножителна програма и установих връзка. Създадох мост към хидрогите, а майка ми ми даде идея. Може би мога да направя нещо... изненадващо.

114.

АНТОН КОЛИКОС

Хидрогите и фероите продължаваха да се бият на първичното слънце на Хирилка. Йонните изригвания пречеха на комуникациите, а времето се променяше драстично. Всичко това пречеше допълнително на евакуацията, но тал О'нх подхождаше към проблема със същата упоритост, с която водеше възстановителните операции.

До пристигането на кохортата на тал Ала'нх старият ветеран вече бе натоварил повечето си лайнери и ги бе пратил към Илдира. При продължаващото сражение нямаше смисъл да рискува да държи толкова много илдирийци и хора в системата на Хирилка. Двете кохорти трябваше да са достатъчни да евакуират населението, преди звездата да загине.

— Една напред, две назад — каза Антон. — Тази планета определено няма никакъв късмет.

Вао'сх събираше документите от хранилището.

— Мирните времена не предлагат интересни истории, паметителю Антон.

Двамата се мъчеха да спасят целия архив. В началото се опитваха да поддържат някакъв ред, но сега вече просто трупаха всичко в защитните контейнери. Дори Язра'х им помагаше, като специален жест към Антон, въпреки че имаше цял куп други задължения.

Шумът на космодрума беше оглушителен. Лайнерите кацаха на групи по четиринадесет, което далеч надвишаваше капацитета му. Големите кораби се спускаха на полета и площади, на всяко място, което бе достатъчно широко да ги побере. Пътнически совалки спасяваха илдирийците, които не можеха да се доберат до евакуационните пунктове сами.

Антон усещаше, че времето им изтича неумолимо. Операцията протичаше невероятно ефективно, но дали щяха да успеят да измъкнат цялото население навреме?

Младият губернатор беше съкрушен от загубата на колонията и Антон му съчувстваше. При публичните прояви момчето се държеше на висота, точно според обучението на Язра'х, но щом останеха сами, разочарованието му проличаваше веднага.

— Можех да се справя — каза Райдек'х, докато наблюдаваше как двама работници товарят сандък с диамантени филми на една совалка. — Щях да възродя Хирилка.

— Всички го знаят, губернаторе. — Язра'х нарочно употреби титлата, за да засили самочувствието му. — Но сега задълженията ти са други. Трябва да защитиш народа си, което в момента означава, че трябва да ги отведеш от този загиващ свят!

— Ще се погрижа в Залата на паметителите да запишат точно вашата роля в събитията, губернаторе — каза Вао'сх. — Никой не е влизал в Сагата толкова млад.

Антон и Вао'сх се качиха мълчаливо в совалката и потеглиха към флагмана. И двамата бяха натъжени.

Първичното слънце на Хирилка умираше. Стотици огнени елипсоиди се разбиваха в бойните кълба. Огнените същества използваша потоци йонизиран газ — оръжие, на което не можеха да издържат дори хидрогските кораби. Въпреки това губеха битката. Синьо-бялата звезда приличаше на кипнала тенджерка.

Учените се опитваха да изчислят с колко време разполагат. Климатът щеше да се промени драстично, ако останеше само вторичната оранжева звезда. Намаляването на слънчевата енергия щеше да причини неописуеми щети. Атмосферата щеше да се разкъса от гигантски урагани. Температурните разлики щяха да предизвикат засилена вулканична и земетръсна дейност. Вероятно нито една форма на живот нямаше да оцелее.

— Това е истинско бедствие — промърмори Антон.

115.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Венталският кораб на Джес се устреми към газовия гигант като куршум. Заедно с водните същества Джес щеше да нападне хидрогите и да измъкне сестра си и останалите пленници. Венталите вече разбираха емоциите му, семейните връзки и любовта.

Подкрепленията щяха да пристигнат скоро, но той нямаше намерение да ги чака. Тасия беше някъде там. Докато се спускаше към Кронха 3, венталите в и около него се готвеха за битка. Нямаше да е сам в това начинание.

От повърхността на кораба започнаха да се отделят капки; венталската енергия се разпространяваше, минаваше от една водна молекула в друга, подобно на боя в течност.

„Първият удар“.

Джес се взираше през стените, но виждаше единствено бури и мъгли. Венталите в съзнанието му описваха развоя на битката. Действаха по същия начин, по който бяха прочистили вечно бурния Голген.

Внезапно наоколо започнаха да се появяват бойни кълба. Сини светкавици се забиха във венталските облаци. Джес заобиколи едно кълбо и продължи надолу.

Едва не се заби в друго кълбо, което изскочи от буреносните облаци. Хидрогите не му обърнаха внимание, очевидно бяха заети с изплъзващия се враг. Джес забеляза, че лъскавата диамантена повърхност на сферата е напукана, сякаш разядена от киселина. Венталската влага явно й действаше корозивно.

Малкият му кораб продължаваше да се спуска. Появиха се още десет бойни кълба. Сигурно отдолу имаше голяма база или град. Трябваше да го намери и да открие сестра си.

Силното налягане притискаше сферата му и се опитваше да я смачка, но венталите нямаше да позволят това. Джес нямаше да го позволи.

Въздухът беше гъст като супа. Водните капки се отделяха от кораба му както разтопен метал от изгарящ метеорит. Все повече вентали се разпространяваха из облаците с всяка следваща капка.

Корабът отделяше все повече вода и се свиваше. С помощта на венталите Джес можеше да оцелее във враждебната атмосфера точно както го правеше в космическия вакуум. Но трябваше да остави някакви резерви за сестра си и другите пленници.

Най-сетне видя удивителния хидрогски комплекс: причудливи геометрични куполи с множество връзки между тях. От тази планета хидрогите бяха изпращали бойни кълба да атакуват невинните хора. Всичките разрушени скитнически бази... Синята небесна мина на Рос.

Устреми водно-перления кораб надолу и мина през защитната мембрана около комплекса, без да забавя. Корабът навлезе в града и полетя покрай многостенните сгради.

Къде ли бяха пленниците? Венталите го насочваха, помагаха му да открие затвора. Сестра му беше съвсем близо.

Форми от течен кристал, подобни на капки живак, започнаха да се събират, за да го спрат. Хидрогите знаеха, че е тук, и искаха да му попречат да изпълни плана си.

Смаленият водно-перлен съд спря, защото пътят беше преграден. Хидрогите се скупчиха около кораба му — армия от напълно идентични образи.

Джес не вярваше на очите си.

Всичките изглеждаха като Рос.

116.

ЗЕТ КЕЛЪМ

Щом всички скитнически кораби се напълниха с вентали от живия океан на Харибда, говорителката Перони даде старт на операцията. Планирането беше сложно, защото имаха множество цели и ограничен брой кораби. Зет Келъм очакваше да изпълни своята роля.

Корабите тръгнаха към газовите гиганти по двойки и тройки. Четирнадесетте танкера от Плумас и всички останали съдове бяха пълни до пръсване, носеха достатъчно вода, за да причинят огромни неприятности на хидрогите.

Зет и баща ѝ се насочиха към първата планета в списъка им: тъмен газов гигант, чиито ръждиви облаци ѝ приличаха на кървави петна. Баща ѝ беше настоял специално за този свят. Имаше стари сметки за уреждане.

— Твърде дълго чаках, преди да помоля Шарийн да се омъжи за мен, но го бяхме планирали преди хидрогите да... — Той въздъхна. — Преди да унищожат небесната ѝ мина, точно тук.

— О, татко — каза Зет по връзката. Почти не помнеше майка си. Баща ѝ обаче открай време беше делови и независим, а Шарийн Пастернак според спомените му била упорита и корава. Перфектната двойка.

— Така и не можах да се сбогувам — продължи той. — Радвам се, че правя това. И заради клановете, и за лично удовлетворение.

— Да свършваме с тази война и да се върнем към живота си, татко.

— Скъпа, сигурна ли си, че не искаш да нанесеш първия удар?

— Ще има достатъчно дроги за всички ни, тате.

Двата кораба се спуснаха към горните пластове на газовия гигант. Товарните отсеци се отвориха и изсипаха в облаци хиляди литри венталска вода.

Щом се увериха, че са излели достатъчно количество, двамата се оттеглиха на безопасна височина. Зет наблюдаваше оформящите се

буреносни фронтове: венталите се разпространяваха като горски пожар.

— Ако хидрогите ни подгонят, ще се натикат право във венталите.

Вече бяха стигнали тъмната страна на Велир. Зет устоя на изкушението да излее още малко вода. Венталите се справяха достатъчно добре, а и усещаше, че баща ѝ става нетърпелив.

— Остави малко и за следващата цел, скъпа — каза той по връзката. — Тук свършихме. Време е да тръгваме към следващата ни цел.

— Тъкмо започна да става забавно. Добре, тръгваме. Следваща спирка — Оскивъл. Шест часа полет.

— Оскивъл. Старото ни свърталище. По дяволите, наистина е време да го разчистим.

Зад тях, в небето на Велир, битката тепърва започваше.

117.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Корабите на ЗВС и илдирийските лайнери се бяха разположили около Земята и очакваха хидрогите.

На мостика на „Голиат“ генерал Ланиан броеше часовете с нетърпение и страх. Нямаше представа кога ще се появи проклетата вражеска флота. Адар Зан'нх не беше споменал как магът-император се е добрал до информацията за нападението.

Базил Венцеслас се свързваше три пъти дневно за докладване на обстановката.

— Напълно сме подготвени, сър — опита да го успокои генералът за кой ли път. — Екипажите ни са намалени, но се справяме и без бойните компита.

Председателят не беше особено въодушевен.

— Нищо чудно. Доста малко кораби ви останаха все пак.

— Ще ви уведомя, ако настъпят някакви промени. — Поне в Слънчевата система нямаха нужда от зелени жреци, за да поддържат комуникациите. А и нямаха жреци, освен Натон в двореца. Който пък, според председателя, отказваше да сътрудничи.

Около лайнерите кръжаха ремори на ЗВС. Разузнавателните кораби изпращаха поздравии, но извънземните мълчаха. Илдирийците винаги се държаха малко странно.

Пилотите бяха разположили сензори извън Слънчевата система с надеждата, че ще забележат врага навреме. Всички очи бяха обърнати към междузвездното пространство.

Естествено никой не подозираше, че врагът ще се появи внезапно в самата Слънчева система.

Бяло-жълтеникавите облаци на Юпитер, най-близкият газов гигант до Земята, започнаха да кипят. Повече от хиляда бойни кълба изскочиха като варварско племе от скритата база.

Първият сблъсък между хидрогите и Земните въоръжени сили бе на Юпитер. Тогава врагът буквално бе размазал най-мощните кораби

на ЗВС. Сега хидрогите се връщаха през транскоридор в планетата — незащитена задна врата в системата. И се озоваха точно пред първата защитна линия.

Астероидните корабостроителници първи съобщиха за атаката. Образите с висока резолюция показваха кълбата, които излитаха от облаците като гюлета.

На мостика на „Голиат“ зазвучаха аларми. Напрегнатият екипаж заемаше позициите си. Ланиан знаеше, че леките корабчета от корабостроителниците нямат никакъв шанс, и нареди:

— Изтеглете се, без да влизате в бой!

Пилотите бяха обикновени работници и никога не бяха очаквали, че ще участват в битка. Опитаха се да извършат стандартните убягващи маневри, но след първите залпове съобщенията им прекъснаха.

— Всички кораби извън системата да се върнат незабавно! Дрогите са вече тук!

— Генерале, ами ако това е номер? — попита помощникът му. — Ако от космоса се появят още бойни кълба?

— В такъв случай, Косевич, сме вече мъртви.

Корабите веднага полетяха към Земята, но щяха да им трябват часове, за да се приберат.

— Съобщете на адара, ако случайно още не е разбрал! — изръмжа Ланиан. — Трябва да съберем цялата налична защита — веднага.

Бойните кълба вече бяха над седемстотин, а от Юпитер продължаваха да излизат още и още.

Корабите на ЗВС бяха с подсилени корпуси, готови да устоят на познатите хидрогски оръжия. Всички разполагаха с фрактурни пулсатори, въглеродни разрушители и подсилени язери. Въпреки това Ланиан се съмняваше, че може да устои срещу такава флота.

— Заемете защитни позиции — нареди той.

Адмирал Шейла Уилис насочи поправената си манта към първата линия.

Двете илдирийски кохорти образуваха доста застрашителен фронт. Но хидрогите не забавиха. Сякаш Земята бе единствената им мишена.

Генералът — усещаше напрежението на екипажа — заговори, без да подбира думите си. Нямаше значение как ще го цитират в историческите книги.

— Пригответе се да посрещнете дрогите. Ако тези кораби минат през нас, ще унищожат Земята, а после и останалите ни колонии. Знаете, че отиваме на смърт, но ние сме проклетата последна защита. Ако не спрем врага тук, няма да има утре.

Приличащите на боздуганови глави бойни кълба се приближаваха. Ланиан знаеше, че ЗВС са максимално готови. Всички ремори бяха изстреляни. Мантите и буреносниците бяха като рояк оси, който се опитва да спре стадо побеснели слонове.

— Пригответе се да откриете огън — нареди Ланиан. — Адар Зан'нх, готови ли сте?

— Ще изпълня дълга си.

Илдирийският командир изпрати мълчалив сигнал към бойните си кораби. Почти седемстотин лайнера се завъртаха в прецизна маневра, сякаш командвани от опитен кукловод. Оръдията им бяха насочени не към хидрогите, а към малката флота на Ланиан.

Само за секунди Слънчевият флот обгради съдовете на ЗВС.

— Какво значи това, по дяволите? — викна генералът.

Бойните кълба забавиха и се разпръснаха, за да заемат позиции, сякаш бяха очаквали, че това ще се случи.

Ланиан изтича до комуникационната конзола и се свърза с илдирийския флагман.

— Адар Зан'нх, какво правите?

Въпросът беше риторичен. Генерал Ланиан добре знаеше кога са го предали.

118.

КРАЛ ПИТЪР

Питър се събуди от суетнята пред покоите им. След предупреждението на Каин ОХ бе останал при тях, за да ги наглежда, в случай че председателят предприеме нещо.

Естара погледна навън. Светлините на Дворцовия квартал гаснеха една по една. В далечината се чуваха сирени.

— Питър, целият град е в мрак!

Знаеха, че ще се случи нещо, и бяха готови да прегърнат всяка възможност. Отвън се чуваше викането на стражите и тичащи стъпки.

— ОХ, какво става?

— Нямам достъп до външни новини, но това ми напомня на времето, когато първата илдирийска септа пристигна на Земята. Правителството реши, че ни нападат...

— Сигурно е започнала атаката на хидрогите. — Питър бързо се облече. Каква ли полза щеше да има затъмняването на града срещу унищожителната армада?

Капитан Маккамон получи доклад по микрофона на ухото си и изпрати нанякъде трима от стражите.

— Капитане, какво става? — попита Питър, стараше се да говори спокойно.

— Хидрогите ни нападат, ваше величество. Бойните кълба са много повече, отколкото очаквахме.

— Защитният вал ще успее ли да издържи?

Маккамон беше пребледнял.

— Генерал Ланиан и илдирийците се готвят за бой, но има някакво объркване. Лайнерите на Слънчевия флот не реагират според очакваното.

Илдирийците? Натон бе споменал за планове на магавимператор.

— Председателят не ме ли вика? — Много добре знаеше, че Базил никога няма да го направи.

— Той е в щаба на военния съвет. Изпратих стражите да му помогнат. Не се притеснявайте, ваше величество. Ще успеем да ви опазим. Нищо, че сме двама, поне сме лоялни. — Капитанът сякаш се опитваше да му намекне нещо.

Питър погледна кралицата. Нямахше да получат по-добър шанс, а суматохата щеше да им помогне. Трябваше да е сега. Естара кимна.

Кралят бръкна в джоба си. Маккамон не беше направил никакъв коментар, че двамата бяха облечени в прости дрехи, вместо в официалните си роби. Питър стисна зашеметителя. Мразеше се за това, което трябваше да направи.

— Капитан Маккамон, искам да ви благодаря за службата. Вие изпълнявахте дълга си добре. — Опитваше да овладее треперенето на гласа си.

Капитанът се усмихна. Питър отхвърли колебанията си. Мислеше за Естара, за нероденото им дете и за смъртоносните планове на Базил. Нямахше друг избор. Животът му висеше на косъм.

Насочи зашеметителя в лицето на Маккамон.

— Съжалявам, но едва ли ще имаме по-добра възможност за бягство.

Стражът посегна за оръжието си, но капитанът светкавично измъкна зашеметителя си и го повали. Всичко се случи толкова бързо, че Питър дори не успя да стреля. Погледна поваления мъж, без да отмества оръжието от Маккамон.

— Наистина трябва да избягаме. Съжалявам, че ви въвличам в това.

— Няма за какво да съжалявате. Да не би да си мислехте, че ще ви дам работещо оръжие?

И за огромна негова изненада капитанът му подаде собствения си зашеметител с дръжката напред.

— За ваш късмет, успяхте да ме изненадате и ме зашеметихте с моето оръжие. Сигурен съм, че ще бъда наказан, когато се свестя. — Маккамон погледна поваления страж. — Не се тревожете за него. Той е от моите хора. Ще подкрепи напълно историята, стига двамата с кралицата да се измъкнете.

— Ами охраната на хидрогския кораб? — попита Естара. — И стражите на Даниъл?

— Не са от моите. Служители на Ханзата, с които трябва да се справите сами.

— Ще се справим.

— Постарайте се — каза капитанът и се хвърли с вик към Питър. Кралят стреля инстинктивно и Маккамон падна на твърдия йод.

— Е, вече нямаме избор — каза Питър.

— Никога не сме имали. — Естара се наведе и хвана ръцете на Маккамон. — Хайде, помогни ми.

Кралят, кралицата и компито пренесоха изпадналите в безсъзнание стражи в апартамента си и ги скриха.

ОХ познаваше най-добре Двореца на шепота и поведе. По това време на нощта обикновено имаше съвсем малко персонал. Но сега, заради звучащите аларми, коридорите бяха пълни с тичащи хора. За щастие никой не им обръщаше внимание в обикновените дрехи.

ОХ ги водеше през задни коридори и сервизни помещения към апартамента на принц Даниъл.

Накрая стигнаха и Питър видя, че пред вратата му има петима стражи. Базил или не вярваше на принца, или не искаше да рискува.

Двама стражи пристъпиха напред. Питър каза високо:

— Не познахте ли краля си?

Бременната Естара допълваше картината перфектно.

Мъжете застанаха мирно.

— Трябва да видим принца — каза ОХ.

— Принцът спи и имаме заповеди да не го безпокоим.

— Въпросът е спешен, сержант — каза Естара. — Заповедите ви са отменени.

— Хидрогите ни атакуват! Незабавно трябва да говорим с принца — каза Питър властно.

Двамата стражи се спогледаха объркано.

Питър нямаше време да ги чака, така че извади зашеметителя и ги повали. Обърна се към третия още преди да са паднали на земята, но оръжието му само изпращя. Зарядът беше свършил!

— Това не може да е кралят! — извикаха другите стражи.

— О, напротив — викна Естара и ги простреля със зашеметителя, който бе извадила от джоба си. След това се усмихна на Питър. — Взех го от човека на капитана, преди да тръгнем. Реших, че няма да ни е излишен.

Питър бързо я целуна и се огледа. Коридорът беше празен.

— Да побързаме. Даниъл може да се е събудил.

— Принцът спи дълбоко — информира ги ОХ. — А и се съмнявам, че ще посмее да излезе от стаята си. Дори при тези аларми.

Внесоха зашеметените стражи в най-близката стая и влязоха в покоите на принца.

— Даниъл! Ставай. Няма време.

Младежът се надигна в леглото и попита сънено:

— Какво искате? Кой сте... — Разтърка очи. — Кралят! Какво правиш в покоите ми? Къде е охраната?

— Ситуацията е спешна, Даниъл. Охраната ти е при председателя.

— Каква спешност? Да не ни нападат?

— Да. — Естара го каза почти мило. — Хидрогите. Трябва да дойдеш с нас. Побързай!

— Трябва да те заведем при председателя.

— Знаете ли колко е часът? — Той примигна и ги погледна повнимателно. — Защо сте облечени така? Не приличате на крал и кралица. Срамота!

Питър го изгледа многозначително.

— Председателят е изправен пред криза и те вика посред нощ. Още ли не зацепваш?

По изражението на Даниъл си личеше, че не загрява.

— Председателят нареди на мен и Естара да се оттеглим — продължи Питър. — Обеща ни нова самоличност и спокойно местенце, но трябва да тръгнем веднага. Ще те коронясат още тази нощ. На сутринта ще си крал. — Плесна с ръце и Даниъл чак подскочи. — Побързай!

— Председателят иска да ме короняса? Тази нощ?

— Нали знаеш какъв е, когато си науми нещо — каза Естара. — Реши, че сега е най-подходящият момент.

Принцът се усмихна и стана. Зачуди се какви дрехи да облече, но Питър махна с ръка и отсече:

— Не се тревожи. Слугите ще те нагласят на място. Трябва обаче да тръгнем веднага.

119.

АДАР ЗАН'НХ

Хората нямаха шанс. Свръхамбициозни, както винаги, те разчитаха на един план. Бяха заложили всичко на малкото си кораби и илдирийската помощ. В момента бяха напълно уязвими.

Хидрогите наблюдаваха.

Зан'нх не изпитваше особено топли чувства към хората, но знаеше какво трябва да направи. Не му се струваше редно обаче. Въобще не му допаднаше мисълта, че хидрогите използват Слънчевия флот за война с Ханзата.

Погледна малцината илдирийци в командния център. Всички знаеха заповедите. Тактическите екрани показваха безпомощните кораби на ЗВС, които се готвеха да посрещнат атаката. Моментът щеше да бъде запомнен завинаги в Сагата за седемте слънца. Чест или победа, хора или илдирийци, оцеляване или гибел. Хидрогите ги бяха докарали дотук.

Генерал Ланиан крещеше по говорителите, обиждаше адара и беснееше заради предателството. Зан'нх се намръщи и махна на комуникационния офицер.

— Изключи го. Не искам да го слушам.

В командния център настана тишина.

Екипажът не беше съвсем сигурен какво предстои, но следваше заповедите на командира си. Зан'нх отклони поглед от земните кораби. Точно сега не трябваше да се разсейва.

Преди да задейства каскадата от събития, която щеше да промени историята, чу вика на тактическия офицер.

— Адаре, приближават се кораби! Всичките са с характеристиките на съдове от Земните въоръжени сили.

— Колко са?

— Огромен брой! Повече от два пъти от това, с което разполагаха досега.

— Да не е някакъв номер? — Зан'нх погледна екраните и разпозна сигналите на дреднаути, манти и буреносници. — Може би хората са ни скроили капан? Може да не са толкова уязвими, колкото смятахме.

Новите кораби се носеха с пълна скорост към тях. Нима беше възможно? Дали ЗВС бяха държали съдовете си в резерв, за да подмамат хидрогите и илдирийците? Зан'нх не го вярваше. Дори и хората не можеше да са толкова коварни. Огледа внимателно екраните. Как щеше да повлияе това на действията му? Скръсти ръце на гърдите си и реши, че планът не се променя.

В този момент по един от комуникационните канали се получи съобщение. Появи се образ на черен кликиски робот.

— Ще ви помогнем да унищожите човечеството.

„Значи все пак не са подкрепления на ЗВС“.

Зан'нх махна на комуникационния офицер.

— Не отговаряй. Това усложнява задачата ни, но е проблем на генерал Ланиан. Кликиските роботи никога не са били моя грижа. Трябва да изпълним заповедите си. — Той си пое дъх. Въздухът в командния център беше застоял и имаше металически вкус. — Ще направим каквото трябва.

Хидрогите вече бяха обградили двете кохорти и очакваха следващото действие на адара. Притиснатите кораби на ЗВС нямаха място за маневриране. Зан'нх знаеше, че няма връщане назад. Хидрогите бяха изпратили повече бойни кълба, отколкото бяха казали на мага-император. Твърде много.

Обърна се към екипажа.

— Свържете се с всички кораби и докладвайте, когато са готови. — Всичко отне само няколко секунди. Адарът погледна екраните и присви очи. — Напред!

Всички илдирийски лайнери, с изключение на флагмана, потеглиха внезапно. Преди да напуснат Илдира, работните екипи бяха махнали предпазители на двигателите и бяха инсталирали някои подобрения. Шестстотин осемдесет и пет бойни лайнера се развърнаха в перфектен синхрон.

Всеки си имаше цел, определена от координаторите в командния център на адара.

Корабите ускориха до пълна мощност и започнаха да се забиват директно в диамантените сфери. Всичко се случваше с изумителна скорост и с перфектна хореография. Стотици лайнери унищожаваша хидрогите.

Няколко бойни кълба започнаха да изстрелват светкавици, но успяха да унищожат само пет от лайнерите. Останалите изпълниха предназначението си. Експлозиите бяха толкова мощни, сякаш всички звезди в региона се превръщаха в супернови.

Зан'нх кимна със задоволство на четиридесет и деветте члена на екипажа в командния център — единствените илдирийци на борда на шестстотин осемдесет и шестте лайнера. Останалите кораби бяха празни и се командваха дистанционно.

С помощта на човешките инженери корабите бяха оборудвани с изцяло автоматизирани системи. Флагманът на Зан'нх управляваше и двете кохорти. Само за няколко минути бяха унищожени почти седемстотин бойни кълба, без да се изгуби нито един илдирийски живот. Засега.

Зан'нх за момент се зачуди какво ли мисли сега за него генерал Ланиан.

Но магът-император не очакваше, че ще се сблъска с толкова много вражески кораби. Хидрогите не им бяха повярвали напълно. Останалите бойни кълба откриха огън по корабите на ЗВС.

Отвлечените от роботите съдове също се включиха в битката. Генерал Ланиан отвърна на огъня.

Флагманът на Зан'нх стоеше в окото на бурята, единственият оцелял илдирийски съд. Адарът беше жертвал всичко в смелия гамбит и сега разполагаше само със защитните системи на кораба, които не можеха да навредят на хидрогите.

Можеше само да наблюдава безпомощно битката. Няколко залпа удариха корпуса и претовариха системите.

— Аварийна стабилизация! — изкреця Зан'нх. — Изпълнихме си задачата, но битката още не е приключила.

— Адаре, не разполагаме с ефективни оръжия.

Зан'нх се огледа. Нямаше с какво да помогнат.

Мразеше да е безпомощен.

Не се извини на екипажа. Беше изпълнил клетвата си, но и той, и смелите му войници вече бяха без значение за битката. Оставаше им

само да се носят като откъснато листо в свирепата буря, която се вихреше около тях.

120.

АНТОН КОЛИКОС

Цялата планета бе евакуирана, но флагманът на тал О'нх и още седем бойни лайнера останаха да изчакат последните мигове на първичната звезда на Хирилка. Антон и Вао'сх си водеха съвестно бележки.

Едноокият командир настояваше, че основното му задължение е да върне губернатора на Илдира, но Райдек'х бе непреклонен.

— Хирилка е моят свят и моя отговорност. Ще остана до края. Искам да сляза долу за последно.

Язра'х извърна глава, за да прикрие гордата си усмивка.

О'нх изгледа момчето с единственото си око.

— С каква цел, губернаторе? Всички се спасиха. Изпълнихте дълга си.

— Искам да се сбогувам. Трябва да съм последният, който ще напусне. Заедно с паметителя си.

Язра'х пристъпи напред.

— Ще гарантирам за безопасността на губернатора, както и на двамата паметители.

Талът не можеше да измисли никакво оправдание.

— Хирилка ще издържи още малко. Но побързайте, за да не нарушаваме графика си.

— Целият ми свят се разруши. — Райдек'х говореше гордо и твърдо. Антон примигна от изненада.

И така, малката им група се спусна. Язра'х пилотираше совалката към пустия главен град.

Облаците ставаха все по-гъсти, очевидно се канеха да изсипят гнева си върху беззащитната планета. Антон не записа нито изречение по време на полета.

— Вао'сх, направо не мога да намеря думи за подобно нещо.

Совалката кацна в подножието на дворцовия хълм. Някои от сградите бяха съвсем нови и прясно боядисани. В изгорените полета

ниалия бяха поникнали няколко зелени стръка. Празният град сякаш осъзнаваше съдбата си.

Космодрумът приличаше на поляна, където е имало голям панаир, вече свършил. Имаше и няколко повредени кораба, зарязани припаси и изоставена техника.

Антон попиваше всичко и не можеше да разкара от главата си стиховете на Шели. И ги каза високо:

— „Аз Озимандий съм и цар съм над царете!
Делата мои всички със завист погледнете!“
— все още на пиедестала тез слова личат.
Но друго нищо няма. Покрай тая
развалина огромна голи пясъци мълчат,
самотни и безжизнени, се губят във безкрая.^[1]

Старият паметител се намръщи.

— Това сигурно е история за краха на някоя от вашите велики империи?

— По-скоро е напомняне колко преходно е всичко и как дори най-издръжливите неща, накрая се разрушават.

— В Сагата има подобен пасаж. „Ще настъпи време на огън и мрак. Ще изникват врагове и ще рухнат империи, дори звездите ще започнат да умират“.

— Да, знам го.

Райдек'х стоеше пред совалката. Очите му пламтяха, крехкото му тяло трепереше от гняв.

— Постарах се максимално, но се провалих.

— Просто нямаше шанс — каза Язра'х. — Нито баща ти, нито магът-император щяха да се справят по-добре.

— Мразя хидрогите.

— Всички ги мразим.

Замълчаха. Райдек'х се качи по склона, за да хвърли последен поглед на новопостроените къщи. След това се обърна и каза:

— Да тръгваме.

Щом се върнаха на бойния лайнер, младият губернатор нареди на тал О'нх да потеглят.

На първичното слънце продължаваше да кипи битка. Диамантените сфери кръжаха и сякаш се готвеха да нанесат последния удар. Огромни топки плазма летяха във всички посоки. Антон се чудеше какво ли ще е последното оръжие на фероуите.

Внезапно един от сензорните оператори извика:

— Слънцето става по-ярко!

И наистина, от слънцето изригнаха нажежени до бяло снаряди. Безброй.

— Избухва! — извика Райдек'х.

Екипажът затаи дъх.

— Не, това не е експлозия — каза Язра'х.

— Това са кораби на фероуите. Хиляди!

— О! — възкликна изумено Антон.

Огнените същества вече превъзхождаха хидрогите в съотношение десет към едно. И продължаваха да прииждат, сякаш нямаха край.

Сигурно бяха отворили транскоридор в слънцето.

— Сякаш огнените кълба от всички звезди са дошли тук. Това се казва битка!

Диамантените сфери загиваха една след друга. Фероуите продължаваха да извираят като лава от вулкан, а звездата светеше все по-ярко.

След няколко часа всички хидрогски кораби бяха унищожени. Отломките им се носеха около слънцето като астероиден пояс.

Фероуите се оттеглиха като горящ облак и се гмурнаха обратно в пламъците. Антон се зачуди дали нараненото слънце ще се върне към нормалното си състояние.

Райдек'х погледна с надежда Язра'х и попита:

— Дали има шанс... звездата да продължи да свети? Може би няма да се наложи да изоставим Хирилка? Щом хидрогите са унищожени, планетата ми е в безопасност, нали?

— Може би — каза Язра'х. — А може би не. Хирилка може да остане завинаги опасно място.

[1] Пърси Биш Шели, превод Ил. Люцканов. — Б.пр. ↑

121.

ОСИРА'Х

— Хидрогите знаят какво направихме — каза магът-император. — Не можахме да постигнем успех. — Беше получил информация от Зан'нх през тизма. — Адарът е използвал всички автоматизирани кораби, но не са били достатъчно. Хидрогите са изпратили много повече бойни кълба, отколкото казаха. Твърде много.

Осира'х не споделяше пораженческото му мнение. Не още. В дните след завръщането си в Призматичния палат разбра, че все още не е осъзнала истинската мощ на дарбата си. Знаеше, че разполага с повече умения, отколкото предполагаша Удру'х и свещениците-философи на Добро. Имаше вяра в скритата си сила, вяра, че може да използва уникалната връзка на родителите си.

— Ситуацията е критична, татко. Но не всичко е загубено.

Джора'х бързо бе изпратил сигнал на бойните лайнери, които чакаха в орбита, две манипули вече се спускаха през горните слоеве на атмосферата, за да се разположат срещу шестдесетте бойни кълба.

— Надявах се, че тал Лорие'нх ще пристигне навреме. Може би не трябваше да го отправям.

Осира'х погледна към панелите на кристалния купол. Само тя беше в състояние да се справи с хидрогите.

— Пратеникът идва. Много е ядосан. — Изпитваше повече нетърпение, отколкото страх.

Малката сфера се носеше по коридорите като диамантена топка за боулинг. Пратеникът мина през вратата, като разби част от стената. Илдирийците бързаха да се махнат от пътя му.

Осира'х се изправи пред баща си.

— Позволи ми да говоря с него, татко. Това може да е единственият ни шанс.

— Въобще не трябваше да вкарвам теб и майка ти в този капан.

— Не се бой. Неразумният ловец може сам да попадне в капана си.

Бойните кълба се снижаваха и по тях пробягваха светкавици. Слънчевият флот не можеше да ги унищожи навреме. А и дори да успееше, експлозиите и останките щяха да разрушат половината град.

Момичето се обърна към гневния пратеник. Съществуването от течен метал вече бе приело хуманоидна форма.

— Знаехте каква цена ще платите, ако не изпълните нарежданията ни, и въпреки това ни предадохте на Земята. — Въпреки гнева лицето му не променяше изражението си. — Ще унищожим града ви, планетата и цялата ви раса.

Осира'х пристъпи напред с грацията на исикска котка. Беззащитна и незаплашителна. Не беше прекъснала напълно моста в съзнанието си, само бе отрязала временно достъпа на хидрогите.

— Преди да ни унищожите, трябва да ви кажа, че имам важна информация за вас.

— Каква информация? — попита колебливо пратеникът.

— Фатална слабост на верданите и пропуск, който ще ви помогне да победите венталите. — Нира й бе обяснила много неща, след като отново се бе свързала със световната гора. — Ще я споделим, ако ни пощадите.

— Кажете ни.

— Само ако пощадите илдирийците.

Пратеникът сякаш се стъписа от дързостта й.

— Първо ще я чуем и тогава ще решим дали си струва.

Тя се престори, че премисля за момент.

— Ще я предам през нашата връзка. — И разтвори съзнанието си, точно както бе учила. Хидрогът й позволи достъп. Чудесно. Това я улесняваше.

Досега контактът с хидрогите винаги беше раболепен от нейна страна. Но не и този път. Тя усети изненадата им и разшири портата с тарана на съзнанието си. Не изпитваше колебания за това, което трябваше да направи.

Но имаше нужда от помощ. Пратеникът потръпна, изненадан от мощта на менталното й докосване. Осира'х направи крачка назад и хвана ръката на баща си. Докосването им ги свърза. Той беше маг-император, център на илдирийския тизм и неин баща. Връзката беше невероятно силна. Контактът с тизма увеличи вродените й дарби и я

направи неудържима. Тя разби всички бариери и насили телепатичната връзка с хидрогското съзнание.

Пратеникът нямаше изход. Осира'х беше мостът. Но трябваше да действа бързо, преди той да е осъзнал истинската опасност. Момичето сграбчи съзнанието му и стана проводник към всички хидроги в шестдесетте сфери над града. Разби стените им и се свърза с умовете. Усецаше объркването и дори страха на хидрогите от невъзможността да разберат неразрушимата връзка.

Точно от това имаше нужда.

Джора'х я прегърна, без да пуска ръката ѝ.

Нира се измъкна от една скрита ниша, носеше зелено-златистата си фиданка. Щом я видя, пратеникът в сферата се ужаси. Мъчеше се да прекъсне връзката и да затвори вратата, но Осира'х не му позволяваше.

Нира докосна дъщеря си и се свърза чрез телевръзката. Родителите на Осира'х действаха като усилватели: баща ѝ чрез тизма, а майка ѝ чрез телевръзката. Момичето се превърна в енергиен акведукт.

Зелената жрица освободи горското съзнание.

Древното знание на дърветата нахлу през новосъздадената връзка като локомотив. Хидрогите нямаше как да го спрат.

Ужасяващи спомени, мисли и омраза на хиляди години се изляха в съзнанието на пратеника и през него в бойните кълба над града. Все едно стотици бомби избухнаха едновременно.

Осира'х, Джора'х и Нира пристъпиха към сферата. Хидрогът се разпадаше със спазми. Ударът бе унищожил и много от съществата в корабите. Хидрогите споделяха общо съзнание, подобно на венталите и верданите. Ако атаката продължеше достатъчно дълго, щеше да унищожи всички, дори тези, които бяха много далече. Мислите на древните им врагове бяха като отрова за тях.

Шестдесетте бойни кълба започнаха да се въртят и дадоха отчаян залп, но повечето светкавици се изгубиха в облаците. Лайнерите на Слънчевия флот нападаха, но кълбата вече умираха.

Хидрогите предпочетоха да се жертват и да прекъснат връзката, но да спасят расата си. Насила се откъснаха от нея, за да не позволят разпространението на отровните мисли. Останалите без контрол бойни кълба се мятаха в небето като кристални астероиди, падаха на улиците,

разбиваха се в хълмовете и избухваха в различни части на града, като избиваха хиляди илдирийци.

Осира'х усещаше жертвите през тизма, но краят на хидрогите бе по-осезаем. Магът-император се бе просълзил от смъртта на поданиците си, но пък знаеше, че народът му вече е свободен. Осира'х се надяваше, че същото се случва и с бойните кълба на останалите илдирийски светове.

122.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Преди да открие сестра си, Джес трябваше да се справи с армия от копия на Рос. Хидрогите бяха избрали най-подходящия образ, с който да се изправят срещу него. Нямахше по-голям символ за провал и предателство от мъртвия му брат.

Как бяха разбрали? Как въобще можеха да знаят нещо за Рос?

Преди много години Джес бе предал доверието на брат си и се бе влюбил в бъдещата му жена. Но сега Ческа беше променена от венталите, точно като него.

Копията блокираха пътя на кораба му и го гледаха.

Как бяха разбрали?

Венталите в главата му проговориха.

„Това е съвпадение. Те не те познават“.

Рос беше една от първите им жертви. Просто бяха копирали външния му вид. Пратеникът, който бе убил крал Фредерик, изглеждаше по същия начин.

Въпреки колебанията съзнанието на Джес се вкопчи в логиката. Емоциите му го бяха подлъгали на няколко пъти. Първо с покварения вентал в майка му, а сега и това. Нима хидрогите можеха да разберат какво значение има Рос за него? Не беше възможно.

— Ти не си брат ми, както и онова същество не беше майка ми. — Вкопчи се в любовта си към Ческа и омразата към хидрогите. Тасия беше някъде тук и не биваше да позволява на тази орда да го спре.

И направи избора си. С мигновена мисъл разби обвивката на кораба си и разпръсна венталска вода във всички посоки. Капките бяха като киселина за хидрогите и те бързо се разпадаха. Мъглата погълна армията и унищожи копията на Рос.

Джес стоеше на открито, без защитата на кораба си. Водните създания в кръвта му предпазваха тялото му от смъртоносната околна среда.

Когато намереше сестра си, щеше да се наложи да направи нов кораб. Проблем, който не беше по-сложен от вече поетите задачи. Но първо трябваше да открие къде я държат.

Тръгна през лабиринта на хидрогския комплекс. Над главата му профучаха бойни кълба.

Джес забърза. Колко ли време му оставаше, преди извънземните да се отърват от пленниците си? Дали ги държаха като заложници, или като обекти за експериментиране?

Внезапно целият комплекс започна да се движи. Джес усети как огромната маса бавно ускорява. В далечината се появи процеп. Не само в небето, а в самата тъкан на пространството. Започна да се разтваря, сякаш се готвеше да погълне целия град.

Хидрогски транскоридор.

Джес осъзна какво се опитват да направят. Заради венталската атака хидрогите възнамеряваха да изоставят Кронха 3 и да се оттеглят на друг газов гигант. Не можеше да им позволи да се измъкнат! Нали щяха да отведат Тасия неизвестно къде.

Внезапно усети силна тръпка. Над града премина сребърен куршум, сякаш съставен от жива вода. Венталско торпедо.

Снарядът се заби в отварящия се коридор и течната енергия избухна. Порталът се сви и изчезна.

Гигантският комплекс внезапно спря и Джес за малко щеше да падне. Венталските торпеда обезвреждаха транскоридорите в цялата империя на хидрогите, за да не им позволят да се измъкнат.

123.

КРАЛ ПИТЪР

Питър и Естара водеха принца толкова бързо, че той не можеше да задава въпроси. ОХ ги прекара през някаква странична врата, покрай градина със статуи и накрая излязоха на главния площад.

Даниъл беше развълнуван. И подозрителен.

— Щом ще е коронация, защо не я правят в Двореца на шепота? Не е в стила на председателя.

— Защото иска да е на безопасно място — каза Питър. — Забрави ли, че ни нападат?

— Но няма ли да има някакво празненство?

Сирените за въздушна тревога огласиха целия град. Естара посочи затъмнените сгради от другата страна на площада.

— Всички са се скрили и слушат приемниците си. Ти трябва да ги вдъхновиш.

— Ако ЗВС и илдирийците се провалят, хидрогите ще унищожат Земята — добави Питър. Но ако с кралицата успееш да избягат, оцелялото човечество щеше да има силен лидер.

— Значи има вероятност да не съм крал за дълго? Не е ли по-добре да отидем в някакво убежище? Кралят трябва да оцелее, без значение какво ще се случи със Земята.

— Още малко, Даниъл. — Питър се опита да го каже уверено. — Почти стигнахме.

Хидрогският кораб беше осветен само от аварийните прожектори. Изследователите бяха евакуирани. Питър видя сериозната охрана и разбра, че ще е по-трудно, отколкото бе очаквал. Базил може би се притесняваше, че хидрогите ще се опитат да си върнат кораба.

— Няма ли си друга работа?

— Това е слабото място на плана — прошепна Естара.

Даниъл усети колебанието им.

— Защо сме тук?

— Защото това е целта ни — отвърна ОХ.

— Можеш ли да си представиш по-безопасно място от тази бронирана сфера? — намеси се Естара.

Даниъл беше пълен с въпроси, но не можеше да си представи, че кралската двойка ще се разбунтува открито срещу Ханзата. От друга страна, Питър смяташе, че действа в името на човечеството.

— Хайде, принце. Очакват ни.

— Стой! Никой не може да се приближава, по заповед на председателя — викна един пазач.

— Председателят ли? Не виждате ли, че съм *кралят*?

Стисна дръжката на заредения зашеметител в джоба си. Усещаше, че Естара е готова на всичко. Знаеше, че в момента и тя стиска оръжието си.

ОХ пристъпи смело напред, почти влачеше принц Даниъл.

— Нямате право да спирате крал Питър, кралица Естара и принц Даниъл.

Ако разполагаха с достатъчно време, Питър може би щеше да успее да убеди стражите, но бе много вероятно те да се свържат с Базил. Не можеше да рискува. Кралят и кралицата едновременно извадиха зашеметителите и стреляха. Изненаданите пазачи не успяха да реагират и паднаха на земята.

Принц Даниъл онемя. После схвана какво става и се опита да побегне. Кралят намали мощността на зашеметителя и стреля в краката му.

Принцът падна и запъшка.

— Естара, ОХ, помогнете ми да го внесем — каза Питър.

Влязоха в кораба. Учителското компи спря пред трапецовидната стена и каза:

— Вече заредих информацията от заместника Каин, заедно с проучванията на доктор Палаву и бележките на скитническия инженер Кото Окая. Този портал функционира приблизително като останалите. — ОХ наклони глава и оптичните му сензори присветнаха. — Трябваша ми шест часа, за да трансформирам координатите. Смятам, че ще се справим.

— Има ли риск? — Питър погледна Даниъл, който се дърпаше в ръцете им и мучеше нещо.

— Не по-голям от използването на останалите кликиски портали. Избрах подходящо място... стига да съм уцелил правилните

координати.

Принцът опита да се изтръгне от ръцете на Питър и Естара, но те го удържаха. Кралят беше наясно, че младежът не разбира защо правят всичко това, но нямаше време да му обяснява. Каза само:

— Не се бой. Сигурен съм, че ОХ е подбрал перфектното място за теб.

Даниъл замуча по-силно. Компито задейства транспортала и въведе координатите. Порталът се замъгли, после започна да блести.

— Готово, може да го изпрацате.

Кралят и кралицата се напънаха, залюляха Даниъл и го хвърлиха през транспортала. Питър се надяваше, че не са го запратали на някоя смъртоносна планета. От друга страна, вярваше на ОХ. Както винаги.

Принцът изчезна — към някоя от новосъздадените колонии. Порталът избледня и угасна.

— Е, поне един от нас е в безопасност. Макар че едва ли ще ни благодари някога.

— Даниъл никога не е благодарил за нищо на никого — отвърна Естара и погледна компито. — Жалко, че няма транспортал директно до Терок. Там трябва да отидем.

ОХ се дръпна от командната конзола.

— Знам, ваше величество. Ще се наложи да ви закарам лично.

124.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Ланиан крещеше на офицерите си да продължават да стрелят.

— Просто удрайте всичко, което стреля по нас!

Искаше му се да знае какво, по дяволите, става.

Първо илдирийците се бяха обърнали срещу ЗВС, след което се обърнаха отново и удариха бойните кълба в невероятна самоубийствена атака. Почти седемстотин кораба се жертваха само за няколко минути. Монументално клане!

Останките от лайнерите и избухналите сфери бяха превърнали бойната зона в минно поле. Горящите горивни резервоари, тежките двигатели и парчетата от корпусите оформяха истинска метеоритна буря. „Голиат“ сякаш се намираше в центъра на фойерверките в деня на коронацията. Корабите на Ланиан трябваше да маневрират, за да избегнат шрапнелите. Всякаква надежда за стройна формация се бе изпарила.

Отгоре на всичко се бяха домъкнали и проклетите компита заедно с кликиските роботи. Отвлечените кораби на ЗВС изглеждаха точно като флотата на Ланиан. Беше трудно да се ориентират по кого да стрелят.

Тактическите офицери се мъчеха да определят целите, но врагът, се приближи и това стана невъзможно.

— Генерале, излъчват същите сигнали като нашите кораби. — Косевич обърса потта от лицето си. — Нашите компютри смятат, че са кораби на ЗВС.

— Но ние знаем, че не са, така че почвайте да стреляте. Веднага. — Фраковете и въглеродните разрушители не бяха ефективни срещу хидрогите, но със сигурност работеха срещу земните кораби. — И гледайте да не целите наши кораби. И без това не ни останаха много.

Отвлечените съдове изстреляха залп по един буреносник и го пръснаха на парчета.

— Ето ви една проклета цел! — изкрещя Ланиан. — Отбележете всеки кораб, който стреля по нашите.

„Голиат“ бързо успя да унищожи атакуващата манта, но Косевич докладва:

— Генерале, след като и ние открихме огън, вече е невъзможно да се различат атакуващи от нападатели.

Ланиан удари с юмрук облегалката на стола си.

На екраните се появиха двама от командирите на квадранти — Питър Табегочи и Костас Еолус.

— Генерале, защо стреляте по нас? Успяхме да си възвърнем част от корабите и ви идваме на помощ!

Ланиан гледаше екраните с открито съмнение.

— Да бе. Тогава защо стреляте по нас?

— Помислихме, че вие сте отвлечените кораби — отвърна Еолус.

— Нямаше как да знаем — допълни Табегочи.

Ланиан заглуши връзката и нареди:

— Ударете комуникационната кула на Еолус с електромагнитен импулс. — Усети колебанието на заместника си. — Вече ни подлъгаха с Ву-Лин. Нямам им доверие.

След прецизния изстрел образът на адмирала се смени със зловещата фигура на кликиски робот.

— Нещо не прилича на Еолус — заяви сухо Ланиан. — Ето ви следващата цел. Огън!

Язерите и фраковете удариха двигателите и пробиха десетки дупки в отвлечения кораб. Междувременно мантите на адмирал Уилис започнаха да стрелят по бившия флагман на Табегочи.

Отвлечените кораби продължаваха да маневрират покрай защитниците. Още един контролиран от роботите дреднаут се приближи и изстреля ракетите си по „Голиат“. Два от главните двигатели излязоха от строя, а язерният залп проби седем палуби.

— Стреляйте по този дреднаут с всичко, с което разполагаме.

Насрещният огън удари корпуса на атакуващия кораб и го отклони от курса му.

— Язерните муниции са на привършване, но поне ни остана един двигател — докладва Косевич.

— Генерале, трябва да отстъпим. Така сме неподвижна мишена.

— Все още разполагаме с достатъчно оръжия и възнамерявам да се боря до последен дъх. Вижте от кои сектори са тези кораби и се свържете с базата на Марс за техните гилотиниращи кодове. Ще ги спрем!

Корабният интерком беше повреден и думите му нямаше да се чуят от целия екипаж, но Ланиан каза високо:

— До всички: ако се предадем, предаваме Земята. Но от мен да го знаете: това няма да се случи днес.

125.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Въпреки че стените на помещението бяха подсилени, Базил не се чувстваше в безопасност. Ако хидрогите преминеха през генерал Ланиан, щяха да атакуват първо Дворцовия квартал. Дори едно бойно кълбо щеше да е достатъчно, за да унищожи сградата.

Тактическите експерти и офицерите от ЗВС обсъждаха докладите и се мъчеха да са една крачка напред от битката.

— Няма защо да се изненадваме! Имаме достатъчно време за подготовка. Човечеството се провали само.

Заместникът Каин, още по-блед от обикновено, обикаляше разтревожено различните станции.

— Направихме всичко възможно, господин председател.

— Можехме и по-добре! — повиши глас Базил. — Всеки жител на Теранския ханзейски съюз беше наясно със заплахата и все пак никой не се постара достатъчно. Вината си е тяхна. Знаеха какво е заложено. Плановете ми не можеха да се осъществят без поне малко сътрудничество. Защо хората продължават да ме подвеждат? Пак — той удари по масата с юмрук — и пак — нов удар, — и пак!

Тактическите експерти се опитваха да следят хаотично движещите се кораби.

— Три бойни групи току-що пристигнаха. Само че стрелят по нашите!

— Това са отвлечените от компитата кораби! Кликиските роботи са били в съюз с хидрогите от самото начало.

Каин склочи ръце зад гърба си.

— Господин председател, не можем да определим какво точно се случва. Изглеждаше, че илдирийците са ни предали, но те удариха бойните кълба. Според тези показатели — той почука по един от екраните — са унищожени стотици кораби: на ЗВС, илдирийски лайнери и хидрогски сфери.

Базил не разбираше нищо от мигащите точки. Сякаш някой беше насъскал два кошера един срещу друг. Той се обърна към един офицер със заешка физиономия.

— Веднага ме свържете с Ланиан.

— Сър, той е блокирал...

— Аз съм председателят! Не ми казвайте, че не може да се свържете с него.

— Да, господин председател. Разбира се, че мога. — Офицерът задвижи пръсти по клавиатурата си и включи един екран.

Базил се изправи и се обърна към командира на ЗВС.

— Генерале, какво става там? Какво правят илдирийците?

Ядосаният Ланиан насочи леденосиния си поглед към Базил.

— В момента съм зает. Не виждате ли, че съм в средата на битката?

— Почти нищо не виждам, генерале. Искам пълен доклад...

— Ще си получите доклада, когато всичко свърши. — И Ланиан прекъсна връзката.

Базил се загледа в тъмния екран. Имаше чувството, че някой го е зашлевил.

— Как смее да прекъсва!

— Господин председател, генералът трябва да се съсредоточи върху битката. Предлагам да се оттеглим в бункера — каза Каин.

— Няма гаранции, че ще издържи срещу хидрогите. За добро или лошо, трябва да съм в центъра на нещата. — Базил поклати глава. За какво му беше да оцелява, ако унищожава Земята? Целият му живот се въртеше около управляването. Ако искаше да се занимава с нещо друго, щеше да се оттегли преди години. А тъй като сега нямаше и подходящ заместник, беше принуден да остане на поста. Капитанът трябва да потъне с кораба си, нали така.

Но поне нямаше да е сам.

В главата му започна да се оформя план.

— Намерете крал Питър и кралица Естара... вземете и принц Даниъл. Доведете ги тук.

— Да, могат да запишат окуражителна реч. Да посрещнем обединени края на Земята, ако се стигне дотам — каза Каин.

Базил стисна юмруци, след това се насили да ги разтвори.

— Нека да чакат участта си заедно с нас.

Но капитан Маккамон не отговаряше. Охраната на принц Даниъл също мълчеше. Никой ли в тази вселена не си вършеше работата? Нима дори лоялните стражи бяха напуснали поста си?

Обърна се към войниците в помещението и заповяда:

— Отидете в Двореца на шепота и ми доведете краля, кралицата и принца!

Продължи да наблюдава битката. Не можеше да разшифрова мигащите точки и начертаните траектории. Нямаше представа кой печели. Броеше секундите и очакваше появата на фалшивото кралско семейство. „Защо се бавят толкова?“

Най-накрая един от войниците се обади по интеркома.

— В кралското крило сме. Кралят и кралицата не са в покоите си, но открихме капитан Маккамон и един от хората му в безсъзнание. Явно са зашеметени. Оръжията им липсват.

Базил скочи.

— Невъзможно!

Скоро получи доклад и от втората група.

— Покоите на принц Даниъл са празни. Стражите са в безсъзнание. Няма следа от принца.

Краката на Базил омекнаха, сякаш някой го бе уцелил със зашеметител.

— Никой не ги е отвличал. Избягали са. — Това беше прекалено! Питър отново го бе прецакал.

Без значение какво бе направила Ханзата за него, без значение от заплахите и обещанията на Базил, Питър се държеше като бясно куче.

Всички го бяха предали! Положението ставаше неудържимо.

Причерня му. Чу нечий крясък, усети болка в гърлото и осъзна, че крещи самият той. Заместникът му го гледаше изненадано. Всички откъснаха очи от битката и се обърнаха към него, сякаш беше полудял.

Стана му неудобно и опита да се успокои. Да възвърне стандартната си невъзмутима физиономия. Ако щеше да се мре, поне трябваше да го направи с достойнство.

126.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Скитническите групи бяха потеглили към множество хидрогски светове. Ческа бе избрала да лети на един от плумаските танкери заедно с няколко други, пилотирани от братята Тамблин. Имаха дълъг списък от цели.

Останалите екипи вече бяха излетели към вражеските обекти. Хидрогите щяха да бъдат ударени на стотици планети едновременно.

Ескадрилата на Ческа се бе насочила към газовия гигант Хафайн. Тя никога не беше посещавала този свят, но знаеше историческото му значение. Тук беше разположена една от първите две небесни мини, които скитниците бяха придобили от илдирийците. Хафайн беше и едно от първите места, нападнати от хидрогите. По време на атаката бяха загинали повече от шест хиляди скитници.

Сега нещата се бяха обърнали. Ческа нареди на екипа си да започне да излива венталската вода в облаците.

Кейлъб Тамблин явно беше нервен и имаше нужда да разговаря с някого.

— Кланът Тамблин винаги е бил най-добрият в доставянето на вода.

— Смятайте, че е като всекидневната ви работа — отвърна Ческа.

Изсипаха част от товара си и енергийната вода започна да се разпространява из облаците.

Венталите в товарното отделение говореха в главата ѝ. Усещаше предстоящата победа.

— Венталите успяха да унищожат транскоридора. Врагът не може да се измъкне.

Внезапно от облаците изскочиха три диамантени сфери, вече напукани и разядени от водните същества в атмосферата. Обграждаше ги разяждаща мъгла, която имаше собствено съзнание.

Кейлъб приближи танкера си до нейния.

— Това значи ли, че трябва сами да се справяме с кълбата?

— Нали затова сме тук — обади се Уин от своя кораб.

Торин Тамблин се издигна от долните слоеве на атмосферата. Вече бе изсипал част от товара си, но олекналият танкер не можеше да се състезава с трите бойни кълба.

— Зад мен са! Помогнете ми или изчезвайте!

Двамата му братя се спуснаха надолу с по-тежките си цистерни. Торин се опитваше да избегне сините светкавици, с които го обстрелваше врагът.

Танкерът на Ческа беше пълен с вода. Тя усещаше как венталите пулсират и в нея, и в товарния отсек. Разбираше, че хидрогите ще унищожат всичките кораби.

— Бягайте! Не можете да се справите с тях.

— Но те гонят Торин! — изкрещя Кейлъб.

— Тогава ги оставете да подгонят мен.

Корабът на Ческа се устреми между кораба на Торин и хидрогите. Врагът нямаше представа с какво ще се сблъска. Говорителката обърна дъното на кораба си към врага, като животно, показващо незащитения си корем. След това отвори товарния отсек и венталите се изляха като живо торнадо.

Сферите внезапно бяха погълнати от разрушителната мъгла. Водните същества веднага започнаха да разяждат уж непробиваемата диамантена обвивка.

Хидрогите опитаха да завият и две от бойните кълба се сблъскаха като билиардни топки. Танкерът ѝ беше точно на пътя им.

Когато се удариха, пред очите ѝ премина ярка светлина. Сякаш налагаха тялото ѝ с тежки чукове. След това усети, че се носи сред остатъците от корпуса, замръзващия въздух и енергийната вода.

Венталите я бяха опазили жива. Тя не искаше да изпробва неразрушимостта си, нито да жертва танкера. Но бе направила необходимото. Трите кораба на братя Тамблин кръжаха наоколо. Нямаше обаче нито радио, нито друг вариант за комуникация с тях.

За нейна радост бойните кълба бяха повредени и се спускаха към облаците на газовия гигант. Венталската мъгла ги следваше като рояк разярени стършели.

Ческа установи, че може да се движи през вакуума чрез просто усилие на волята. Братята сигурно бяха решили, че е мъртва, защото

Кейлъб се опули, когато почука от външната страна на кабината му. Той грабна комуникатора си и съобщи новината на останалите.

Говорителката му направи знак да отвори единия люк, за да може да влезе. Бяха загубили един танкер, но бяха завладели цяла хидрогска планета.

До края на деня им оставаше доста работа.

127.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Тасия рядко успяваше да различи какво става навън, но сега определено се случваше нещо.

— Май цари голяма суматоха.

Няколко бойни кълба прелетяха над улиците и преминаха през бариерата, която обграждаше хидрогския комплекс. Втечените хидроги се носеха като подплашени рибни пасажи, следвани от черните кликиски роботи.

— Винаги се държат като луди — изръмжа Кефа. — Защо просто не ни убият и да се приключи?

— Може би искат да видят как реагираме на стрес — предположи Роб.

— Не особено добре — каза Белинда. Така и не бе казала второто си име на Тасия.

Тасия все още беше вбесена от убийството на ЕА. Гореше от желание да размаже поне няколко кликиски робота. Хидрогите имаха странен и чужд характер, но механичните хлебарки бяха наистина зли. Изпитваха наслада от причиняването на болка и разрушенията. Беше заложено в програмата им.

Тасия Тамблин винаги разчиташе на собствените си умения — и на подръчните материали. Не очакваше, че ще се появи рицар на бял кон, за да я спаси. Знаеше, че дори командосите на ЗВС не могат да я измъкнат от този кошмар.

Затова като видя брат си Джес от другата страна на мембраната, реши, че е полудяла. А бе очаквала, че ще издържи повече от останалите пленници, преди да се пречупи. Дали пък дрогите не правеха някакъв жесток номер?

Джес стоеше навън, в смъртоносната среда, носеше само някакви бели дрехи. Ръцете и краката му бяха голи. Въпреки невероятното налягане на газовия гигант, дългата му кафява коса се развяваше.

— Шиз, вече имам халюцинации. Надявах се, че ще са малко по-реални.

— Кой е този? — възкликна Роб. Останалите се приближиха. Явно всички го виждаха. Тасия разтърка очи.

— Прилича на брат ми Джес. Но това не е възможно!

— Наистина — каза Роб. — Намира се в недрата на газов гигант и е... бос.

Тасия беше виждала, че хидрогите приемат формата на брат й Рос, така че вероятно това бе поредната им форма. Уменията им се бяха подобрили, защото фигурата изглеждаше съвсем жива. Защо продължаваха да се занимават с нейните спомени? Радостта й премина в разочарование.

— Ти не истински! — извика тя през мембраната.

Джес се приближи. На лицето му се изписа истинска радост. Не можеше да сбърка усмивката му — тя предизвика безброй спомени от детството им. Хидрогите не бяха изобразявали никакви емоции, когато копираха Рос. Това беше нещо съвсем различно.

— Кой си ти, по дяволите? И какво искаш?

Гласът му премина през мембраната, усилен по някакъв необясним начин. Но си беше неговият.

— Дойдох да те спася, сестричке. Не ме ли позна?

Сарказмът й беше автоматичен.

— Чакай да видя, косата ти е пораснала малко... О, и бях забравила, че можеш да се разхождаш в смъртоносна околна среда само по риза и гащи!

— Остави го да ни спаси! — изкрещя Белинда. — Не ни пука кой е!

— На мен ми пука — изръмжа Тасия. — Хидрогите се гавриха достатъчно със семейството ми. — Погледна Джес през прозрачната стена и сърцето й трепна. В името на Пътеводната звезда, наистина приличаше на него! А и вече мразеше ужасно това място.

— Добре, да видим как ще ни измъкнеш.

— Наистина съм аз, Тасия, но както виждаш, съм променен. Тялото ми е наситено с енергията на венталите — съществува също толкова мощни като хидрогите и фероуите. В момента те унищожават хидрогите из целия Спирален ръкав.

— Беше крайно време! — извика Кефа.

— Всеки, който се бие с дрогите, е мой приятел. — Роб я хвана за ръката. — Хайде, Тасия. Отдавна нямаме какво да губим.

Затворниците нямаха търпение да се махнат от клетката си. Единствено Кефа мрънкаше, че това може да е капан. Белинда избута Тасия, сякаш се готвеше да пробие стената с глава.

— Да оставим обясненията, за след като се измъкнем.

— Добре. Бездруго сме смъртници от момента, в който ни натикаха в тази странна зоологическа градина. Военнопленниците имат дълг да избягат. — Тасия погледна брат си, който стоеше навън без никакви видими помощни средства. — Как ще го направим?

— Венталите са смъртни врагове на хидрогите. Те промениха тялото ми, така че сега умея удивителни неща.

— Не думай! — засмя се Тасия.

— Довери ми се. — Усиленият му глас предизвикваше резонанс в клетката. — Вече не съм изцяло човек, но точно сега това е предимство.

Джес протегна ръце и затвори очи. Около него започна да се образува мъгла: той изсмукваше водата от атмосферата молекула по молекула. Накрая събра достатъчно енергия, за да оформи защитен балон. Приличаше на сапунен мехур. Венталският балон допря мембраната на затвора и двете повърхности се сляха. В стената се появи отвор.

— Преминавайте, аз ще го удържа — каза Джес. — Трябва да побързаме. Битката се развихря.

Тасия вече бе станала свидетел на достатъчно невъзможни ситуации. Една в повече не беше от значение. Сграбчи Белинда за рамото и я избута през отвора.

— Хайде! Нали искахте да се махнете оттук.

Нетърпеливият Кефа пристъпи напред.

Роб и Тасия помогнаха на останалите пленници и също се вмъкнаха в защитния мехур. Миришеше на озон. След дългия престой в клетката всяко вдишване беше невероятно приятно.

Тасия осъзна колко силно желае да се хвърли в прегръдките на брат си. За последно го беше видяла, когато бе прелетял край лунната база и бе изпратил кодирано съобщение до ЕА, че баща им е умрял. Но Джес я спря и я предупреди за смъртоносното си докосване.

— Обещавам, че ще ти се реванширам по друг начин, щом се измъкнем.

За пръв път след пленяването си Тасия видя надежда по лицата на останалите затворници. Балонът на Джес се отдели от клетката и започна да се издига над хидрогския град.

128.

КРАЛ ПИТЪР

Питър се молеше председателят Венцеслас да е достатъчно зает с атаката и да ги остави да се измъкнат.

— Сигурен ли си, че можеш да летиш с това нещо, ОХ.

Беше му неприятно, че трябва да избяга в такъв момент и да изостави множество хора, които щяха да загинат, ако хидрогите пробиеха защитата. Но пък не неговите решения, а заповедите на Базил бяха довели до тази ситуация. Ако искаха човечеството да оцелее, не трябваше да разчитат повече на ирационалното управление на председателя. Кралят и кралицата бяха последният шанс на хората.

Учителското компи стоеше пред объркващите системи, които контролираха двигателите. Цветните панели бяха пълни с кристали и скъпоценни камъни, които продължаваха надолу в прозрачния полимер.

— Изследователският екип е събрал невероятно количество информация. Трябва да я усвоя цялата.

Естара беше изтощена, но нямаше къде да седне, така че се облегна на една от гладките стени.

— Научили ли са достатъчно?

Компито беше съсредоточено върху чуждопланетните системи. Може би твърде съсредоточено. Питър за пръв път го виждаше да се колебае.

— Да, мисля, че разполагам с достатъчно информация. Двигателите са много по-сложни от илдирийските и от тези на Земята въоръжени сили. Но ако впрегна цялата си мощност, ще успее да създам образец, по който да пилотирам кораба до Терок.

— Знаех си, че можем да разчитаме на теб — каза Естара.

Компито извърна синтетичното си тяло към Питър.

— За съжаление, заради бързината, с която се разви планът ни, имаме малък проблем. Паметта ми е запълнена с персонална история. От доста време имам нужда от ъпгрейд.

— Какво означава това? Че няма да успееш да подкараш кораба?

— Не, вече имам достатъчно знания. Но за да разбере особеностите и нюансите на управлението, ще трябва да изтрия всичките си спомени.

— Но това е тривековен опит! — възкликна Питър. — Ще измислим нещо друго. Ще намерим друг начин да подкараме кораба. Или ще се скрием на Земята, докато отmine заплахата.

— Не, крал Питър, не можем. Приоритетът ми е да откарам вас и кралицата на безопасно място.

— Нареждам ти да промениш приоритетите си.

— Не можете. Все едно да ми наредите да убия председателя Венцеслас. — Компито обърна златистите си оптически сензори към кралицата. — Най-добрият вариант да спася вас и детето е да ви заведе на Терок.

— Можем да преминем през някой портал, като Даниъл — предложи Питър.

Естара го погледна умоляващо.

— Трябва да е Терок, Питър. Народът ми ще ни защити и ще можем да го ползваме като нова база.

Кралят знаеше, че е права.

— Ако отидем на друго място, просто ще се скрием. А човешката раса наистина има голяма нужда от нас. — Той преглътна буцата в гърлото си. Знаеше какво трябва да направи ОХ. Знаеше и че сълзите на жена му са за тях, за бебето, за Земята... и за компито.

— Председателят всеки момент ще забележи, че ни няма. А ако хидрогите пробият, веднага ще ударят Дворцовия квартал. Трябва да тръгнем веднага и да се надяваме, че корабът е прекалено малък и че и двете воюващи страни няма да ни обърнат внимание.

— Ще опитам да запазя някои от спомените си за вас, стига да има място — заяви оптимистично ОХ.

После се обърна и се включи към системите на кораба, преди кралят да успее да каже нещо или да предложи друго решение. Стотици години безценен опит бяха заменени от необходимата информация за хидрогския съд.

Питър успя да потисне сълзите си. Знаеше, че компито изправва всичко, което му е било скъпо, за да го замени със студените уравнения от хидрогското инженерство. ОХ беше историческо съкровище. Зачуди

се дали Ханзата е направила копие на паметта му, за да запази ценните спомени. Съмняваше се, че Базил би направил подобно нещо. Едва ли щеше да го сметне за значимо.

След известно време ОХ се обърна към тях.

— Крал Питър, кралица Естара. — Гласът му беше различен. Студен. — Готов съм. Желаете ли да излетим?

Бяха изгубили един от малкото си приятели.

— Да — отвърна Питър развълнувано. — Моля те, отведи ни оттук.

Компито се обърна към кристалните решетки на контролния панел. Енергийните системи се включиха и подадоха мощност към двигателите. Малката сфера се херметизира и започна да се издига над града.

129.

БЕНЕТО

Двадесетте вердански кораба се приближаваха към Земята. Предците на Бенето бяха напуснали планетата преди столетия в търсене на нов дом. Едва ли бяха предполагали, че всичко ще свърши така.

И той нямаше намерение да го позволи, въпреки че вече не беше човек. Плътта му бе загинала преди години на Гарванов пристан, но душата му се бе съхранила във верданското съзнание. Сега беше част от този органичен кораб и заедно с другарите си можеше да победи древния враг.

— Верданите очакват тази битка от десет хиляди години — каза той през телевръзката на останалите пилоти. — Тези кораби са най-доброто ни оръжие. Трябва да смажем враговете. Всъщност трябваше да го направим много отдавна.

Дървената му тъкан се бе сраснала с кораба. Ръцете му бяха клони, дълги километри, а корените му стърчаха като антени. Тялото му беше по-здроаво от всичко, което можеше да си представи. Виждаше хаоса и разрушението, което цареше около Земята, и се надяваше, че дървесните кораби ще преобърнат хода на битката.

Множество бойни кълба бяха унищожени, но все пак оставаха още много, достатъчно да сринат планетата, ако пробият защитата. А оцелелите кораби на ЗВС сякаш стреляха едни срещу други.

Двадесетимата пилоти инстинктивно си набелязаха цели и започнаха да се промъкват покрай сражаващите се съдове. Трябваше да избягват язерите на ЗВС и отломките от разрушените илдирийски лайнери и бойните кълба. Бенето използва системата, инсталирана от Солимар, за да предаде намеренията си на генерал Ланиан, но се съмняваше, че някой въобще слуша в цялата тази суматоха.

Хидрогите веднага разпознаха древните си врагове, оставиха съдовете на ЗВС и насочиха светкавиците си към новодошлите.

Когато пострада част от кората и някои клони, Бенето усети нещо, подобно на болка. Но се доближи достатъчно, за да обвие клоните си около най-близкото бойно кълбо.

Диамантената сфера използваше същото оръжие, с което хидрогите бяха унищожили гората на Гарванов пристан, когато бе загинал. Спомни си страха, болката и смъртта — и на дърветата, и на колонистите! Ледената вълна обгори няколко от огромните крайници, но той стискаше по-силно и по-силно, докато диамантената сфера не се пукна.

Деветнадесетте други кораба правеха същото с неустоимата си сила.

Около тях човешките съдове продължаваха да се сражават помежду си. От илдирийците бе оцелял само флагманът. А все още оставаха няколкостотин бойни кълба. Двадесетте вердански кораба не бяха достатъчни да ги удържат.

Но трябваше да опитат. Бенето и останалите дървесни кораби се впуснаха срещу тях. Той протегна трънливите ръце на верданския съд, сграбчи следващото кълбо, стисна и го разтроши.

Непоколебимите му другари правеха същото.

130.

АДАР ЗАН'НХ

Флагманът на Слънчевия флот беше безпомощен.

Една експлозия беше повредила сериозно двигателите. Техникът на мостика се опитваше да поправи контролните панели, сменяше изгорелите схеми с части от други нефункциониращи системи. Поне тактическите екрани работеха и адарът наблюдаваше битката, въпреки че не можеше да вземе участие в нея.

Бяха изумени, когато удивителните дървесни кораби нападнаха бойните кълба. Зан'нх никога не беше виждал нещо подобно и се чудеше кой ли е създал подобни кораби. Толкова могъщи сили се бяха обединили срещу хидрогите, но не можеха да спрат оставащите диамантени сфери. Хидрогите бяха изпратили огромен флот срещу ЗВС, а може би възнамеряваха да унищожат и Слънчевия флот по същото време? Колкото повече се замисляше, все повече се убеждаваше в това.

Поради близката връзка с баща си бе усетил сътресенията в тизма. На Илдира умираха хиляди хора. Усещаше клането като тръпка, преминаваща по гръбнака му. След удара на Слънчевия флот тук хидрогите сигурно бяха отвърнали. Знаеше, че магът-император е жив, но предполагаше, че Призматичният палат е нападнат.

А той беше заклещен тук, неспособен да помръдне, да участва в битката. Палубата на флагмана беше наклонена. Зан'нх погледна обезкуражения си екипаж и удари с юмрук по таблото. Беше изпълнил своята задача, но това не бе достатъчно.

— Направихме всичко възможно, адаре — каза тактическият му съветник. — Унищожихме четиринадесет пъти повече кълба от адар Кори'нх на Кронха 3. Това е най-сериозната победа в илдирийската история.

Зан'нх не изпитваше триумф. В кораба му примигваха светлини, а от контролното табло продължаваха да изскачат искри.

— Не беше достатъчно. Нямахме достатъчно кораби. — Тази грешка можеше да е краят на историята.

— Ако бяхме взели повече кораби, нямаше да оставим достатъчно защита на Илдира.

— Това е защитата на Илдира! — възкликна Зан'нх. — Трябваше да нанесем смъртен удар на хидрогите. Ако не ги победим тук, те ще унищожат световите ни един по един. — Той понижи глас. — Вече са нападнали Миджистра! Не усещаш ли всичката смърт?

Корабите на компитата продължаваха да се сражават с остатъците от ЗВС. Верданските дървесни съдове унищожаваша бойните кълба, но хидрогите напиреха към Земята.

— Адаре! — извика един от сензорните оператори. — Пристигат още кораби — стотици!

Сърцето на Зан'нх подскочи. Може би кликиските работи имаха още подкрепления? Или пък идваха още хидроги?

— Комуникационната система работи ли?

В отговор на екраните се показва лицето на един илдирийски офицер.

— Адаре, говори тал Лорие'нх. Чувате ли ме? Не засичаме функциониращи лайнери.

Зан'нх се наведе към екрана.

— Да, тал Лорие'нх! Чувам ви.

Старият офицер се усмихна.

— Магът-император реши, че ще ви трябва малко помощ.

— Изпратил е цяла кохорта! — извика операторът.

Още стотици бойни лайнери. Зан'нх си пое дъх.

— Мислехме, че битката е загубена.

— Не още, адаре. — Лорие'нх започна да дава заповеди на седмината си кулове. Всеки от тях командваше по седмина септари.

Едно време Лорие'нх беше командващ офицер на Зан'нх, но не беше никак амбициозен и дори се изненада, че е стигнал до чин тал. Повишение, което дължеше основно на кадърните си подчинени.

Адарът разбра, че тази кохорта не е била част от плана и е изпратена в последния момент. Това не бяха автоматизирани кораби, предназначени за жертване. Зан'нх разчиташе основно на нововъведенията на Съливан Голд и неговите инженери. Не очакваше,

че ще му се наложи да жертва стотици хиляди войници. Толкова много нишки, изтръгнати от тизма!

Лорие'нх гледаше с блеснал поглед.

— Тал, командирите ви готови ли са за това? Надявам се, че поне сте с минимални екипажи?

— Бойните лайнери са с пълни екипажи — отвърна офицерът с тъжна усмивка. Корабите се приближаваха с пълна скорост към битката.

Сърцето на Зан'нх се сви. Дали адар Кори'нх беше изпитал същото, преди да поведе манипулата си към Кронха 3?

— Не се тревожете за нас, адаре. Ако се провалим тук, цялата ни раса ще загине.

Знаеше, че това е вярно.

— Безопасен път до Източника на светлина.

— Дано някой ден се срещнем там — отвърна Лорие'нх.

Триста четиридесет и три бойни лайнера се понесоха като метеоритен дъжд към хидрогите. Зан'нх ги гледаше. Очите му бяха пълни със сълзи. Никога не беше виждал по-красива гледка.

131.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Хидрогският кораб преодоля гравитацията без усилие. Небето беше празно. Туристическите целелини и търговските кораби бяха приземени по спешност. От Двореца на шепота, който Питър и Естара бяха напуснали завинаги, се виждаха само няколко светлинки.

Кралицата се притисна към Питър.

— Не вярвах, че ще успеем да стигнем дотук.

Знаеше, че сърцето му се разкъсва, защото изоставя народа си в такъв момент. Щеше да изглежда като страхливец, бягащ точно когато хората му имат най-голяма нужда от него. Но Базил щеше да ги убие, ако не се измъкнеха. Нямаше да има никаква полза да останат. Естара знаеше, че дори да изгубят битката тук, човешката раса няма да бъде унищожена.

— Питър, човечеството не е само на Земята. Председателят забравя как сме разпространили. Той прекъсна връзките с Терок, със скитниците, а сега и с останалите колонии. — Погледна го с големите си кафяви очи. — От Терок ще можем да управляваме като истински крал и кралица. Председателят никога не би ти позволил да се превърнеш в лидера, от който имаме нужда. Това е единственият ни шанс.

Той знаеше, че е права, и кимна.

— ОХ, измъкни ни, колкото се може по-бързо.

Учителското компи пилотираше мълчаливо.

Спомените му бяха изтрити, но поне се бе превърнало в експерт по хидрогския кораб.

— Засичам множество препятствия по всички възможни курсове — заяви компито с равен тон. — Ще се опитам да ги избегна.

Естара виждаше кипящата битка през прозрачните страни. „Множеството препятствия“ бяха остатъци от стотици, дори хиляди разрушени кораби — илдирийски лайнери, бойни кълба и съдове на ЗВС Малкото им корабче беше като зрънце пясък сред целия този хаос.

Битката бе обхванала по-голяма част от пространството над Земята. Естара не виждаше начин да я заобиколят. ОХ избра най-добрия курс и ускори право в мелето. Току-що беше пристигнала нова група илдирийски кораби, няколкостотин лайнера.

— Какво ще правим, ако някой почне да стреля по нас? — попита тя. — Все пак сме в хидрогски кораб.

— Изследователският екип е монтирал комуникационни средства. Ще опитам да излъча съобщение по стандартните военни честоти, че не сме врагове. — Компито се захвана с уредите.

— Стига да ни повярват. А може и въобще да не ни забележат.

— Не ми се иска да разкриваме, че сме на борда. Искях да държа Базил на тъмно колкото се може повече. — Питър скръсти ръце. — Но нямаме избор.

— Не ви споменавам в съобщението — каза компито. — Съмнява ме, че на някого му е до нас. В момента са много заети. Генерал Ланиан опита да задейства „гилотиниращ протокол“, но се оказа, че бойните компита са препрограмирали корабите си. Много е ядосан, че планът му не е проработил.

Малкият им съд започна поредица от остри маневри, които щяха да запратят краля и кралицата в стените, но за щастие корабът разполагаше с добра система за разсейване на ускорението.

Някои от корабите на Земните въоръжени сили стреляха по тях, което означаваше, че въобще не слушат. Един язерен залп ги разклати сериозно, но ОХ бързо си възвърна управлението.

А после Естара зърна най-невероятното нещо на бойното поле.

— Питър, виж! Това са... дървета. Огромни световни дървета, точно както каза Натон!

Верданските кораби обвиваха клони около бойните кълба и ги трошаха на парчета. Естара се притисна към извитата стена, за да наблюдава по-добре.

Едно от огромните дървета смени курса си и се насочи към тях.

— ОХ, промени курса — извика Питър. — То иска да ни хване.

— Ще се опитам да го избегна, крал Питър. — Компито се съсредоточи върху кристалните контролни уреди, но бодливият дървесен кораб се приближаваше, клоните му се разтваряха като челюсти на капан.

— Не мисля, че ни е враг — каза Естара. — Все пак е от Терок.

— Само че ние сме в хидрогски кораб, а тези дървета ги унищожават. — Питър беше притеснен.

— Да съобщя ли, че кралица Естара е на борда?

— Да, ОХ! Кажи... че съм дъщеря на Терок, но не споменавай името ми.

Органичният съд се приближи и придърпа кораба им в здравата си прегръдка. Клоните му бяха огромни. Естара виждаше златистата кора, която се бе превърнала в броня. Острите шипове започнаха да драскат по хидрогската сфера.

— Съжалявам, крал Питър — каза ОХ. — Не мога да избегна този кораб.

Естара притисна ръце към кристалния корпус. Огромното растение приличаше, но и се различаваше от световните дървета в детството ѝ. Те бяха миролюбиви и любопитни и само искаха да придобиват знание. Докато верданските кораби сякаш бяха създадени за разрушения. А може би за защита?

От портативната комуникационна система долетяха накъсани думи. Тя се наведе, изненадана да чуе топъл глас, който помнеше от едно време.

— Естара... сестричке.

— Бенето! — Погледна Питър. — Това е Бенето! Той е вътре в кораба.

— Аз съм дървесният кораб.

Бенето бе загинал на Гарванов пристан. Но Сарейн и Натон бяха казали, че се е завърнал като аватар на световната гора.

— Бенето, не ни наранявай.

— Защо сте в хидрогски кораб? — Гласът му не беше съвсем човешки.

— Бягаме от Земята. Председателят иска да ни убие, така че отиваме на Терок. — Тя завъртя настройките, за да го чува по-добре. — Искам да ти разкажа всичко! Толкова исках да те видя отново.

— Можеш ли да ни помогнеш? — попита Питър.

— Трябва да стигнем до Терок, Бенето. Ела с нас.

— Не мога. Битката е тук. Решителната битка. Вече съм част от дървесния кораб. Ние сме едно цяло. — Клоните вече държаха кораба им като в нежна прегръдка. — Днес ще смажем хидрогите, но първо ще се погрижа да се измъкнете.

Верданският кораб започна да се отдалечава от бойното поле. Вражеските залпове увредиха някои от външните клони, но огромният корпус въобще не потрепваше. Когато се отдалечиха достатъчно, Бенето разтвори клоните си и ги запрати напред, като фермер, разпръскващ семена.

— Ще ми липсваш, Бенето — каза Естара.

— Винаги ще си спомням теб и Терок. Ще останат с мен през хилядолетията, докато скитам из космоса.

ОХ отново настрои курс към Терок.

— Вече почнах да трупам нови спомени — каза компито и Питър се усмихна.

Естара се обърна назад и погледна през прозрачния корпус. Огромният органичен кораб се отдалечаваше. Тя видя как множеството клони се вкопчиха в следващото бойно кълбо и след това изгуби кораба от поглед.

132. ДЕН ПЕРОНИ

Ден летеше към Земята. Изпълваха го опасения. Не очакваше, че ще се завърне там, особено след като последния път го бяха арестували по измислени обвинения. За щастие крал Питър го бе освободил, преди да се превърне в изкупителна жертва.

„Ще изплатя дълга си“.

Кото Окая водеше първия от единадесетте товарни кораба, които летяха до „Настойчиво постоянство“. Бяха с проста конструкция, предназначени за пренасяне на концентрирано екти, и не можеха да се използват за венталската вода. За сметка на това тънките им „крака“ много добре захващаха големите пакети със звънците на Кото.

Множество скитнически и колонистки предприятия бяха изработили стотици хиляди от простите изобретения на инженера. Въпреки че скитниците бяха ядосани заради атаките на ЗВС, а колониите се сърдеха, че са изоставени, никой не можеше да гледа безучастно нападението над Земята.

— Кото, идеята е твоя. Искаш ли да водиш?

— О, нямам нужда от привилегии. Звънците ще свършат цялата работа.

— Не мисля, че Голямата гъска ще ни награди, независимо от изхода на битката — засмя се Ден.

Пред очите им се разкри бойното поле. Ден се опита да обхване цялата ситуация с поглед. Зелените жреци вече бяха разпространили вестта за дървесните кораби, но скитниците не бяха подготвени за величествената гледка. Двадесетте огромни дървета продължаваха да мачкат бойните кълба.

За сметка на това корабите на ЗВС се обстрелваха едни други. Това да не беше гражданска война? Трябваше му малко време да се сети, че компитата бяха отвлекли голяма част от флота. Може би бяха дошли да си отмъщават. Зевесетата май бяха успели да ядосат цялата галактика...

Разбира се, нямаше как да сбърка натруфените илдирийски лайнери. Беше посещавал Илдира неведнъж и всеки път го ескортираха подобни кораби. Стотици вече се бяха разбили в бойните кълба, но хидрогите все още имаха превъзходство. Ден забеляза, че се приближават още няколко илдирийски лайнера. Движеха се в перфектна формация и се готвеха за нова самоубийствена атака. Стотици съдове, всеки с поне по хиляда илдирийци на борда. Готови да се жертват.

Ако звънците сработеха, това нямаше да е необходимо.

— Кото, трябва да направим нещо.

— Летим с максимална скорост. До десет минути ще пристигнем.

— Нямаме десет минути. Лайнерите вече започнаха да ускоряват. — Той изпрати широкообхватен сигнал, без да се колебае. — Викам Слънчевия флот! Говори Ден Перони от скитниците. Помните ли ме? Гостувал съм на мага-император. Чува ли ме някой? — Кохортата продължаваше да се приближава към хидрогите. Явно не искаха да говорят. Той повиши глас. — Чуйте ме! Разполагаме с ново оръжие срещу хидрогите. Няма нужда да се жертвате.

— Изчакайте да ви покажем какво крием в ръкавите си — добави Кото. — Много по-ефикасно е от разбиването на стотици кораби.

— И ще спаси хиляди от вас. Само ни дайте няколко минути.

— Говори адар Зан'нх — чу се дълбок глас. — Тал Лорие'нх, забавете атаката. Познавам тези скитнически търговци. Нека видим какво ще ни предложат. — В тона му се долавяше облекчение.

— Разбрано, адаре — отвърна Лорие'нх. Лайнерите намалиха скорост и завиха встрани от хидрогите. — Ще се радвам да дам шанс на хората да защитят света си.

— Не е точно моят свят — измърмори Ден. — Но все пак ще им помогнем.

Грубият глас на генерал Кърт Ланиан също се включи в канала.

— Скитници! Какво правите тук, по дяволите? Ако ни пречите, ще ви взривя лично.

— Генерале, дойдохме да демонстрираме малко скитническа гениалност и щедрост.

„Настойчиво постоянство“ и останалите кораби освободиха товара си. Всеки съд пренасяше хиляди резонаторни мембрани, които

се разпръснаха чрез електростатични заряди. Звънците се понесоха към врага като снежна буря.

Много пропуснаха, но достатъчно достигнаха целите си. Щом се закрепиха, започнаха да вибрират и да налучкват правилната честота. Това предизвика отварянето на всички люкове и врати в кълбата, което пък доведе до изтичане на атмосферата под високо налягане.

Кото и Ден се зарадваха, но после се наложи да избягнат останалите без контрол сфери и побързаха да се изтеглят. Бойните кълба се блъскаха едно в друго и летяха във всички посоки, напълно неуправляеми. Въобще не разполагаха със защита срещу подобна атака.

Беше си чисто клане.

Лайнерите на Слънчевия флот наблюдаваха отблизо. Ден реши, че илдирийците са доволни, или поне изпитват облекчение.

Разбира се, битката не бе свършила. Дреднаутите и мантите на ЗВС се сражаваха с корабите на компитата. Ден прати бързо съобщение на илдирийците.

— Адаре, мисля, че генерал Ланиан се нуждае от помощ.

Кохортата на Лорие'нх, която още не бе влязла в боя, бързо се приближи и откри огън. Ден чуваше радостните възгласи на хората по отворените канали.

— Скитници, идентифицирайте се. — Ланиан беше изненадан. — Кок сте вие?

— Тези, които ви спасиха задниците — не можа да устои Ден. — Не го забравяйте. Ние сме скитници и се гордеем с това.

— Не мога да повярвам, че правите това за ЗВС.

Ден чу как няколко от пилотите се засмяха.

— Не го направихме за вас, генерале, а вместо вас. И то само заради крал Питър. — Усмихна се. Това със сигурност щеше да помрачи настроението на председателя! Облегна се в пилотското кресло. — Е, вече ще си ходим. Не искаме да прекаляваме с гостоприемството ви.

— Останете — каза Ланиан малко смутено. — Ханзата ще ви награди.

— Не мисля, генерале. Скитниците не са в безопасност във вашите ръце. — Ден включи на отделен канал към Кото и останалите. — Да ги оставим да се потят.

Без повече разговори скитниците се обърнаха и напуснаха земната система.

133.

СИРИКС

На борда на отвлечения дреднаут кликиският робот пресмяташе колко от корабите му са оцелели. Събитията много се различаваха от това, което бе очаквал.

Сирикс и другарите му бяха изготвили чудесен план за унищожението на хората, съобразно действията на хидрогите. Пилотираните от компита кораби трябваше да смажат жалките остатъци от ЗВС.

Беше допуснал сериозни грешки. Въобще не бе очаквал, че гигантските дървета ще се включат в битката. Нито вярваше, че хората ще изградят защита, която да удържи на сериозно превъзхождащите ги нападатели. Не предполагаше и че скитниците ще се появят с невероятно ефективно оръжие срещу хидрогите.

И най-вече, въобще не бе мислил за илдирийците като за потенциална заплаха. Преди векове тогавашният маг-император се бе закълел, че няма да произведат интелигентни машини. Нямахше представа, че след като роботите нарушат съюза, илдирийците ще изкарат мелез с телепатични дарби да преговаря с хидрогите. Нито пък че Слънчевият флот ще се обърне срещу бойните кълба, въпреки че илдирийците знаеха какви ще са последствията. В това нямахше никаква логика.

Сирикс не можеше да изпълни целите си и това го вбесяваше.

Корабите му бяха същите като на генерал Ланиан. Откраднатите манти и буреносници превъзхождаха многократно силите на ЗВС и бяха обезвредили гилотиниращите протоколи. Този път номерът на Ланиан нямахше да мине.

Роботът се надяваше, че чрез проектирането на образите на мъртвите адмиралите ще успее да се приближи повече, преди да открие огън. Но хората бяха проявили удивителни способности в това да различават истинските субекти. Образите бяха взети директно от данните на ЗВС, но войниците намираха начини да засекат измамата.

Подозрителните капитани задаваха на холограмите тривиални въпроси, които отсъстваха във файловете на ЗВС. Например информации за спортни отбори и клюки за различните медийни звезди. Компитата и кликиските роботи не можеха да отговорят и истинските кораби на ЗВС ги различаваха лесно.

Сирикс бе подценил тези вредители. Симулациите и анализът не позволяваха достатъчно разбиране на хаотичния биологичен интелект.

Генерал Ланиан продължаваше да подава цели от очукания си дреднаут. Третата илдирийска кохорта му се притичаше на помощ. Верданските дървесни кораби унищожаваша хидрогите, които се бяха измъкнали от скитническото оръжие.

Потенциално лесната победа се бе превърнала в грандиозен провал.

Сирикс вече бе загубил една трета от корабите си, а те щяха да му трябват, за да прочисти останалите светове. Трябваше да се оттегли, иначе нямаше да успее да превземе бившите кликиски планети. А те му бяха приоритет.

Роботът реши да спаси остатъка от флота си. В противен случай щеше да провали цялата мисия, а не само тази битка.

Инструкциите му стигнаха до всеки от функциониращите кораби на компитата.

— Отстъпление! Изтегляме се от битката. Спасявайте корабите.

Повтори съобщението, за да е сигурен, че всички са разбрали. Вероятно и те бяха стигнали до същото заключение.

— Оттеглете се от полесражението.

Корабите му завиха с прецизност, на която щеше да завиди и илдирийският адар, и поеха към открития космос с максимална скорост.

134.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Балонът на Джес се издигаше. Все още се виждаха някои от куполите и пирамидите на хидрогския комплекс, но живата мъгла скоро щеше да ги покрие. Венталите бяха проникнали в недрата на газовия гигант и приближаваха самия град. Бойните кълба изстрелваха светкавици и ледени вълни, но оръжията им нямаха почти никакъв ефект.

— Не мислех, че ще е толкова лесно — каза Тасия.

— На това лесно ли му викаш? — възкликна Роб. — Да не си се побъркала?

— Все още не сме се измъкнали — предупреди ги Джес.

Никой не предполагаше, че опасността ще дойде отдолу. Тасия застана на колене и погледна през стената на мехура.

— Шиз! Джес, кликиските роботи ни преследват! Много са.

От града се издигнаха множество черни машини, приближаваха с разперени крила. Приличаха на рояк метални скакалци.

Смит Кефа изкрещя:

— Ще ни избият! Проклети машини! Оставете ни на мира.

Първият робот заби ноктите си в мократа мембрана. Джес бързо успя да я запечата, но останалите нападатели приближаваха все повече. Корабът летеше с максимална скорост нагоре, но машините бяха твърде много.

Джес се обърна към венталите в главата си за помощ. „Не можем. Битката с хидрогите е доста тежка“.

Още един робот се доближи до балона и успя някак да се закачи за него. След това започна да се промушва през мембраната, сякаш се раждаше ужасяващо бебе.

Белинда изпищя. Смит Кефа изкрещя и се хвърли към машината. Силата на скока изхвърли и него, и робота с леко плъокване. Високото налягане моментално размаза мъжа на пихтия, а роботът само се завъртя.

Бяха останали само шестима пленници, а кликиските работи настигаха кораба на Джес. Балонът вече беше в горните нива на атмосферата, но не се издигаше достатъчно бързо. Черните бръмбари летяха с помощта на двигателите си, крилата им плющяха.

Джес не можеше да направи нищо и отново помоли за помощ венталите. „Роботите не са основните ни врагове“.

— Да, но в момента са *моите* основни врагове! Ако не направите нещо, ще загинем.

Венталите се съгласиха неохотно.

Около роботите започна да се събира жива мъгла, оформяше нещо като тънък пашкул. След момент машините заприличаха на гигантски дъждовни капки. Внезапно водата замръзна и повлече машините надолу като парчета градушка.

Тасия и Роб сипеха обиди към враговете, останалите бяха в шок. Белинда беше стиснала очи.

— Вече сме почти в космоса — каза Джес.

Преди обаче да излязат в орбита, се появиха шест бойни кълба, повърхността им беше вече напукана.

— Шиз, дрогите нямат ли си друга работа?

— В нас виждат противник, който биха могли да унищожат — отвърна Джес и завъртя мехура в рязка маневра. — Дръжте се!

— Още ли мислиш, че е лесно, Тамблин? — Роб се държеше за корема, сякаш щеше да повърне.

Шестте сфери се приближаваха, сякаш искаха да ги смажат с груба сила. Джес изстискваше докрай венталския съд, но разстоянието се съкращаваше. След малко щяха да ги настигнат.

— Уф! — изръмжа Тасия. — Още малко и щяхме да избягаме!

Корабът се откъсна от атмосферата на Кронха 3 и се устреми в космоса. Зад тях живата мъгла продължаваше битката в облаците.

Пространството пред тях беше чисто, но Джес не виждаше никакво убежище. Бойните кълба ги преследваха като вълча глутница, въпреки че корпусите им бяха близо до счупване. Успя да избегне една изстреляна светкавица, но не можеше да увеличи скоростта.

Реши отново да се спусне към атмосферата. Планетата се беше ширнала отдолу, в облаците се виждаха тъмните петна на сражението.

Неочаквано откъм светлата страна на газовия гигант се появи чудо. Седем огрени от слънцето дървесни бойни кораба, за чието

създаване бе помогнал и Джес. Протягаха дългите си бодливи клони, готови да пресрещнат всяко бойно кълбо.

Скитникът насочи сферата си право към тях.

— Джес, какво правиш? — изкрещя сестра му. — Какви са тези неща!?

— Красиви са, нали?

Бойните кълба продължаваха преследването, сякаш не виждаха приближаващата опасност.

Летящите дървета протегнаха клони и сграбчиха вече пострадалите хидрогски кораби. Няколко от тях изстреляха светкавици, но масивните вердански корпуси въобще не почувстваха енергията и продължиха да стискат. Кълбата започнаха да се пръскат с тихи експлозии. Назъбените парчета от обвивката им паднаха към дълбините на Кронха 3. Верданските кораби продължиха полета си в търсене на нови цели.

Джес се опита да откара уплашените си пасажери колкото се може по-далеч от хидрогския затвор. Беше им малко тясно в балона, но пленниците бяха готови да изтърпят всичко, стига да се измъкнат.

Изведнъж Джес забеляза кораб на ЗВС и изръмжа. След миг установи, че е разузнавач, а не боен съд, и позна пилота.

— Конрад Бриндъл, казах ти да се върнеш на Земята.

— Дойдох да помогна — отвърна пилотът.

Развълнуваният Роб възкликна:

— Това баща ми ли е? Какво прави тук?

— Ако има истинска тоалетна и койка за спане, отивам при него — каза Тасия. — В момента дори армейският порцион ми се вижда вкусен.

— Ще видим дали не може да се уреди нещо. — Разузнавателният кораб се приближи към венталския балон и Джес изпрати съобщение. — Командир Бриндъл, имам няколко души, които искат да се качат на борда. При теб ще са по-добре, отколкото при мен.

— Вече и аз не знам къде ще ми е по-добре — каза Тасия.

— Е, във всички случаи ще ни е по-добре, отколкото в онзи кошмар долу — отвърна Роб.

— За това няма спор.

— Имам място за всички — обади се старият пилот. — Мога да ги откарам на Земята... Или където пожелаят.

135.

БИВШИЯТ ПРИНЦ ДАНИЪЛ

Даниъл се мъчеше да възвърне контрол над тялото си — ефектът от зашеметителя вече преминаваше. Никога не бе изпитвал нещо подобно на преминаването през порталта. Сякаш тялото му беше сгънато и обърнато на обратно, след което последва полет, който сякаш траеше вечно, и накрая се озова на някакво далечно място.

Когато Питър и Естара го хвърлиха през порталта, беше тъмно и внезапната слънчева светлина го заслепи. Нямаше търпение да им отмъсти. Нямаха право да постъпват така с него. Времето на двамата беше изтекло и скоро той щеше да стане крал. Никой не можеше да се отнася така с него.

Даниъл се завъртя на твърдата земя и опита да раздвижи краката си. Небето беше кафяво, а въздухът миришеше ужасно, на пръст, мокра трева и сякаш на лайна. Какво беше това място?

Въпреки че мускулите му все още бяха безчувствени, успя да застане на четири крака, след което полека се изправи. Намираше се на някакъв склон. Хоризонтът беше невъобразимо далече. Видя някакви посеви и човешки фигури в долината. И някакво градче от сглобяеми къщички, които щяха да са чаровни, ако ги бе видял в някой от старите филми.

В равнината се виждаха порутени кликиски кули, стърчаха като прогнили зъби. Не можа да идентифицира планетата, но пък всички кликиски колонии му изглеждаха еднакви. Никога не бе имал намерение да посети някоя.

Порталната стена беше единствената постройка наблизо. Подпря се на нея и изтупа дрехите си. Пижамата и робата не бяха най-доброто облекло, с което искаше да го видят. Отгоре на всичко се беше напикал. Това съвсем не подходеше на една кралска особа.

Започна да вика. Къде му беше охраната? Е, все някой щеше да го чуе.

Размаха ръце и това привлече вниманието на работниците, които се трудеха на полето. Тръгнаха към него, но сякаш никой не бързаше. Даниъл въздъхна и тръгна да ги пресрещне.

Земята беше кална и влажна и наистина миришеше на тор. Нямахме търпение да каже на председателя какво бяха направили с него Питър и Естара. Щяха да загазят сериозно!

Всички мъже носеха примитивни земеделски инструменти — гребла, мотики и лопати. Зад тях видях кон с рало! Изглежда, им беше добре с дебелия дрехи. Всички носеха широкополи шапки и повечето бяха с бради. Нямахме ли бръснар в тази колония?

Мъжете се приближиха и Даниъл направо щеше да се задави. Никога не бе усещал толкова остра миризма на пот. Това обаче явно не пречеше на фермерите. Поне изглеждаха дружелюбни и усмихнати.

— Добри дошъл на Щастие — заяви един. — Не очаквахме посетители, но се радваме, че се присъединяваш към нас.

— Нямам намерение да се присъединявам към вас. Аз съм жертва на ужасно престъпление и имам нужда от помощ. Аз съм принц Даниъл, бъдещият крал на Теранския ханзейски съюз. Всички трябва да ми се подчините. — Очакваше да чуе удивени възклицания, но брадатите мъже само го изгледаха любопитно.

— Ние сме неоамиши — каза водачът им, казваше се Джеремай Хюстра. — Изградихме тази колония като последен бастион на старите пътища, с една стъпка по-близо до Рая.

Даниъл се намръщи, чудеше се как някой може да нарече това мизерно мръсно място Щастие.

— Настоявам да се отнасяте към мен както подобава. Аз съм вашият принц. — Той махна към кликиския портал. — Изпратете ме обратно в Двореца на шепота, където ми е мястото.

Джеремай и останалите фермери свиха рамене.

— Вече не го използваме. Никой от нас не знае как, а и нямаме желание. Спряхме да получаваме доставки от Ханзата преди известно време и ме съмнява, че ще получим отново. Но това не е лошо, защото дойдохме тук, за да бъдем оставени на мира.

Даниъл присви очи и погледна примитивната планета, която някой сякаш на шега бе нарекъл Щастие. Питър и Естара бяха планирали това! Знаеха, че щеше да е заклещен тук без надежда да се върне.

Той падна на земята и се разрида, сякаш отново го бяха уцелили със зашеметител. Заудря почвата с юмруци.

Джеремая Хюстра го потупа по рамото.

— Не се отчайвай. Няма защо да се страхуваш. — Подаде му грубо изработената си мотика. — Можеш да се присъединиш към нас.

136.

АДАР ЗАН'НХ

След като и последната експлозия заглъхна, се възцари спокойствие. Корабите се заеха с ремонтна дейност, а скаутите на ЗВС търсеха оцелели.

В командния център на флагмана си адар Зан'нх правеше равносметка. Голяма част от Слънчевия флот беше унищожена! Две пълни кохорти. За щастие, благодарение на скитническото изобретение, не се бе наложило да жертва тал Лорие'нх и хората му.

Бяха се справили на косъм. Хидрогите търпяха поражения в множество битки из целия Спирален ръкав: не бяха подготвени за война на толкова фронтове. Илдирийците пък въобще не бяха разчитали, на появата на неочакваните си съюзници.

Въпреки това адарът усещаше писъците на множеството жертви на Илдира. Отчаяно искаше да научи какво става там.

Трябваше да събере цялата си сила. Обърна поглед към космическото пространство. Минималният екипаж се мъчеше да оправи двигателите, но скоро главният механик дойде и докладва тъжно:

— Не можем да се справим с ремонта, адаре. Щетите са твърде големи.

Зан'нх кимна.

— Опишете какво ни трябва. Ще се свържа с тал Лорие'нх и ще поискам помощ.

За негова изненада генерал Ланиан се включи в същия канал. Беше забравил, че ЗВС са свързани с илдирийските честоти.

— Знам, че вие от Слънчевия флот сте доста дръпнати, но можем да ви помогнем малко. Все пак илдирийците ни дадоха технологията на звездните двигатели преди два века. На практика използваме едни и същи компоненти.

Зан'нх си напомни, че без Земните въоръжени сили и без помощта на Съливан Голд и Табита Хък, които бяха автоматизирали

лайнерите му, нямаше да победят хидрогите.

— Генерал Ланиан, ще сме благодарни, ако инженерите ви ни помогнат.

— Няма проблем.

След по-малко от час совалката на Ланиан кацна в хангара на лайнера и генералът слезе, следван от добре екипирана група техници. Адарът с неудобство си спомни проклятията, които бе отправил към него Ланиан, когато бе решил, че са ги предали.

Но вместо обвинения командирът хвана ръката му и я стисна толкова силно, че чак го заболя.

— По дяволите, това беше страхотна клопка! Наистина ни заблудихте. За малко да се изпусна в новата си униформа. Но пък как само се справихте с хидрогите!

— Извинявам се, че не ви предупредихме, генерале. Спазвах инструкциите. Трябваше да запазим плана си в тайна от хидрогите. Мислех, че зелените жреци са ви осведомили.

— Не са. А и въобще не очаквахме появата на скитниците. Всичко се нареди чудесно, не мога да се оплача, макар че имам чувството, че ме завариха със смъкнати гащи.

— Както казах, предполагахме, че знаете. Не говорите ли със зелените си жреци?

— Напоследък не особено.

Зан'нх обясни как ханзейските инженери са преустроили корабите и разведе Ланиан из бойния лайнер. През това време екипажът му и техниците от ЗВС продължиха с поправките. Оказа се, че през годините хората са направили множество промени — генералът ги наричаше „подобрения“ — в звездните двигатели.

— Ако не може да оправим нещо, ще го подменим. Разполагаме с най-добрата ремонтна база в Спиралния ръкав.

Тал Лорие'нх изпрати съобщение:

— Адаре, кохортата ми е готова за връщане на Илдира, ако искате да дойдете с нас. Можем да оставим флагмана тук и да се върнем с екип от специалисти.

Генерал Ланиан вече бе получил доклада на механиците.

— Ако работим заедно, ще успеем да го оправим за няколко дена.

Зан'нх се поколеба. Искаше да се върне в Призматичния палат и да разбере какво е станало, след като хидрогите са разбрали за засадата. Знаеше, че баща му е жив, в противен случай щеше да има сътресение в тизма, и знаеше, че врагът е разбит въпреки множеството жертви.

Обмисли вариантите и взе решение. Щеше да изпрати кохортата на Лорие'нх обратно. За момента това бе достатъчно.

— Не, благодаря, тал. Оставете един лайнер да ми помага и се върнете на Илдира, за да докладвате. Аз ще пристигна, щом поправим флагмана.

137.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Чрез телевръзката зелените жреци следяха войната в Спиралния ръкав, прочистването на газовите гиганти и големия сблъсък на Земята. Всички нови дървесни кораби бяха излетели, за да се включат в сраженията срещу древния враг.

Но самият Терок беше незащитен.

Пристигането на малкия хидрогски кораб предизвика сериозна паника. Световните дървета потрепериха и се приготвиха за защита чрез бараж от семена-снаряди. Зелените жреци се събираха тичешком. Майка Алекса и отец Идрис стояха на един висок балкон в гъбения риф и гледаха небето с боязън.

Но диамантената сфера не се държеше заплашително. Спусна се бавно и кацна на мястото, където бяха израснали петте кораба на Бенето.

Люкът се отвори и отвътре излязоха крал Питър и кралица Естара, следвани от някакво учителско компи.

Естара беше въодушевена.

— Вече сме у дома!

Беше минало толкова време. Не можеше да се насити на красивия си роден свят: на цвета на небето, на слънчевата светлина, на величествените дървета, които бяха преживели две хидрогски атаки. Миришеше на цветя и смола.

В годините след атаката, която бе убила брат й Рейналд, хората се бяха трудили неуморно, за да излекуват раните. Мъртвите дървета бяха разчистени и на тяхно място бяха засадени нови фиданки. Животът, който бе изникнал след венталската комета, бе покрил много от старите белези.

Естара се притисна в Питър.

— Не знаех, че всичко на Терок ми е липсвало толкова. Нямам търпение да ти покажа моя свят.

Питър погали косата ѝ, по-заинтересован от щастieto ѝ, отколкото от хората, които идваха да ги посрещнат.

— Разказвала си ми много за Терок и съм виждал изображения... но думите и снимките не могат да го опишат. Това е перфектното място за нас.

— Тук ще сме в безопасност.

— И ще можем да водим човешката раса без председателя. Това е най-добрата част.

Сели пристъпи напред, водеше широкоплещестия си приятел.

— Сели, колко си порасла!

Момичето не можеше да откъсне поглед от корема ѝ.

— А ти... ти си бременна! Скоро ли ще раждаш?

— Има време. — Естара се засмя и се погали по корема. — Сега съм в средата на шестия месец. Не искам да си представям колко още ще порасне.

Сели се представи на Питър и сякаш чак сега осъзна кой е той.

— Ти... ти си кралят!

— А ти си сестрата на Естара. — Питър се обърна към жена си. — Тя ли е тази, която отглеждала кондорови мухи?

— О, тогава бях много малка!

Естара сякаш беше много по-заинтригувана от Солимар, който явно беше гадже на Сели, отколкото от кондоровите мухи.

Питър обърна поглед към короните на дърветата.

— Тук всички дървета ли са толкова... високи?

— Трябваше да видиш верданските кораби! — засмя се Сели.

— Видях ги, и то по-отблизо, отколкото ми се искаше.

Приблжиха се Идрис и Алекса, облечени в копринените си дрехи и с шапки от бръмбарови черупки.

— Дъще, радваме се, че се прибра — каза Алекса, — но, моля те, обясни ни какво става. Натон ни изпрати важно съобщение, но не беше много подробен. Въпреки че хидрогите са победени на Земята, могат да решат да се върнат...

— Хидрогите вече няма да са проблем, майко Алекса — обади се Солимар и останалите зелени жреци кимнаха. — Верданските кораби са доста сигурни. Войната е спечелена и врагът е унищожен.

— Избягахме от председателя — каза Естара. — Искаше да ни убие. И бебето също. — Натон вече бе разпространил вестта.

Алекса бързо разбра усложненията.

— Значи сте изгнаници?

— Ханзата е в руини и е управлявана от корумпиран психопат — каза тъжно Питър. — Председателят ме научи на много неща, но е забравил какво значи да бъдеш водач.

Идрис се огледа.

— Ами Сарейн? Тя не е ли с вас? Трябваше да се прибере заедно с останалата част на семейството.

Естара се намръщи. Сарейн им бе оказала неоценима помощ, но в крайна сметка бе избрала да остане с председателя.

— Не, тя остана на Земята. — Кралицата прегърна родителите си. — А ние нямаше къде другаде да отидем.

— Разбира се — отвърна Алекса с насълзени очи. — Ще останете тук. — Вдигна предупредително пръст. — Обаче засега забравете за политиката. Настоявам първото ни внуче да се роди тук, на Терок.

138.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

След десет ХИЛЯДИ ГОДИНИ чакане и приготвяне за неизбежното всичко бе свършило. Сега илдирийците трябваше да се възстановят.

Джора'х стоеше под слънцата и гледаше пострадалия град. Всичките шестдесет бойни кълба лежаха разбити по улиците и околните хълмове. Небето над Миджистра беше свободно от дни, — но последната кохорта на Слънчевия флот продължаваше да стои на стража.

Нира стоеше мълчаливо до мага-император, ръката ѝ беше отпусната на рамото на Осира'х. Цяла армия работници се мъчеше да разчисти останките от бойните кълба с помощта на тежка техника.

— Можеше да е и по-лошо, Джора'х — каза Нира. — Много по-лошо.

— За малко щеше да стане.

Джора'х все още не можеше да оцени нанесените щети. Когато разбитите бойни кълба бяха рухнали върху града, през него бе преминала вълна от шок и смърт. Той беше център на тизма и загубата на толкова много хора бе стоварила непосилна болка отгоре му.

Медиците претърсваха за оцелели и струпваха мъртвите на купчини, преброяваха ги и ги подготвяха за вечността. Джора'х бе усетил как се късат хиляди и хиляди духовни нишки. Но щеше да е много по-ужасно, ако хидрогите бяха унищожили целия град, а след това и империята.

— Рискът ти се оправда — каза Нира. Усещаше напрежението му.

— Не беше само мой. Беше общ. И нямаше да се справя без теб и Осира'х. — Изпращането на адар Зан'нх срещу хидрогите можеше да ги обрече на гибел, но Джора'х бе избрал светлия път на честта. — Мислех, че ще прекарам последните си мигове с теб.

Тя се усмихна.

— Възможно е. Но дотогава има още доста време.

Той прегърна жена си и дъщеря си. Малко семейство, микрокосмосът на илдирийската империя. Магът-император беше баща на целия си народ, но никой владетел досега не бе имал таква семейство.

От ясното небе се спусна още един лайнер. За разлика от останалите патрулиращи, беше поочукан и по корпуса му имаше сериозни белези. Слънчевите платна и вимпелите бяха отпуснати. Но можеше да лети и се бе завърнал.

— Адар Зан'нх се прибира — усмихна се Джора'х. — Имам новини, които ще го зарадват много.

След малко адарът се появи пред входа на Призматичния палат. Униформата му както винаги бе безупречна. Той се поклони и поздрави мага-император с юмрук на гърдите. Джора'х заряза официалностите и прегърна най-големия си син.

— Ти направи невъзможното! Гордея се с теб и целия Слънчев флот.

Адарът не изглеждаше доволен.

— Загубих две кохорти, господарю. Защитата на империята е сериозно отслабена.

— Хидрогите са победени, а ние удържахме. — Джора'х държеше на оптимизма. — Това е целта, с която е създаден Слънчевият флот преди хилядолетия. Вече нямаме врагове.

— Въпреки това не бива да оставаме без защита, господарю. Трябва да започнем незабавно възстановяване на флота.

— Така е. И по точно тази причина съм принуден да променя задълженията ти. Когато загубих Тор'х, те помолих да служиш като престолонаследник. Ти се съ согласи, но това никога не е било твое призвание.

Зан'нх се поклони.

— Моето призвание е да ви служа, по какъвто начин повелите.

Джора'х очакваше точно такъв отговор.

— Адар Зан'нх, освобождавам те от задълженията ти като престолонаследник. Можеш да командваш Слънчевия флот, без нищо да те разсейва. Нали това е желанието ти?

— Да, господарю! Но кой ще поеме поста?

Джора'х погледна Осира'х, която стоеше скромно до него и майка си.

— Даро'х е следващият по линията. Той е най-големият ми благороднически син. Ще го върна в Призматичния палат, за да заеме твоето място като престолонаследник. — Поколеба се, но го каза. — Империята има по-голяма нужда от него от Добро. Вече изпратих вест. Размножителната програма приключи и отломъчната колония може да бъде отворена отново.

Джора'х предложи адарът и хората му да си починат, но Зан'нх не искаше да чуе и дума за това и напусна Призматичния палат, за да се заеме с възстановяването на Слънчевия флот.

След това Джора'х повика Съливан Голд и Табита Хък. Беше време за цялата истина. Пазенето на тайни бе в кръвта му, но с помощта на Нира той искаше да промени нещата.

Погледна хората, които още бяха зашеметени от разрушенията, и каза:

— Адар Зан'нх обеща, че ще се върнете по домовете си, ако ни помогнете да победим хидрогите. Човешката раса сигурно ще има подозрения към нас. Двата ни народа ще трябва да преодолеят много пречки, за да почнат да си вярват отново.

— Не съм дипломат и говоря само за себе си — каза Съливан, — но мога да спомена две-три добри думи. След като се приберем.

— Според мен без вашите стотици автоматизирани лайнери Земята щеше да е в димящи руини — добави Табита. — Може би хората няма да са ви чак толкова сърдити.

Нира се усмихна на небесните миньори.

— С удоволствие ще ви помогна да изпратите съобщения на близките си.

— О, това ще е чудесно — възкликна Съливан. — Отдавна искам да пратя вест на Лидия. Ще се зарадва, като разбере, че не съм загинал.

139.

КОЛКЕР

Въпреки че бе възстановил връзката си със световната гора, Колкер беше неспокоен. Никога не се бе чувствал толкова объркан и несигурен.

Откакто бе загубил фиданката си, единственото му желание беше отново да докосне телевръзката. Сега, когато Нира му бе помогнала, продължаваше да се чувства зле, сякаш целта на живота му бе изчезнала. Не беше говорил за това нито със стария си приятел Ярод, нито с някой друг. Струваше му се, че останалите са безкрайно далече. Беше постигнал това, което желаше. Какво тогава не беше наред?

Вече можеше да ползва фиданката, колкото си иска, особено след победата над хидрогите, но избягваше да го прави. Опитваше се да проумее тази празнина. Накрая реши да се обърне към Тери'л. Може би старият свещеник-философ щеше да предложи друга перспектива. Винаги изглеждаше толкова сигурен във вярата си.

Потърси го на обичайните му места за медитиране, но не можа да го открие. Започна да разпитва останалите илдирийци с нарастващо безпокойство и накрая го упътиха към една от разрушените части на Миджистра. Там беше издигната импровизирана болница, в която бяха настанени жертвите на експлозиите и разрушенията.

Колкер започна да се провира между походните легла с ранените. Множество млади свещеници-философи обикаляха покрай умиращите и им помагаша да видят душевните нишки, които щяха да ги отведат към светлината. Зеленият жрец предположи, че ще открие приятеля си сред тях.

Но старецът лежеше на едно легло, между най-тежко ранените. Бе отпратил останалите от кащата си да се грижат за хората в най-голяма нужда.

— Знам всичко, което ще ми кажете. Няма от какво да се боя.

Колкер се наведе над него. Главата и гърдите на Тери'л бяха превързани с окървавени бинтове. Млечнобелите му очи се взираха

невиждащо нагоре. Зрението му беше твърде слабо, но явно усети зеления жрец по инстинкт.

— А, моят човешки приятел! Радвам се, че дойде да поговорим. — Тънките му устни се свиха в усмивка. — Но ако искаш просветление, трябва да слушаш бързо. — Старецът дори успя да се засмее.

— Какво стана? Къде беше?

— При фонтаните, където призмите увеличават светлината. Там е топло и приятно. — Тери'л се усмихна. — Всички побягнаха, но аз не мога да тичам бързо. Удариха ме парчета от едно бойно кълбо. Сега останаха само крайчетата на душевните ми нишки.

Колкер докосна челото на приятеля си.

— Ще се справиш. Хидрогите са победени и докторите се грижат за теб. Няма причина да не се справиш.

— Времето е най-голямата причина. Тялото ми е живяло твърде дълго. Илдирийците имат по-голяма продължителност на живота от хората, но все пак си имаме граници. — Той отново погледна нагоре. — Извърших все пак някои добри дела през живота си. Помогнах на доста хора. Надявам се, че нашите дискусии са ти били интересни и са те накарали да помислиш.

— Да, накараха ме. — Колкер обясни как най-сетне се е свързал със световната гора. — Желаех го толкова силно, но щом се случи... дори телевръзката не ми носи удовлетворение вече.

— Какво става, когато зелените жреци умрат? — попита старецът.

— Когато усетим, че времето ни приближава, се оставяме да бъдем погълнати от горското съзнание. Лягаме между дърветата и се свързваме с тях чрез телевръзката. — Колкер поклати глава. — Ако бях загинал тук, без фиданката си, щях да съм изгубен завинаги. Едно време съжалявах другите хора. Знаех, че тяхното писане и говорене не може да се сравнява с перфектната обмяна на мисли между жреците и гората. Но сега виждам, че телевръзката е изключение. Тя не обединява човечеството, а само шепа зелени жреци. Това не е достатъчно.

— Но разполагате само с нея.

— Не бива да е така! Ако хората бяха свързани като илдирийците чрез тизма, щяхме да се разбираме по-добре и да станем по-силни.

Нямаше да има фракции, врагове и граждански войни.

— Значи наистина си научил нещо от нас, приятелю. Илдирийците не са имали вътрешен конфликт от хилядолетия. С изключение на последните събития на Хирилка, но те бяха причинени от пукнатина в тизма.

— Иска ми се да имах част от това, с което разполагаш ти, Тери'л. — Каза Колкер отчаяно. — Толкова съм заинтригуван от тизма. Иска ми се да можех да се разтворя за него...

Свещеникът-философ стисна ръката му.

— Вече разбираш повече, отколкото предполагаш. Доволен съм, че си тук, но съм още по-доволен, че съм заедно с народа си. Всички илдирийци споделят мисли и се подкрепят.

— В този момент трябва да мислиш за себе си. Бъди силен.

— Силен съм. Всеки мисли така. Как иначе щях да оцелея, след като загубих зрението си? Всичко е в тизма. — Тери'л посегна към медальона, който винаги носеше на врата си. Призматичният диск улови светлината и я отрази в различни цветове. — Това... това може да ти даде повече поводи за размисъл.

Неразбиращият Колкер взе подаръка.

— Какво е това?

— Символ.

Кристалът сякаш всмукваше светлината, искреше и загатваше за скрити възможности.

— Значи не прави нищо?

— Символите правят много неща. Зависи от теб.

Колкер беше виждал старецът да докосва медальона. Твърдеше, че му помагал да се свърже с Източника на светлина.

— Тери'л, на теб не ти ли трябва?

Сякаш знаеше, че животът му е свършил, старецът почина, без да пусне ръката му.

Зеленият жрец остана до леглото му известно време. Обмисляше всичко, което му бе казал Тери'л, и се вкопчи в надеждата и мистерията. Погледна искрящия медальон. Какво ли бе виждал старецът в него? Дали го използваше да следва пътеките на тизма? Дори в смъртта си бе намерил успокоение от безграничната връзка с народа си.

Колкер стана и тръгна към Призматичния палат, към Съливан
Голд, Табита Хък и останалите небесни миньори.

Имаше мисия. Не знаеше откъде да започне, но се приготвяше за
новата си работа.

140.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Патрик спря на една отдалечена станция на Ханзата и купи боя, за да замаже знаците на яхтата, която бе взел „назаем“ от баба си. Промени номерата и идентификационния сигнал. Беше я кръстил „Циганката“, в чест на тъмнокосата Зет.

Беше сам и далеч от всичко случващо се в Спиралния ръкав. Не смяташе, че ще открие лесно скитниците, но имаше няколко очевидни места, от които да започне.

След няколко дни стигна до Оскивъл. Не че очакваше да открие нещо в пръстените на газовия гигант. Вече бе прочел докладите на разследващия отряд. Военните инженери бяха намерили само останки и разрушени съоръжения. ЗВС бяха прибрали всичко, което можеше да се използва.

Докато кръжеше из пръстените, го налегнаха спомени. Битката при Оскивъл беше най-ужасяващото преживяване в живота му. Безброй бойни кълба, взривени кораби на ЗВС, други, които бягаха панически, изоставяха спасителните капсули... включително и неговата.

Сега облаците изглеждаха някак странно променени. Сякаш бяха осветени отвътре. Не можеше да си представи какво би променило цяла планета. Сякаш самите хидроги бяха изчезнали.

Продължи да кръжи. Зет веднъж го бе извела на обиколка между леярните, оранжериите, жилищните куполи и останалите съоръжения. След това той бе успял да я заблуди, че е влюбен в нея.

Не можеше да си представи какво ли си мисли за него. Зет Келъм беше доста чувствителна. Едва ли щеше да приеме унижението лесно. Вероятно го проклинаше!

Сигурно бе побъркан, за да открадне кораб, да избяга от баба си и да дезертира от ЗВС само за да я открие. Нима очакваше, че ще получи нещо повече от омраза? Сигурно щеше да го заплуе в лицето още щом го видеше.

Но Патрик трябваше да опита. Нямаше друг избор.

Може би, ако се реваншираше и ѝ покажеше, че се е променил и че съжалява, щеше да има някакъв шанс.

Отправи се към бившия скитнически център Рандеву, по-точно към това, което бе останало от него. Групата на адмирал Строммо се бе постарала добре.

Беше виждал изображения на астероидния комплекс. Скитниците бяха превърнали безжизнената скала в седалище на своето управление. Но мощните оръжия на ЗВС го бяха пръснали на чакъл: след експлозиите парчетата се бяха разпръснали в различни посоки.

Патрик потръпна. Това беше еквивалентът на Двореца на шепота и сградата на Ханзата. Доколкото знаеше, скитниците никога не бяха нападали съд на ЗВС. Клановете бяха наложили санкции по съвсем обективни причини. Но председателят бе настоял за пълен контрол, вместо да се опита да постигне приятелство. Вероятно на негово място Морийн Фицпатрик щеше да стори същото.

Нищо чудно, че скитниците презираха зевесетата.

Патрик обиколи останките, представяше си колко невероятно е било това място. Не можеше да повярва, че след всичко случило се скитниците не бяха изхвърлили пленниците си обратно в космоса. Наистина беше късметлия.

Имаше достатъчно време и много материал за размисъл. Обеща си, че ще открие Зет и ще се реваншира. Не очакваше, че ще е лесно, но вече бе имал твърде много улеснения в живота си, главно заради семейството си. Това обаче беше нещо, което трябваше да извърши сам.

Настрои новия си курс и потегли.

141.

РЕЛИНДА КЕТ

„Ненаситно любопитство“ пътуваше от дни. За Рлинда това бяха най-приятните мигове от много време.

— Бях забравила колко може да се забавлява човек, стига да бъде оставен на спокойствие.

БиБоб също не се оплакваше. Корабът беше достатъчно топъл и можеха да стоят по цял ден голи, стига да искаха — а те определено го искаха. Рлинда предпочиташе да държи приглушено осветление. БиБоб я беше виждал гола достатъчно пъти по време на краткия им брак, а и след това. Не приличаше на супермодел, но той си я харесваше.

Надигна се, за да отиде за някакво ядене, но тя не го остави да се измъкне толкова лесно.

— Хей, не съм те освободила. Искам да се погушкаме още малко. — И отново се притиснаха един в друг.

— Определено е по-добре от претъпканите жилища на Плумас.

— По-добре е от всичко на Плумас. — След няколко минути тя въздъхна тежко. — Тия дни трябва да вземем да довършим ремонта.

— Добре, добре. Щом си готова, кажи и ще ти помогна.

— Чакай де, не съм казала, че бързам чак толкова.

След бягството си от ледената луна си почиваха и се възстановяваха. За щастие братя Тамблин бяха решили да задържат кораба за себе си и бяха складирали на борда всички необходими части. Рлинда и БиБоб ремонтираха кораба, без да бързат особено, но със специално внимание.

Зле бяха обаче с хранителните запаси. При бягството от ЗВС се бе наложило Рлинда да ги изхвърли от главния трюм, а алчните скитници бяха отмъкнали останалото.

— По-добре да изляза във вакуума, отколкото да живея със стандартните хранителни порции.

— О, като свикнеш, ще видиш, че не са толкова лоши — опита да я успокои БиБоб.

Често си задаваха въпроса какво ще правят. Запасите им бяха ограничени и рано или късно трябваше да се върнат в цивилизацията. С намаляващото звездно гориво не можеха просто да обикалят от система на система. Обмисляха да се установят на някой астероид, но и това не можеше да трае вечно.

Рлинда довърши някакви навигационни настройки и се приближи с подскоци на балерина, заради слабата гравитация.

— Да видим възможностите. Не можем да се върнем в Ханзата. ЗВС ще ни арестуват, щом ни зърнат.

— Скитническото гостоприемство също не ми допадна — каза БиБоб. — А не знам какво можем да правим в Илдирийската империя.

Рлинда се замисли над алтернативите. Прозрението беше толкова внезапно, че се зачуди как не се е сетила по-рано.

— Терок е много приятно място. Мирно, пълно с хубава храна и кротки хора. И са независими.

— Не звучи зле.

Тя погледна картите и изчисли запасите екти.

— Имаме достатъчно, за да стигнем дотам. Искаш ли да пробваме?

— Ще съм щастлив навсякъде, стига да сме заедно, скъпа.

— Стига глупости, искам ясен отговор.

— Добре де. Да пробваме.

142.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

След два дни терокците бяха готови за церемонията. Естара се бе надявала, че ще ги оставят да си починат, но майка Алекса и отец Идрис отдавна искаха да се оттеглят и се бяха вкопчили във възможността да го направят.

Бяха се върнали на поста си след смъртта на Рейналд, но знаеха, че това е временно. Бенето се бе завърнал, но като говорител на световната гора, а не като бъдещ управник. Сарейн също имаше амбиции, но тя бе марионетка на Ханзата и накрая се бе прибрала на Земята.

Естара, кралицата на Ханзата, бе следващата в рода.

Не беше спала така добре от години. Ветрецьт вкарваше ароматите на цветята и шепота на световните дървета през отворения прозорец. Питър и Естара продължаваха да спят прегърнати въпреки че слънцето отдавна беше изгряло.

Събуди ги Сели, развълнувана от предстоящата церемония.

— Днес ще станете новите управници на Терок! Притесних се, че ще проспите цялото събитие.

— Не трябва ли хората ви първо да ме опознаят? Все пак съм нов тук. — Питър все още не разбираше защо Идрис и Алекса бяха решили, че ще се зарадва на поста. — Бях лицето на Теранския ханзейски съюз. Издавал съм ужасни заповеди и съм причинил множество страдания. Дали всички знаят, че зад всичко това стоеше Базил? Не мисля, че съм спечелил доверието на терокците.

Естара го прегърна и притисна издутия си корем към гърба му.

— Натон те познава много добре, а чрез него и всички зелени жреци. Той не би позволил да се разпространяват заблуди за теб.

Сели се засмя.

— Освен това Естара мисли, че ще си достатъчно добър. Ние я избираме за следваща майка, а ти просто вървиш в комплект с нея.

По-късно всички се събраха в голямата зала на гъбения риф. Масите бяха отрупани с пресни плодове, ядливи цветя и най-сочните насекоми, които се намираха в световната гора.

Естара си спомни първия път, когато бе опитала пилешко и говеждо в Двореца на шепота. Тогава едва се познаваха, но Питър се бе постарал да я предразположи максимално. Сега се случваше обратното, макар че кралят въобще не беше толкова срамежлив. Чудеше се дали му харесват пресните ларви, сготвени направо с пашкулите си. Стомахът ѝ изкъркори и тя осъзна колко ѝ е липсвала терокската храна.

Но първо трябваше да изиграят ролите си и да направят важно съобщение.

Двамата с Питър се приближиха до троновите и бяха благословени от Идрис и Алекса, които свалиха ритуалните си шапки.

— Представям ви новите управници отец Питър и майка Естара! — обърна се Идрис към тълпата. Хората се зарадваха, а зелените жреци предаваха новината към отдалечените планети.

Естара знаеше, че важната им работа тепърва предстои. Човешката цивилизация трябваше да се промени и двамата с Питър щяха да започнат от управлението.

Докато летяха към Терок, бяха говорили дълго и подробно. Дори Земята да устоеше на хидрогската атака, Ханзата беше сериозно наранена. Председателят беше отблъснал съюзниците си, бе създавал излишни конфронтации и бе оставил колониите без припаси и защита. Базил не можеше да обедини човечеството и да го изведе от кризата.

— След всичко случило се трябва да сме силни като истински крал и кралица, а не да продължаваме да сме марионетки.

Бяха изработили смела схема. Обсъдиха всичко с родителите на Естара и изпратиха съобщения чрез телевръзката до зарязаните колонии. Предложенията им срещнаха голяма подкрепа.

Време беше да го обявят официално.

Питър се обърна към терокците, които бяха дошли за коронацията. Той вече беше и крал на Ханзата, и отец на Терок. Ярод стоеше наблизко с фиданка в ръце, за да предава думите на краля по телевръзката.

— Земята оцеля след хидрогската атака, но Ханзейският съюз се разпадна. Още преди да се появят бойните кълба, Ханзата беше

осакатена отвътре от алчност, арогантност и корупция. Много от вас го видяха — особено колонистите, които разчитаха на помощ, и скитническите кланове, които бяха нападнати само защото искаха справедливост.

— Всички колонии, които са подписали хартата, са се съгласили на някои неща, но в замяна Ханзата има своите задължения — добави Естара. — Когато изостави колониите, председателят наруши договора.

Питър хвана ръката ѝ.

— При подписването тези колонии са се заклели във вярност пред краля. Аз съм кралят. Може и да не съм в Двореца на шепота, на Земята, но управлението е там, където съм аз. Дватама с кралицата възнамеряваме да установим новото си седалище на Терок.

Всички се изненадаха. Терокците никога не бяха влизали в Ханзата.

— Но това ще е ново управление, съвсем различно от провалилия се пример на Теранския ханзейски съюз — увери ги Естара. — Време е да съберем разпокъсаните фракции на човечеството.

— Предлагаме създаването на нова, силна конфедерация. Приканваме терокците, осиротелите колонии и всички несправедливо гонени скитнически кланове да се присъединят към нея. Ще си обменяме ресурси и умения и заедно ще се възстановим от осемгодишната война. Това е драстична промяна, но смятам, че е най-доброто решение.

Мнозина от терокците закимаха. Естара знаеше, че ще им трябва време да възприемат необходимите промени, и каза високо:

— Когато „Кайли“ е напуснал Земята, сме искали независимост. След това крал Бен е гарантирал суверенитет на колонията. Ханзата се опитваше да ни привлече от години, но ние отказвахме.

Питър обърна сините си очи към публиката.

— Бъдещата конфедерация ще позволи на участниците да запазят своята идентичност, но ще ни даде силата, която ни трябваше в последните битки. Ще се обединим за общото благо.

— А как ще реагират военните? — попита някой. Естара знаеше, че този въпрос притеснява най-вече бившите колонии.

— От ЗВС остана съвсем малка част и със сигурност не разполагат с достатъчно кораби, за да се занимават с отдалечените светове. — Питър посочи зеленината навън. — Ако се обединим, ще сме много по-силни от шепата кораби, оцелели след войната.

Зелените жреци предаваха изявлението му. Хората в залата, изглежда, харесваха предложенията.

Питър протегна ръце.

— Естествено има много подробности — и много работа. Водачите на кланове и губернаторите естествено ще се притесняват от новото правителство. Но в този момент, когато сме сериозно осакатени, най-голямата ни сила е в обединението.

Естара ви предлагаме добра алтернатива на Теранския ханзейски съюз.

— Каним представители на различните фракции да дойдат за преговори на Терок — продължи Естара. — Може би дори ще успеем да съставим конституция. Ще черпим сила от мнозинството си.

Питър се обърна към Ярод и каза намръщено:

— Преди да продължим, искам всички да разберат, че председателят вече не е легитимен управник. Разпратете вестта по телевръзката. Разкажете какво се случва тук. Кралят и кралицата ще управляват от Терок, а не от Земята. Председателят вече няма законна власт.

Всички се развикаха радостно. Лицата на Идрис и Алекса светеха — те се гордееха с дъщеря си. Сели ръкопляскаше.

Бебето в корема на кралицата изрита и тя се усмихна. Поличба ли беше? Седна на трона и се погали по корема. Знаеше, че детето ѝ е в безопасност.

143.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Оценките за щетите продължаваха да се трупат и Базил чувстваше едновременно еуфория и разочарование. Последните няколко дни бе прекарал в офиса си, от който се откриваше чудесна гледка към Дворцовия квартал.

Населението на Земята бе оцеляло. Нещо, което не вярваше, че ще се случи.

Не знаеше колко са жертвите, но според данните все още имаше от какво да се притесняват. Теранският ханзейски съюз беше пред разпад. За тридесетте години на управлението си Базил беше извел Ханзата до голям възход. Но всичко се бе сринало за съвсем кратък период.

Сега заместникът Каин и измъчената Сарейн бяха при него. Чакаха генерал Ланиан да кацне. Базил се доверяваше на много малко хора — и изпитваше известни подозрения дори към тези двамата.

В очите на Сарейн виждаше смесица от любов, страх и още нещо. От опита за убийство на банкета тя се държеше странно. А може би и отпреди това? Никога не бе разбирал напълно амбициите ѝ, нито пък се беше опитвал особено. Беше твърде зает и това нямаше да се промени скоро. За пореден път съжали, че Пелидор е мъртъв. Съмняваше се, че ще намери толкова верен човек.

Изражението на Елдред Каин беше непроницаемо. Председателят не разбираше напълно и заместника си. Очевидно човешката раса имаше нужда от Базил Венцеслас повече от всякога.

Най-накрая генералът се появи. Изглеждаше изтощен, униформата му бе омачкана, очите му бяха подуты. Сигурно не беше спал от деня на битката, тъй като беше затрупан с множество проблеми. „Като всички“.

Състоянието на Земните въоръжени сили беше окаяно. Хидрогите и кликиските работи бяха унищожили много от корабите, събрани за последната защита. А отвлечените от компита съдове все

още бяха някъде в космоса и сериозно ги превъзхождаха по брой. Роботите можеха да се върнат и да ударят по всяко време.

Освен това Базил не знаеше какво да прави с проклетите скитници. Може би трябваше да ги награди някак? Да прати благодарствено писмо? Щом разполагаха с толкова ефективно оръжие, защо не го бяха споделили с Ханзата преди битката?

Въпреки окаения си вид генералът беше зареден със странна енергия, сякаш гордостта и достойнството му отмиваха умората.

Беше време за работа. Винаги работа. Това поддържаше човешката цивилизация повече от силния политически лидер... и повече от неблагоприятните крале и принцове, които изчезваха в тежките времена. Питър го беше предизвикал и председателят не можеше да прости това.

Генералът се усмихна уморено.

— Въпреки ужасяващата цена това е победа. ЗВС са в тежко положение, но хидрогите са победени и може би унищожени. — Той поклати глава. — Кой би помислил, че илдирийците ще направят такова нещо? И трябва да призная, че дължим благодарност на скитниците. Опитваме да разберем как работи тайното им оръжие, за да можем да го възпроизведем.

— Ако хидрогите са унищожени, няма да имаме нужда от оръжието им — отбеляза Базил. — То очевидно не може да се използва по други цели.

— А тези огромни дървесни кораби от Терок? — започна Сарейн със странно горчив глас. — Изненадана съм, че народът ми реши да помогне на Земята, след като ние не направихме нищо при предишните атаки на хидрогите.

— Същото може да се каже и за скитниците. — Каин сякаш се наслаждаваше на това.

Базил ги погледна и каза сухо:

— Сега не трябва да се занимаваме с дребни дразги. Трябва да действваме бързо. Цялото население е в шок. По улиците ще настане хаос и анархия. Не бива да го позволяваме. Ще са необходими сериозни мерки, за да удържим ситуацията под контрол.

— По време на последната си среща установихме приоритетите — каза Каин. — Вече сме готови за следващата стъпка.

— През следващите седмици ще трябва да направим точна преценка на щетите и да вземем мерки — но искам пълна конфиденциалност. — Базил погледна многозначително Ланиан и Каин. — Населението не бива да разбере колко лошо сме ударени.

Те кимнаха и Базил бе доволен да види пълното им съгласие. Ако всички го бяха подкрепяли напълно, можеше да ги преведе невредими през цялата криза.

— Ще съберем ресурси от колониите. Ще са нужни много усилия, за да построим нови бойни кораби, да възстановим търговията и връзките между планетите. Усилията ще са много по-тежки от направените през последните години.

На думи изглеждаше лесно, но председателят знаеше, че това означава високи данъци и тежки времена. А Питър, Естара и Даниъл бяха изчезнали. Той присви очи и се обърна към Сарейн.

— Сигурна ли си, че не знаеш къде са отишли сестра ти и кралят? Минаха дни! Имаме нужда от силна личност, която да окуражи хората и да възстанови контакта с колониите. — Може би щеше да му се наложи да прибегне до неочакваната алтернатива.

— Аз... не знам къде са, Базил. За последно говорих с Естара след пира в чест на Даниъл, беше в градината, която ти унищожи. — Не успя да скрие горчивината си. — Както знаеш, я пазеха много сериозно — за нейна собствена безопасност.

Базил се намръщи. Това сарказъм ли беше? Отгоре на всичко наред с другите беди в нощта на атаката беше изчезнал и хидрогският кораб. Той беше натоварил Каин с разследването, но през последните дни заместникът имаше други приоритети.

Един от секретарите почука на вратата.

— Зеленият жрец иска да ви види, господин председател.

— Пусни го. Може би има новини. Време беше да започне да ми докладва.

Натон влезе гордо. Погледна ярката светлина на сутрешното слънце, която влизаше през широките прозорци, и се обърна към председателя.

— Какво има? — попита нетърпеливо Базил.

— Помолиха ме да ви предам съобщение от крал Питър и кралица Естара.

Базил скочи.

— Къде са те? Настоявам незабавно да се върнат в Двореца на шепота.

— Кралят и кралицата се преместиха на Терок. Там ще създадат човешка конфедерация и ще установят ново управление.

Председателят се засмя сухо.

— Това е абсурдно! Още повече във времена, в които трябва да се обединим!

— Обединяваме се, господин председател. Само че без вас. — Натон само предаваше съобщението, без емоции. — Терокците се съгласиха да се включат в новата конфедерация. Зелените жреци в бившите колонии предадоха съобщението на жителите им. В момента избират представители.

— Как така бившите? Те все още...

Натон го прекъсна.

— Шестдесет и три изоставени свята скъсаха Ханзейската харта и се присъединиха към конфедерацията.

— Но това е обявяване на война! — извика Ланиан.

— Това е нормален и законен отговор. След започването на хидрогската война Теранският ханзейски съюз ги заряза и спря да им праща храна и медикаменти. Изтеглихте контингентите на Земните въоръжени сили. С други думи, Ханзата не изпълни задълженията си и наруши хартата. Сега колониите правят всичко необходимо, за да оцелеят.

— Те са ханзейски колонии! — настоя Базил.

— Бивши. Представители на петнадесетте скитнически клана също се включиха. Сигурни сме, че говорителката ще се съгласи, че подобна конфедерация е в най-добрите интереси на човечеството. Скитниците доставят екти и храна на колониите като знак на добра воля, въпреки че още отказват да търгуват с Ханзата.

Генерал Ланиан не знаеше какво да каже. Само заместникът Каин не изглеждаше ядосан.

Председателят погледна безизразното лице на зеления жрец.

— Вземи си фиданката и изпрати съобщение на крал Питър. Кажи му, че заповядвам да се върне незабавно на Земята!

— Съжалявам. Нашите комуникации вече не са на разположение на председателя и Ханзата.

— Не може да постъпите така! — Базил щеше да се пръсне от яд. Кожата му сякаш се бе запалила. — Изпрати съобщението! Ти трябва да си неутрален. Ти си зелен жрец. Ти си...

— Аз изпълнявам нарежданията на крал Питър и кралица Естара, останалите жреци също. Не може да ми заповядвате. Нито вие, нито ЗВС, нито някой от управлението на Ханзата ще има достъп до телевръзката.

За момент Базил се замисли дали да не подложи зеления жрец на мъчения или да го екзекутира за неспазване на заповед. Сарейн стана и поклати глава.

— Той е прав, Базил. Никой не може да принуди зелен жрец да изпрати съобщение.

— Но докато изпратим кораби, колониите ще са се отцепили! — намръщи се Ланиан.

— Това вече се случи. — Натон се усмихна хладно. — Земята ще може да се присъедини към нас, когато председателят Венцеслас си подаде оставката и Теранският ханзейски съюз се разпадне. Всички членове на конфедерацията трябва да са лоялни на краля.

— Кралят? Питър никога не е бил истински крал!

Сарейн погледна безпомощния председател и каза:

— Може би беше, Базил. Повече отколкото предполагаш.

144.

ГУБЕРНАТОРА ДАРО'Х

Последната обгоряла сграда на Добро беше съборена и останките бяха разчистени. Пожарите по околните хълмове бяха загасени. Скоро щеше да завали и склоновете отново щяха да се покриват със зелена трева. Знак за съживяване, като новите сгради, които бяха издигнали в илдирийското селище.

Ужасяващият бунт не бе нанесъл фатална рана на Добро. „Всички рани зарастват, макар че оставят белези“. Даро'х вървеше по улицата и още усещаше миризмата на разруха и кръв. Трябваше да мине известно време, преди тя да се разсее.

Бе спазил обещанието си и бе предоставил на хората всичко необходимо за нов лагер, но след дълги дискусии те бяха решили да се преместят на юг. Бен Стоунър и хората му искаха да се установят възможно по-далече от илдирийците. Може би след няколко поколения щяха да намерят в себе си достатъчно прошка, за да се завърнат и да заживеят отново заедно. Така както бяха искали първите колонисти от „Бъртън“.

Даро'х скоро щеше да замине за Илдира. Беше развълнуван от новата си позиция на престолонаследник. Някой друг щеше да поеме поста му тук. За разлика от някои от братята си, той нямаше синове от благороднически произход. Според обстоятелствата можеше дори да се наложи Удру'х да заеме стария си пост. Но пък хората едва ли щяха да позволят това.

Той се отпрати към резиденцията на бившия губернатор. Пред вратата имаше двама стражи — Удру'х на практика бе затворник. Тази вечер хората и илдирийците щяха да се съберат. Даро'х не знаеше как да го нарече, дебат или процес. Удру'х щеше да говори в своя защита, хората щяха да изложат своята болка, а губернаторът трябваше да съдейства за разрешаване на ситуацията. Такива бяха нарежданията на мага-император.

Удру'х — раните му още не бяха зараснали — каза направо:

— Тази вечер ще решат съдбата ми и чакането ще свърши. Може би хората ще се засрамят. Дали ще поискат сериозно наказание? — В очите му се виждаха призраците, причинени от прехвърлянето на спомените на Нира. Даро'х не беше сигурен дали чичо му иска прошка, или не.

— Ти си моят наставник. Ако се беше случило няколко години по-късно, аз щях да съм на твоето място.

Удру'х сви рамене.

— Ще видим дали добрите ми намерения тежат повече от лошите спомени. Знам, че престъпленията трябва да бъдат наказани. По един или друг начин.

Неочаквано Даро'х почувства внезапна горещина. Въздухът беше станал страшно топъл. Стражите гледаха небето с тревога.

Три пламтящи елипсоида се спускаха към селището като комети.

— Фероуи! — възкликна Удру'х. — Какво търсят тук?

Даро'х не беше виждал фероуите от толкова близо. Не можеше да прецени дали са кораби, или живи същества. В битките с хидрогите бяха загинали хиляди фероуи. Но защо идваха на Добро? Какво искаха?

Пулсиращите топки се приближиха и заблестяха по-ярко. Губернаторът се боеше, че ще ослепее, но не можеше да откъсне поглед от тях. Те увиснаха над главите им и спряха. Удру'х подскочи, сякаш бе чул нещо.

Тизмът в Даро'х се нажежи, сякаш някой прогаряше мислите му. Усецаше как силните еластични духовни нишки се късат и стапят.

В съзнанието му прогърмя глас, който насмалко да му пръсне черепа, въпреки че дори не беше насочен към него.

— Удру'х, ти ме предаде. Заради теб изгубих всичко. Провалих се.

Бившият губернатор потрепери, сякаш главата му щеше да се пръсне. Гласът продължи ужасяващата си реч:

— Но сега съм по-силен. Вече не виждам Източника на светлина — аз съм Източникът на светлина.

Смаяният Даро'х позна гласа на лудия губернатор. В края на бунта си Руса'х беше отлетял с кораба си към слънцето на Хирилка. Нима беше жив и... в съюз с фероуите?

Удру'х поклати глава, очите му се напълниха със сълзи. Бумтенето през тизма продължи:

— Много фeroуи загинаха. Сега ти ще се разпалиш в нов. Нека предателството ти те погълне.

И изведнъж лицето на Удру'х започна да свети, сякаш костите му горяха. От устата на бившия губернатор вместо писък излезе пушек. Плътта му се нажежи и той избухна в пламъци. Огънят излизаше от очите, устата и ушите му.

Даро'х стоеше и гледаше. Не можеше да избяга, не можеше дори да извика.

Пламъците изпепелиха Удру'х. Последното огънче се завъртя и полетя към най-близкото кълбо на фeroуите.

От бившия губернатор не остана нищо, освен черно петно на земята и мирис на изгоряло. Даро'х усети някакво движение и вдигна очи.

От небето се спускаха още шест огнени кълба.

145.

ОРЛИ КОВИЦ

Беше ред на Орли да занесе храна в казармата на ЗВС до транспортала. Нямаше нищо лошо да се отнасят добре с петнадесетимата войници, които бяха останали на Ларо.

Скитниците, колонистите от Крена и първите заселници предпочитаха да ги възприемат като „защитници“, отколкото като охрана на затвор. Заради хаоса и неприятностите в галактиката всички щяха да останат тук. Дори войниците не можеха да се махнат. Бяха отрязани, докато останалата част от Спиралния ръкав отиваше по дяволите.

Колонистите бяха разбрали, че компитата са завладели голяма част от флота на ЗВС. Орли живееше в постоянен страх, че корабите могат да се появят изневиделица и да изпепелят всичко. Никой нямаше обяснение защо фероуите бяха минали оттук и бяха унищожили една патрулна ремора.

Ако се случеше нещо лошо, Ларо нямаше защита — само петнадесетимата войници. Така че колонистите се редуваха да ги хранят. Беше добре, че се разбираха.

Сега Орли и господин Стайнман се изкачваха по хълма.

— Краката ми са твърде уморени, за да катеря този път всеки ден — каза старият мъж.

Орли беше свикнала с мрънкането му.

— Не ходиш всеки ден. И ако беше сам на планета, както искаше, щеше да се налага да работиш повече, за да оцелееш. Къщата, в която живееш, е сто пъти по-добра от порутения заслон, който си бяхме построили.

— Бях горд с този заслон.

— И аз. — Момичето се усмихна. Цялото селище я бе осиновило. Имаше стая в една от по-големите сгради. Място, където да спи и да свири на малкия си синтезатор. Колонистите харесваха музиката ѝ и често я караха да им свири в общите помещения.

Войниците ги посрещнаха с усмивки. Орли и Стайнман им раздадоха яденето.

— Ще трябва пак да минавам основното обучение — каза един от бойците. — Никога не съм ял така добре в ЗВС! Ще надобелея толкова, че няма да мога да вляза в униформата.

— Намери си жена от колонистите — закачи го един от другарите му. — Тя ще те вкара във форма.

— От тези ли? Ще ме кара да се оправям сам.

— Може би трябва — обади се Орли. — Хубаво е човек да се оправя сам.

— Ето, момичето ти го каза.

Зад тях се чу някакво изпращяване, като от статично електричество. Всички скочиха на крака. Транспорталът започна да бучи.

— Нещо пристига!

— Няма планувана доставка. Хей, може да са нашите заместници!

— Мечтай си.

Останалите войници излязоха от казармата, нетърпеливи за някаква промяна в монотонното ежедневие. Идващият можеше да носи добри новини — или поне нови запаси.

Трапецовидният камък се замъгли и от него излязоха двама. Войниците вдигнаха оръжията си.

— Кои сте вие?

Първата беше възрастна жена с парцаливи дрехи, рошава коса и измъчени черти. Погледът ѝ беше някак странно отнесен. Зад нея вървеше сребристо компи. Приятелски модел със златисти оптични сензори. Компито заговори, сякаш се радваше да се представи:

— Това е Маргарет Коликос, а аз съм ДД. — Орли си помисли, че името на жената ѝ звучи познато.

Маргарет сякаш ги забеляза чак сега.

— Колко отдавна не съм виждала хора!

— Какво се е случило с вас, госпожо? Откъде идвате?

Транспорталът заблестя отново и през него заприиждаха...

— Съжалявам. Не исках да го правя. — Гласът на Маргарет беше някак кух. — Сега всичко ще се промени. Всичко.

От трапецовидната стена зад нея излизаха десетки многокраки същества. Високи бръмбароподобни създания. Носеха някакви остри и сложно изглеждащи оръжия. Екзоскелетите им бяха черни и сегментирани, в очите им имаше странна интелигентност. Зад първата редица се появи втора и трета.

Войниците отстъпиха уплашено.

— Не стреляйте! — извика някой. — Те са сто пъти повече от нас!

Господин Стайнман стисна Орли за ръката, сякаш тя щеше да го защити.

Маргарет Коликос стоеше до ДД и сякаш й се виеше свят.

— След хиляди години на репродуциране кликисите са готови за ново нашествие. И си искат планетите.

Съществата продължаваха да се изливат през портала. Гигантските насекоми сякаш нямаха край. Няколкостотин вече се отправяха към колонията.

— Кликисите се завърнаха, за да отмъстят на предателските си работи, които преди десет хиляди години почти са ги унищожили.

В далечината се чуваха аларми и виковете на заселниците. Кликисите обаче не бяха нападнали. Все още.

Маргарет погледна в далечината.

— В този момент те преминават през порталите на всичките си планети. Ще възвърнат суверенните си територии.

През портала премина по-голяма фигура. Гигантски кликис, покрит с дълги шипове, извити бодли и здрава броня. Изглеждаше много по-могъщ от останалите.

Съществото се обърна към Маргарет и издаде поредица щракания и писукания — приличаха малко на някаква мелодия. ДД преведе — веселият му тон бе в контраст със съобщението.

— Царицата е ядосана, че човеците са се разпространили по тези светове.

Маргарет насочи разфокусирания си поглед към селището на Ларо.

— Махнете се. Или кликисите ще избият всички.

РЕЧНИК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА И ИЗПОЛЗВАНИТЕ ТЕРМИНИ

Авила — скитнически клан

Агуера, Реймънд — израснал на улицата младеж от Земята, по-късно крал Питър

Адам, принц — предшественик на Реймънд Агуера, сметнат за неподходящ

адар — най-високият чин в Илдирийския слънчев флот

Алекса, майка — владетелка на Терок, съпруга на отец Идрис

Андез, Шейла — военнослужещ от ЗВС, пленник на скитниците на корабостроителниците на Оскивъл

архиотец — символичен глава на земната Църква на единството

бекх — илдирийска ругатня, „по дяволите“

Бенето — зелен жрец, вторият син на отец Идрис и майка Алекса, убит от хидрогите на Гарванов пристан

БиБоб — прякор, даден от Рлинда Кет на Брансън Робъртс

блестител — илдирийски източник на светлина

боен лайнер — най-големият клас бойни илдирийски кораби

бойно кълбо — сферичен нападателен съд на хидрогите

Бриа'нх, тал — легендарен илдирийски командир, сражавал се срещу шана рей

Бригс, Джеймс, сержант — началник на охраната на дреднаута „Елдорадо“

Бриндъл, Конрад — баща на Роб Бриндъл, бивш военен офицер

Бриндъл, Натали — майка на Роб Бриндъл, бивш военен офицер

Бриндъл, Роб — волнонаемен служител в ЗВС, приятел на Тасия Тамблин, изчезнал при опит да установи контакт с хидрогите

буреносник — подвижна оръжейна платформа на ЗВС

„Бъртън“ — един от единадесетте заселнически кораба, четвъртият излетял от Земята, изчезнал по време на полета, а всъщност пленен от илдирийците, та екипажът да бъде използван за разплодителни експерименти

Вао'сх — илдирийски паметител, покровител и приятел на Антон Коликос, участник в малобройния екип, останал на Марата Прайм

велик крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз

Велир — газов гигант с небесна мина, разрушена от хидрогите

вентали — разумни водни същества

Венцеслас, Базил — председател на Теранския ханзейски съюз

вердани — органичен разум, проявяван от световната гора на Терок

„Водолей“ — кораб за разпространение на вентали, управляван от Нико Чан Тайлар

Ву-Лин, Крестон, адмирал — командир на квадрант 3

въглероден разрушител — нов модел оръжие на ЗВС, което разпада въглеродни спойки

Гарванов пристан — ханзейски колониален свят, главно селскостопански, преди изпепеляването му от хидрогите на него са добивали и полезни изкопаеми

Гейл'нх — третото дете със смесена кръв на Нира Кали, син на адар Кори'нх

говорителка — политически лидер на скитниците

Голген — газов гигант, където е разрушена Синята небесна мина на Рос Тамблин, по-късно бомбардиран с насочени от Джес Тамблин комети

Голд, Съливан — управител на новия модулен облачен комбайн на Ханзата, инсталиран на Кронха 3

„Голиат“ — първият дреднаут на ЗВС

Голямата гъска — скитнически презрителен прякор на Теранския ханзейски съюз

Гоф, Борис — скитнически небесен миньор
град-сфера — огромен жилищен комплекс на хидрогите
гризар — безвреден покрит с козина гризач на Корибус
ГУ — аналитично компи, помощник на Кото Окая
губернатор — всеки от синовете с благородническо потекло на мага-император, владетел на илдирийски свят
гъбен риф — гигантско образуване върху световно дърво на Терок, издълбано и превърнато в жилище
Гъската — скитнически презрителен прякор на Теранския ханзейски съюз

Даниъл — нов принц, избран от Ханзата за евентуален заместник на Питър

Даро'х — кандидат-губернаторът на Добро след смъртта на мага-император Сайрок'х

Дворец на шепота — представителна резиденция на правителството на Ханзата

Дворцовият квартал — правителствена зона около Двореца на шепота на Земята

ДД — компи, изпратено на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко, заловено от кликиските роботи

Джоракс — кликиски робот, разглобен от учените на Ханзата, за да проучат програмирането и системите му

Джора'х — новият маг-император на Илдирийската империя

диамантен филм — кристален пергамент, използван за илдирийски документи

Добро — колониален свят, където са разположени разплодителните лагери за хора и илдирийци

дреднаут — клас големи бойни кораби в Земните въоръжени сили

дроги — презрителна дума за хидроги

духовни нишки — връзки на тизма, които проникват в Извора на светлината; магът-император и свещениците-философи могат да ги виждат

дървесни танцьори — изпълнители на акробатични номера в терокските гори

държавна сграда на Ханзата — пирамидална сграда до Двореца на шепота на Земята

ЕА — личното компи на Тасия Тамблин; паметта му е изтрита по време на проведения от Базил Венцеслас разпит.

„Елдорадо“ — флагман на бойната група от квадрант 5. Управляван от адмирал Еолус

Елман, Кевин, редник — сребърна барета

екти — алотроп на водорода, използван в илдирийските космически двигатели

Еолус, Костас — адмирал в Земните въоръжени сили

Естара — втората дъщеря и четвъртото дете на отец Идрис и майка Алекса, настояща кралица на Теранския ханзейски съюз, съпруга на крал Питър

Зан'нх — илдирийски офицер, най-големият син на мага-император Джора'х, новият адар на Илдирийския слънчев флот

ЗВС — Земни въоръжени сили

зевесета — жаргонна дума за войниците от ЗВС

зелен жрец (жрица) — служител на световната гора, способен да използва световните дървета за установяване на мигновена връзка

Земни въоръжени сили (ЗВС) — теранска космическа армия с щаб на Марс, но с юрисдикция в целия Терански ханзейски съюз

Зизу, Ануар — офицер по сигурността, на мантата на Тасия Тамблин

Золтан — скитнически клан

Идрис, отец — владетел на Терок, съпруг на майка Алекса.

Изворът на светлината — илдирийската версия за небето, царство на по-високо ниво, съставено изцяло от светлина; илдирийците вярват, че малки струйки от тази светлина проникват във вселената, събират се в мага-император и се разпределят по цялата им раса чрез тизма

Илдира — родната планета на Илдирийската империя под светлината на седемте слънца

Илдирийска империя — голяма извънземна империя, втората по големина цивилизация в Спиралния ръкав

Илдирийски слънчев флот — космическият флот на Илдирийската империя

илдирийци — хуманоидна извънземна раса с много различни расови типове.

Ирека — периферен ханзейски колониален свят, нападнат от ЗВС заради укриване на запаси от екти

исикски котки — хищници с гладка козина на Илдира; Язра'х, дъщерята на Джора'х, отглежда три от тях

Исперос — гореща планета, място на провалената миньорска операция на Кото Окая

Йон 12 — замръзнал планетоид, скитническа минна база.

Каин, Елдред — помощник и пряк наследник на Базил Венцеслас, бледолик и неокосмен, колекционер на произведения на изкуството

какавиден трон — наклонящият се трон на мага-император

Камаров, Рейвън — капитан на скитнически товарен кораб, унищожен при тайно нападение на ЗВС

кандидат-губернатор — всеки бъдещ губернатор измежду синовете на престолонаследника, който евентуално ще замести свой чичо, син на бившия маг-император

Карера, Федерико, мичман — пилот от флота на Ланиан

Келъм, Дел — вожд на скитнически клан, управлява корабостроителниците на Оскивъл

Келъм, Зет — осемнайсетгодишната дъщеря на Дел Келъм

Кет, Рлинда — търговка, капитан на „Ненаситно любопитство“

Кларин, Роберто — управител на Ураганово депо

клиб — презрително прозвище на кадет от ЗВС

кликиси — древна насекомообразна раса, отдавна изчезнала от Спиралния ръкав, останали са само пустите ѝ градове

кликиски роботи — интелигентни брѣмбароподобни роботи, конструирани от кликиската раса

кликиски факел — оръжие/механизъм, разработен от древната кликиска раса за взривяване на газови гиганти и създаване на нови слънца

Ковалски — скитнически клан

Ковалски, Оскар — управител на Грешката на Фори

Ковиц, Орли — колонистка от Дремен, участничка в транспорталната колонизация заедно с баща си Ян

Ковиц, Ян — фермер, производител на гъби от Дремен, участник в транспорталната колонизация, баща на Орли

Коликос, Антон — синът на Маргарет и Луис Коликос, преводач и изследовател на епическа литература, изпратен в Илдирийската империя да проучи Сагата за седемте слънца.

Коликос, Луис — ксеноархеолог, съпруг на Маргарет Коликос, специалист по древни кликиски артефакти, убит от кликиските роботи на Рейндик Ко.

Коликос, Маргарет — ксеноархеолог, съпруга на Луис Коликос, специалист по древни кликиски артефакти, изчезнала през портал по време на нападението на кликиските робот на Рейндик Ко

Колкер — зелен жрец, приятел на Ярод, настанен в модулния облачен комбайн на Съливан Голд на Кронха 3

компетентен компютризиран компаньон — интелигентен робот, наричан „компи“, разпространен в дружелюбен, гвернантски, слушателски и други модели

кондорова муха — пѣстро летящо насекомо на Терок, подобно на гигантска пеперуда, понякога отглеждано като домашен любимец

корабен град — гигантски жилищен комплекс на хидрогите

Корибус — изоставен кликиски свят, където Маргарет и Луис Коликос откриват технологията на кликиския факел, една от първите новоосновани колонии на Ханзата

Кори'нх, адар — командващ Илдирийския слънчев флот, загинал при самоубийствено нападение срещу хидрогите на Кронха 3

Косевич, Бриън — помощник-командир на „Голиат“

костница — помещение в Призматичния палат, в което се пазят блещукащите черепи на бившите магове-императори

кохорта — бойна група на Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем манипули или триста четиридесет и три кораба

КР — аналитично компи, помощник на Кото Окая

Крена — бивша илдирийска отломъчна колония, евакуирана поради епидемия, впоследствие заселена с хора, втора родина на Дейвлин Лотце и Брансън Робъртс

Кронха — бинарна система, две от илдирийските „седем слънца“, състои се от две обитаеми планети и газовия гигант Кронха 3

кул — илдирийски военен чин, командир на манипула или четиридесет и девет кораба

„куфари“ — жаргонно название за подобрани човешки командири на борда на разбивачите на Земните въоръжени сили

Ланиан, Кърт, генерал — командващ Земните въоръжени сили

Ларо — изоставен кликиски свят

Лорие’нх, тал — командир на кохорта от Слънчевия флот

Лотце, Дейвлин — ханзейски екзосоциолог и шпионин на Крена, изпратен на Рейндик Ко, където открива активирането на кликиската портална система

маг-император — богът-император на Илдирийската империя

Мадам Бравата — прякор на бившия председател на Ханзата Морийн Фицпатрик

Мае, Терен — лейтенант от ЗВС

Маккамон, Ричард, капитан — началник на кралската стража в Двореца на шепота

манипула — бойна група в Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем септи или четиридесет и девет кораба

манта — клас средно големи крайцери в ЗВС

Марата — илдирийски курортен свят с изключително дълъг денонощен цикъл

Миджистра — величествената столица на Илдирийската империя

мъници — миниатюрни лични помощници на мага-император

Мюри'н — най-малката дъщеря от смесено потекло на Нира Кали от баща-охранител

насекоморастение — растение на Хирилка, от което се произвежда наркотикът шайинг

Натон — придворен зелен жрец на земята, служи на крал Питър

небесна мина — за добив на екти в облачния слой на газовите гиганти, обикновено управлявана от скитници

Небесна сфера — централен купол в илдирийския Призматичен палат; в нея се помещават екзотични растения, насекоми и птици, надвиснали над тронната зала на мага-император

небесна фабрика — огромно съоръжение за добив на екти, управлявано от илдирийци

нематоди — праисторически червеи, живеещи в океана на Плумас

Немо, Александър — фалшиво име на Дейвлин Лотце

„Ненаситно любопитство“ — търговският кораб на Рлинда Кет.

ниалия — насекоморастение на Хирилка, от което се произвежда наркотикът шайинг

Нира — зелена жрица, любовница на Джора'х и майка на неговата дъщеря от смесено потекло Осира'х, затворничка в лагерите за разплод на Добро

Ногалес, Розамария — биолог, проучващ хидрогския кораб

Ноду'нх, тал — командир на кохорта от Слънчевия флот

облачен комбайн — конструирано от Ханзата съоръжение за събиране на екти, наричано още облачна мина

Окая, Ихи — много стара скитничка, бивша говорителка на клановете

Окая, Кото — най-малкият син на Ихи Окая, дързък изобретател, проектирал колонията на Исперос

О'нх, тал — вторият по чин офицер в Слънчевия флот, има само едно око.

Орикс — първата илдирийска отломъчна колония, унищожена от шана рей

Осира'х — дъщеря на Нира Кали и Джора'х, притежаваща необикновени телепатични способности благодарение на потеклото си

Оскивъл — газов гигант с пръстени, място на тайна скитническа корабостроителница

Отема — възрастна зелена жрица, бивша терокска посланичка на Земята, по-късно изпратена на Илдира и убита от мага-император

отломъчна колония — илдирийска колония, която отговаря на минималните изисквания за брой на населението

ОХ — учителско компи, един от най-старите земни роботи; служил на борда на „Пири“; в момента инструктор и съветник на крал Питър

Пакстън, У.Х., сержант — командир на сребърните барети

Палаву, Хауард — главен научен съветник на крал Питър

Палмър, Бинг — скитнически небесен миньор

паметител — представител на илдирийската раса разказвачи-историци

Пастернак, Шарийн — управител на небесната мина на Велир, убита от хидрогите

Пелидор, Франц — помощник на Базил Венцеслас

Пери'х — кандидат-губернаторът на Хирилка след смъртта на мага-император Сайрок'х

Перони, Ден — бащата на Ческа, скитник-търговец

Перони, Лира — майка на Ческа

Перони, Ческа — говорителка на всички скитнически кланове, обучена от Ихи Окая; първоначално сгодена за Рос Тамблин, а след това за Рейналд от Терок, но през цялото време влюбена в Джес, брата на Рос

Питър, крал — наследник на крал Фредерик

Плумас — замръзнала луна с подземни течни океани, място на вододобивната промишленост на клана Тамблин

подтизмен сън — илдирийска кома

престолонаследник — най-големият син и пряк наследник на илдирийския маг-император

Призматичен палат — резиденция на илдирийския маг-император

Пътеводна звезда — скитническа философия и религия, пътеводна сила в личния живот

разбивач — кораб-камикадзе от ЗВС, чийто екипаж се състои от бойни компита

Райдек'х — малко момче, губернатор на Хирилка

Рамирес, Ели — навигатор на борда на мантата на Тасия Тамблин

Рандеву — обитаем астероиден куп, таен център на скитническото правителство

Рейналд — най-големият син на отец Идрис и майка Алекса, загинал при нападението на хидрогите срещу Терок

Рейндик Ко — изоставен кликиски свят, място на големи ксеноархеологически разкопки от семейство Коликос

Релекер — терански колониален свят, популярен курорт

ремора — малък атакуващ кораб в Земните въоръжени сили

Робъртс, Брансън — бивш съпруг и делови партньор на Рлинда Кет, наричан още БиБоб

Род'х — второто дете от смесено потекло на Нира Кали, син на губернатора на Добро

Росия — зелен жрец, доброволец в ЗВС, оцелял след нападение на уайверн.

Руса'х — губернатор на Хирилка, третият син с благородническо потекло на бившия маг-император

Сага за седемте слънца — исторически и легендарен епос на илдирийската цивилизация

Сайрок'х — бившият илдирийски маг-император, баща на Джора'х

Сарейн — най-голямата дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, терокски посланик на Земята и любовница на председателя Венцеслас

Свендсен, Ларс Рурик — инженер, съветник на крал Питър

световна гора — свързана в мрежа полуразумна гора на Терок

световно дърво — отделно дърво от свързаната в мрежа полуразумна гора

Сели — най-малката дъщеря на отец Идрис и майка Алекса
септа — малка бойна група от седем кораба в Илдирийския слънчев флот

септар — командир на септа

Синята небесна мина — небесна мина на Голген, управлявана от Рос Тамблин и унищожена от хидрогите.

Сирикс — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко, предводител на бунта на роботите срещу хората, пленил ДД

скитници — свободна конфедерация от независими човеци, главно производители на екти

„**Сляпа вяра**“ — корабът на Брансън Робъртс

Солимар — млад зелен жрец, дървесен танцьор и механик, който спасява Сели от горящото дърво по време на нападението на хидрогите срещу Терок

Спиралният ръкав — сектор от галактиката Млечен път, в който са разположени Илдирийската империя и теранските колонии.

сребърни барети — отлично обучени специални сили на ЗВС

Стайнман, Хъд — възрастен транспортален изследовател, открил Корибус по транспорталната мрежа и решил да се засели там

Стана, Бил — военнослужещ в ЗВС, пленник на скитниците в корабостроителницата на Оскивъл

Стоунър, Бен — лидер на хората на Добро.

Стромо, Лев — адмирал от първи квадрант

Тайлар, Крим — скитнически небесен миньор на Пторо, баща на Нико

Тайлар, Марла Чан — скитнически оранжериев инженер, майка на Нико

Тайлар, Нико Чан — млад скитнически пилот, син на Крим и Марла

тал — военен чин в Илдирийския слънчев флот, командир на кохорта

Тамблин, Брам — потомък на клана Тамблин, баща на Рос, Джес и Тасия, починал след смъртта на Рос на Синята небесна мина

Тамблин, Джес — скитник, вторият син на Брам Тамблин, влюбен в Ческа Перони, просмукан с енергията на венталите

Тамблин, Ендрю — чичо на Джес, брат на Брам

Тамблин, Карла — майката на Джес, замръзнала при нещастен случай на Плумас

Тамблин, Тасия — сестра на Джес Тамблин, понастоящем военнослужеща в ЗВС

Тамблин, Уин — чичо на Джес, брат на Брам

телевръзка — използвана от зелените жреци мигновена комуникация

Терански ханзейски съюз — търговско правителство на Земята и теранските колонии

Терок — покрита с гори планета, родина на полуразумната гора

терокци — жители на Терок

тизм — телепатична връзка между мага-император и илдирийския народ

товарен ескорт — скитнически кораб, използван за пренасяне на екти от небесните мини

Тор'х — най-големият син от благородническо потекло на мага-император Джора'х, настоящ престолонаследник

транскоридор — пряка транспортационна система на хидрогите

Тронна зала — кралската зала за приеми в Двореца на шепота на Земята

уайверн — едър летящ хищник на Терок

Удру'х — губернатор на Добро, вторият син от благородническо потекло на мага-император Сайрок'х

Уилис, Шейла, адмирал — командващ бойна група на ЗВС в квадрант седем, командир на Тасия Тамблин

Унисон (Църква на единството) — официално призната религия на Земята

Уон, Пърсъл — административен инженер, оставен да командва минната база на Йон 12

УР — гувернантски модел скитническо компи на Рандеву

Ураганово депо — скитнически търговски център и станция за прехвърляне на гориво, разположени върху гравитационно стабилна

точка между два астероида с еднакви орбити

фероуи — разумни огнени същества, обитаващи ядрата на звездите

фиданка — малък израстък от световно дърво, често пренасян в богато украсен глинен съд

философи-свещеници — категория илдирийци, които помагат на притеснени илдирийци чрез връзката с тизма

филтърна маска — защитно покритие за очите, използвано от илдирийците

Фицпатрик, Морийн — бивша председателка на Теранския ханзейски съюз, баба на Патрик Фицпатрик III

Фицпатрик III, Патрик — капризен командир от Земните въоръжени сили, протеже на генерал Ланиан, смятан за мъртъв след нападението на Оскивъл, но всъщност пленник на скитниците в корабостроителницата на Дел Келъм

Фредерик, крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз, ликвидиран от пратеник на хидрогите

фрак — жаргонна дума за фрактурен пулсатор

фрактурен пулсатор — нов модел оръжие на ЗВС, наричано за кратко „фрак“

Ханза — Теранският ханзейски съюз

хвърколет — сглобен от всевъзможни отпадъци летящ уред с пъстри крила на кондорова муха

хидроги — извънземна раса, обитаваща ядрата на газовите гиганти

Хирилка — илдирийска колония в Хоризонтния куп, в която за пръв път са открити кликиски роботи, главен производител на наркотика шайинг

Хоризонтен куп — голям звезден куп до Илдир, в който се намира Хирилка и много други отломъчни колонии

Чан — скитнически клан

червеен кошер — голямо гнездо, изградено от терокски кошерни червеи, достатъчно просторно, за да се използва за човешки жилищен комплекс

чергари — презрителна дума за скитници

шайинг — наркотик, произвеждан от насекоморастението на Хирилка; притъпява чувствителността на илдирийците към тизма

шана рей — легендарни „създания на мрака“ в Сагата за седемте слънца

шиз — скитническо възклицание, ругатня

язер — енергийно оръжие, използвано от Земните въоръжени сили

Язра'х — най-голямата дъщеря на мага-император Джора'х, отглежда три исикски котки

Ямейн, Киро — кибернетичен специалист, пленник на скитниците в корабостроителницата на Оскивъл

Ярод — зелен жрец, по-малкият брат на майка Алекса

Издание:

Кевин Дж. Андерсън. Време на огън и мрак

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ИК „Бард“, София, 2007

ISBN 978–954–585–847–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.